

ANALELE
UNIVERSITĂȚII DE VEST
din
TIMIȘOARA

SERIA
ȘTIINȚE FILOLOGICE

XLI

2003

COMITETUL DE REDACȚIE

Redactor responsabil:

Prof. Dr. **ILEANA OANCEA**

Redactor responsabil adjunct:

Prof. Dr. **VASILE FRĂȚILĂ**

Membri:

Prof. Dr. **IOSIF CHEIE**, Prof. Dr. **TERESA FERRO** *doctor honoris causa* al
Universității de Vest din Timișoara (Universitatea din Udine – Italia),
Prof. Dr. **MARGARETA GYURCSIK**, Prof. Dr. **MARIA ILIESCU**, *doctor*
honoris causa al Universității de Vest din Timișoara (Universitatea din Innsbruck
– Austria), Prof. Dr. **ȘTEFAN MUNTEANU**, Prof. Dr. **ALEXANDRU**
NICULESCU, *doctor honoris causa* al Universității de Vest din Timișoara
(Universitatea din Udine – Italia), Prof. Dr. **ROXANA NUBERT**,
Prof. Dr. **HORTENSIA PÂRLOG**, Acad. **MARIUS SALA**, *doctor honoris*
causa al Universității de Vest din Timișoara,
Prof. Dr. **G.I. TOHĂNEANU**, Prof. Dr. **VASILE ȚÂRA**,
Prof. Dr. **MARIA ȚENCHEA**

Secretari științifici de redacție:

Conf. Dr. **DOINA DAVID**, Drd. **ANA-MARIA POP**,
Asist. Drd. **VASILE VALENTIN LAȚIU**

Tehnoredactare computerizată:

TITIANA KOVACS

!

Adresa redacției:

UNIVERSITATEA DE VEST DIN TIMIȘOARA
FACULTATEA DE LITERE, FILOSOFIE ȘI ISTORIE
Bulevardul Vasile Pârvan nr. 4
1900 Timișoara
ROMÂNIA

SUMAR

LIMBĂ ȘI LITERATURĂ

MARIA ANDREI, <i>Forme expresive ale numelor de persoane rusești</i>	11
GABRIEL BĂRDĂȘAN, <i>Exprimarea rudeniei convenționale în lexicul dialectului istroromân</i>	19
ELENA BURDUȘA, <i>Etimologia lui călător</i>	29
ADINA CHIRILĂ, <i>Interferențe dialectale în lexicul predicilor lui Antim Ivireanul</i>	43
SIMONA CONSTANTINOVICI, <i>Evoluția unei figuri de stil în poezia eminesciană</i>	57
DOINA DAVID, <i>Limba culturii majore și studiul ei (cu referire la româna literară modernă)</i>	67
MAREK GAWELKO, <i>Quelques remarques sur l'infinitif dans les langues roumaine et polonaise</i>	83
MARIA MAGDALENA ILINA, <i>Nume de familie românești și franceze provenite din porecle</i>	97
VASILE VALENTIN LAȚIU, <i>Observații asupra evoluției sufixului -aticus în limba română</i>	107
DIANA MACIU, <i>Aspecte actuale ale discursului juridic</i>	113
MARIANNE MARKI, <i>Observații asupra ortografiei împrumuturilor franceze în limba germană</i>	129
MARIANNE MARKI, <i>Modalpartikeln in Fragesätzen</i>	143
LUCIAN MICLĂUȘ, <i>Asupra Atlasului Lingvistic Istroromân</i>	157
ALEXANDRU NICULESCU, <i>Româna – o “altfel” de latinitate (interviu realizat de George Bogdan Țăra)</i>	165
RAFFAELLA PADALINO, <i>Cultura alimentare e lessico in Sicilia. Alcune schede storico-etimologiche</i>	199
MIHAELA PASAT, <i>Cuvântul presei între libertatea de expresie și manipulare</i>	213
ANA-MARIA POP, <i>Theodor Capidan (1879-1953)</i>	221
ADRIAN STAN, <i>Pym: O istorie pe apă? Perspectiva lecturii</i>	231

NOTE ȘI DISCUȚII

DUMITRU CRAȘOVEANU, RALUCA A. FLOREA, <i>Consemnări lexico-gramaticale</i>	251
EUGEN TĂNASE, <i>Pentru o ortografie eliberată de dogmele scolastice</i>	255

RECENZII

MIHAIL HALICI – TATĂL, <i>Dictionarium valachico – latinum</i> [Anonymus caransebesiensis], Studiu filologic și indice de cuvinte de Francisc Király, [Timișoara], Ed. First, [2003] (<i>Vasile D. Țâra</i>)	269
NICOLAE SARAMANDU, <i>Studii aromâne și meglenoromâne</i> , Constanța, Editura Ex Ponto, 2003, 258 p. + 2 h. (<i>Ana-Maria Pop</i>)	271
DOINA COMLOȘAN, MIRELA BORCHIN, <i>Dicționar de comunicare (lingvistică și literară)</i> , Timișoara, Editura Excelsior art, 2002, 184 p. (<i>Maria Andrei</i>)	275
VALERIU BĂLTEANU, <i>Terminologia magică populară românească</i> , București, Paideia, Colecția Științe sociale, 2002, 231 p. (<i>Vasile Frățilă</i>)	278

IN MEMORIAM

VASILE ȘERBAN (1922-2002) (<i>Vasile D. Țâra</i>)	283
---	-----

CONTENTS

LITERATURE AND LANGUAGE

MARIA ANDREI, <i>Expressive Forms of Russian Proper Names</i>	11
GABRIEL BĂRDĂȘAN, <i>Expressing Conventional Relation in the Lexis of the Istroromanian Dialect</i>	19
ELENA BURDUȘA, <i>The Etymology of călător</i>	29
ADINA CHIRILĂ, <i>Dialectal Overlaps in the Lexis of Antim Ivireanul's Sermons</i>	43
SIMONA CONSTANTINOVICI, <i>The Evolution of a Figure of Style in Eminescu's Poetry</i>	57
DOINA DAVID, <i>The Language of the Major Culture and its Study (with Reference to Modern Literary Romanian)</i>	67
MAREK GAWELKO, <i>Quelques remarques sur l'infinif dans les langues roumaine et polonaise</i>	83
MARIA MAGDALENA ILINA, <i>Romanian and French Surnames Derived from Nicknames</i>	97
VASILE VALENTIN LAȚIU, <i>Remarks on the Evolution of Suffix -aticus in Romanian</i>	107
DIANA MACIU, <i>Current Aspects of the Legal Discourse</i>	113
MARIANNE MARKI, <i>Remarks on the Spelling of French Borrowings into German</i>	129
MARIANNE MARKI, <i>Modalpartikeln in Fragesätzen</i>	143
LUCIAN MICLĂUȘ, <i>On the Istroromanian Linguistic Compendium (Atlasul Lingvistic Istroromân)</i>	157
ALEXANDRU NICULESCU, <i>Romanian – a Different Kind of Latinity (an interview by George Bogdan Țăra)</i>	165
RAFFAELLA PADALINO, <i>Cultura alimentare e lessico in Sicilia. Alcune schede storico-etimologiche</i>	199
MIHAELA PASAT, <i>Media Discourse between the Freedom of Speech and Manipulation</i>	213
ANA-MARIA POP, <i>Theodor Capidan (1879-1953)</i>	221
ADRIAN STAN, <i>Pym: Just another Sea Tale? The Reading Perspective</i>	231

NOTES AND DISCUSSIONS

DUMITRU CRAȘOVEANU, RALUCA A. FLOREA, <i>Lexico-grammatical Comments</i>	251
EUGEN TĂNASE, <i>For an Orthography Unrestricted by Scholastic Dogmas</i>	255

REVIEWS

MIHAIL HALICI – TATĂL, <i>Dictionarium valachico – latinum</i> [Anonymus caransebesiensis], Studiu filologic și indice de cuvinte de Francisc Király, [Timișoara], Ed. First, [2003] (<i>Vasile D. Țâra</i>)	269
NICOLAE SARAMANDU, <i>Studii aromâne și meglenoromâne</i> , Constanța, Editura Ex Ponto, 2003, 258 p. + 2 h. (<i>Ana-Maria Pop</i>)	271
DOINA COMLOȘAN, MIRELA BORCHIN, <i>Dicționar de comunicare (lingvistică și literară)</i> , Timișoara, Editura Excelsior art, 2002, 184 p. (Maria Andrei)	275
VALERIU BĂLTEANU, <i>Terminologia magică populară românească</i> , București, Paideia, Colecția Științe sociale, 2002, 231 p. (<i>Vasile Frățilă</i>)	278

IN MEMORIAM

VASILE ȘERBAN (1922-2002) (<i>Vasile D. Țâra</i>)	283
---	-----

INHALTSVERZEICHNIS

SPRACHE UND LITERATUR

MARIA ANDREI, <i>Ausdrucksvolle Formen der russischen Personennamen</i>	11
GABRIEL BĂRDĂȘAN, <i>Konventionelle Verwandschaftsbezeichnungen im histrorumänischen Wortschatz</i>	19
ELENA BURDUȘA, <i>Die Etymologie des Wortes călător</i>	29
ADINA CHIRILĂ, <i>Dialektale Interferenzen im Wortschatz des Predigers Antim Ivireanul</i>	43
SIMONA CONSTANTINOVICI, <i>Die Entwicklung eines stilistischen Mittels in Eminescus Lyrik</i>	57
DOINA DAVID, <i>Die Kultursprache und ihre Erforschung (mit besonderer Berücksichtigung der modernen rumänischen Literatursprache)</i>	67
MAREK GAWELKO, <i>Quelques remarques sur l'infinitif dans les langues roumaine et polonaise</i>	83
MARIA MAGDALENA ILINA, <i>Aus Spottnamen stammende rumänische und französische Familiennamen</i>	97
VASILE VALENTIN LAȚIU, <i>Bemerkungen zur Entwicklung des Suffixes -aticus im Rumänischen</i>	107
DIANA MACIU, <i>Aktuelle Aspekte der Rechtssprache</i>	113
MARIANNE MARKI, <i>Bemerkungen zur Orthographie der französischen Entlehnungen im Deutschen</i>	129
MARIANNE MARKI, <i>Modalpartikeln in Fragesätzen</i>	143
LUCIAN MICLĂUȘ, <i>Bemerkungen zum Histrorumänischen Sprachatlas (Atlasul Lingvistic Istroromân)</i>	157
ALEXANDRU NICULESCU, <i>Das Rumänische – eine "etwas andere" lateinische Sprache (Ein Interview von George Bogdan Țăra)</i>	165
RAFFAELLA PADALINO, <i>Cultura alimentare e lessico in Sicilia. Alcune schede storico-etimologiche</i>	199
MIHAELA PASAT, <i>Die Pressesprache zwischen Freiheit und Manipulation</i>	213
ANA-MARIA POP, <i>Theodor Capidan (1879-1953)</i>	221
ADRIAN STAN, <i>Pym. Eine Geschichte auf dem Wasser? Lesearten</i>	231

DISCUSSIONEN

CRAȘOVEANU, DUMITRU RALUCA A. FLOREA, <i>Lexiko-grammatische Aufzeichnungen</i>	251
EUGEN TĂNASE, <i>Für eine von scholastischen Dogmen befreite Orthographie</i>	255

REZENSIONEN

MIHAIL HALICI – TATĂL, <i>Dictionarium valachico – latinum</i> [Anonymus caransebesiensis], <i>Studiu filologic și indice de cuvinte de Francisc Király</i> , [Timișoara], Ed. First, [2003] (<i>Vasile D. Țâra</i>)	269
NICOLAE SARAMANDU, <i>Studii aromâne și meglenoromâne</i> , Constanța, Editura Ex Ponto, 2003, 258 p. + 2 h. (<i>Ana-Maria Pop</i>)	271
DOINA COMLOȘAN, MIRELA BORCHIN, <i>Dicționar de comunicare (lingvistică și literară)</i> , Timișoara, Editura Excelsior art, 2002, 184 p. (<i>Maria Andrei</i>)	275
VALERIU BĂLTEANU, <i>Terminologia magică populară românească</i> , București, Paideia, Colecția Științe sociale, 2002, 231 p. (<i>Vasile Frățilă</i>)	278

IN MEMORIAM

VASILE ȘERBAN (1922-2002) (<i>Vasile D. Țâra</i>)	283
---	-----

SOMMAIRE

LANGUE ET LITTÉRATURE

MARIA ANDREI, <i>Formes expressives des noms de personnes russes</i>	11
GABRIEL BĂRDĂȘAN, <i>L'expression de la parenté conventionnelle dans le lexique du dialecte istroroumain</i>	19
ELENA BURDUȘA, <i>L'etymologie de călător</i>	29
ADINA CHIRILĂ, <i>Interférences dialectales dans le lexique des prêches d'Antim Ivireanul</i>	43
SIMONA CONSTANTINOVICI, <i>L'évolution d'une figure de rhétorique dans la poésie de M. Eminescu</i>	57
DOINA DAVID, <i>La langue de la haute culture et son étude (avec référence au roumain littéraire moderne)</i>	67
MAREK GAWELKO, <i>Quelques remarques sur l'infinitif dans les langues roumaine et polonaise</i>	83
MARIA MAGDALENA ILINA, <i>Noms de famille roumains et français provenant des sobriquets</i>	97
VASILE VALENTIN LAȚIU, <i>Quelques remarques sur l'évolution du suffixe -aticus en roumain</i>	107
DIANA MACIU, <i>Aspects actuels du discours juridique</i>	113
MARIANNE MARKI, <i>Remarques sur l'orthographe des emprunts français dans la langue allemande</i>	129
MARIANNE MARKI, <i>Modalpartikeln in Fragesätzen</i>	143
LUCIAN MICLĂUȘ, <i>Considérations sur l'Atlas Linguistique Istroroumain (Atlasul Lingvistic Istroromân)</i>	157
ALEXANDRU NICULESCU, <i>Le roumain – une latinité “à part” – (interview réalisée par George Bogdan Țâra)</i>	165
RAFFAELLA PADALINO, <i>Cultura alimentare e lessico in Sicilia. Alcune schede storico-etimologiche</i>	199
MIHAELA PASAT, <i>La parole de la presse entre la liberté d'expression et la manipulation</i>	213
ANA-MARIA POP, <i>Theodor Capidan (1879-1953)</i>	221
ADRIAN STAN, <i>Pym: Une simple histoire de la mer? La perspective de la lecture</i>	231

NOTES ET COMMENTAIRES

DUMITRU CRAȘOVEANU, RALUCA A. FLOREA, <i>Notes lexicales et grammaticales</i>	251
EUGEN TĂNASE, <i>Pour une orthographe libérée des dogmes scolastiques</i>	255

COMPTES RENDUS

MIHAIL HALICI – TATĂL, <i>Dictionarium valachico – latinum</i> [Anonymus caransebesiensis], Studiu filologic și indice de cuvinte de Francisc Király, [Timișoara], Ed. First, [2003] (<i>Vasile D. Țâra</i>)	269
NICOLAE SARAMANDU, <i>Studii aromâne și meglenoromâne</i> , Constanța, Editura Ex Ponto, 2003, 258 p. + 2 h. (<i>Ana-Maria Pop</i>)	271
DOINA COMLOȘAN, MIRELA BORCHIN, <i>Dicționar de comunicare (lingvistică și literară)</i> , Timișoara, Editura Excelsior art, 2002, 184 p. (<i>Maria Andrei</i>)	275
VALERIU BĂLTEANU, <i>Terminologia magică populară românească</i> , București, Paideia, Colecția Științe sociale, 2002, 231 p. (<i>Vasile Frățilă</i>)	278

IN MEMORIAM

VASILE ȘERBAN (1922-2002) (<i>Vasile D. Țâra</i>)	283
---	-----

FORME EXPRESIVE ALE NUMELOR DE PERSOANE RUSEȘTI

de

Maria ANDREI

Inventarul antroponimic al unei limbi se dovedește a fi un valoros tezaur care poate fi explorat din mai multe perspective: este vorba, pe de o parte, de problemele legate de natura lingvistică a numelor de persoane, iar pe de altă parte, de aspectele de ordin istoric, social sau cultural care facilitează înțelegerea unor fapte de limbă.

Chiar dacă în problema numelor există destule puncte divergente, în cartea noastră *Antroponimia și conotația lingvistică* (1), am încercat să elucidăm o parte dintre ele. În paginile cărții au fost combătute încercările de identificare a numelor cu niște simple etichete verbale susținându-se ideea că *numele* reprezintă oglinda, cvintesența culturii unui popor. Ele conțin informații ce permit asociații semnificative din punct de vedere social-istoric, moral-etic, estetic, asociații privind „renumele” purtătorului, motivate de cultura națională, cu o reflectare directă în vorbirea curentă, precum și în alte contexte specifice colectivului lingvistic. Asociate în conștiința vorbitorilor cu *modele umane tipice*, specific naționale, numele sunt încărcate de asociații pozitive, având o mare putere evocatoare.

Analiza numelor de persoane rusești din perspectiva caracterului lor expresiv conduce la concluzia că numele diferă între ele: unele sunt mai sugestive, altele mai individualizate. Vom evidenția această latură a numelor rusești printr-o analiză a formelor numelui, obținute cu sufixe subiectiv-apreciative (*-očka, -ečka, -en'ka, -on'ka*).

Similar altor sisteme lingvistice, și în antroponimie sunt posibile minimum două modele de exprimare a numelui: forma plină (întreagă) a acestuia și forma lui abreviată. Atât forma plină (întreagă), cât și cea abreviată, în situații de vorbire bine determinate, pot corespunde normei lingvistice.

Există puncte de vedere diferite cu privire la diferențierea formelor scurte ale numelor, rezultate din abrevierea temei, de cele obținute prin derivare cu sufixe, având valoare subiectivă. Divergențele de păreri apărute în această problemă între diferitele școli - cea poloneză (cf. S. Rospond), și cea germană (cf. T. Witkowski) - sunt generate de fenomene onomastice specifice acestor limbi. De exemplu, după cum arată S. Rospond (5, p. 48), în limba poloneză (ca, de altfel, și în limba cehă) hipocoristicele primare,

obținute prin abrevierea numelui plin și adăugarea unor formanți speciali, au servit, într-o altă etapă, ca bază pentru diminutivele contemporane: *Radoslaw* < *Ra-sz*, *Ra-ch* < *Raszek*, *Rachek*; *Bronislaw* < *Bro-sz* < *Broszek* etc.

Sensul primar al acestor forme, imprimat de sufix, este cel diminutival. Evidențiind, însă, atitudinea vorbitorului față de referent și ocupând o poziție nucleară, sensul secundar, mai semnificativ decât sensul primar, poate dezvolta valoarea conotativă de “alintare”. În cazul cuvintelor de mai sus, trăsăturile „vârstă”, „mărime” sunt nerelevante, deoarece “uriașul” *Radoslaw* este numit de persoanele apropiate *Rašek*, iar “micuțului” *Brošek*, în situații oficiale, i se adresează *Bronislaw*.

În limba germană situația este mai complexă, deoarece, pe lângă formele scurte (germ. *Kurznamen*) și cele cu valoare subiectivă (germ. *Kosenamen*), cercetătorul german T. Witkowski (8, p.18) mai delimitează *Necknamen* (poreclă cu valoare de tachinare, enervare), *Scherznamen* (nume glumeț, poznaș), *Ulknamen*, *Spitznamen* (nume cu nuanță ușor negativă), *Spottnamen* (poreclă ironică), *Ekelnamen* (nume cu nuanță de batjocură caustică), *Schmeichelnamen* (nume de alint), *Schimpfnamen* (nume de ocară, de sudalmă), *Schadnamen* (nume păgubos), *Schmachnamen* (nume de rușine, de dezonoare).

Numele americane, masculine și feminine, au fost clasificate de către Van Buren (6, p. 112) în trei categorii: nume pline: *Thomas*, *Pamela*, diminutive: *Tom*, *Pam* și diminutive-dezmierdătoare: *Tommy*, *Pammy*. Analizând această clasificare, Anna Wierzbicka (7, p.93), susține că abordarea lui Van Buren este prea simplă și mecanicistă pentru a arăta complexitatea sistemului numelor americane și le subdivizează în șase categorii: 1. nume pline nemarcate: *Martin*, *Clare*; 2. nume pline marcate: *William*, *Deborah*; 3. forme scurte nemarcate: *Tom*, *Pam*; 4. forme abreviate marcate: *Ter*, *Ger*, *Deb*, *Pen*; 5. forme nemarcate în *ie/y*: *Penny*, *Debbie*, *Terry*, *Jerry*; 6. forme marcate în *ie/y*: *Jimmy*, *Bobby*, *Pammy*, *Ruthie*.

Forme variate ale numelor se regăsesc și în lexicul altor limbi: aceeași nuanță semantică ori nuanțe asemănătoare pot fi redată, însă, prin procedee diferite. Iată, de exemplu, în limba franceză, paralel cu formele sufixate, care tind să devină nume de sine stătătoare *Lisette*, *Colette*, *Cosette* etc., întâlnim procedeul analitic de derivare a numelor diminutive cu ajutorul adjectivului *petit(e)*: *le petit Pierre*, *la petite Catherine*, *la petite Jeanette*. Același procedeu este specific și limbii engleze: *little John*, *little Mary*, *little Paul* etc.

În limba rusă pentru numele *Maria*, *Dicționarul de nume de persoane rusești* al lui N.A. Petrovski (4, p. 315-321) înregistrează aproximativ 144 de forme; numelui plin *Ivan* și formei hipocoristice *Vanja* i se pot adăuga

peste 80 de sufixe, creându-se astfel forme noi, utilizabile în situații de vorbire specifice.

Referitor la sufixele derivaționale specifice numelor rusești, putem spune că nu există o echivalență totală sau o sinonimie absolută a lor. Același sufix onomastic nu imprimă întotdeauna numelui format pe baza lui una și aceeași nuanță de alintare ori depreciativă. Valoarea semantică și stilistică a sufixelor se evidențiază cu claritate în funcție de un context verbal sau situațional, ori pe fondul întregului sistem de antropofore întrebuințate în diferite zone ale teritoriului etnic. Forme cu aceleași sufixe, în teritorii și contexte diferite, pot să conoteze atitudini diverse ale vorbitorilor față de cel numit. Același sufix în limbi înrudite poate imprima sensuri diferite. De exemplu, sufixul *-ka* din numele poloneze *Galka*, *Iulka* nu este identic cu cel din numele rusești *Galka*, *Iul'ka*. Nuanța semantică a numelor poloneze corespunde nuanței prezente în numele rusești *Galjuša*, *Iulen'ka* (conotația de dezmiardare); în limba sârbă *Milka* este un nume de sine stătător și nu formă diminutivală de la *Ljudmila*.

În limba rusă, pentru multe nume, îndeosebi pentru cele a căror temă a formei hipocoristice este în consoană dură, forma dezmiardătoare nemarcată se obține cu ajutorul sufixului *-očka*. De exemplu, *Lidia* > *Lida* > *Lidočka*; *Ljubov'* > *Ljuba* > *Ljubočka*; *Jurij* > *Jura* > *Juročka*.

Se pare că formele cu sufixul *-očka* conțin o informație mult mai bogată decât cea de "*sentimente bune*". Referitor la numele rusești cu acest sufix, cercetătorul american Bratus (2, 1969, p. 36) arată că sensul lor de bază "*diminutival-dezmiardător*", este, de multe ori, mai mult "*alintător*", îndeosebi când este utilizat ca adresare copiilor. Această idee este de acceptat atunci când formele cu sufixul *-očka*, pe lângă "*sentimente bune*", presupun și ceva "*mic*" și această componentă nu poate fi nerelevantă sau mai puțin relevantă referitor la copii. Dimpotrivă, numele în discuție combină trăsăturile "*mic*" și "*sentimente bune*" raportate la copii.

Din punct de vedere morfologic sufixul *-očka* are o dublă valoare diminutivală. Acest fapt este semnificativ în plan semantic, deoarece el presupune "*dimensiune mică*" și "*sentimente bune*", referitoare nu atât la copii, în general, cât, mai ales, la copiii de vârstă mică, latură evidențiată și de prezența în limbajul lor a unui număr semnificativ de cuvinte derivate cu sufixul *-očka*: *krovat'* "pat" > *krovatka* "pătuț" > *krovatočka* "pătuț" (foarte mic); *lošad'* "cal" > *lošadka* "căluț" > *lošadočka* "căluț" (foarte mic) etc.

Numele cu sufixul *-očka* sunt adeseori utilizate în vorbirea curentă orientată spre copii, deoarece lumea copiilor conține obiecte ce le întâlnim și în lumea oamenilor maturi, dar într-o formă micșorată. Dacă încercăm să raportăm acest sufix la sentimente și emoții, atunci putem spune că el presupune "*sentimente bune*", asemănătoare celor pe care le manifestăm

față de copiii de vârstă mică. Forme de tipul *krovatočka* “pătuț” (foarte mic), *lošadočka* “căluț” (foarte mic) trezesc în mintea copiilor mici o aureolă emoțională specifică acestui mod de comunicare. Pătrunzând într-o astfel de lume și încercând să comunice cu membrii ei, vorbitorul (adult) împărtășește un sentiment care combină gingășia, duioșia, veselia, gluma etc.

O analiză a numelor de persoane rusești cu sufixul *-očka* evidențiază faptul că specificul acestui sufix se păstrează și la nume de persoane, indiferent dacă ele se referă la copii sau la persoane adulte.

Anna Wierzbicka (7, p. 119) arată că numele *Lidočka*, *Ljubočka*, *Ljovočka* pot fi interpretate astfel: “Eu am față de tine sentimente bune, asemănătoare celor pe care le am față de copiii mici”.

Formele de acest tip nu se folosesc doar (sau în principal) referitor la copii. Dimpotrivă, ele ne ajută să evidențiem expresivitatea sui-generis care apare în utilizarea numelor cu sufixul *-očka*, indiferent dacă se folosesc într-o discuție cu copii (sau despre copii) ori cu adulți (sau despre adulți). De exemplu, în romanul lui Soljenițân *Rakovyj korpus*, medicul Oreščenkov o numește pe Ljudmila Donțova, medic de vârstă medie, fosta lui studentă – *Lidočka* și acest lucru este absolut obișnuit. Mai mult, în relații de acest tip *Lidočka* este forma cea mai potrivită care putea fi folosită, având în vedere gingășia și caracterul ei sociabil, zglobiu.

Același rol structural și funcțional ca și sufixul *-očka* îl are, uneori, sufixul *-en'ka*. Avem în vedere, în acest caz, numele plin marcat (*Katerina*, *Lidija*, *Ljubov'*), forma hipocoristică nemarcată (*Kat'ja*, *Lidda*, *Ljuba*), forma afectiv-apreciativă (*Katen'ka*, *Lidočka*, *Ljubočka*). De aceea, nu este de mirare că un nume cu sufixul *-očka* și altul cu sufixul *-en'ka* sunt raportate la același nivel pragmatic. De exemplu, în trilogia lui L.N. Tolstoi *Detstvo. Otročestvo. Junost'*, două eroine față de care autorul are aceeași atitudine sunt numite: *Katen'ka* și *Ljubočka*.

În general, este adevărat că unui hipocoristic cu tema moale (*Katja*, *Mitja*), de obicei, i se adaugă sufixul *-en'ka* (*Katen'ka*, *Miten'ka*), în vreme ce unui hipocoristic cu tema dură (*Ljuba*, *Jura*), i se adaugă sufixul *-očka* (*Ljubočka*, *Juročka*). În cazul în care tema moale a hipocoristicului conține consoana „n” (dat fiind faptul că îmbinarea *-nen'ka* este nepotrivită) în locul sufixului *-en'ka* se întrebuițează sufixul *-ečka* (variantă a sufixului *-očka*): *Anja* > *Anečka*; *Vanja* > *Vanečka*; *Sonja* > *Sonečka*.

Substituția sufixului *-en'ka* cu sufixul *-ečka* (*-očka*) accentuează într-o oarecare măsură impresia că numele cu sufixele în discuție sunt, din punct de vedere semiotic, echivalente.

Cu toate acestea, se pare că, la fel cum formele de tipul *Katja* sau *Ljuba* nu sunt din punct de vedere semantic identice, nu sunt echivalente nici formele *Katen'ka*, *Ljubočka*; ele exprimă nuanțe diferite.

Hipocoristicele cu sufixul *-ša* pot conține ambele sufixe. De exemplu, *Natašen'ka*, *Natašečka*, dar, în acest caz, formele în *-en'ka* sunt în general mai folosite și mai puțin marcate decât formele cu sufixul *-ečka*. De aceea, formele de tipul *Natašečka* par mai „alintătoare” și mai „intime” decât formele cu sufixul *-en'ka*. Mai mult, *Natašečka* sună și mai „violet”.

Observăm că diferența dintre aceste forme este mai evidentă în numele de la care pot fi obținute atât derivate cu sufixul *-očka* (sau varianta *-ečka*), cât și cu sufixul *-en'ka* (cu varianta *-on'ka*). De exemplu, de la numele pline cu tema în *-j*: *Zoja*, *Raja*, se pot obține, pe de o parte, *Zoečka*, *Raečka* și, pe de altă parte, *Zoen'ka*, *Raen'ka*. Similar și în cazul formelor dure: *Lida*, *Rita* – *Lidočka*, *Ritočka* sau *Lidon'ka*, *Riton'ka*. Pentru derivatele cu sufixul *-ša* pot rezulta, de asemenea, fie *Natašečka*, fie *Natašeňka*. Din păcate, perechile minimale de acest tip nu ne ajută prea mult, deoarece în fiecare caz mai utilizată este doar una dintre cele două forme, iar selecția ei este nemarcată. De exemplu, *Riton'ka* se folosește mai rar decât *Ritočka* și poartă o încărcătură expresivă maximă; în cazul perechii *Natašečka*, *Natašen'ka*, lucrurile stau invers: forma cu sufixul *-ečka* (*Natašečka*) este mai puțin utilizată și are o marcă mai expresivă. Mai mult decât atât, întrucât derivatele cu sufixul *-ša*, prin ele însele, sunt aplicabile copiilor, chiar celor mici și, din această cauză, nu creează un efect „augmentativ”, efectul „diminutival” al sufixului *-očka*, *-ečka*, în acest caz, este mai vizibil. Așadar, *Natašečka* sună mai „blând”, mai „alintător”, mai „gingaș” decât *Ritočka*, iar *Riton'ka* poate suna mai „înduioșător” și mai „gingaș” decât *Ritočka*. De aceea, în pofida așteptărilor, perechile minimale de tipul *Ritočka* – *Riton'ka* sau *Natašen'ka* – *Natašečka* imprimă discuției noastre un rol nesemnificativ.

Caracterul „alintător” mai evident al sufixului *-očka/-ečka* se deduce din faptul că, excluzând numele de persoane, îmbinările cu acest sufix conțin trăsăturile „dimensiune mică” și „sentimente bune”, iar cele cu sufixul *-en'ka* nu se folosesc în acest scop. *Gramatica limbii ruse* (3, 1960 p. 267-269) descrie sensul sufixului *-očka* ca *diminutival-alintător*, iar sensul sufixului *-en'ka* doar ca *alintător*. În esență, considerăm că o astfel de diferențiere este corectă și, într-o anumită măsură, ea poate fi aplicată și la formele corespunzătoare ale numelor personale. Acest lucru, desigur, nu presupune că *Lidočka* este mai mică decât *Katen'ka*, ci, înseamnă că valoarea expresivă a numelui de tipul *Lidočka* se raportează într-un grad mai mare la întrebuințarea adulților și copiilor, decât valoarea expresivă a numelor de forma *Katen'ka*.

Conținutul semantic al numelor cu sufixul *-en'ka* poate fi mai ușor perceput, dacă analizăm adjectivele cu același sufix. De exemplu, în forme ca *belen'kij* „albior”, *žolten'kij* „gălbior” sensul depinde de conținutul temei și de alți factori, pe care nu-i discutăm aici. În cazul unor teme neutre

(nici „bun”, nici „rău”) cum sunt denumirile culorilor, sufixul *-en'k* implică „*sentimente bune*” și o anumită „*satisfacție*” față de perceperea obiectului, sau un „*gând bun*” despre acesta. Dacă vorbitorul numește un obiect *žolten'kij* „gălbior”, prin aceasta el implică faptul că, reprezentându-și un obiect și imaginându-l de culoare galbenă, pe care el o consideră o culoare plăcută, are o atitudine de bună dispoziție față de obiectul respectiv și împărtășește un aflux de sentimente bune, care-i amintesc de ceva. Pentru a surprinde particularitatea de bază a adjectivelor cu sufixul *-en'k* Anna Wierzbicka (7, p. 122) propune următoarea interpretare: „*žolten'kij* „gălbior”, *perven'kij*, *praven'kij*: eu cred despre X ca despre un Adj.; eu împărtășesc sentimente bune față de el; eu împărtășesc sentimente bune, când mă gândesc la el”.

O atitudine similară exprimă și termenii de rudenie cu sufixul *-en'ka*. De exemplu, *dočen'ka* > *doč* „fiică”, *tjoten'ka* < *tjotja* „mătușă”, *djaden'ka* < *djadja* „unchi”, dar în cazul adjectivelor expresivitatea se corelează cu o anumită trăsătură, iar în cazul substantivelor cu relația de reciprocitate dintre persoane. Acest lucru poate fi reprezentat astfel: *dočen'ka*, *tjoten'ka*: eu împărtășesc față de tine sentimente bune pentru că tu ești X a mea; eu împărtășesc sentimente bune, când vorbesc cu tine.

Credem că o informație asemănătoare este prezentă și în numele de tipul *Katen'ka*, *Miten'ka*:

Katen'ka, *Miten'ka*: a) „eu împărtășesc față de tine sentimente bune”; b) „eu împărtășesc sentimente bune, când vorbesc cu tine”.

Dacă din discuția cu tine eu am sentimente bune, înseamnă că îmi placi sau că te iubesc; când comunic cu tine, am un sentiment de fericire. Combinarea celor două componente: a) „eu împărtășesc față de tine sentimente bune” și b) „eu împărtășesc sentimente bune, când vorbesc cu tine” este posibilă, dar componenta (a) reprezintă o încercare de a surprinde „*gingășia*” vorbitorului față de interlocutor, iar componenta (b) „*satisfacția*” pe care vorbitorul o resimte în urma comunicării cu acest interlocutor concret. Pentru a evidenția diferența intuitiv resimțită dintre formele cu sufixul *-en'ka* (*Zoen'ka*) și formele cu sufixul *-ečka* (*Zoečka*) și a regulilor întrebuintării lor, avem nevoie de ambele componente.

Aceasta nu înseamnă că formele numelui cu sufixul *-en'ka*, *Zoen'ka*, *Katen'ka*, *Natašeňka*, în totalitate, au unul și același sens, deoarece în fiecare caz sufixul se adaugă la teme diferite: numelui plin *Zoja*, hipocoristicului cu tema moale *Katja* și hipocoristicului cu tema cu sufixul *-ša* – *Nataša*.

Sensul sufixului *-en'ka*, însă, este același. El exprimă o atitudine „*alintătoare*”, alta decât cea exprimată de sufixul *-očka*. Diferența este, mai degrabă, „*calitativă*”, decât „*cantitativă*”: se poate spune că sufixul *-en'ka* este mai „*alintător*” și mai „*intim*” decât sufixul *-očka*. Deoarece

суfixul *-en'ka* nu se folosește pentru denumirea obiectelor ce aparțin copiilor mici (vezi *krovatočka* „pătuț”, *rubășečka* „cămășuță”, el nu se asociază în nici un fel cu lumea copiilor mici, o lume „gingașă”, „simpatică”, dar nu atât de „serioasă”. Sufixul *-en'ka* presupune o reacție „personală” la o comunicare cu un alt individ (nu copil).

Ca argument au fost aduse rezultatele unui sondaj realizat printre părinți ruși cărora li s-a adresat întrebarea: „Care dintre formele perechilor *Zoen'ka* – *Zoečka*, *Natašen'ka* – *Natašečka*, *Riton'ka* – *Ritočka* etc. o aleg ca adresare către un copil foarte bolnav și care – ca adresare către un copil sănătos și vesel?” Răspunsul a fost clar: în primul caz ar folosi mai degrabă forma cu sufixul *-en'ka* (*-on'ka*), iar în al doilea caz forma cu sufixul *-očka* (*-ečka*). Explicația se deduce, desigur, din conotația „vioiciune”, „veselie” a numelui cu sufixul *-očka* (*-ečka*) și din conotația „intimitate” a formelor cu sufixul *-en'ka* (*-on'ka*).

BIBLIOGRAFIE

- Andrei, Maria, *Antroponimia și conotația lingvistică*, Timișoara, Editura Mirton, 1998.
- Bratus, B. V., *The formation and expressive use of diminutives*. Cambridge: Cambridge University Press, 1969.
- Грамматика русского языка, Москва, АН СССР, 1960.
- Петровский, Н. А., *Словарь русских личных имен*, Москва, Русский язык, 1980.
- Rospond, S., *Slowianskie hipocorystyka imienne typu Rasz, Rach, Ral...*, în *Sprawozdania Wrocławskiego towarzystwa naukowego*, Wrocław, 1963, 18A, p. 40-73.
- Van Buren, H., *American ways with names*, în Wierzbicka Anna, *Язык. Культура. Познание*, Москва, Русские словари, 1997, p. 89-119.
- Wierzbicka, Anna, *Язык. Культура. Познание*, Москва, Русские словари, 1997.
- Witkowski, T., *Grundbegriffe der Namenkunde*, Berlin, 1964.

ЭКСПРЕССИВНЫЕ ФОРМЫ РУССКИХ ЛИЧНЫХ ИМЕН

(Резюме)

В работе рассматриваются уменьшительные формы русских личных имен с суффиксами субъективной оценки (*-očka*, *-ečka*, *-en'ka*, *-on'ka*) и показываются экспрессивные оттенки, которые их дифференцируют.

EXPRIMAREA RUDENIEI CONVENȚIONALE ÎN LEXICUL DIALECTULUI ISTROROMÂN

de
Gabriel BĂRDĂȘAN

Paradigma lexemelor prin care se desemnează rudenia socială în orice limbă sau dialect poate fi segmentată în două subcategorii: rudenia prin încredințare sau alianță, ca urmare a căsătoriei, și rudenia convențională, care presupune o înrudire simbolică, asumată prin ritualul nunții sau al botezului.

În rândurile ce urmează vom încerca să analizăm termenii care intră în subgrupa prin care se desemnează rudenia convențională în dialectul istroromân (*nun* – *nună*, *naș* – *nașă*, *fin* – *fină*, *cumătru* – *cumătră*), realități frecvent întâlnite în comunicarea cotidiană.

NUN – NUNĂ

NUN, -Ă reprezintă „numele dat, în ziua căsătoriei, fiecăreia din persoanele care asistă pe miri la cununia religioasă și care sunt solicitate să îndeplinească obligațiile cerute de ritualul creștin; (la pl.) bărbatul și femeia care îndeplinesc aceste forme; naș de nuntă” (DEX). Cuvântul românesc *nun* se explică din lat. *nonnus*, *-us*¹ (Pușcariu, EW 1207, REW 5817, ILR II 303, Ciorănescu, DER 5734), etimon la care se raportează și alb. *nun* „naș de botez, cumătru”, v. sard. *nonnu* „naș de botez”, it. *nonno* „bunic”. Vechimea termenului este dovedită de prezența lui în două dintre dialectele românești sud-dunărene: în aromână *nun(u)*, *nună* este un cuvânt cu circulație generală, în meglenoromână *nun* – *nună* este parțial folosit, sensul lor acoperind două realități: „naș de nuntă”, „naș de botez”; termenul este absent din istroromână.

Cuvântul *nun* a stat la baza unor derivate precum: *nunaș*, întâlnit în Transilvania și Banat, cu sensul de „naș de nuntă” (< *nun* + suf. *-aș*); *nănaș*, formă învechită și regională, cu același înțeles, reprezentând o alterare a cuvântului anterior, *naș* „persoană care cunună sau care botează”,

¹ În structura fonetică a termenului românesc *nun* se poate observa aceeași evoluție fonetică pe care o au vocalele accentuate latinești *a*, *e* și *o*, în poziție nazală. Cu toate că nu se află în poziție nazală, *o* se închide la *u*, consoana nazală care o precedă furnizându-i „suplimentul” de nazalitate necesar acestei transformări. Cf. A. Avram, *Probleme de etimologie*, București, Univers enciclopedic, 2000, p. 15-29, *passim*.

formă obținută prin dispariția silabei neaccentuate *nă-*, fenomen similar celui din *mă-ta*, *mă-sa*, unde *mamă-ta*, *mamă-sa* au fost abbreviate în *mă*-².

Din analiza surselor bibliografice existente se constată faptul că în dialectul istroromân nu avem nici un termen moștenit pentru a desemna noțiunea de NUN, -Ă, termenii cu care este denumită această realitate fiind împrumuturi din croată sau italiană.

Ir. *cumpâr* „naș de nuntă” provine din it. ven. *compàre* „naș”, cu acest sens cuvântul fiind atestat de Pușcariu, SI III 300, de ALR I/II, h. 267 NUN „parrain” (au marriage), la Jeian (pct. 02): *ur cumpâr*, *doj cumpâr*, de ALRM I/II, h. 374 NUN, în pct. 02 și de Filipi, ALIr, la întrebarea 541 a) NUN: *ôn kumpâr* (*doj kumpâr*), la Jeian. Pentru partea sudică a teritoriului lingvistic istroromân, *Atlasul lingvistic istroromân* al lui Goran Filipi consemnează, la aceeași întrebare, un alt împrumut: *un kumatru*, *doj cumatri* (la Șușhevița, Noselo, Sucodru, Letai, Bârdo, Șcabici, Tărkovți, Zancovți, Miheli și Costârcean), termen care cunoaște și sensul „cumătru” (vezi *infra*). Pe lângă acest sens, termenul este folosit și cu alte înțelesuri în graiul din Jeian: *cumpâr* este utilizat ca termen de adresare politicoasă, pe de-o parte, iar pe de altă parte are sensul de „persoană, ins, tip”³.

Un alt împrumut care numește „nașul de nuntă” este ir. *cume* < cr. *kum*, cuvânt polisemantic ce desemnează și „nașul de botez” și „cumătrul”, cu primul sens lexemul fiind atestat în ALR I/II, h. 267, la Bârdo (pct. 01): *ur cume*, *doi cumi* și în ALRM I/II, h. 374: *cume*.

Ir. *diver*, împrumutat din cr. *djever* „însoțitor al miresei și naș la nuntă, cumnat”, actualizează și sensul de „naș de nuntă”, pe lângă alte sensuri, semnificație atestată de Cantemir 146 și în ALR II MN [2687] NĂNAȘULE! „Parrain (au marriage): *diverule*.

Pentru a denumi NUNA „nașă de nuntă”, în istroromână se folosesc frecvent două împrumuturi de origine croată *botra* < cr. *botra* „idem”, termen care, pe lângă sensul amintit, actualizează și alte înțelesuri: „nașă de botez”, „cumătră” (vezi *infra*) și *cuma* < cr. *kuma* „nașă de nuntă, nașă de botez”. Cu sensul de „nașă de nuntă” ir. *botra* a fost consemnat de ALR I/II, h. 268 NUNĂ „marraine (au marriage)” în ambele puncte de anchetă: *o bótra*, *do bótre*, la Bârdo și *ura bótra*, *do bótre*, la Jeian. Prezența lexemului *botra* la istroromâni este consemnată și de ALRM I/II, h. 376 NUNĂ, iar mai recent de Filipi, ALIr la întrebarea 541 b) NUNĂ: *o botra*, *do botre* (Jeian, Scabici și Miheli), *o botre*, *do botre* (Noselo), *o botra*, *do botra* (Sucodru), paralel cu lexemul *cuma*: *o kuma*, *do kume* (Jeian, Sucodru, Scabici), *o kume*, *do kume* (Noselo). În celelalte puncte de

² Vezi A. Avram, *op. cit.*, p. 18-19.

³ Vezi A. Kovačec, *Éléments italiens du lexique istroroumain*, în „Linguistica”, XXXII, (1992), II, Ljubljana, p. 168.

anchetă, Filipi consemnează doar termenul *o kuma, do kume* (Letai, Bârdo, Tărkovți, Zancovți și Costârcean), cu varianta fonetică *o kumε, do kume* la Șușnevița.

Tot pentru a desemna „nașa de nuntă” este folosit și cuvântul *svădvița*, împrumutat din cr. *svadica* „însoțitoarea miresei” și consemnat de ALR II MN [2683] NĂNAȘĂ! „marraine (au mariage)”: *swădvița*; de Kovačec, *Rječnik* 186, la Jeiăn și glosat „djeveruša, pratilja na svadbi”.

NAȘ (NĂNAȘ) – NAȘĂ (NĂNAȘĂ)

Persoana care ține în brațe pruncul în timpul botezului, devenind astfel rudă cu familia respectivă este desemnată în limba română prin termenul de NAȘ (NĂNAȘ), cuvinte derivate de la rom. *nun* (vezi *supra*), care și-a păstrat și înțelesul de „naș de nuntă”. În unele dialecte românești din sudul Dunării aceeași realitate este reprezentată prin continuatorii lat. *nonnus*, *-um*: în aromână *nun* are circulație generală, în meglenoromână e parțial folosit, termenul de circulație generală fiind *mănuș*, *munuș* < bg. *mamuș* „naș de botez”, în aromână *mămuș(ă)* având sensul de „părinții fătutului”⁴. Pentru această noțiune, în dialectul istroromân întâlnim o serie sinonimică în care apar împrumuturi din cele două limbi cu care istroromâna a intrat în contact: italiana și croata. Ir. *sântolu* „naș de botez” provine din it. ven. *santolo* „idem”, cuvânt atestat de Popovici II 146. Este posibil ca împrumutul să nu se fi făcut direct, deoarece termenul din italiana dialectală apare și în limba croată: *santul*, întrebarea 542 a) NAȘ și b) NAȘĂ din Filipi ALIr consemnând cuvântul doar în punctul de anchetă croat, Cepici, din partea sudică a spațiului în care îi regăsim pe istroromâni: *šantul*, *šantula*, nu și în satele istroromâne. Ir. *cumpâr* se raportează la it. *compare* „naș de botez”, dar îl întâlnim și în croată, *kunpar*, termen ce apare la Filipi, ALIr 542 a) NAȘ doar în punctul de anchetă croat, Bărgud, din partea nordică a teritoriului lingvistic istroromân: *kumpâr*, și a fost atestat pentru acest dialect de Popovici II 146: *cumpâru*, de Kovačec, *Rječnik* 58: *cumpâr*, *-u*, *ø*, *-i* „idem” la Jeiăn, care oferă și un context ilustrativ: „îé-i miĵe nušćumile cumpâr”, glosat prin cr. „on je meni nekakav kum”. ALR I/II, h. 216 NAȘ (la botez) „parraine (au baptême)” notează acest împrumut în punctul de anchetă 02, la Jeiăn: *cumpâru* (articulat) și *cumpâr* (pl.).

Ir. *sutlu* provine din cr. *sutal* „naș” și a fost consemnat de ALR I/II, h. 216 NAȘ (la botez) în punctul 01, Bârdo: *sutlu*, nota la acest punct de anchetă conținând explicația dată de informator: „omu va târĵa ăn cărst, cûmătru”; cuvântul apare consemnat și în ALRM I/II, h. 299 NAȘ (LA

⁴ Vezi V. Scurtu, *Termenii de înrudire în limba română*, București, EA, 1966, p. 240.

BOTEZ). Ir. *sutlu* este atestat și de Kovačec, *Rječnik* 186: *sutel*, *-u*, *sutli* la Bârdo, fiind glosat prin cr. „(krsni) kum”, mai recent de Filipi, ALIr 542 a) NAȘ în toate punctele de anchetă istroromâne cu următoarele variante fonetice: *un sutl*, *doj sutli* (Jeiăn, Sușnevița, Noselo, Sucodru) și *un sutel*, *doj sutli* (Bârdo, Șcabici, Târcovți, Zancovți, Miheli, Costârcean).

Ir. *cumatru* se raportează la v. sl. *къмомръ*, în acest dialect sud-dunărean al limbii române fiind cunoscut cu mai multe sensuri. Cu înțelesul de „naș de botez” lexemul a fost atestat de Kovačec, *Rječnik* 58: *cumatru*, *cumatri*, la Sușnevița și Bârdo, glosat prin cr. „(kresni) kum”.

NAȘĂ, echivalentul feminin al substantivului *naș* cunoaște același bisemantism în limba română ca și masculinul: pe de-o parte „nașă de nuntă”, iar pe de altă parte „nașă de botez”.

În ceea ce privește dialectele sud-dunărene, putem observa prezența lui *nună* „nașă” ca termen de circulație generală în aromână; parțial folosit apare și cuvântul *babă*; în meglenoromână termenul uzual este *mămușă*, *mumușă*, preluat din bulgară, pe când *nună* este parțial răspândit. În istroromână se constată aceeași abundență de împrumuturi. Ir. *botra* < cr. *botra* „nașă, cumătră” a fost atestat cu sensul germ. „Taufpatin”, „Patin” de Byhan 196, de Popovici II 94, 146, de Sârbu-Frățilă 19, care oferă și un context ilustrativ: „A me soră a fost botra” (Sora mea a fost nașă); de Kovačec, *Rječnik* 40: *botre*, *-a* la Jeiăn, glosat prin cr. „kuma, kresna kuma”. După cum arată ALR I/II 217 NAȘĂ (la botez) „marraine (au baptême)”, acest împrumut croat este un termen general răspândit: *bótra*, *do bótre*, la Bârdo și *bótra*, *bótre*, la Jeiăn; cuvântul apare consemnat și în ALRM I/II, h. 300 NAȘĂ (LA BOTEZ).

Ir. *cuma* < cr. *kuma* „nașă de nuntă”, „nașă de botez” este atestat cu sensul din urmă de Popovici II 103, 146 și de Kovačec, *Rječnik* 58: *cuma* „nașă”, voc. *cumo*, la Jeiăn. Un derivat croat de la *kuma* + suf. *-ica* este *kumica* „nașă, nănașă, cumătră”. Derivatul acesta îl regăsim în ir. *cumița*, *-e* „idem” care a fost atestat de Popovici II 103 și de Sârbu-Frățilă 202.

Ir. *sutla* (*sutra*) este un împrumut din croata regională (Krk, Rab, Malinska) din *svtla* „nașă de botez sau de cununie” și a fost atestat în dialectul istroromân de Sârbu-Frățilă 282, de Kovačec, *Rječnik* 186: *sutle*, *-a* (voc. *sutlo*) pe întreg teritoriul lingvistic istroromân și de Filipi, ALIr 542 b) NAȘĂ cu variantele fonetice: *o sutle*, *do sutle* (Sușnevița și Noselo) și *o sutla*, *do sutle*, în celelalte puncte de anchetă.

Pe lângă împrumuturile din croată întâlnim și un împrumut din italiana venețiană, care a intrat, probabil, tot prin intermediul graiurilor locale croate: ir. *sântola* „nașă de botez” < it. ven. *santola* „idem”, cf. cr. *santolo*, *-a*. Termenul a fost atestat de Popovici II 16, iar la Filipi ALIr 542 b)

NAȘĂ apare doar în punctul de anchetă croat din partea sudică a teritoriului lingvistic istroromân: *šantula* (la Cepici).

Rudenia convențională pe care o presupun noțiunile de NAȘ – NAȘĂ se realizează prin intermediul botezului, ritualul bisericesc consfințind o legătură între persoane la care consangvinitatea lipsește. Verbul care desemnează ritualul primirii copilului printre credincioșii bisericii, însoțit de atribuirea unui prenume, este A (SE) BOTEZA.

Verbul *a (se) boteza*⁵ este un cuvânt moștenit din lat. *baptizare* (Pușcariu, EW 212, REW 939, CDDE 168, DA, ILR II 295, DEX, Ciorănescu, DER 1057) și îl întâlnim și în alte limbi romanice: it. *battegiare*, prov. *batejar*, v. fr. *batoyer*, cat. *batejar*, sp. *bautizare*, port. *baptizar*. Vechimea și stabilitatea termenului moștenit sunt dovedite și de formele existente în dialectele românești sud-dunărene: ar. *păteḍ*, *pătiḍare*⁶, megl. *bátes*, *bătizari* și ir. *botezã*.

Pe lângă termenul moștenit, în istroromână întâlnim și un împrumut de origine croată *cârsti* „a boteza” < cr. *krstiti (se)* „idem”. Cuvântul a fost atestat de Byhan 255, de Popovici II 102: *crsti*, *-it*, *-esc*, de Cantemir 161, dar ca substantiv: *cârt*, *-ure*, de Sârbu-Frățilă 197: *cârsti*, de Kovačec, *Rječnik* 49: *cârsti*, răspândit pe întregul spațiu lingvistic istroromân.

FIN – FINĂ

Termenul de FIN, -Ă, „persoană considerată în raport cu nașii săi (de botez sau de cununie)” este continuatorul lat. **filiānus*, *-um*, derivat de la *filius* (Pușcariu, EW 611, REW 3296, DA, DEX, Ciorănescu, DER 3382); cf. alb. *fijan*, it. *figliano* „copil alăptat de doică”. Dintre dialectele românești sud-dunărene, doar în aromână avem continuatori ai formei latinești: ar. *h'i'lin* (m.) și *h'i'lină* (f.). În dialectul meglenoromân se constată prezența unor împrumuturi: megl. *cristinic* „fin”, *cristinică* „fină” < bg. *krăstnik* „cumătru”, influențat de *criștin* și megl. *cum* „fin”, *cumă* „fină” < bg. *kum* „cumătru” și *kuma* „cumătră”.

Noțiunea de *fin* este desemnată în graiul istroromânilor numai prin împrumuturi, situație similară celei din meglenoromână, realitate reprezentată prin cuvinte preluate din italiană sau croată. Ir. *fioṭo*, *-a* „fin, -ă” provine din it. *figlioccio*, *-a* „idem” și a fost atestat de Popovici II 110 și glosat prin germ. „Patenkind”. Acest lexem este consemnat de asemenea

⁵ Lat. *baptizare* a devenit *bătizare*, *boteza(re)* prin trecerea lui *pt* la *t* în silabă atonă și a lui *ă* la *o* după labială (CDDE 168).

⁶ Sunetul inițial din forma aromânească diferit de cel al etimonului, *păteḍare*, a fost explicat fie sub influența alb. *pakëzan* (Pușcariu, EW 212), fie prin asimilarea lui *t* din silaba următoare, cf. fenomenul de asimilare inversă *p – d > b – d* în ar. *piduc'lu > biduc'lu* (CDDE 168).

în ALR I/II, h. 218 FIN „filleul” și h. 219 FINĂ „filleule”, la Bârdo, cu următoarele forme: *ur fiuófo*, *doi fiuófi* „fin” și *ura fiuófa*, *do fiuófe* „fină” și de Filipi, ALIr 543 a) FIN și b) FINĂ: *un fijoco*, *doj fijoc*; *o fijoce*, *do fijoce* (Șușnevița, Noselo) și *un fijoco*, *doj fijoci*; *o fijoca*, *do fijoce* (în celelalte localități din sudul teritoriului lingvistic istroromân). Pentru graiul de tip nordic al istroromânei, Goran Filipi consemnează ir. *kumče* (n.) atât pentru „fin”, cât și pentru „fină”, împrumut din croată consemnat de lingvist și la Bărgud, localitatea croată de lângă Jeian: *kûmče* „fin” și „fină”. Ir. *sutla*, cuvânt ce desemnează și „nașă de botez” și care se explică din croată, este atestat cu sensul de „fin, fină” de ALR I/II, h. 218, la Jeian: *sutla* „fin” și h. 219: *tu iș mliě sutla*, *doj sutle* „fină” (cf. cr. *sutal*, *sutla* „naș – nașă”).

CUMĂTRU – CUMĂTRĂ

Rom. CUMĂTRU, -Ă desemnează „nașa sau nașul în raport cu părinții copilului ori cu alte rude”, iar părerile lingviștilor cu privire la originea acestui cuvânt sunt împărțite, deoarece termenul a fost explicat atât prin latină, cât și prin slavă. Unii lingviști consideră că rom. *cumătru* are la bază lat. *commāter* > *cumătră*⁷ după care s-a format analogic masculinul (vezi Ciorănescu, DER 2669), iar alții îl consideră împrumutat din sl. *kûmotrŭ* (vezi Ciorănescu, *ibidem*). Problema celor două soluții etimologice a fost reluată de Al. Graur, lingvistul precizând că ambele explicații etimologice prezintă dificultăți de ordin fonetic sau gramatical, dar aducând, totuși, un argument în favoarea originii latine: termenul aparține câmpului onomasiologic al numelor de rudenie, în care majoritatea termenilor sunt de origine latină⁸.

Noțiunea de CUMĂTRU, -Ă este numită în dialectele sud-dunărene printr-un număr relativ mare de termeni împrumutați. În aromână întâlnim, parțial, lexemele *cumbar* (m.), *cumbară* (f.) (v. ALRM I/II, h. 305, pct. 06, 07, 09; *ibidem*, h. 306, pct. 06, 07) și tot parțial *nun* (m.), *nună* (f.) (*ibidem*, pct. 05, 09). În meglenoromână apar formele *mănuș* (m.), *mămușă* (f.) cu răspândire parțială (v. ALR I/II, h. 220, 221, pct. 012) și *cum* (m.), *cumă* (f.), tot parțial (*ibidem*, pct. 013).

Termenii specifici istroromânei pentru desemnarea acestei realități sunt foarte numeroși și majoritatea se caracterizează prin polisemantism. Lexemul cu cea mai ridicată frecvență și cu cea mai mare răspândire este

⁷ Evoluția firească a lat. *commāter* a fost *cumătră*, dar accentul s-a deplasat pe prima silabă sub influența echivalentului masculin *compater*, termenul ajungând la forma *cûmătră*, care printr-o nouă mutare de accent a devenit *cumătră* (v. Sextil Pușcariu, *Limba română, II, Rostirea*, p. 304).

⁸ Vezi Al. Graur, *Alte etimologii românești*, București, 1975, apud Marius Sala, *Introducere în etimologia limbii române*, București, Univers enciclopedic, 1999, p. 142.

echivalentul dr. *cumătru*, care are mai multe variante fonetice: ir. *cumetru*, atestat de Maiorescu 102; ir. *cúmătru*, *cúmatru*, forme consemnate de Byhan 257, de Popovici II 103, de *Listele lui Bartoli* (Pușcariu, SI III 108): *cúmatru* la Sușnevița, Gradine, Bârdo și Noselo, *cúmătru* la Grobnić și Bârdo, de Pușcariu, *ibidem*, 307: *cúmatru*, de Cantemir 163: *cúmătru*, -i, de Kovačec, *Descrierea istroromânei* 198: *cúmatru*, făcând precizarea că apare numai în graiurile istroromâne din sud; de Kovačec, *Rječnik* 58: *cúmatru*, *cúmatrì*, la Sușnevița și Bârdo, dar la vocativ, în adresarea respectuoasă, se folosește cuvântul croat *cume*; la feminin, termenul a fost atestat de Maiorescu 102: *cumetră*.

Ir. *cum* „cumătru” a fost atestat de Byhan 257; de Popovici II 103: *cum*, voc. *cume*; de Bartoli în listele sale (Pușcariu, SI III 108): *me cum* (voc.) la Jeian și Grobnić, *cume*, la Sușnevița, Bârdo și Noselo; de Pușcariu, *ibidem*, 296, 307; de Cantemir 163: *cum*, -m (m.) și *cume*, -e (f.), de Coteanu, *Cum dispăre o limbă* 21: *cum*, introdus în fondul principal lexical al acestui idiom; de Sârbu-Frătilă 202. Echivalentul feminin al lui *cum* este ir. *cumița*, -e „cumătră”, cuvânt atestat de Sârbu-Frătilă 202.

Ir. *cumpâr* „cumătru” provine din it. ven. *compare* „naș, cumătru” și a fost atestat de Maiorescu 101; de Byhan 257: *kumpâr*, de Popovici II 103: *cumpâr*, -u; de Bartoli în listele sale (Pușcariu, SI III 108): *cumpâr*, la Jeian; de Cantemir 163; ALR I/II, h. 229 CUMĂTRU „compère”: *ur cumpuâr*, *doj cumpuâr*, la Bârdo; ALRM I/II, h. 305, pct. 01: *cumpuâr*.

Cuvântul cel mai frecvent folosit pentru a numi „cumătra” este *botra* și a fost atestat de Maiorescu 95, 102, de Byhan 106, de *Listele lui Bartoli* (Pușcariu, SI III 108), termen întâlnit în toate localitățile istroromâne; de Pușcariu, SI III 237; de Cantemir 159, de Kovačec, *Rječnik* 40: *botre*, -a la Jeian. În același punct, ir. *botra* este atestat de ALR I/II, h. 221 CUMĂTRĂ „commère”: *ura bótra* și de ALRM I/II, h. 306.

Ir. *sutāl*, *sutla* cunosc, pe lângă alte sensuri, și pe cel de „cumătru, -ă”. Cu acest înțeles găsim atestări ale perechii *sutāl* – *sutla* în ALR I/II, h. 220, pct 02: *sútāl*, *sútli* și în ALRM I/II, h. 305, pct. 02, pentru masculin, iar pentru feminin în ALR I/II, h. 221, pct. 02: *sutla*, *doj sùtle* și în ALRM I/II, h. 306 și la Kovačec, *Rječnik* 186.

CONSIDERAȚII FINALE

Clasificarea termenilor supuși analizei din punctul de vedere al originii lor (latină, slavă veche, croată) pune în evidență următoarea situație:

a) termenii de origine latină lipsesc din acest grup de cuvinte, fiecare noțiune fiind desemnată prin împrumuturi, excepție face ir. *boteză* „a boteza” (< lat. *baptizare*) care se raportează oarecum la termenii care

numesc noțiunea de „naș,-ă” și care poate fi reperat și în ar. *pătiđ*, *pătiđare*, megl. *bates*, *bățizari*. Dacă luăm în considerare etimonul lat. *commāter*, putem considera ir. *cumetru*, *cúmatra*, *cumătru* ca termen moștenit din latină. Comparând formele din cele patru dialecte românești observăm absența unor termeni latinești din unele dialecte : lat. *nonnus*, *-us* s-a păstrat în dr. *nun*, *-a*, ar. *nun*, *-ă*, megl. *nun*, *-ă*, cu sensul de „naș, -ă de botez” fiind parțial întâlnit, dar lipsește din istororomână; lat. *filinus*, *-um* „fin” a fost moștenit doar de ar. *h'i'l'in*, *-ă*.

Motivul pierderii din această subdiviziune a câmpului semantic al înrudirii a cuvintelor moștenite îl constituie caracterul periferic al noțiunilor desemnate, faptul că sunt mai rar folosite, observându-se tendința de a fi substituite cu termeni împrumutați.

b) termeni de origine slavă veche : ir. *cúmatru* „cumătru, naș de botez” (< v. sl. *kūmotrŭ*), dacă acceptăm cea de-a doua soluție etimologică;

c) termeni de origine croată : *cum* „naș de nuntă, cumătru” (< cr. *kum*), *cuma* „nașă de botez” (< cr. *kuma*), *cumița* „naș de botez, cumătră” (< cr. *cumica*), *diver* „naș de nuntă, cumnat” (< cr. *djever*), *botra* „nașă de nuntă, nașă de botez, cumătră” (< cr. *botra*), *svădița* „nașă de nuntă” (< cr. *svadica* „însoțitoarea miresei”), *sutlu* „naș de botez, cumătru, fin” (< cr. *sutal*), *sutla/sutra* „nașă de botez, fină, cumătră” (< cr. *sŭtla*), *cârsti* „a boteza” (< cr. *crestiti* (*se*));

d) termeni de origine italiană: *cumpăr* „naș de nuntă, naș de botez, cumătru” (< it. ven. *compare*), *sântolu* „naș de botez” (< it. ven. *santolo*), *sântola* „nașă de botez” (< it. ven. *santola*), *fiofo*, *-a* „fin, -ă” (< it. *figlioccio*, *-a*). Împrumuturile din italiană nu au fost preluate direct, ci prin intermediul graiurilor croate.

Comparativ cu alte subgrupe ale câmpului semantic al înrudirii, unde, deși se constată o abundență a termenilor împrumutați (din croată și italiană), există termeni de origine latină⁹ păstrați din fondul vechi de cuvinte al românei comune, în categoria lexemelor ce denumesc rudenia convențională se observă absența cuvintelor de origine latină și prezența unui număr mare de împrumuturi caracterizate prin polisemantism.

SIGLE ȘI ABREVIERI BIBLIOGRAFICE

ALI = Wolfgang Dahmen, Johannes Kramer, *Le inchieste istro-rumene di Ugo Pellis*. Parte prima: Questioni 1-1512, în „Balkan Archiv. Neue Folge”, 13, 1988, p. 209-281; Parte seconda: Questioni 1513-3338, în „Balkan Archiv. Neue Folge”, 16, 1991, p. 107-137.

⁹ v. Bărdășan, *Aspecte*, p. 63 – 82.

- ALIr = Goran Filipi, *Istrorumunjski lingvistički atlas*, Pula, 2002.
- ALR I / II = *Atlasul lingvistic român*, publicat de Muzeul Limbii Române din Cluj sub conducerea lui Sextil Pușcariu. Partea I, de Sever Pop, vol. II, Sibiu-Leipzig, 1942.
- ALR II = *Atlasul lingvistic român*, publicat de Muzeul Limbii Române din Cluj sub conducerea lui Sextil Pușcariu. Partea a II-a, vol. I: A. *Corpul omenesc, boale (și termeni înrudiți)*. B. *Familia, nașterea, copilăria, nunta, moartea, viața religioasă, sărbători*. C. *Casa, acareturile, curtea, focul, mobilierul, vase, scule*, de Emil Petrovici, Sibiu, Muzeul Limbii Române, Leipzig, Otto Harrassowitz, 1940.
- ALRM II / I = *Micul atlas lingvistic român*, publicat de Muzeul Limbii Române din Cluj sub conducerea lui Sextil Pușcariu. Partea a II-a, vol. I: A. *Corpul omenesc, boale (termeni înrudiți)*. B. *Familia, nașterea, copilăria, nunta, moartea, viața religioasă, sărbători*. C. *Casa, acareturile, curtea, focul, mobilierul, vase, scule*, de Emil Petrovici, Sibiu-Leipzig, 1940.
- Avram = Andrei Avram, *Probleme de etimologie*, București, Ed. Univers enciclopedic, 2000.
- Bărdășan, *Aspecte* = Gabriel Bărdășan, *Aspecte din terminologia înrudirii în lexicul dialectului istroromân (rudenia de sânge în linie dreaptă)*, în „Analele Universității de Vest din Timișoara”, Seria Științe Filologice, XL (2002), p. 63 – 82.
- Byhan = Arthur Byhan, *Istrorumänisches Glossar*, în „Sechstes Jahresbericht des Instituts für rumanische Sprache (Rumanisches Seminar) zu Leipzig, herausgegeben von dem Leiter des Instituts Prof. Dr. Gustav Weigand, Leipzig, 1899, p. 175 – 396.
- Cantemir, *Texte* = Traian Cantemir, *Texte istroromâne*, București, EA, 1959.
- CDDE = I.-A. Candrea și Ov. Densusianu, *Dicționarul etimologic al limbii române. Elementele latine (A – Putea)*, București, Ed. Atelierele Grafice Socec & Comp., 1914.
- Ciorănescu, DER = Alexandru Ciorănescu, *Dicționarul etimologic al limbii române*, București, Ed. Saeculum I. O., 2001.
- Coteanu, *Cum dispăre o limbă* = Ion Coteanu, *Cum dispăre o limbă (istroromâna)* [București], 1957.
- DEX = *Dicționarul explicativ al limbii române*, ed. a II-a, București, Ed. Univers Enciclopedic, 1996.
- Graur, *Încercare asupra fondului principal* = Al. Graur, *Încercare asupra fondului principal al limbii române*, București, EA, 1954.
- Kovačec, *Descrierea istroromânei* = August Kovačec, *Descrierea istroromânei actuale*, București, EA, 1971.
- Kovačec, *Éléments italiens* = August Kovačec, *Éléments italiens du lexique istroroumain*, în „Linguistica”, XXXII (1992), II, Ljubljana, p. 159–175.
- Kovačec, *Rječnik* = August Kovačec, *Istrorumunsko-hrvatski rječnik (s gramatikom i tekstovima)*, Pula, 1998.

- Maiorescu, *Itinerar* = Ion Maiorescu, *Itinerar în Istria și vocabular istriano-român*, ed. a II-a, publicată de Titu Maiorescu, București, Editura Librăriei Socec, 1900.
- MDA = *Micul dicționar academic*, vol. I A-C, vol. II D-H, București, Ed. Univers enciclopedic, 2001, 2002.
- Popovici II = Iosif Popovici, *Dialectele române din Istria*, II, Halle a. d. Saale, 1909.
- Pușcariu, EW = Sextil Pușcariu, *Etymologisches Wörterbuch der rumänischen Sprache. Lateinisches Element mit Berücksichtigung aller romanischen Sprache*, Heidelberg, 1905.
- Pușcariu, LR I = Sextil Pușcariu, *Limba română I. Privire generală*, București, Ed. Minerva, 1976.
- Pușcariu, LR II = Sextil Pușcariu, *Limba română II. Rostirea*, București, EA, 1994.
- Pușcariu, SI = Sextil Pușcariu, *Studii istroromâne*, în colaborare cu Matteo Bartoli, A. Belulovici și A. Byhan, II. *Introducere – Gramatică – Caracterizarea dialectului istroromân*, București, 1926; III. *Bibliografie critică – Listele lui Bartoli – Texte inedite – Note – Glosare*, București, 1929.
- REW = W. Meyer-Lübke, *Romanisches etimologisches Wörterbuch*, ed. a IV-a, Heidelberg, Carl Winter Universität, 1968.
- Sala, *Etimologia* = Marius Sala, *Introducere în etimologia limbii române*, București, Ed. Univers Enciclopedic, 1999.
- Sârbu - Frățilă = Richard Sârbu, Vasile Frățilă, *Dialectul istroromân. Texte și glosar*, Timișoara, Ed. Amarcord, 1998.
- Scărlătoiu, *Istroromânii* = Elena Scărlătoiu, *Istroromânii și istroromâna. Relații lingvistice cu slavii de sud*, București, Editura Staff, 1998.
- Scurtu, *Termenii de înrudire* = Vasile Scurtu, *Termenii de înrudire în limba română*, București, EA, 1966.
- ILR II = *Istoria limbii române*, vol. II, (redactor responsabil Ion Coteanu), București, EA, 1969.

L'EXPRESSION DE LA PARENTÉ CONVENTIONNELLE DANS LE LEXIQUE DU DIALECTE ISTROROMAIN

(Résumé)

Cette étude se propose d'analyser le groupe des mots qui expriment la parenté conventionnelle dans le dialecte istro-roumain: *parrain* – *marraine* (à un mariage religieux ou à un baptême), *filleul* – *filleule*, *compère* – *commère*. Les mots qui expriment ces relations sont analysés du point de vue de leur origine. On présente aussi leur statut dans ce dialecte – mots hérités ou mots empruntés, les rapports de ces mots avec les autres dialectes de la langue roumaine.

On constate que la plupart des mots qui expriment la parenté conventionnelle sont empruntés du croate ou de l'italien et qu'il n'y a pas de mots hérités du latin.

ETIMOLOGIA LUI *CĂLĂTOR*

de

Elena BURDUȘA

1. Numele de agent în *-tor* în limba română

Vorbitorul comun sesizează cu ușurință caracterul îndeobște motivat al cuvintelor terminate în limba română cu sufixul *-tor*. Chiar dacă ignoră denumirea specializată de *nomen agentis*, orice nespecialist poate sesiza relația instituită între tema verbală și sufix, indicând corect acest raport prin perifrază. Bunăoară, *muncitor* este explicitat prin „care muncește”, *încântător* prin „care încântă” etc. Sufixul *-tor* reprezintă unul dintre elementele derivative cu precădere productive în limba română. Fertilitatea lui se datorează nu numai faptului că, teoretic, orice verb suportă atașarea lui *-tor* la temă¹, chiar dacă e vorba de creații efemere, derivatul astfel construit desemnând, în principal, făptuitorul acțiunii exprimate de verb, ci și datorită implantării lui solide în morfologie, sub formă de substantiv, de adjectiv și, de aici, și de adverb. În *Noms d'agent et adjectif en roumain*, Al. Graur analizează în cadrul subcapitolului *Mots d'origine latine* proveniența sufixului *-tor*, valorile sufixului, productivitatea și încadrarea sa morfologică în limba română, aspecte ce vor fi abordate cu necesitate și pe parcursul acestei investigații cu privire la etimologia lui *călător*. Pentru început este suficient să remarcăm faptul că, dincolo de toate diferențierile și nuanțările, definitorie pentru formarea derivatelor cu *-tor* rămâne atașarea la o temă verbală, așa cum o pot dovedi majoritatea cuvintelor alcătuite cu sufixul amintit pe care le oferă DI, fie că e vorba despre cuvinte moștenite, formate pe teren românesc sau împrumuturi prin diferite filiere.

2. Problematika motivării interne a numelui de agent *călător*

În privința lui *călător*, comparativ cu celelalte formații în *-tor*, situația se prezintă diferit, căci verbul a cărui acțiune desemnează străbaterea căii

¹ În privința limbii latine, I. Fischer afirmă: „În principiu orice verb poate da naștere unui nume în *-tor*.” – TILR I, EA, p. 78. Același lucru susține Al. Graur despre sufixul în cauză atunci când vorbește despre funcția lui în limba română: „On peut former des noms d'agent en *-tor* de n'importe quel verbe.” – Graur 1929, p. 113. Nu intră în discuția de față moștenitele sau neologismele terminate în *-tor*.

se formează de la derivatul în *-tor*, și nu invers, cum ar fi fost firesc. Astfel, dacă denominativul *a călători* este perfect analizabil de la numele *călător* și sufixul verbal *-i*, specific încadrării în conjugarea a patra, în schimb, baza de derivare a numelui este semianalizabilă, căci înlăturând sufixul de *nomen agentis* al substantivului *călător*, rămâne ca prim element al derivării segmentul *călă-*, pe care nu îl putem raporta la nici un verb existent în limba română. O altă segmentare posibilă *căl-* + *-ător* nu e de natură să clarifice proveniența segmentului de bază *căl*². Nedumerirea vorbitorului provine din imposibilitatea raportării bazei de derivare *căl(ă)*- la un verb, așa cum este obișnuit prin analogia cu majoritatea formațiilor în *-tor*. Totuși, cuvântul nu este total nemotivat, fiind absolut clară oricărui vorbitor al limbii române legătura dintre derivat și substantivul de origine latină *cale*.

3. Etimologii propuse pentru *călător*

Absența unui etimon corespondent în limba latină elimină posibilitatea încadrării derivatului în stratul moștenit. Două sunt, în timp, pozițiile lingviștilor români pentru soluționarea dilematicului *călător*, considerat unanim o formație pe teren românesc. Cele două poziții se deosebesc prin abordarea cuvântului în discuție, fie de pe poziția legii formării derivatelor cu *-tor* în latină sau română, fie de pe cea a acceptării excepțiilor de la această lege. Astfel, Al. Graur, în studiul mai sus menționat, indică un etimon **callo* ca bază de derivare verbală, considerându-l pe *călător* un deverbativ, ca celelalte formații românești în *-tor*. În schimb, poziția dicționarelor este unanimă în susținerea originii denominative a lui *călător*. Astfel CDDE, structurat ca dicționar etimologic, include pe *călător* la articolul *cale* ca derivat al acestuia (p. 36); în DA se afirmă: „derivat vechiu (căci există și la Aromâni) din *cale*” (p. 34); etimologia „*cale* + suf. *-ător*” o întâlnim pentru cuvântul în cauză în DEX la pagina 129; și recent apărutul MDA I (*Micul dicționar academic* I) confirmă această poziție: „E: *cale* + *-ător*” (p. 415). Am fi rămas cu convingerea că poziția exprimată într-un studiu de tinerețe al lui Al. Graur a fost abandonată definitiv în favoarea susținerii, ulterioare și unanime, a formării denominative a lui *călător*, dacă n-am fi întâlnit vechea ipoteză, reluată cu alte argumente, într-o lucrare mai apropiată de zilele noastre, anume Coteanu – Sala, *Etimologia și limba română. Principii – probleme*, 1978, *passim*.

² Prezența lui *-ă-* nu este lămuritoare, putând fi explicată teoretic diferit, fie prin evoluția fonetică a diverse vocale tematice nominale sau verbale, fie prin prezență analogică, nejustificată etimologic, rezultată din izolarea lărgită, prin falsă analiză, a sufixului, din alte derivate.

Prin urmare, având în vedere, pe de o parte, această revenire asupra problemei, pe de altă parte, faptul că spațiul lexicografic nu permite tratarea detaliată și argumentată a etimologiilor propuse, precum și interesul special personal suscitată de acest subiect, în cele ce urmează vom încerca să examinăm mai îndeaproape pozițiile amintite referitoare la etimologia lui *călător*. Astfel, presupunând, conform regulii cuvintelor în *-tor*, o temă verbală pentru formarea lui *călător*, se cuvine să ne întrebăm care vor fi fost formele de bază ale acestui verb. Al. Graur indică un etimon **callo*, a cărui formă de indicativ prezent pers. I singular, în absența infinitivului, lasă loc la dubla interpretare **callo*, *callāre* (conj. I) sau **callo*, *callēre* (conj. a III-a). La întrebarea care din cele două conjugări să fi fost mai aproape de tendințele de derivare ale limbii latine ale unui substantiv de declinarea a III-a, precum *callis*, *-is*, răspunsul îl putem da alături de autorii ILR I, p. 91, care arată că „cea mai largă categorie a verbelor derivate este cea a denominativelor” și că, prin derivare, se urmărește și se obține regularizarea sistemului verbal prin încadrarea la conjugările I și a IV-a, conjugarea I fiind însă cea mai cuprinzătoare. Denominativele în *-are* se pot forma de la orice temă nominală: *planta* – *plantare*, *donum* – *donare*, *somnium* – *somniare*, *laus* – *laudare*, *testis* – *testari*, *levis* – *levare*. Prin urmare, derivarea *callis* – *callare*, susținută indirect de formații analoge precum *testis* – *testari*³ este în spiritul derivării latinești și românești, de vreme ce, „ca și în latinește, în limbile romanice, *-are* e sufixul cel mai popular. Pe de o parte, se moștenesc multe cuvinte latinești, pe de alta se creează multe cuvinte noi prin analogie cu modelele moștenite” – ILR I, p. 93. Concluzionăm, așadar, că etimonul cel mai probabil la care s-a referit Al. Graur avea formele de bază **callo*, *callare*.

Dacă punem însă problema terenului de formare, latin sau român, a acestui verb denominativ, luând în discuție evoluția semantică a cuvântului de bază dinspre latină în română, observăm că substantivul *callis* devine pe teren românesc, datorită dispariției lui *via*, și prin lărgirea semnificației primare pe care o avea în latină, termenul central în câmpul semantic al „căii de comunicație”, până la introducerea în limba română a elementului slav de sorginte grecească „drum”. Prin urmare, este de presupus că importanța deosebită pe care termenul o capătă în latina dunăreană să fi determinat apariția unui *callo*, *callare*, ca verb al „parcurgerii căii”. O asemenea precizare lărgeste implicit baza deducțiilor referitoare la încadrarea lui *callo*, căci, dacă în limba latină și limbile romanice sufixul verbal *-ire* e mult mai puțin productiv, româna face excepție, deoarece,

³ E vorba de substantive aparținând aceleiași declinări, a III-a parisilabică, de la care se formează verbe de conjugarea I.

potrivit unui studiu al Mariei Iliescu, denominativele în *-ire* sunt aproape la fel de multe ca cele în *-are*.⁴ Prima deducție, nefavorabilă, pe baza presupunerii unui posibil verb **callo*, este de natură fonetică. Mergând pe firul celor două ipoteze ale încadrării lui *callo* în sistemul conjugărilor, constatăm că evoluția fonetică, în ambele cazuri, conduce către formele **călare* sau **călire*, confundabile cu lexeme cu un alt sens în limba română. Admițând că vreuna dintre aceste forme va fi apărut și rezistat concurenței omonimice⁵, intervin alte nelămuriri referitoare la cariera meteorică a verbului pe firmamentul limbii române. În esență, tocmai durata existenței acestui verb este enigmatică. Ea trebuie să fi fost suficient de îndelungată încât să permită apariția unor derivați. Dacă acest lucru s-a întâmplat totuși în realitate, este neverosimilă productivitatea acestui verb redusă la un unic derivat, când omologul său latin tardiv *viare*, deși cu o existență efemeră în limba clasică, a viețuit în limba latină populară și, de aici, în majoritatea limbilor romanice, tocmai prin derivații săi cu prefixe. Prin urmare, admițând ipoteza existenței unui verb **callo*, trebuie să admitem de asemenea, că el a apărut în limba română doar pentru a-l motiva pe *călător*, pentru a dispărea apoi fără urmă!

Problema existenței unui verb format de la *cale* trebuie abordată însă și din punctul de vedere al oportunității sale în vocabular. În mod cert latina nu prezintă un asemenea verb. Prin urmare verbul derivat de la *cale*, indiferent ce formă fonetică va fi avut, va fi apărut pe teren românesc, corespunzând necesității acoperirii unui spațiu noțional vid, fapt verosimil în contextul importanței deosebite pe care o câștigă *callis* pe teritoriul dacic, cum vom vedea mai jos. Ceea ce rămâne inexplicabil în cazul acestei ipoteze, pe lângă neproductivitatea cvasitotală a verbului, cu unica excepție a lui *călător*, este tocmai prea grabnica sa dispariție, dat fiind că tocmai am admis că apariția unui cuvânt este generată de o necesitate noțională care se concretizează la nivel lexical.

4. **Callo* și verbele deplasării moștenite din latină

Importanța noțională reprezentată de presupusul verb derivat din *cale* se relevă dacă trecem în revistă principalele verbe ale deplasării spațiale din latină și examinăm moștenirea lor în limba română. În acest caz distingem următoarele categorii semantice: categoria cea mai apropiată de problema studiată în acest capitol o reprezintă verbele deplasării spațiale în legătură etimologică cu nume ale căilor de comunicație. Latina dispunea de două astfel de verbe, vechi, uzuale, cu familii lexicale bogate: *veho*, *-ere*:

⁴ M. Iliescu, *Recueil d'études romanes*, 1959, București, p. 87–103, apud TILR I, EA, p. 93.

⁵ Despre problemele omonimiei în limbă vezi Florina-Maria Băcilă, *Omonimia între sincronie și diacronie*, în AUT, XXXIX, 2001, p. 117-134.

„a căra, a transporta”, înrudit cu *via* (arh. *veha*), și *eo, ire*: „a merge”, care îl motivează pe *iter*. Relația primei perechi etimologie *veho* - *via* se ocultează în timp. Nici *veho*, nici *viare* nu se vor moșteni însă în română, fiind legate de situația lui *via* pe teritoriul dacic. Verbul *eo, ire* a cărui legătură cu *iter, itineris* a rămas limpede în decursul latinității⁶, nu s-a bucurat de o soartă mai bună, el fiind pierdut pe întregul teren romanic, cel mai probabil datorită debilității corpului său fonetic și concurenței cu sinonime mai lungi și mai expresive⁷. De accentuat însă faptul că atât *via* cât și *iter* sunt deverbative, provenind din verbele *veho*, respectiv *eo*, și nu invers! Celelalte nume ale căii de comunicație din limba latină, cu sens semantic restrâns și specializat, precum *semita, callis, trames* etc., nu provin din și nici nu au generat verbe care să semnifice utilizarea căii de comunicație respective. Prin urmare, în limba română nu avem un verb moștenit din latină care să semnifice deplasarea spațială utilizând o cale de comunicație. În privința uzualului românesc *a merge*, care, de regulă, indică implicit folosirea unei căi de comunicație, etimologia sa este departe de a învedera raportul acțiunii cu noțiunea de cale de acces, fiind cunoscute eforturile lingviștilor în vederea racordării semantismului său original latin cu semnificația sa din limba română (lat. *mergo, mergere*: „a (se) (s)cufunda” > rom. *a merge*). Categoria semantică a deplasării spațiale direcționate *ab* și *ad*, mai restrânsă ca grad de generalitate, dar cu un spor semnificativ de precizie, este ilustrată de o serie de moștenite precum *a (se) duce, a pleca / a veni, a ajunge*. Și aceste verbe presupun doar implicit, într-o măsură mai mică sau mai mare, utilizarea căii de comunicație. Cea de a treia categorie semantică o reprezintă verbele care exprimă deplasarea neorientată în spațiu, ca lat. *ambulare* și *perambulare* (în care preverbul *amb-*: „roată, de jur împrejur”, sau „de colo-colo” indică lipsa direcției, a țintei), care au dat naștere verbelor românești *a umbla* și *a (se) plimba*, sinonimele *errare, peregrinare, vagari*, importante în restul Romaniei, nepăstrându-se în limba română. Categoria noțiunii deplasării exprimate perifrastic este reprezentată atât în latină, cât și în română. Pentru exprimarea ideii menționate, latina apela frecvent la expresii verbale care îl includeau fie pe *iter*, fie pe *via*: *iter ire, iter facere, viam / iter tenere, viam ire*, în română expresiile echivalente fiind aproape identice: „a face / a bate cale(a) (-ntoarsă), a ține calea” etc., ulterior dublate prin apariția lui *drum*: „a face drum, a bate drum, a ține drumul”. De remarcat că nici în cazul lui *drum* vorbitorii limbii române nu au simțit nevoia derivării unui verb, care să exprime străbaterea, din substantivul respectiv! În schimb, verbul *a călători* a fost dublat de un sinonim parțial *a*

⁶ Latinii simțeau că fac *figura etymologica* în expresia *iter ire*.

⁷ Despre posibile cauze ale disparițiilor unor cuvinte latinești în limbile romanice vezi Reinheimer Rîpeanu 2001, p. 17-18.

drumeți, ambele derivate fiind formate prin același procedeu, adică prin formarea verbului de la numele de agent care are ca bază numele ce denumește „calea de comunicație”, și nu invers. Faptul că nu întâlnim, nici în latină și nici în română, un verb format direct de la un substantiv care denumește calea de comunicație, probează din nou, indirect, dar convingător, improbabilitatea creării unui **callo*, care să fi exprimat ceea ce atât în latină, cât și în română se exprimă cu ajutorul perifrazelor amintite: *a face / a bate / a ține cale(a)*, ca premergătoare semantice ale lui *a călători*. Toate aceste incongruențe semnalate pun sub semnul întrebării existența unui verb derivat din *cale* pe teren românesc.

5. Analogii

Aplicând același principiu al bazei de derivare verbale, nu nominale, pentru *călător* ca și Al. Graur, autorii Coteanu – Sala invocă o situație până la un punct similară, și anume, modul de formare a verbului *a (se) căsători*. Referindu-se la câmpul semantic al termenului *casă*, autorii se opresc asupra fenomenului lingvistic denumit „evoluția grupărilor de cuvinte”. Apropiindu-se de grupul derivativ din jurul termenului *casa*, sunt identificați o seamă de termeni anteriori secolului al V-lea, precum *casanicus*, *casaria*, *casella* și *casellula*, la care s-au atașat ulterior *casalia*, *casalis*, adjectivul spaniol *casadero*, *-a*: „de însurat, de măritat”, și corespondentul său portughez, *casadeiro*, *-a*; *casadorio*, *-a*, *casadouro*, *-a*, cu sens identic. După toate aparențele, susțin autorii menționați, termenul spaniol, cel portughez și vechiul românesc *căsătoriu*: „care are casă, (om) așezat, însurat”, ieșit de mult din uz, dar atestat, și glosat de Tiktin în TDRG, ar avea o bază comună de derivare, cum e și firesc, un verb, către care trimit sp. și ptg. *casar(se)* și v. fr. *chaser*. În limba română comună verbul va fi avut forma **căs*, *-are*. Existența unui **casare* latinesc este presupusă și de Tiktin ca bază verbală de derivare pentru **casatorius*, din care ar fi putut evolua v. rom. *căsătoriu*.

Chiar dacă distincția *căsător* - *căsătoriu* se stinge în limba română⁸, vechiul rom. *căsător(iu)* motivează seria *a căsători*, *căsătorit*, *căsătorie*. Precum se observă mai sus, retrospectiva latinească, dar și cea romanică, propusă de Coteanu – Sala, este de natură să proiecteze noi fascicule de lumină asupra evoluției unor cuvinte pe teren românesc. *Căsător(iu)*, atestat, dar dispărut ulterior din limba română, completează lanțul derivativ care are la capătul de pornire pe *casă* și la capătul celălalt pe *a (se)*

⁸ Această tendință se manifestă, potrivit studiului Eugeniei Contraș, *Din istoria adaptării neologismelor în -(a)l(i)tor(iu), -or(iu)*, în SMFCLR, VI, EA, 1972, și în cazul formațiilor neologice în *-tor*. În ce privește dilematicul raport *-tor / -torius* în limba română, teoria lui Graur din studiul citat ni se pare convingătoare.

căsători, căsătorie, ultimele două avându-l în componență pe *-tor*. Însă exemplul lui *căsător(iu)*, care îl presupune pe **căsare*, invocat pentru a susține, în mod analogic, derivarea lui *călător* de la o temă verbală se lovește de anumite diferențe pe care le vom expune mai jos.

6. Cariera romanică a numelor *casa* și *callis*. *Callis* în limba română

Situația celor două cuvinte comparate, *călător* și *căsător(iu)*, se deosebește nu numai prin apartenența la alt grup de declinare a etimoanelor *callis*, respectiv, *casa*, ci, mai ales, prin cariera romanică a acestora. Ambele reflectă la nivel lexical istoria concretă a romanizării provinciilor, fenomenul ruralizării populației latinofone în teritoriile cucerite, ambele suportă o extensie semantică, metonimică, *casă* achiziționând în timp sensurile lui *domus*, iar *cale*, pe cele ale lui *via*. Diferența apare la comparația românei cu limbile romanice, întrucât *casa* aproape s-a generalizat ca înlocuitor al lui *domus* în România, inclusiv pe teritoriul provinciei Dacia, în timp ce *callis*, moștenit în italiană, portugheză și spaniolă, îl înlocuiește pe *via* numai pe teritoriul dacic, unde *via* a dispărut. Datorită evoluției semantice speciale a lui *callis* în limba română, arie romanică laterală, *călător* din limba română nu are corespondente fonetice în limbile romanice, care să ateste în mod indirect etimonul latin comun din care au provenit, așa cum se întâmplă în cazul romanicelor *casadero*, *casadeiro*, *casadouro* care, alături de *căsător(iu)*, presupun un etimon comun latin *casator*.

Astfel, despre românescul *călător* putem afirma în mod cert că este format pe teren românesc, nu numai datorită absenței etimonului corespondent latinesc, ci și pe baza unui considerent semantic, care se cuvine dezvoltat în acest moment. În *Cauzele dispariției lui via din limba română*⁹ am insistat, așa cum o indica titlul, asupra carierei lui *via* în latină și ulterior în latina dunăreană. Întrucât dispariția lui *via* a permis și/sau cauzat evoluția lui *callis*, am făcut în mod necesar câteva referiri, mai ales către finalul capitolului, la acest substantiv care a dezvoltat pe teren românesc sensurile lui *via*. Revenim asupra carierei lui *callis* pornind din nou de la situația lui din limba latină, atât pentru faptul că el reprezintă un pilon central în terminologia drumului, dar și deoarece înțelegerea evoluției sale poate facilita indirect explicarea motivării interne a derivatului *călător* care ne interesează. Articolul *Les noms latins du chemin et de la rue* semnat de reputatul filolog francez J. André, 1950, 104, precizează din capul locului că „la nature des voies de communication est fonction du climat, du relief et du genre de vie, et les termes qui les désignent reflètent

⁹ Capitol al tezei de doctorat.

ces conditions particulières. Leur création, leur répartition, leur évolution sémantique révèlent les changements dans les mœurs, les progrès de la civilisation, comme ils peuvent être aussi l'indice d'un état antérieur. L'étude de ce vocabulaire est inséparable de la géographie humaine et de l'histoire".

Termenul latinesc *callis* este strâns legat de viața pastorală, fiind definit ca „la piste suivie par les troupeaux dans leur déplacements saisonniers” (André, 1950, 106), fapt acceptat și de I. Fischer, în TILR II. Vechimea termenului în limba latină este pusă pe seama fenomenului transhumanței, cu siguranță anterior perioadei istorice, de vreme ce răspundea unor necesități climatice imuabile. Acest fapt ar putea susține originea prelatină a termenului, întrucât după instalarea lor în Latium, continuând tradiția autohtonă, latinii au fost un popor de păstori. În ce privește evoluția romanică a termenului, lingvistul amintit remarcă: *Callis n'a donné de formes romanes que là où florissait la vie pastorale: ital. calle „chemin”, callaia „trouée”, esp. calle „rue”, roum. cale „chemin, voie, route”. „Succesul” lui callis în Dacia este explicat prin „la persistence du nomadisme entre les plaines du Danube et les Alpes de Transylvanie” (André, 1950, p. 108). Relația dintre păstorit și nomadism o sesiza și Pușcariu. Prin apelul la frazeologia bogată a unor termeni ca *lapte*, *cheag*, *brânză*, *a paște* etc., lingvistul român proba că, dintre toate ocupațiile, „reflexul cel mai puternic l-a avut în limba română păstoritul” (Pușcariu, 1976, 364). Tot el sesiza strânsa legătură a păstoritului cu „migrațiunile românilor” (Pușcariu, 1976, 365). Informațiile celor doi lingviști de renume, Pușcariu și André, concordă și uneori se completează reciproc. Astfel, Pușcariu susține că, deorece în regiunea dacică emigrările și mișcările de populație erau la ordinea zilei, „romanii au fost prinși în angrenajul acesta, devenind înșiși, atunci când împrejurările o cerură, păstori nomadizanți.” (Pușcariu, 1976, 365). Caracterul oarecum forțat al acestei adaptări a romanilor la condițiile vieții autohtone aproape se anulează însă, dacă acceptăm ipoteza că cei care au introdus termenul *callis* în vocabularul latino-dunărean au fost colonizatorii italici, așa cum afirmă André. Acești coloni italici nu erau străini de fenomenul transhumanței, amploarea și importanța fenomenului în Italia fiind dovedită de prevederi legislative care reglau din vechime circulația turmelor, așa cum reiese din trimiterea pe care André o face la un fragment din Titus-Livius, redat aici în traducere: „În acest an în Apulia a avut loc o mare mișcare a sclavilor. Provincia Tarentum îl avea ca pretor pe L. Postumius. Acesta a efectuat interogatorii aspre în legătură cu revolta păstorilor care puseseră stăpânire pe drumurile și pășunile publice cotropite prin silnicii. A condamnat cam la șapte mii de oameni. Mulți au fugit din această cauză, iar mulți au fost executați”. Aceeași problematică transpare*

și în Lucania dintr-o inscripție datând din 132 a. Chr. (CIL X, 6950; ILS 23). Pusă de consulul P. Popilius Laenas, inscripția consfințește faptele de seamă ale acestuia. Alături de construirea drumului de la Regium la Capua, de edificarea unui for și de pedepsirea unor sclavi fugiți, consulul consideră ca demn de menționat întru posteritate acest fapt: *primus fecit ut de agro poplico aratoribus cederent paastores*: „eu, cel dintâi, am făcut ca păstorii să părăsească ogorul public în favoarea agricultorilor”.

Bogata frazeologie a lui *cale* ilustrată în DA servește, în opinia lui Pușcariu, la „arățarea raportului strâns ce există între limba și trecutul unui popor; bogăția cea mare în termeni care arată mișcarea de la un loc la altul, evoluția semantică a cuvintelor care însemnează un drum în frazeologia variată a lui *cale*, corespund uneia din cele mai interesante faze din trecutul nostru: epoca migrațiunilor pe plaiurile Carpaților și ale continuatorilor acestor munți în Peninsula Balcanică” (Pușcariu, 1976, 319). Din cele de mai sus reiese că, atât André cât și Pușcariu, au învederat legătura lui *callis* cu transumanța și cu migrațiile păstorilor în Italia, respectiv în teritoriul balcanic, cariera lui *callis* în latina dunăreană datorându-se similitudinii ocupațiilor în cele două teritorii, italic și dacic. Astfel, sensul fundamental al lui *callis* este, atât în latină cât și în latina dunăreană, de „drum făcut și folosit de turme”, fapt care se explică prin similitudinea ocupațiilor din cele două teritorii, fapt concordant cu explicația antică: *Callis est iter pecudum*. „Callis este drumul turmelor.” – (Isid. *Orig.*, XV, 16, 10). Diferențierile apar la glosarea termenilor *callis* și *cale*, căci pentru André, *callis* nu este nicidecum îngusta potecă de munte reprezentată de *cale* la Pușcariu: „Le sens exact est déterminé par les conditions mêmes du déplacement des animaux entre les pâturages d’été et d’hiver. Rien de semblable à l’étroite sente qu’ est la *semita*, malgré les affirmations de Servius, *Ad. Aen.* IV, 405, *callis est semita tenuior, callo pecorum praedurata*, et de Donat., *Ad. Aen.* IX 383, *Calles quid sint ipse poeta exposuit; viae quippe sunt perangustae inter dumos quae vix admittant transiturum*”. După părerea lui André, *calles* sunt „de larges pistes, formées de traces juxtaposées par le piétinement des animaux, permettant l’écoulement rapide de troupeaux importants. Les *drailles* [conform autorului, termen regional pentru calea turmelor în Provence - n. n., E.B.], ont de dix à vingt mètres; en Apulie, les *tratturi* secondaire se réunissent en un *tratturo grande* de quatre-vingts à cent mètres de large. La surveillance du bétail exige, en effet, de telles dimensions” – André, 1950, 106. După cum observăm, André nu este de acord cu autorii latini care indicau pentru *callis* sensul de potecă, acceptat de Pușcariu: „Cuvântul *via* a fost înlocuit la noi prin *callis*, care în latinește însemna o „potecă prin munți sau păduri” (cf. „ut Apuli solent facere, qui *per calles* in montes Sabinos pecus ducunt”, la VARRO)” – Pușcariu, 1976, 317. Aparenta inadvertență se

poate rezolva astfel: ținând seama de semul dominant „drum pentru turme”, pe de o parte, și de realitatea transhumanței, pe de alta, nu este greu să admitem că lărgimea acestui drum este variabilă funcție de caracteristicile terenului, mai mult sau mai puțin accidentat. Păștorii vor fi căutat acele rute cu accesibilitate naturală mai mare, dar alegerea și formarea unei rute putea fi determinată și de efectivele turmelor. Porțiuni din traseul parcurs vor fi avut în mod obligatoriu un grad mai redus de accesibilitate datorită terenului accidentat de neevitat, ca atare drumul va fi fost mai îngust, și mai anevoios, pe când plaiurile vor fi permis formarea de vaduri largi de trecere. În plus, pe teren dacic nu credem ca drumul turmelor să fi atins vreodată lărgimea din Provence sau din Apulia. Situația specifică a teritoriului dacic după retragerea romană a creat diferențe în ce privește amploarea turmelor de animale, care se reflectă în lărgimea drumului format. Căci în teritoriul italic, cum am văzut, transhumanța era un fenomen reglementat de stat. O instituție specială, *provincia callium*, încerca să soluționeze litigiile dintre cultivatori și păstori, stabilind lărgimea pentru *calles*, încasând taxe, sancționând contravenienți, așa cum dovedește excerptul de mai sus din Titus Livius, în care se afirmă că magistratul Postumius pedepsise într-un an șapte mii (!) de păstori care nu respectaseră prevederile legale. Pe teritoriul dacic, după retragerea administrației, populația retrasă în munți, se va fi ocupat neîndoios cu păstoritul, însă acele *calles* formate de turme nu vor intra sub incidența unor reglementări oficiale. Amenințarea reprezentată de popoarele migratoare putea influența indirect lărgimea lui *callis*, căci păstoriile vor fi preferat locuri mai greu accesibile ca măsură de siguranță. Astfel că, spre deosebire de sensul din latină al lui *callis*, care poate îngloba și sensul de „potecă îngustă”, dar și de pistă largă, sensul restrâns atribuit de Pușcariu limbii latine pare să fi fost mai degrabă o rezultantă a adaptării lui *callis* la situația specifică a transhumanței la noi. Pentru această ipoteză pledează și restricția semantică a altui cuvânt din aceeași sferă semantică, despre care amintește tot lingvistul român: „Chiar și drumurile de care, *carrariae*, se prefăcură cu timpul în *cărările* noastre înguste, pentru care avem o sinonimică bogată” (Pușcariu, 1976, 317).

Accepția lui *callis* în latina dunăreană a păstrat așadar semul dominant „drum pentru turme”, iar din semul variabil secundar „larg / îngust” prezent în formula semică a etimonului clasic, latina dunăreană reținând semul „îngust”. Restrângerea semantică prin excluderea unuia din cele două seme polare dezvoltate în timp ale unui cuvânt reprezintă un fenomen obișnuit pe terenul latinei (cf. *fama*, *tempestas*, *casus*), în trecerea de la latină spre română restrângerea fiind determinată extralingvistic.

J. André menționa că formele romane ale lat. *callis* au depins de existența păstoritului în provinciile respective, indicând corespondente în

română, spaniolă și italiană. Conform *Micului dicționar etimologic romanic* din Reinheimer-Rîpeanu, 2001, *passim*, numele *callis* apare și în portugheză, iar în română și spaniolă termenul aparține vocabularului reprezentativ. Totuși, în nici una din limbile menționate nu apare nici verbul derivat din *cale* și nici, cu excepția românei, numele de agent corespunzător. Această situație *de facto* îndreptățește presupunerea că apariția lui *călător* este în strânsă legătură cu importanța deosebită a lui *callis* în limba română, spre deosebire de restul Romaniei. Ceea ce diferențiază pe *cale* românesc de omologe sale romanice este dezvoltarea semnificației inițiale a cuvântului. Această dezvoltare a fost posibilă datorită situației speciale a provinciei dacice reflectate în lexic prin dispariția lui *via*: „Se pare că șoselele care legau orașele mari, întreținute cu atâta grijă pe vremea dominației romane, nu mai jucau mai târziu un rol în viața strămoșilor noștri, deoarece cuvântul latinesc pentru ele, *via*, a dispărut din limba română. [...] Cuvântul *via* a fost înlocuit la noi prin *callis* [...] – Pușcariu, 1976, 317. Precizarea semnificației inițiale a lui *callis* pe teritoriul nostru nu este lipsită de importanță pentru explicarea semnificației inițiale a lui *călător*. Format pe terenul limbii române, acest derivat trebuie să fi avut la apariția sa o mai strânsă legătură cu semnificația de „drum pentru turme” a lui *cale*, cei care străbăteau consecvent căile fiind în primul rând păstorii. Tocmai legătura între transhumanță și migrațiile păstorilor români, învedereată de Pușcariu, trebuie să fi asigurat evoluția semantică a cuvântului către sensul obișnuit de astăzi. Pătrunderea în sârbo-croată a cuvântului *călător*, sub forma *Kjelator*, semnalată de Rosetti, ILR, 445, vine să ne confirme ipoteza că cei dintâi călători, păstorii, care pătrundeau în aria slavofonă venind pe căi cu turmele de departe, și-au asumat această condiție, identificându-se cu ea, în fața populațiilor aparținătoare unui alt grup lingvistic. Cum am amintit, Coteanu – Sala presupun un **căs*, *-are* în româna comună întemeindu-se pe corespondentele romanice, sp. și ptg. *casar(se)* și a v. fr. *chaser*. Dacă cele trei forme romanice îndreptățesc presupunerea unui verb **căsare* și, mai departe chiar, un etimon comun în latina populară, în privința unui verb derivat din *callis*, după părerea noastră, absența corespondentelor romanice probează inexistența unui verb derivat din *callis* moștenit din latină în română. În concluzie, diferențele apărute între evoluția romanică a lui *callis* și *casa* sunt de natură să ne facă să privim cu rezervă atât soluția **callo*, indicată de Graur, cât și soluția **căla-* propusă de Coteanu – Sala, ca bază de derivare pentru *călător*. Ceea ce putem afirma, alături de Al. Graur, este faptul că nerecunoașterea radicalului reprezintă, de obicei, un indiciu pentru vechimea cuvântului în limba română (cf. *păstor*, *negustor*).

7. Alte comparații

Pentru motivarea lui *călător* de la substantivul *cale*, lexicografii au apelat și la comparația cu aromâna (DA) sau albaneza (DA, CADE). Coteanu – Sala combat ipoteza CADE: „Sunt și derivate care dau naștere la îndoieli. Astfel, sufixul -ător, -etor, -itor formează nume de agent de la verbe și numai de la acestea [s.n.], ca *lucrător* de la *a lucra*, *învățător* de la *a învăța*, *vânzător* de la *a vinde*, *trecător* de la *a trece*, *scriitor* de la *a scrie*, *muncitor* de la *a munci* etc. [...] Mai delicată este situația lui *călător* [s.n.]. Potrivit cu regula de mai înainte, *-(ă)tor* nu se adaugă la substantive. El nu are deci calitatea să derive un nume de agent de la *cale*, cum se propune în genere când *călător* este analizat din *cale* + *-ător*. I.-A. Candrea a ieșit din încurcătură în CADE făcând referire la un cuvânt analog aromânesc *drumător*, care, ni se sugerează, ar fi din *drum* + *-ător*. Dar arom. *drumător* e dubios, iar dacă ar exista (DDA nu-l cunoaște!) ar putea să aibă altă istorie decât cea presupusă de Candrea, adică să fie un *ndrumător*, cu *n-* nepronunțat, cum se întâmplă adesea în aromână, iar numele de agent aromânesc să se fi dezvoltat dintr-un verb similar cu rom. *îndruma*. Un *ndrumător* în aromână ar fi fost „cel care arată drumul, care conduce o caravană, un grup de ciobani etc.”. El ar fi putut suferi ulterior o schimbare de înțeles, care nu are nimic neobișnuit. Așadar *călător* ar trebui să aibă la bază un verb, cum am văzut în alt loc că trebuie să aibă și vechiul cuvânt românesc *căsător*; [s.n.]”. Soluția propusă de Candrea, amintită mai sus, de a-l considera pe *călător* ca format de la substantivul *cale* este argumentată prin apelul la modalitatea de formare a unui cuvânt dialectal, în opinia etimologului, un sinonim, anume *drumător*. Comparația pare cu atât mai convingătoare cu cât se apelează la o situație dialectală chiar din același câmp semantic, relația de sinonimie *cale* - *drum* făcând să pară plauzibilă sinonimia *drumător* - *călător* și, implicit, similitudinea modalității de formare. Coteanu –Sala zdruncină această ipoteză, susținând că *drumător* ar putea fi o formă epentetică a lui ‘*ndrumător*, în care caz, baza de derivare ar fi verbul *a îndruma*, și nu substantivul *drum*.

Mult mai la îndemână însă, și mai grăitoare, credem, este situația derivaților lui *drum* din chiar interiorul limbii române. Într-adevăr, pe teren dacoromânesc, deși fenomenul alipirii afixelor la teme de origine diferită este frecvent și firesc, nu întâlnim, în limba literară cel puțin, sufixul de *nomen agentis* de origine latină *-(ă)tor* atașat la o temă slavă *drum-*. În schimb, observăm că, în ciuda materialului lingvistic de sorginte diferită, anume latină, respectiv slavă, limba română procedează identic în seriile *cale* – *călător* – *a călători* și *drum* – *drumeț* – *a drumeți*. Dicționarele

confirmă formarea lui *drumeț* și *drumaș* direct de la substantivul *drum*, adăugând sufixele de *nomen agentis* *-eț*, *-aș*, rezultând derivate glosate ca sinonime ale lui *călător*. Este de notat că, în acest caz, nu s-a propus refacerea unui verb intermediar între substantivul *drum* și numele de agent menționate!

8. Similitudini „de excepție”

În opinia autorilor CDDE derivatul *călător* este o formațiune identică cu lat. *viator*. Examinând această afirmație, am crede, la primă vedere, că formarea lui *viator* în latină este transparentă și conformă cu regula: tema verbală *via-* + sufixul de *nomen agentis* *-tor*. În realitate, la o analiză mai atentă, constatăm că și lat. *viator* pune cam aceleași probleme în privința motivării interne, ca și omologul său, rom. *călător*. Comparând, cu ajutorul uneltelor lexicologice computerizate, intrarea în limbă a termenilor *via*, *viare* și *viator*, și caracterul lor uzual, constatăm că: *via* este foarte vechi și uzual, cu atestări (peste 2500) începând o dată cu primele texte latinești; *viator* este atestat începând cu Catullus (aprox. 60 a. Chr.), folosit de scriitori clasici însă nu foarte uzual (120 de apariții, în răstimp de cinci secole, de la Catullus la Ausonius); *viare*, atestat discutabil¹⁰ începând cu Quintilian (sf. sec. I post Chr.), neatestat cu forme conjugate, totalizând doar trei forme nominale la Apuleius (aprox. mijl. sec. al II-lea p. Chr.) și cinci forme nominale la Ammianus (sec. al IV-lea p. Chr.).

Cele expuse ne îndreptățesc să afirmăm că *viator* nu s-a putut forma de la verbul *viare*, și să ne raliem părerii lui Ernout, exprimată atât în DELL, cât și în Ernout 1954, conform căreia *viare* apărând ulterior lui *viator*, rezultă că numele de agent s-a format direct de la *via*. După glosarea termenului, DELL, p. 731, afirmă: „sans doute formé directement sur *via* (cf. *olus*, *olitor*), et non dérivé de *viō*, qui est beaucoup plus tardif. De là *viatorius*”.

Subliniez în încheiere ideea că romanitatea limbii române se afirmă nu numai prin regulă, ci și prin excepție.

ABREVIERI BIBLIOGRAFICE

- André 1950: André, J., *Le noms latins du chemin et de la rue*, în REL, XXVIII, 1950, p. 104-134.
 CDDE: Candrea, I. A., Densusianu, Ov., *Dicționarul etimologic al limbii române. Elemente latine. (A-Putea)*, București, 1907-1914.

¹⁰ Atestarea verbului *viare*, formarea lui *viator*, și prezența lui în latina dunăreană face obiectul altui studiu personal.

- Contraş 1972: Contraş, Eugenia, *Din istoria adaptării neologismelor în -(a/i)tor(iu), -or(iu)*, în SMFCLR, VI, EA, 1972.
- DELL: Ernout, A., Meillet, A., *Dictionnaire étymologique de la langue latine. Histoire de mots*, 4ème édition, Paris, Librairie C. Klincksieck, 1959.
- Ernout 1954: Ernout, Alfred, *Aspects du vocabulaire latin*, Paris, 1954.
- Fischer 1985: Fischer, I., *Latina dunăreană. Introducere în istoria limbii române*, Bucureşti, EŞE, 1985.
- Graur 1929: Graur, Al., *Noms d'agent et adjectif en roumain*, Paris, 1929.
- TILR I, II: *Istoria limbii române* (tratat), cap. *Vocabular*, Bucureşti, EA, 1969.
- Puşcariu 1976: Puşcariu, Sextil, *Limba română. I. Privire generală*, Bucureşti, 1976.
- Reinheimer-Râpeanu 2001: Reinheimer-Râpeanu, Sanda, *Lingvistica romanică*, Bucureşti, ALL, 2001.
- Rosetti, ILR: Rosetti, Al., *Istoria limbii române*, Ediţie definitivă, Bucureşti, EŞE, 1986.
- Sala 1999: Sala, Marius, *Du latin au roumain*, trad. Claude Dignoire, Bucureşti, 1999.

AUXILIARE LEXICOLOGICE ŞI LEXICOGRAFICE

- Dicţionare: CDDE, DA, DELL (Ernout, A., Meillet, A., *Dictionnaire étymologique de la langue latine. Histoire de mots*, 4ème édition, Paris, Librairie C. Klincksieck, 1959), DEX, DI, MDA, Guţu, M-L.
- Dicţionare şi biblioteci electronice: Lewis & Short, *A Latin Dictionary*, Bibliotheca Teubneriana Latina (BTL), Latin Library, Perseus Collection, IntraText.
- SMFCR I - VI

L'ETYMOLOGIE DE CĂLĂTOR

(Résumé)

L'article se propose d'analyser deux théories émises à des époques différentes sur l'étymologie du terme *călător*. La première, soutenue par Al. Graur en 1929 et reprise avec des arguments supplémentaires par Coteanu – Sala en 1987, se fonde sur la règle de la formation des noms d'agent en *-tor* par dérivation postverbale, mais elle se heurte à l'inexistence d'un verbe base en roumain. La seconde théorie, soutenue par les dictionnaires (CDDE, CADE, DA, DEX, MDA) avance l'hypothèse d'une base de dérivation nominale (le substantif *cale*), qui suppose une exception de la règle de dérivation des noms d'agent en *-tor*. Dans notre article, nous avons fait l'analyse des arguments contestables de la première théorie.

INTERFERENȚE DIALECTALE ÎN LEXICUL PREDICILOR LUI ANTIM IVIREANUL

de
Adina CHIRILĂ

Statutul predicilor mitropolitului Antim Ivireanul de „operă document” pentru situația socială, economică și politică a Țării Românești la începutul secolului al XVIII-lea este evident, fiecare predică ținută la vreo sărbătoare sau cu prilejul unui eveniment din viața comunității (înscăunarea mitropolitului, înmormântarea vreunui creștin) construindu-se ca punte între sursa biblică transcendentă și finalitatea persuasivă prin repetate referiri la contextul istoric concret, trăit și analizat de orator. Dar și din punct de vedere lingvistic, creația omiletică a lui Antim Ivireanul este un document. Cuvintele didahiilor vorbesc, în primul rând, despre starea vechii române literare către sfârșitul unei perioade de câteva secole, în care existența limbii române s-a desfășurat în umbra slavonei, limba oficială în biserică și în cancelaria domnească; în al doilea rând, ele consemnează începutul unui proces de modernizare, în special la nivelul vocabularului savant, în spiritul culturii laice europene, ale cărei mijloace de expresie lingvistică erau greaca și latina; și, în ultimul rând, din punct de vedere uman, cuvintele predicilor lui Antim, cele care reprezintă elementul popular al fondului utilizat, dezvăluie atitudinea personală față de limba română și, prin ea, față de oamenii cărora li se adresa și care se cerea să-l asculte, să-l înțeleagă și să-l urmeze. Ne vom opri în cele ce urmează asupra acestui ultim aspect al vocabularului mitropolitului Antim Ivireanul.

Ca să înțelegem mai bine mecanismul alegerii cuvintelor utilizate în construcția expresiei lingvistice a predicilor trebuie să precizăm încă o dată că Antim a învățat româna, limba exilului său cultural, foarte târziu, din surse diferite atât din punct de vedere social, cât și sub aspect dialectal. Prin intermediul cărților bisericești, Antim și-a însușit și variantele literare de tip nordic, pe lângă cea sudică, la care avea acces nemijlocit ca membru al clerului muntean, căpătând în felul acesta o viziune de ansamblu asupra potențialelor mijloace de expresie care îi stăteau la îndemână. Pe de altă parte, caracterul predicii de discurs oral, adresat unei mase eterogene, îl obligă pe orator să se mențină lingvistic într-o zonă „neutră” a vocabularului, care să asigure finalitatea persuasivă imediată a mesajului divin, înțelegând prin „neutră” calitatea de a alege și combina semne

lingvistice din arii dialectale, culturale și stilistice diverse. Astfel, vocabularul popular de uz general în dacoromâna de la începutul secolului al XVIII-lea și elementul cult specific variantelor stilistice ale vremii (ponderea cea mai mare o are lexicul de origine slavă veche și slavonă, adoptat în limba română treptat, din momentul pătrunderii parțiale a scrierii slave pe teritoriul românesc și, mai ales, din momentul adoptării liturghiei slave în oficierea cultului, probabil în secolele al X-lea – al XI-lea, și până la sfârșitul secolului al XVII-lea, când limba română accede conștient, prin traducători și scriitori originali, la statutul de drept, acela de limbă oficială a Bisericii românești și a statului (G. Mihăilă, 17 / 119-122), completat de o seamă de termeni cu etimologie directă în greaca bizantină sau în neogreacă, în latină și în limbi romanice) este însoțit în *Didahii* de un număr însemnat de cuvinte populare, caracteristice unor arii dialectale diverse. Antim folosește cu precădere varianta literară muntenească, însă, apreciind în egală măsură particularitățile celorlalte dialecte literare, apelează frecvent și la termeni specifici variantelor literare românești de tip nordic.

În continuare vom exemplifica cele spuse mai sus prin câțiva termeni populari pe care mitropolitul Antim Ivireanul îi împrumută din aceste variantele literare.¹

Beteag, adj. [< magh. *beteg* (DA)] „1. bolnav²”: „de va fi vreouna din oi beteagă, trebue și făr’de voia ei să o lége și să o pue jos să-i tae carnea cea putredă [...] și să-i pue căzuta doftorie...” (p. 137)³. Este un termen popular specific cu acest înțeles Moldovei, Banatului și Transilvaniei, determinant deopotrivă al clasei animatelor umane și animale. Cu un înțeles apropiat, acela de „invalid, cu defect fizic”, cuvântul este viabil și în lexicul ce grupează Moldova cu Țara Românească (4 / 396). La Antim Ivireanul, *beteag* este întotdeauna determinant pentru animate non-umane; pentru oameni, oratorul apelează la corespondentul de origine slavă *bolnav*: „altă învățătură trebui bărbatului și alta muerii; [...] altă vindecare trebue celui sănătos și alta celui bolnav” (p. 136). Se pare că folosit astfel, cuvântul își pierde o parte din semnificație, însă limbajul și contextul în care este actualizat îi conferă o specializare necunoscută în variantele literare nordice. Astfel, *beteag* nu mai este doar sinonimul lui *bolnav*, ci este un lexem cu conotație specifică. Termenul apare pentru prima dată în

¹ Nu ne-am oprit asupra cuvintelor care grupează Țara Românească și Moldova, Transilvania sau Banat – Hunedoara (*bântui*, *clucă*, *năstrapă*, *obroc*, *prunc*, *soroc*, *zavistie*, *zătici*) sau asupra celor de origine maghiară, care sunt cunoscute în întreaga arie a dacoromânei (*giulgiu*, *sălaș*, *vicleșug* etc.).

² Am precizat doar sensurile cu care termenii apar la Antim Ivireanul.

³ Exemplele și citatele sunt extrase din Antim Ivireanul, *Opere*, ediție îngrijită și studiu introductiv de Gabriel Ștrempel, București, Minerva, 1972.

literatura românească veche în *Tetraevangelul* tipărit de Coresi în 1561⁴: „și avē cū ei școpi și ōrbi și mūți și betēgi...” (CT, 33 ¹). Prezența sa aici nu este surprinzătoare, dat fiind faptul că pentru realizarea tipografică a textului în varianta literară munteană, Coresi a avut în vedere texte similare anterioare, scrise în variante literare nordice, probabil, după cum susține I. Gheție, *Evangheliarul slavo-român* de la Sibiu, 1551-1553, alături de un text moldovenesc al *Evangheliei* (I. Gheție, 11 / 254). Norma munteană impunea, în acest caz, termenul *bolnav*, care, de altfel, apare în text mult mai frecvent (de paisprezece ori), în timp ce corespondentul său nordic, de trei ori. Îl găsim și în *Noul Testament* de la Bălgrad, 1648, alături de *bolnav*: „Iară când fu sara, adusă ră cătră El toți beteagii și îndrăciții” (NT, 42 ¹).

Borătură, s.f., „vărsătură, vomă”: „iară ne întoarcem [...] ca câinele la borăturile sale” (p. 95). Este un derivat al verbului **a borî** (< lat * *abhōrire*, „a urî”, DA; et. nec., DEX, MDA). Dacă este valabilă prima soluție etimologică, semantismul românesc a luat naștere prin confuzia firească a reacției de a vomita cu ideea de „a disprețui, a se scârbi de, a urî”. Dată fiind posibila etimologie latină și vechimea termenului, unii lingviști îl consideră general cunoscut în dacoromână în perioada la care ne referim. Totuși, Mariana Costinescu îl integrează grupului de cuvinte populare specifice Moldovei, Transilvaniei (excluzând sud-estul), Banatului, uneori și Olteniei (4 / 189, 394). A fost atestat și în *Pravila* tipărită de Coresi în intervalul 1560-1562, care prezintă, alături de norma munteană a textului, și un strat lingvistic de tip nordic (probabil moldovenesc), pus pe seama izvorului ce a stat la baza versiunii tipărite (I. Gheție, Al. Mareș, 12 / 112): „Cine va borî după nafură beat, post 40 de zile, iară de boală 3 zile. Borătura să o îngroape lângă oltari...” (CPrav., 10 ^v). Desigur, Antim Ivireanul îl putea cunoaște din această carte bisericească de drept canonic, dar l-ar fi putut descoperi și în alte lucrări bisericești nordice, ca, de pildă, *Noul Testament* de la Bălgrad (1648): „Pentru-aceaia că neci ești rece, nece caldu, ce numai de-abiia cald, borî-te-voiu pre tine afară din gura Mea” (NT, 306 ¹).

Cinie, pl. **cinii**, s.f. [< sl. *činije* (DLRLV, DA)] „unealtă, sculă”: „Fieștecare vânătoriu își gătēște sculele și ciniile meșterșugului său...” (p. 97). Este un cuvânt specific Moldovei (DLRLV). Unul din textele moldovenești în care apare constant este *Carte românească de învățătură*, pravila elaborată sub domnia lui Vasile Lupu, Iași, 1646: „...atuncea sveatnicul nu să va certa ca cel vinovat, ce mai de multe ori creade giudețul

⁴ Informațiile privind prima atestare a cuvintelor sunt preluate din H. Tiktin, *Rumänisch-Deutsches Wörterbuch*, ed. a II-a, überarbeitete und ergänzte Auflage von Paul Miron, Band I-III, Wiesbaden, Otto Harrassowitz, 1986, 1988, 1989.

cum acelea cinii s-au dat pentru alte treabe, iară nu să facă lucruri ca acelea reale” (*Prav.* 1646, gl. 72. 2). În *Îndreptarea legii*, pravila din timpul domniei lui Matei Basarab, care reproduce în bună măsură textul lucrării anterioare, Târgoviște, 1652, cuvântul nu apare deloc, fiind înlocuit de sinonime. De pildă, în fragmentul similar, apare termenul de origine greacă *dichis*: „...atunce sfeatnicul nu se va pedepsi ca cel vinovat. Iară mai de multe ori creade judecătoria cum aceale dichise se-au dat pentru alte trebi, iară nu să facă lucruri ca acelea reale” (*Prav.* 1652, gl. 46. 2). Antim Ivireanul l-ar fi putut întâlni și în cartea lui Dosoftei, *Viața și petreacerea svinților*.

Filér, s.m. [< magh. *fillér* (DA, DER)] „centimă dintr-o coroană austriacă, bănuț”: „...putem lua pildă de pe cei doi filéri ai văduvei...” (p. 52). Termenul este în relație directă cu realitatea politică și economică a Transilvaniei secolului al XVII-lea și al XVIII-lea. Cuvântul este atestat prima dată în *Evangelheliarul slavo-român* de la Sibiu, 1551-1553: „nu verű eși de acolo panű verű da cé filérű mai micű” (Ev. 1551-1553, 6^v) și apare frecvent în textele ce reprezintă variantele literare de tip nordic. Termenul este întrebuintat și în textele muntenești, ca împrumut din textele nordice care au stat la baza elaborării acestora, în *Tetraevangelul* lui Coresi: „Au nu doaō păsârēle prețuiescu-se ȁntru ȁ filěrű?” (CT, 20^r), „ō vȁduō sȁracȁ, aruncȁ doi filėri” (CT 98^r) sau, la sfârșitul secolului al XVII-lea, în *Biblia de la București* (1688): „Pȁnȁ unde vei da pre cel de apoi filer” (BB, II, *Matei* 5, 26). Teoretic, Antim Ivireanul ar fi putut prelua acest cuvânt din oricare dintre textele menționate mai sus, însă, cu siguranță, prezența termenului respectiv în cuprinsul *Bibliei*, textul sacru cel mai important din perioada veche a scrisului românesc, nu putea trece neobservată de către mitropolitul Țării Românești.

Holdă, s.f. [< magh. *hold* „măsură, baniță; iugăr” (DA, DER)] „câmp semănat, lan”: „Un om oarecarele făcu cină și chiemă pre mulți și ei nu vrea să meargă, puind fieștecarele la mijloc pricini: unul că au cumpărat holdă și mērgē să o vază...” (p. 128). A intrat în limba română în epoca feudală, o dată cu alți termeni de origine maghiară, din diverse domenii (G. Ivănescu, 14 / 440-441). Este cuvânt popular specific Transilvaniei (4 / 190). Termenul apare pentru prima dată în literatura epocii vechi în *Evangelheliarul slavo-român* de la Sibiu: „semúnűnd semúnȝa buna @n holda sa” (Ev. 1551-1553, 44^r și pass.) și apoi în toate cărțile ce reproduc scrieri biblice, traduse în variantele literare nordice: *Palia* de la Orășie, 1581-1582: „Sȁ neștine vor face pagubȁ în vinie altui om, au în sȁmȁnȁturȁ, și-ș va slobodzi dobitocul sȁu în holdele altuia a face pagubȁ, sȁ plăteascȁ dentru a sa sȁmȁnȁturȁ și den vinie cu cei mai bun” (PO, 250),

Noul Testament de la Bălgrad: „Asamănă-să Împărăția ceriului omului celui ce samănă sămânță bună în holda sa” (NT, 17^v) etc.

Livej, s.f. [< magh. *leves* „supă” (DA, DER)] „1. supă, 2. oțet scos din borhotul rămas de la țuică (Oltenia)”: „meștersugesc băutura [...] cu livej” (p. 102). Termenul a fost atestat pentru prima dată la Antim Ivireanul, care îl preia fie din graiul ardelenilor de peste munți, fie din părțile Olteniei, unde a fost, probabil, adus în cursul migrațiilor unor grupuri de locuitori din Crișana și din Ardealul de la nord de linia Alba-Iulia – Miercurea-Ciucului în Țara Românească (G. Ivănescu, 13 / 203).

Luțifer, s.m., „Lucifer, prințul demonilor”: „omul să abătea cu toate puterile sufletului spre acéia ce iubii Luțifer și dracii” (p. 60). Cuvântul cu pronunție maghiară (L. Tamás, 21 / 511) îl dublează pe românescul moștenit din latină **Luceafăr** (< lat. *Luciferum*), atestat în textele rotacizante, prezent și în didahiile lui Antim Ivireanul: „și au născut singur satana, carele era înger și să numiia Luceafăr” (p. 49). Alternanța *Luceafăr/Luțifer* presupune o distincție și în planul semantic al textului: primul termen are conotație pozitivă, denumind îngerul cu statutul inițial, de făptură a raiului, în timp ce al doilea termen este negativ, denumind îngerul pervertit, devenit demon. Alteori, această distincție nu se realizează decât în context: „Luceafărul n-au putut să se mai sue, căci îl atârna păcatul în jos” (p. 49).

Meștersug, s.n. [< magh. *mesterség* (DLR)] „1. unealtă, instrument, ustensilă, 2. îndeletnicire”: „nu s-au slujit cu arme [...] nici cu alte meștersuguri asemenea acestora” (p. 4). Prezența lui **r** (sau **n**) în interiorul cuvântului se datorează faptului că era perceput ca termen compus (cf. *hiclenșug* < magh. *hitlen* + suf. *-ség*); dispariția consoanei s-a produs când termenul a ajuns să fie folosit pe scară largă, iar sentimentul compunerii s-a pierdut (Al. Rosetti, 19 / 538). În tipăriturile de tip nordic cuvântul este prezent cu ambele forme, *meștersug* și *meșteșug*: „Deci fiind rudă lui Dumnezeu, să nu ni să pară că Dumnezeu Să asamănă aurului sau argintului sau pietrilor celor cioplite cu meștersug și de chibzuialele omului” (NT, 158^v) sau „Bărbaților, știți că dentru acest meșteșug iaste dobânda noastră” (NT, 160^v) etc. La Antim Ivireanul există și forma *meșteșug*: „Doftorii cei desăvârșit și înțelepți atunci mai mult măresc lauda meșteșugului lor, nu când cu hier și cu foc luptă patima să o supue...” (p. 3).

Cu un alt înțeles, acela de „uneltire, cursă”, cuvântul este specific Moldovei (4 / 190). Probabil că Antim are în vedere această accepțiune când îl folosește alături de *cinie* „unealtă”, de asemenea specific Moldovei (vezi supra).

Termenul apare pentru prima dată în textul *Apostolului* tipărit de diaconul Coresi la Braşov, în care, pe lângă stratul lingvistic muntenesc preponderent, există şi unul nordic, datorat unui exemplar ce a stat la baza versiunii coresiene şi care este, la rândul său, o copie după un izvor bănăţean-hunedorean sau sud-vest ardelean (I. Gheţie, Al. Mareş, 12 / 114). În *Hronograful* lui Moxa apare de câteva ori: „cu mare chinū şi meşterşugū deabiia dobândi cetatea” (MC, 145) etc. Termenul este păstrat de revizorii textelor şi în *Biblia* de la Bucureşti, atât în *Vechiul Testament*, care are la bază un text tradus din limba greacă de către Nicolae Milescu Spătarul şi revizuit succesiv în Moldova şi Muntenia, cât şi în *Noul Testament*, la realizarea căruia s-a avut în vedere *Noul Testament* de la Bălgrad: „Lucru de meşteşug de pietri, săpătură de pecete” (MLD, II, *Exodus*, 28, 11), „Acesta, meşterşuguind neamul nostru, au chinuit pre părinţii noştri” (BB, II, *Fapte*, 7, 19).

Plod, s.n./m. [< v.sl. *lěbāú* (DLR), *plodŭ* (DER)] „1. sămânţă, rod, 2. prunc”: „Căldura soarelui are lucrare firească a dăruii copacilor, erburilor, pietrilor scumpe plodurilor pământului vieţuitoare, umejoasă şi îngrăşătoare putere spre creştere” (p. 58). Lipsit de orice conotaţie peiorativă în limba română veche, cu cea de-a doua accepţiune, termenul, împreună cu derivatul verbal **a plodi** „a naşte, a se înmulţi”, este uzual în regiunea Banat – Hunedoara (- Oltenia) – Transilvania de sud-est (4 / 190). Cuvântul este mai întâi atestat în textele rotacizante: „plinră de milosti, de plodulu, bunrătaţilor, fără păreare şi nefăţarnică. Plodul dereptaţiei întru împăcare seamără-se făcându pace” (CV, 63 ^v), „Şi sămărară agre şi răsădiră vinī şi făceră plodu de viaţă” (PS, 181 ^v). Îl găsim apoi în toate cărţile reprezentative pentru variantele literare de tip nordic, uneori alături de sinonimul *rod*: „şŭ déde plodŭ, acesta o sutŭ, acésta şase zécŭ ” (Ev. 1551-1553, 42 ^r), „însă den plodul pomului ce iaste în mijlocul raiului, poruncit-au noao Dumnezeu să nu mâncăm” (PO, 18), „Iară Sarai era fără plod şi nu avea feţi” (PO, 42) etc. În tipăriturile diaconului Coresi, termenul este frecvent, de asemenea: „Faţeţi amu plodŭ destoinicŭ de pocâinţă” (CT, 4 ^v), „Sau fače-va lemnŭl bŭnŭ şi plodulŭ lŭi bŭnŭ saŭ fače-va lemnŭl rău şi plodulŭ lŭi rău saŭ” (CT, 25 ^r), în *Liturghier* (CL, 34 ^r) etc. Antim Ivireanul l-ar fi putut prelua atât din surse munteneste, cât şi din textele nordice pe care le-a avut la îndemână.

Ponoslui, v. [< magh. *panaszol* (DLR), *panaszolni* (Al. Rosetti, 19 / 433, Densusianu, 7, II / 344)] „a defăima, a calomnia”: „în loc de a-i iubi [pe preoţi, n.n.] şi a ne cuceri lor, noi îi grăim de rău şi-i ponosluim” (p. 82). Cuvântul face parte din lexicul popular curent în ariile nordice ale vechii române literare (Moldova, Transilvania, excluzând sud-estul, Banat), (4 / 189). Este atestat mai întâi în *Codicele Voroneţean*: „Iară se

neștinre de voi lipsitu easte de mândrie, se ceară de la Dumnedzeu, cela ce dă tuturoru prostu și neponosluindu, și da-se-va lui” (CV, 55 ^v) și reprezintă o prezență constantă în textele de tip nordic, precum *Evangelhilarul slavo-român* de la Sibiu: „Începu Isus a ponoslui cetățitorū” (Ev. 1551-1553, 33 ^v), *Noul Testament* de la Bălgrad: „Ponosluia-i Iuda” (NT, 122 ^r) ș.a. **Ponoslui** și **ponoslu** apar o singură dată și la Mihail Moxa: „Dumnezeu știu această și le ponoslui neascultaria lor” (MC, 74), „le scrise seamne în obraze slove de ponoslu” (MC, 158). Termenul apare în *Biblia* din 1688, în cartea a patra a *Pentateucului*: „Și adusă ră ponoslu pământului carele au socotit pre el cătră fiii lui Israil, zicând...” (MLD, IV, *Numerii*, 13, 33).

Price, s.f. [< v.sl. *pritičca* (4 / 179), slavon. *īdē÷à, īdēò÷à, īdēòú÷à* (DLR) „ceartă, neînțelegere”]: „Zice fericitul Pavel la capul cel dintâi cătră romani, stih 29: să fim plini de toată nedreptatea, [...], de ucidere, de price, de înșălăciune, de nărav rău” (p. 155). Este un cuvânt popular specific Moldovei (4 / 190). Ca termen pătruns în textele culte, el este atestat mai întâi în *Psaltirea Scheiană*, apoi și în alte texte nordice: „Și pușă înveștiré mé sacu, și fuūu lorū în price” (PS, 104 ^v). *Noul Testament* de la Bălgrad nu consemnează substantivul **price**, în schimb apare verbul **a prici** „a certa”: „Nu va prici, neci va striga, neci va auzi cineva în uliță cuvântul lui” (NT, 15 ^v). În *Biblia de la București*, în *Noul Testament*, apar **price** și **a prici**: „Făcutus-au price între farisei și între sadochei” (BB, II, *Fapte*, 23, 7), „Nu va prici, nici va striga, nici va auzi cineva în ulițe glasul lui” (BB, II, *Matei*, 12, 19). În *Vechiul Testament*, cuvântul este folosit numai în sintagma *Apa Pricii*: „Aceasta e Apa Pricii, căci se-au suduit fiii lui Israil înaintea Domnului” (MLD, IV, *Numerii*, 20, 13 etc.).

Răpști, v. [< slavon. (v.sl.) *đūūđòàòè, đūūúm@* (DLR)] „1. a murmura, a cârți”: „Nu te face trist ca copiii ce-i duc la școală; nu răpști împotriva zilelor celor curate” (p. 101). Cuvântul este popular, fiind uzual mai ales în Moldova (4 / 394). Deși specific unei variante nordice, termenul este atestat și în *Tetraevangelhilarul* coresian: „Știū Isus ȁtrū ēlūși că răpștescū ucenicii lui” (CT, 197 ^r), „răpștirā fariseii și cărtularii grāirā” (CT, 154 ^r). Antim Ivireanul ar fi putut cunoaște cuvântul din cărțile muntenești ale diaconului, dar și din textele religioase de tip nordic. Una din aceste cărți a fost *Noul Testament* de la Bălgrad, care trebuie să fi existat în biblioteca Mitropoliei Țării Românești, ca primă traducere integrală a acestui amplu text biblic: „Iară viind și cei dentâi, le părea că vor lua mai mult; și luară și aceia câte un denariu. Iară dacă-i luară, răpștirā spre domnul casei...” (NT, 26 ^r). În fragmentul similar din *Biblia* din 1688, cuvântul este păstrat: „Iară deaca-i luară, răpștirā spre domnul casei” (BB, II, *Matei*, 20, 11).

Rărunchi, s.m. [< lat. *renunculus*, (DLR); G. Ivănescu, 14 / 115, aduce în discuție și un posibil etimon latinesc **renuculus*] „1. rinichi, 2. măruntaie”: „îspitește inimile și rărunchii” (p. 92). Aria de difuzare a termenului cuprinde întreaga regiune nordică a dacoromânei. Antim Ivireanul îl folosește în locul lui *rinichi*, specific variantelor literare sudice (4 / 393), și are în vedere mai ales cel de-al doilea înțeles. În variantele literare de tip nordic, termenul este atestat pentru prima dată în *Palia* de la Orăștie: „Si ia toată grăsimea aceaia care acoapere mețele și grăsimea de pregiur ficat [!] și cei doi rărunchi cu grăsimea lor depreună și o aprinde spre oltariu” (PO, 276), dar se pare că a avut o circulație mai largă în textele românești vechi, de vreme ce este atestat și în ms. 45 utilizat în editarea *Bibliei de la București* (V. Arvinte, 2 / XXII, LXXI).

Sârgui, v. [< magh. *szorog* (Densusianu, 7, I / 241, DLR, 4 / 181), < *sârg* + *-ui* (DEX, MDA)] „a-și da silința, a se grăbi”: „sârguiaște de o du în beserică fără de nici o zăbavă” (p. 45). Cuvântul este atestat prima dată în *Psaltirea Scheiană*: „Plécă cătră mère urekiia ta, srăguiaște și ia-me” (PS, 44¹).

Sicriu, s.n. [< magh. *szekrény* „ladă, cutie”(DLR)] „1. dulap, ladă, cutie, sertar, 2. coșciug”: „Întru ale sale au venit Domnul, nu prin umbră, ci chiar și înfățișat să aduce, ca pre un jărtăvnic pre pământ, cu pohfală de sicriul cel însuflețit, adecă de sfânta Fecioară, de care sicriu s-au atins vameșul și s-au îndreptat...” (p. 30). În fragmentul de față, sensul este acela de „cutie în care sunt închise lucruri de preț”. Cu ambele accepțiuni, termenul era viabil pentru aria nordică a dacoromânei (4 / 393); Antim Ivireanul îl preferă în locul altor cuvinte, de pildă, pentru semnificația sa specială. Termenul apare de mai multe ori în cuprinsul *Vechiului Testament* din *Biblia de la București*, întotdeauna cu un alt înțeles („coș, corabie, arcă”) decât acela conținut de corespondentul său muntean, *coșciug* [< v.sl. *kovčegŭ*], cuvânt propriu Țării Românești (4 / 390, 395): „Și de vrême ce nu mai putea să-l ascunză, luo lui mumă-sa un sicriu de papură și-l unse cu zmoală...” (MLD, II, *Exodus*, 2, 3) etc.

Sudui, v. [< magh. *szidni* (DLR, DER, Densusianu, 7, I / 241-242)] „a înjura, a ocări”: „cel ce sudue pre preotș pre însuși Dumnezeul nostru sudue și necinstêște” (p. 173). Este un cuvânt popular, specific în epoca veche întregii arii nordice a dacoromânei (4 / 393). Varianta literară de tip sudic cunoștea echivalentul **înjura** (< lat. *injuriare*, 4 / 189). Verbul este însoțit la Antim Ivireanul de substantivul **sudalmă** (< magh. *szidalom*): „[Dumnezeu] iaste mânios de sudălmile [...] ce-i fac în toate zilele păcătoșii” (p. 215). Este atestat prima dată în *Catehismul* tipărit de Coresi,

care are la bază unul sau mai multe texte realizate în arii nordice ale teritoriului lingvistic dacoromân (I. Gheție, 11 / 253): „vă rugăm toți sfinții părinți, oare vlădici [...] necetind să nu judece, nece să săduiască...” (CCat, 2¹). Se află și în *Epilogul Tetraevangelului* coresian: „După aceea vă rugăm toți sfinți părinți [...] necetind să nu judece, nece să săduiască” (CT, 249¹). Antim Ivireanul l-ar fi putut întâlni aici sau în *Îndreptarea legii*, care reproduce fragmente din *Pravila* lui Vasile Lupu: „Dece dentr-acestea lucruri să ia seama să cunoască carea e sudalmă mare și mică, și așa judecătoria poate pre voia lui să cearte pre cea ce suduiaște” (*Prav.*1652, gl. 107. 1 ș. urm.), ori în *Biblia* din 1688: „Pre arhiereul lui Dumnezeu suduiești?” (BB, II, *Fapte*, 23, 4), „Și suduia nărodul pre Moisi” (MLD, IV, *Numerii*, 20, 3).

Tămădui, v. [$<$ magh. *támadni* „a se ridica” (DLR, G. Ivănescu, 14 / 440-441)] „a (se) vindeca de o boală”: „darul Duhului Sfânt [...] pururea tămăduiaște cele neputincioase și célia care nu sunt desăvârșit le împlinște...” (p. 41). Apar și derivatele **tămăduire** și **tămădui**: „bunătatea ce-au arătat spre folosul turmei sale [...] iaste [...] tămăduirile céle de multe feliuri...” (p. 139), [Luceafăr], dintr-atâta lumină ce avea s-au făcut decât toate negréțele și decât toate întunérecele mai negru și mai întunecat și iaste să se osândească în véci nesfârșit pentru căci nu are tămăduială, nici vindecare rana lui, că fiind duh, nu are pocăință” (p. 49). Găsim în acest fragment o altă fațetă a tehnicii oratorului în folosirea sinonimelor: dacă în cazul lui **beteag** – **bolnav** alegerea se făcea în funcție de determinatul extralingvistic, în privința variației **tămăduire** (**tămăduială**) – **vindecare** (ca și în cea a perechilor **negréțe** – **întunéreci** și **mai negru** – **mai întunecat**) funcționează principiul augmentării expresiei în fața unui auditoriu care trebuia convins de justetea ideilor expuse (cf. E. Negrici, 18 / 200 și urm.). Cuvântul apare prima dată în textele rotacizante: „tremite-veri aburul lor și s# voră tămădui” (PS, 217₁₈₋₁₉). Antim Ivireanul l-a găsit în *Biblia de la București*: „Ceia ce avea boale în ostrov mergea și să tămăduia” (BB, II, *Fapte*, 28, 9).

Trufaș, adj., „1. mândru, orgolios, 2. strălucitor, splendid”: „au vrut să ne învêțe să nu fim trufaș, să nu cérem măririi deșarte” (p. 206). Cuvântul este un derivat pe teren românesc de la *trufă* „trufie” [$<$ lat. *trufa* (DLR)]. În limba latină dunăreană a intrat din greacă (τρυφή „desfătare, moliciune”), în urma contactului direct dintre cele două culturi, în secolele al II-lea – al III-lea (H. Mihăescu, 16 / 61-62). O părere diferită de a majorității lingviștilor are Al. Ciorănescu, care îl pune în legătură cu lat. *triumphus*, ajuns în limba română „prin intermediul unor idiomuri slave în care s-ar fi pierdut nazala” (DER). Face parte din fondul popular al vechii române literare, cu difuzare în Banat-Hunedoara – Moldova (4 / 190). Este

atestat cu valoare substantivală în textele rotacizante: „Dumnezeu trufașilor protiveaște-se, e smeriților dă bunrătate” (CV, 64^v), „trufașul cu okiul și nesăturatul cu înrema, cu acesta nu mâncaiu” (PS, 162^v). Termenul a pătruns și în cărțile coresiene: „Că deșertă și zdrobi preaînălțatul trufașul vrăjmașul nostru, diavolul” (CC₂, 124). Cuvântul nu apare în *Biblia de la București*, în schimb, există **trufie**, în expresia *a face în mână cu trufie*, „a face ceva cu trufie, cu mândrie”: „Și sufletul care va face în mână de trufie...” (MLD, IV, *Numerii*, 15, 28).

Exemplele menționate mai sus ilustrează faptul că Antim Ivireanul introduce sau determină o mai largă circulație în varianta literară sudică a unor termeni comuni întregii arii nordice a dacoromânei (*rărunchi*, *sicriu*, *sudui*) sau numai unor anumite zone din nordul teritoriului românesc: *price*, *răpști* în Moldova; *beteag*, *borătură*, *ponoslui* în Moldova – Banat – Transilvania, fără sud-est, și, în cazul lui *borătură*, și Oltenia; *trufaș* în Moldova și Banat – Hunedoara; *plod* în Banat – Hunedoara și Transilvania de sud-est; *filér*, *holdă*, *mește(r)șug*, *tămădui* în Transilvania sau, pentru *livej*, și Oltenia.

Din punct de vedere etimologic, cei mai mulți sunt de origine maghiară, mai puțin *cinie*, *plod*, *price*, *răpști* (care sunt vechi slavi), *rărunchi* (moștenit din latină) și *bori* (cu etimologie incertă, latină sau necunoscută).

Recurgerea la astfel de termeni când varianta literară muntenească ar fi putut furniza alte sinonime pentru noțiunile în discuție nu credem că se face la Antim Ivireanul după criterii estetice, deși, de multe ori alegerea și combinarea semnelor lingvistice generează un efect artistic. Întreaga trudă a construirii discursului religios trebuie să se fi desfășurat în direcția revigorării spirituale a păstoriților. Pe de o parte, cuvintele populare reduc distanța dintre amvonul ocupat de unul din cei mai erudiți mitropoliți ai vremii și norodul eterogen, pe de altă parte, cele străine ascultătorilor atrag atenția și sporesc interesul pentru realitatea extralingvistică la care se face referire (de ex. *răpști*, *sudui*, *tămădui* etc.). Aparentele serii sinonimice care se creează sunt de fapt grupuri de termeni specializați, care nu intră niciodată în combinație cu alți determinați decât cei destinați de orator *a priori* (v. supra, *beteag-bolnav* sau, între cuvintele de proveniență cultă, cum sunt *evreu-jidov*: *evreu* este pus în legătură cu una din epistolele *Noului Testament*, adresată poporului ales, pe când *jidov* sau *jidovime* face referire la neamul respectiv: „[au pus Dumnezeu] pre Petru, pentru ca să fie întru stăpânirea ziii a dumnezezești cunoștințe întru jidovime” (p. 57). În unele cazuri, cuvântul împrumutat presupune o ușoară atitudine de dispreț față de semnificat, vizibilă în context. Este cazul lui *Luțifer*, îngerul căzut, dezonorat, dușmanul înfrânt al dumnezeirii și al celor care îl urmează pe

Hristos. Altădată, termenul străin este folosit tocmai pentru conotația specială pe care corespondentul său muntean nu o are (de ex. *sicriu*).

Termenii împrumutați de Antim Ivireanul din variantele literare nordice aparțin unui număr restrâns de câmpuri semantice. Cuvintele, în majoritatea lor, numesc realitatea concretă imediată sau sunt abstracte, cu legătură în domeniul umanului: corpul (părți ale corpului, stări fiziologice, acțiuni referitoare la corp): *beteag, borătură, rărunchi, tămădui*; trăsături morale: *trufaș*; atitudini față de semenii și acțiuni referitoare la relațiile umane: *ponoslui, price, răpști, sudui*; acțiuni diverse: *sârgui*; viața materială (ocupații, agricultură, unelte, bucătărie, comerț, administrație): *cinie, filér, holdă, livej, meșterșug, plod, sicriu*. Numai *Luțifer* aparține câmpului semantic al vieții spirituale. Cât despre *sicriu*, contextul în care acesta este folosit de către Antim Ivireanul (v. supra) îi conferă o valoare metaforică, înscriindu-l, involuntar, în limbajul artistic.

În sfârșit, se pune problema surselor de unde oratorul selectează cuvintele. Am văzut în explicația dată fiecărui termen, că Antim Ivireanul le-ar fi putut cunoaște din cărțile muntenești, unde au fost preluate din variantele literare nordice, prin intermediul unor lucrări care au stat la baza tipăririi unor scrieri bisericești în varianta literară muntenească sau au fost introduse, voit sau accidental, de către traducători și diortositori, dintre care unii erau originari din părțile nordice ale țării. Între aceste cărți trebuie semnalată *Biblia de la București*, cu o importanță deosebită pentru cultura teologică a vremii, primul text biblic tradus integral și tipărit în limba română, având la bază texte realizate în variante literare de tip nordic: o traducere din limba greacă a *Vechiului Testament*, opera lui Nicolae Milescu Spătarul, cu manuscrisul 45, care dovedește o revizie moldovenească, prealabilă reviziei finale muntenești⁵, și textul *Noului Testament* de la Bălgrad, din 1648⁶. Probabil că Antim Ivireanul a avut la îndemână și cărți elaborate în variantele literare nordice, cu o circulație semnificativă în întregul spațiu românesc, având astfel posibilitatea de a cunoaște în mod direct lexicul de tip nordic.

Vocabularul popular de proveniență nordică din predicile mitropolitului muntean Antim Ivireanul nu se remarcă prin cantitate. Credem că în desfășurarea actului retoric ecleziastic alegerea termenilor corespondenți din varianta literară sudică nu ar fi știrbit, din punct de vedere denotativ, înțelesul discursului. Din acest punct de vedere, efortul

⁵ V. N.A. Ursu, *Noi informații privitoare la manuscrisul autograf și la textul revizuit al Vechiului Testament tradus de Nicolae Spătarul (Milescu)*, în *Biblia 1688*, II, Text stabilit și îngrijire editorială de Vasile Arvinte și Ioan Caproșu, Iași, Editura Universității „Al. I. Cuza”, 2002, p. I, II și urm.

⁶ V. Alexandru Gafton, *Relația dintre Noul Testament de la Bălgrad (1648) și textul corespunzător din Biblia de la București (1688)*, în *op. cit.*, p. LXXXIII.

predicatorului poate părea unul gratuit. Conotațiile speciale pe care aceste cuvinte le aduc, ca împrumuturi, în varianta literară munteană sprijină însă mai mult pragmatica textului. Prezența elementului popular nordic este rezultatul unui demers conștient de selectare a mijloacelor lingvistice optime, în viziunea personală a oratorului, pentru realizarea imaginii dorite.

Din păcate, situația de operă orală a predicilor lui Antim Ivireanul, cu transpunere foarte târzie în variantă tipărită, nu ne permite să facem observații sigure în privința influenței imediate pe care acestea ar fi avut-o asupra vocabularului specific variantelor literare muntene.

IZVOARE

- BB – *Biblia 1688*, I-II, Text stabilit și îngrijire editorială de Vasile Arvinte și Ioan Caproșu, Iași, Editura Universității „Al. I. Cuza”, Iași, 2001, 2002.
- CC₂ – Coresi, *Carte cu învățătură*, 1581, publicată de Sextil Pușcariu și Alexie Procopovici, vol. I, Textul, București, Atelierele Socec&Co, 1914.
- CCat., – Coresi, *Catehismul*, [Brașov, c. 1560], în *** *Texte românești din secolul al XVI-lea*, I. *Catehismul* lui Coresi, II. *Pravila* lui Coresi, III. *Fragmentul Todorescu*, IV. *Glosele Bogdan*, V. *Prefețe și Epiloguri*, ediții critice de Emanuela Buză, Gheorghe Chivu, Magdalena Georgescu, Ion Gheție, Alexandra Roman Moraru, Florentina Zgraon, coordonator Ion Gheție, București, EA, 1982.
- CL – Coresi, *Liturghierul*, text stabilit, studiu introductiv și indice de Al. Mareș, București, EA, 1969.
- CPrav. – Coresi, *Pravilă*, [Brașov, c. 1560-1562], în *** *Texte românești din secolul al XVI-lea*, I. *Catehismul* lui Coresi, II. *Pravila* lui Coresi, III. *Fragmentul Todorescu*, IV. *Glosele Bogdan*, V. *Prefețe și Epiloguri*, ediții critice de Emanuela Buză, Gheorghe Chivu, Magdalena Georgescu, Ion Gheție, Alexandra Roman Moraru, Florentina Zgraon, coordonator Ion Gheție, București, EA, 1982.
- CT – Coresi, *Tetraevanghelul*, 1560-1561, comparat cu *Evangheliarul* lui Radu de la Mănăcești, 1574, ediție alcătuită de Florica Dimitrescu, București, EA, 1963.
- Ev. 1551-1553 – *Evangheliarul slavo-român* de la Sibiu, 1551-1553, studiu introductiv filologic de acad. Emil Petrovici, studiu istoric de L. Demény, București, EA, 1971.
- MC – Mihail Moxa, *Hronograf*, publicat și adnotat de N. Simache și T. Cristescu, Buzău, 1942.
- MLD – *Monumenta Linguae Dacoromanorum. Biblia 1688*, vol. I, *Genesis*, Iași, 1988, vol. II, *Exodus*, Iași, 1991, vol. III, *Leviticus*, Iași, 1993, vol. IV, *Numerii*, Iași, 1995, vol. V, *Deuteronomium*, Iași, 1997.
- NT – *Noul Testament 1648*, reeditat după 340 de ani din inițiativa și purtarea de grijă a prea sfințitului Emilian, episcop al Alba Iuliei, Alba Iulia, Editura Episcopiei Ortodoxe Române, 1988.

- PO – *Palia de la Orăștie*, 1581-1582. Text-Facsimile-Indice, ediție îngrijită de Viorica Pamfil, București, EA, 1968.
- Prav. 1646 – *Carte românească de învățătură*, 1646, ediție critică întocmită de Colectivul de drept vechi românesc condus de academician Andrei Rădulescu, București, EA, 1961.
- Prav. 1652 – *Îndreptarea legii*, 1652, ediție întocmită de Colectivul de drept vechi românesc condus de academician Andrei Rădulescu, București, EA, 1962.
- PS – *Psaltirea Scheiană comparată cu celelalte psaltiri din sec. XVI și XVII traduse din slavonește*, ediție critică de I.-A. Candrea, vol. II. Textul și glosarele, București, Atelierele grafice Socec&Co, Societatea Anonimă, 1916

BIBLIOGRAFIE

- Antim Ivireanul, *Opere*, ediție îngrijită și studiu introductiv de Gabriel Ștrempel, București, Minerva, 1972.
- Arvinte, V., *Normele limbii literare în Biblia de la București (1688)*, în *Biblia 1688*, I, Text stabilit și îngrijire editorială de Vasile Arvinte și Ioan Caproșu, Iași, Editura Universității „Al. I. Cuza”, Iași, 2001, p. I-CLXXXIV.
- Chivu, Gh., Georgescu, Magdalena, Gheție, I., Moraru, Alexandra, Suci, Emil, Vîrban, Floarea, Zgraon, Florentina, *Contribuții la istoria limbii române literare. Secolul al XVIII-lea (1688-1780)*, Cluj, Clusium, 2000.
- Chivu, Gheorghe, Costinescu, Mariana, Frâncu, Constantin, Roman Moraru, Alexandra și Teodorescu, Mirela, *Istoria limbii române literare. Epoca veche (1532 - 1780)*, București, EA, 1997.
- Ciorănescu, Al., *Dicționarul etimologic al limbii române (DER)*, ediție îngrijită și traducere din limba spaniolă de Tudora Șandru Mehedinți și Magdalena Popescu Marin, București, Saeculum, 2001.
- Costinescu, Mariana, Georgescu, Magdalena, Zgraon, Florentina, *Dicționarul limbii române literare vechi (1640-1780). Termeni regionali (DLRLV)*, București, EȘE, 1987.
- Densusianu, Ov., *Istoria limbii române*, vol. I, *Originile*, vol. II, *Secolul al XVI-lea*, ediție îngrijită de J. Byck, București, EȘ, 1961.
- Dicționarul limbii române (DA)*, tom I (părțile I-III), II (părțile I-III), București 1913-1949.
- Dicționarul limbii române (DLR)*, serie nouă, tom VI-XIV, București, 1965-2000.
- Gafton, Alexandru, *Relația dintre Noul Testament de la Bălgrad (1648) și textul corespunzător din Biblia de la București (1688)*, în *Biblia 1688*, II, Text stabilit și îngrijire editorială de Vasile Arvinte și Ioan Caproșu, Iași, Editura Universității „Al. I. Cuza”, Iași, 2002, p. LV-LXXXVI.
- Gheție, Ion, *Baza dialectală a românei literare*, București, EA, 1975.
- Gheție, Ion, Mareș, Al., *De când se scrie românește*, București, Univers Enciclopedic, 2001.
- Ivănescu, G., *Problemele capitale ale vechii române literare*, Iași, 1947 (1948).
- Ivănescu, G., *Istoria limbii române*, Iași, Junimea, 2000.

- Micul dicționar academic* (MDA), vol. I (A-C), II (D-H), București, Univers Enciclopedic, 2002; vol. III (I-Pr), IV (Pr-Z), București, Editura Univers Enciclopedic, 2003.
- Mihăescu, H., *Influența grecească asupra limbii române până în secolul al XV-lea*, București, EA, 1966.
- Mihăilă, G., *Studii de lexicologie și istorie a lingvisticii românești*, București, EDP, 1973.
- Negrici, Eugen, *Antim. Logos și personalitate*, București, Editura Minerva, 1971.
- Rosetti, Al., *Istoria limbii române*, I, *De la origini până în secolul al XVII-lea*, ediția a doua revăzută și adăugită, București, EȘE, 1978.
- Rosetti, Al., Cazacu, B., Onu, L., *Istoria limbii române literare*, vol. I, *De la origini până la începutul secolului al XIX-lea*, București, Minerva, 1971.
- Tamás, L., *Etymologisch-historisches Wörterbuch der ungarischen Elemente im Rumänischen*, Budapest, Akadémiai Kiadó Budapest, 1966.
- Ursu, N.A., *Noi informații privitoare la manuscrisul autograf și la textul revizuit al Vechiului Testament tradus de Nicolae Spătarul (Milescu)*, în *Biblia 1688*, II, Text stabilit și îngrijire editorială de Vasile Arvinte și Ioan Caproșu, Iași, Editura Universității „Al. I. Cuza”, 2002, p. I-LIV.
- Tiktin, H., *Rumänisch-Deutsches Wörterbuch*, ed. a II-a, überarbeitete und ergänzte Auflage von Paul Miron, Band I-III, Wiesbaden, Otto Harrassowitz, 1986, 1988, 1989.

DIALECTAL OVERLAPS IN THE LEXIS OF ANTIM IVIREANUL'S SERMONS

(Abstract)

Antim Ivireanul, metropolitan bishop of Muntenia between 1708 and 1716, is one of the most remarkable figures of the old Romanian culture. Georgian by origin, he came to Muntenia at the end of XVIIth century, when cultivated Romanian language was still divided into some literary dialects or variants. In Walachia, Antim came into contact with the muntenian (southern) literary variant, but, due to his clerical vocation and to the fact that he had to learn Romanian as a foreign language, mainly from theological books edited in Moldavia, Transylvania or Walachia, Antim came to know the other Romanian literary variants, too. His works are representative for the muntenian literary variant, but, sometimes, he resorts to linguistic facts proper to northern literary variants. Our paper presents the popular words Antim took from northern literary variants and used in his sermons.

EVOLUȚIA UNEI FIGURI DE STIL ÎN POEZIA EMINESCIANĂ

de

Simona CONSTANTINOVICI

«Dacă este adevărat că pictura folosește pentru imitațiile ei mijloace sau semne cu totul deosebite de cele ale poeziei, și anume figuri și culori în spațiu în loc de tonuri articulate în timp, și dacă este de netăgăduit că semnele au un raport adecvat cu lucrurile semnificate de ele, atunci semnele simultane ale picturii nu pot reprezenta decât obiecte spațiale, în timp ce semnele succesive ale poeziei nu pot să arate decât lucruri care se succed în timp (...)» (Lessing, *Laokoon*)

Despre epitetul eminescian (ca, de altfel, despre întregul univers al creației eminesciene) s-au scris pagini multe, speculativ, documentat ori mai puțin, uneori foarte bine aduse din condei, minuțios întreținute de suflul temeiniciei. Studiul devenit clasic, de referință în bibliografia de specialitate, al maestrului Tudor Vianu – care pornea de la categoriile gramaticale (epitetul substantivelor, epitetul verbelor, epitetul în frază) sau de la categoriile estetice ale epitetului (epitete evocative, apreciative, antitetice etc.) – va fi reluat și redefinit, potrivit propriei lor concepții, de alți stilisticieni, cu diverse metode de abordare a subiectului: tradiționale, structurale, semiotice, de teoria receptării textului sau de altă natură.

Ne interesează în lucrarea de față devenirea epitetului cromatic eminescian, lungul său drum de la o apariție presimțită, de cadru și atmosferă, la una resimțită, de simbol, semnificativă. Pentru început, ne-am propus o scurtă privire asupra fenomenului în ansamblul său, așezând lucrurile la un nivel deocamdată formal, pentru ca, în continuare, să pătrundem în straturile profunde ale evoluției acestei figuri retorice, atât în evoluția sa din antume cât și în cea din postume.

Cromatică în general nu poate fi ruptă, despărțită de simțul văzului, iar acesta desfășoară, cu concursul relației semnificant – semnificat, poetica vederii eminesciene, o poetică diferită, prin specificul său, de a celorlalți poeți romantici, dar circumscrisă fidel poeticii romantice, în care voluptatea și senzualitatea devin premise ale posesiunii spirituale. De aceea recunoaștem la Eminescu, mai mult decât la alți poeți, în variante sau în

texte definitive, două atitudini situate la confluența unor zariști opuse, în ceea ce privește aderența sau non-aderența la magia oculară: ignic-devoratoare și glacial-interdictivă. Preluăm, astfel, cu unele ușoare adăugiri sau detașări punctul de vedere al lui Dan C. Mihăilescu conform căruia actul vederii ar echivala în textul eminescian cu actul posesiunii și, în această situație, privirea, devenită subiect și obiect al contemplației, deopotrivă, este încărcată de dorință (jind), echivalând cu un act erotic și făcând de prisos apropierea propriu-zisă, ca în exemplele următoare: «Ochii ei cei mari, albaștri, de blândețe dulci și moi / Ce adânc pătrund în ochii lui cei negri furtunoși / Și pe fața lui cea slabă trece – ușor un nour roș - / Se iubesc ... și ce departe sunt deolaltă amândoi» (*Înger și demon*).

Același autor percepe privirea în creația lui Eminescu «ca destăinuire a esenței interioare»¹ : «Sub genele lui sure ardea suflet aprins / În două stele negre de-un foc încă nestins» (*Mira*). Prin organul vederii, ochiul, și prin procesul contemplării (privirea), e posibilă inițierea, trecerea dinspre materie (fenomen) înspre idee (esență), căci ochiul este cumulum datelor interioare, limbajul profunzimilor, emițător de energie erotic-divin-inițitoare, deopotrivă renăscătoare, mântuitoare și ucigătoare, iar privirea este unica posibilitate de conexiune între două planuri sortite *ab initio* unei depărtări fundamentale. Iar o potențială osmoză eu-vedere absolută se activează prin intermediul razelor vizuale.

Ceea ce-l apropie pe Eminescu (demonstrează Rosa del Conte) de întreaga tradiție a iubirii sofianice neoplatonice, de poezia dantescă, de poezia renescentistă, în general, este faptul că văzul se instaurează ca energie erotic-vitalizatoare cultivând contrastul, întrepătrunderea registrelor cromatice, o anumită armonie coloristică pe care poetul o preferă. Imaginea ochilor la Eminescu este semnificativă, însă puritatea sa cromatică este adesea ștearsă, alterată, i se atribuie alte tonalități. Astfel, *albastrul*, cel mai adesea, se încarcă de valențe noptatece, ascunzând patimi, remușcări, răzbunări interioare, iar *negrul* asimilează intensitatea devoratoare a dorinței, el realizând *contrastul* necesar poeticii vederii². Ochii împăienjeniți de rătăcire și extaz vor coexista în hățișul imaginilor eminesciene cu imagini standard. Astfel, versuri ca: «Un monarc cu fața pală / Și cu păr de aur blând, / Iar în ochiu-i rătăcind / Vezi lumina matinală - / Stele albastre strălucind.» vor conviețui cu versuri de genul:

¹ Dan C. Mihăilescu, *Perspective eminesciene*, București, Cartea Românească, 1982, p. 87-103.

² J.P. Richard analizând fizionomia eroilor balzacieni – a căror energie ar fi intim învecinată psihicului eminescian – notează: „Le regard bleu, on se souvient, restait lié au soupçon d'un éparpillement, au risque permanent d'une délavie. Le regard noir concentre au contraire en lui la qualité d'un feu enfin ralié à son principe: un feu compact, tendu, sombre à force d'ardeur” (*Etudes sur le Romantisme*, Paris, Editions du Seuil, 1971, p. 53).

«Că nu-i pe lume față ca a ta / Priviri c-a tale – *albastre și senine*» (*O, de-ai ști cum noaptea ta divină*), «Cu ochi *albaștri* răzători / Cu părul *aurit*» (*A fost odată-un cântăreț*) sau «Undină / Cu ochi de *albastră* lumină, / Cu părul lung, un tezaur / *De aur*» (*Mureșanu*).

Un alt albastru, întunecos, înșelător și sorbitor, prin contrast, potențează energia interioară, cea care va duce către actul posesiunii prin vedere, atât de caracteristică poemului de mari dimensiuni *Luceafărul*. Iată acest albastru, de asemenea, în *Diamantul Nordului*: «Și ochi de-un *albastru*, bogat întuneric, / Ca basme păgâne, de iubire chimeric / Lucesc sub o frunte curată ca ceara».

Albastrul și negrul, figuri antitetice, în componența înfățișării umane, devin în sensul cromaticii oculare două reflectări ale raportului teluric-celest³. Paloarea feței, adesea cadaverică, este la Eminescu atributul apariției îngerului, dar și semn al existenței demonului ce sălășluiește în figura iubitei (iubitului), acompaniată de *vână*t sau *vioriu*, nuanțe cromatice care produc dezechilibrul interior. Părul negru poate fi potențat de paloarea feței (albul ei), cum poate contrasta cu rumeneala obrazilor, roșul buzelor, florile roșii, albăstrimea ochilor etc.⁴

Mihaela Mancaș numește momentul Eminescu în literatura română apogeu al limbajului poetic de tip romantic⁵. Acest apogeu a fost atins în urma contaminării materiei native a limbajului eminescian cu materia lexicală proprie altor generații de poeți. Transferul se concretizează, așadar, ca produs al stării de tranzitivitate a limbajului poetic căruia i se circumscrie.

Poezia de tinerețe (1866-1870) rămâne fidelă modelului pașoptist, al primei generații romantice (Ion Heliade Rădulescu, Grigore Alexandrescu, Dimitrie Bolintineanu și Vasile Alecsandri). Este poezia continuității, care manifestă influențe străine nu numai în abordarea unor teme și motive, ci și

³ Sprijinul, prin contrast, oferit de cromatica oculară celei capilare, ne trimite la *antiteză*, care se constituie ca „figură majoră a poeziei baroce”, ca „un curios limbaj cristalin, în care fiecare cuvânt își capătă valoarea din contrastul pe care-l opune tuturor celorlalte și care nu se animă și nu progresează decât printr-o suită de variații bruște al căror efect mai mult se repercutează decât se comunică de la un cuvânt la altul, ca atunci când e deplasată o piesă de șah” (G. Genette, *Figuri*, București, Editura Univers, 1978, p. 18).

⁴ La pagina 20 a lucrării amintite, J.P. Richard menționează: „Chez les personnages féminins, la chevelure prends une valeur d'affirmation certes beaucoup moins brutale, mais elle continuera à afficher (sur un mode sourdement sexuel) son liaison avec l'humeur profonde (...) un rapport secret de la capillarité, non plus avec l'humeur sanguine, mais avec la fluidité électrique, mode, on le sait, plus nerveusement expansif de l'énergie...”.

⁵ „Limbajul poetic devine specific eminescian în momentul în care se eliberează de modelul canonic moștenit, al poeticității, pe care, înainte de a-l abandona, încearcă, printr-o primă etapă să îl ducă la perfecțiune” (Ioana Em. Petrescu, *Eminescu și mutațiile poeziei românești*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1989, p. 49).

în limbajul figurativ utilizat⁶. Un model stilistic al poeziei concepute de Eminescu trebuie să cuprindă neapărat principalele figuri de construcție, tropii, tematica, elementele fonetico-morfologice participante la actul creației.

A doua perioadă a evoluției poeziei lui Eminescu este marcată prin epoca ieșeană (1876-1878), faza romantică în care se promovează contrastul în alcătuirea figurilor, concretețea imaginilor, în fapt o poezie de o mare intensitate retorică.

Cea mai bulversantă etapă rămâne cea de după 1878, când maniera proprie de a scrie a lui Eminescu se concretizează, printre altele, prin renunțarea la figurile de stil numeroase, prin abstractizarea câmpului imagistic, prin accentul pus pe cuvânt ca apariție unică în text și context. O dată cu reducerea apariției epitetului, figura retorică cea mai frecventă în poeticile vremii, se operează cu principiul selecției, epitetul generalizator din prima perioadă și cel obligator din a doua fiind înlocuite cu cel individualizator. Prima perioadă cultivă epitetul ornant, în principal, care – se știe – este de factură clasică. Dacă ne limităm la epitetul cromatic, acum apar, cu sensul lor propriu sau cu sens abstract, în postumele de tinerețe: *alb, pal-palid, senin, argintiu, negru* etc. „O diferență apare, în aceste prime poezii, - afirmă Mihaela Mancaș – chiar în privința unor epitete cromatice care vor deveni ulterior frecvente: *vânăt*, de exemplu, este un epitet specific creației de mai târziu a poetului, dar apare, cu alt sens, de pe acum. Epitetul *vânăt* evoluează de la un sens peiorativ, figurat (deci îndepărtat de valoarea sa cromatică), în *Junii corupți* – „blestemul mizantropic cu *vânăta* lui ghiară” -, la o valoare cromatică, specifică poetului. „Singuri, voi, stejari rămâneți / De visați la ochii vineți, / Ce luciră pentru mine / Vara-ntreagă” (*Freamăt de codru*); „Prin ușoara-nvinețire a subțirilor mătăsurii” (*Călin*) sensurile contextuale ale termenului sunt opuse”⁷.

Joncțiunea dintre epitet și alte figuri (metaforă, personificare) este și ea frecventă la Eminescu. Epitetul metaforic, ca și metafora propriu-zisă, presupune un proces de identificare între obiectul determinat și cel prin care se determină. În acest sens, domeniile semantice predilecte ale epitetului metaforic nu sunt numeroase. Se disting, înainte de toate, prin frecvență și prin varietatea asocierilor lexicale, epitetele din sfera metaforică a „luminozității”, care grupează și epitete fals cromatice, uneori

⁶ Discursul poetic devine, prin conotație profundă, o meditație asupra vizibilității și existenței „dimensionale” a figurii (vezi Roman Jakobson, *Probleme de stilistică*, București, Editura Științifică, 1964). Limbajul își creează o interioritate care cultivă principiul deviației (multiplele aspecte ale conotației stau măturie).

⁷ Discursul acestor poezii este articulat într-o manieră logic-omogenă, iar opoziția față de limbajul comun are loc prin utilizarea figurilor ornante, la început, și prin amplificarea retorică prin epurare, mai apoi.

sinestezice (de aur, de argint, de aramă, de smarald, de coral, de diamant); în această sferă se înscriu versurile sau imaginile care urmează: „buze de coral” (P, 178); „voce de aramă” (P, 213); „gene lungi de aur” (P, 240); „cântul ei de aur” (P, 219); „nor de-argint” (P, 218); „mâna-i argintoasă” (P, 253); „Lumina-i de-argint” (P, 261); „Păr blond deschis, de aur și mătase / (...) / Un strai de-argint strâns de-un colan auros” (P, 240); „numai țeș / Painjini de smarald painjinișul / Cel rar de diamant” (P, 254)⁸.

Frecvența unor determinări metaforice este consfințită și de sensul superlativ pe care îl acumulează epitetul metaforic. Ideea de „alb” este de a exprima, cu termeni alternativ selectați din seria sinonimică *zăpadă-nea-omăt*, la care se poate adăuga epitetul metaforic *de ceară*, ideea ajungerii la limită, la limita câmpului vizual: „Mănuțe albe de omăt” (*Diana*); „brațe de zăpadă” (*Strigoii*); „Corpuri de ninsori” (*Împărat și proletar*); „picioare de zăpadă” (P, 365, 382); „mâni de ceară” (P, 399); „Femeia? (...) / Cu masca ei de ceară” (P, 401). Asemenea exemplelor de mai sus sunt și acele cumuluri de epitete metaforice din aceeași categorie, în care elementele succesive de determinare sunt aproape sinonime și vin să atribuie calități și virtuți unor substantive aflate în relație de subordonare: „Poți ca să vezi icoana *radioasă*, / În strai *de-argint* a unui elf *de nea*!” (P, 240).

Și în cadrul epitetului metaforic apar construcții complexe din punct de vedere sintactic și semantic, în care epitetul se vede pus în fața unor relații inedite și când mai poate să comporte o determinare, de obicei tot cu valoare metaforică, sinestezică sau cromatică: „păru-ți *d-auree* mătase” (P, 231); „Zâne cu păr *de aur roș*” (P, 456); „Curg stele *de-aur* dulci” (P, 358); „Și desfăcut ți-e părul în valuri *de-aur* moale” (P, 346); „Când lanuri *de-argint* luciu pe țară se aștern” (P, 243).

Epitetul pleonastic (a se citi în acest sens Paula Diaconescu) este distinct, în poezia eminesciană, expresiei superlative și se realizează de multe ori cu elemente lexicale specifice în general figurației scriitorului (*sur, crud, etern, vânăt* etc.): „rumene vâpăi” (*Luceafărul*); „colb mărunț” (*Călin*); „fum vânăt” (*Făt-Frumos din tei*); „ceața sură” (P, 383); „vânăta umbră” (P, 460).

În *Expresia artistică eminesciană*, G. I. Tohăneanu prezintă o serie de termeni poetici care-și atrag în juru-le adevărate familii semantice, așa

⁸ Primele texte cu adevărat eminesciene, de după 1869, vor abandona poeticitatea prin amplificare retorică, de sorginte neoclasică, tributară unei poetici a „vederii”. De acum se modifică în mod radical criteriile de selecție lexicală, distanțarea de limbajul comun fiind înlocuită cu apropierea de limbajul comun. Structura lexicală include și elemente dialectale (este cunoscută „soarta” moldovenismelor plasate în rimă) și familiare (idilele și *Luceafărul* „depin măturie” în acest sens). Reorientarea lexicului poetic este, în sine, o mutație poetică cu seve nebănuite în reforma limbajului creator începută cu succes de junimiști.

stând lucrurile și cu verbul *a rumeni*⁹. Din această sferă semantică face parte și adjectivul-epitet *roșu* cu diferitele sale forme contextuale. Când avem de-a face cu formele paralele de singular sau plural ale acestui adjectiv, alegerea se înscrie, după cum menționează Dumitru Irimia, „în același proces al realizării eufoniei muzicale”¹⁰. Între formele paralele de singular masculin *roș-roșu*, predominantă, datorită preferinței poetului pentru fonetismele moldovene, - știm – este prima: „Lumina cu mukul negru într-un hârb un *roș opaiț*”, „Soarele ce azi e mândru el îl vede trist și *roș*”. Când apare forma *roșu*, ea se constituie într-o sintagmă cu ajutorul articolului adjectival *cel*, conturând culmea expresivă a versului: Prin aerul *cel roșu*, femei trec cu arme-n braț”, „Noaptea flamingo *cel roșu* apa-ncet, încet pătrunde”. Varianta moldovenească pentru feminin a epitetului în discuție se lipsește de prezența vocalei *i*: „Își ascunde fața *roșă* ca un măr”, această sintagmă fiind caracteristică limbii populare, în opoziție, deci, cu forma literară *roșie*.

Eminescu ajunge la așa-zisul epitet „impropriu” prin atracția semantică a contextului, contribuind, alături de alte procedee, la realizarea unor stări insolite, cum ar fi atmosfera de fast, de magie, de vis, de transcendere, proprii unora dintre poeme: „lianele *albastre*” (*Scrisoarea IV*); „zăpada *viorie*” (*Călin*); „vremile-*aurite* / Ce mitele *albastre* ni le șoptesc ades” (*Împărat și proletar*); „Palatul plutea în magie / *Aurie*” (P, 256); „Din care cresc bogate-*ntunecoase* / Ici roze *negre*, colo flori *albastre*” (P, 382); Iar fața ei frumoasă-i de-acea albeață *sură*” (P, 456)¹¹.

⁹ La pagina 36 G.I. Tohăneanu, în lucrarea sa *Expresia artistică eminesciană*, demonstrează cum verbul *rumeni*, din exemple precum: „*Se rumeni* în fața ei ca mărul ” (F.G., 55/199); „Și surâzând ea *rumenește*, castă ” (F.G., 59/349) etc., iscă o familie de sinonime poetice față de *roșu*, *înroși*, *înroșire*, des întrebuintate de Eminescu. În repetate rânduri, termenii sugerează cromatica crepusculară sau astrală: „rumână sară” (*Diamantul Nordului*, IV 307/305), „a serii rumenire” (*Mureșanu*, IV 307/305), „prin rumeni aburi luna se arată” (*Mușat și ursitoarele*), „Pe un deal răsare luna ca o vatră de jărat / Rumenind străvechii codri” (*Călin* I 76). Profesorul G.I. Tohăneanu ne atenționează că verbul *rumeni* este drag și lui Sadoveanu, la care apare în țesătura peisajului nocturn: „Târziu, când luna în creștere începu să răsară drept înaintea lor, rumenind o zare de dealuri moale trăgănate, își lăsară caii la pas și începură a vorbi iar...”.

¹⁰ Dumitru Irimia, *Limbajul poetic eminescian*, Iași, Editura Junimea, 1979, p. 92.

¹¹ Epitetele revelatorii: „Codrii negri aiurează și izvoarele-i *albastre*” (I, 155); „... luna moale / Sficioasă și smerită și-au vărsat razele sale” (I, 76); „Robia, viața toată, lacrimi pe-o neagră pâine” (I, 60), sunt mobilul sugestiilor de tot felul. Astfel, epitetul *galbene* („De pe *galbenele* file el adună mii de coji” (I, 130), „De ce dorm îngrămădite între *galbenele* file”) sugerează existența unor relații de cauzalitate în structura de adâncime a versurilor. Uneori, contrastul produs de epitele cromatice devine „caz revelatoriu”, provocând stări de mister: „Pe-a altarului icoană în de raze roșii frânger, / Palidă și mohorâtă Maica Domnului se vede” (I, 50), „În salele pustie lumine roși de torții / Rănesc întucimea ca pete de jeratec” (I, 96), de vrajă: „Dându-și trestia-ntr-o parte, / Stă copila lin plecată, / Trandafiri aruncă roșii / Peste unda fermecată” (I, 72), de violență și

Structura metaforei eminesciene ne apare ca o virtute a limbajului poetic, inovație față de epoca precedentă. Metaforele explicite sau implicite – atât cele cu termenul metaforic concret, cât și cele cu regim abstract, constituie o punte între metafora tradițională și cea cultivată de poeticile moderne: „Și *străveziul* demon prin aer când să treacă / Atinge-ncet arama cu zimți-aripei sale” (*Melancolie*); „mormânt *albastru*” (cerul); „pânze *argintie*” (norii). Consemnăm raritatea sinesteziilor triple apărute în postumele de dinainte de 1880: „Prin el trece / *Lumina* frântă numai dintr-o lume / Unde *în loc de aer e un aur* / *Topit și transparent, mirositor* / și *cald*. *Câmpii albastre* se întind, / a cerurilor câmpuri potolind / *Vânăta lor dulceată* sub suflarea / Acelui *aer aurit*” (*Demonism*).

Cum s-a spus de nenumărate ori, Eminescu a marcat o culme în evoluția limbajului poetic românesc, de neegalat. Comparativ cu limbajul figurativ din poezia primei generații romantice, saltul dintre tradiție și inovație se produce la toate nivelurile limbii: fonetic, morfologic, sintactic și lexical. Codul lingvistic al limbii comune este sensibil marcat prin intruziunea unor factori „aleatori”, instituindu-se un cod lingvistic aparte, specific spațiului poetic creat. Eminescu asimilează, valorifică și traduce în limbajul propriu materia celor de dinaintea sa, creând un cod lingvistic de tip romantic, în care, accentuăm, legăturile trainice cu tradiția, cu literatura predecesorilor, sunt departe de a fi abolite. Elementul inovator se mulează perfect pe structura tradițională a versului. Spargerea normei se produce, de fapt, prin mutarea centrului ei de greutate dinspre general spre individual, dinspre continuitate spre discontinuitate, dinspre unu spre multiplu, într-o aparentă liniște tutelară. Acest tip de mutație poetică duce la crearea stilului înalt în limba română.

Referindu-ne numai la epitet (devenit adesea simbol) în poezia poetului, comparativ cu poezia primei generații romantice și dincolo de această comparație, putem conchide că, în linii generale, trecerea se face de la epitetul *ornant* (evocativ, stereotip) al unei prime perioade de creație, la epitetul *revelator* (cu valori multiple, figură stilistică centrală care se întreține adesea cu metafora, comparația, metonimia, personificarea etc.). Epitetul, din simplă *figură* poetică devine componentă a unei *imagini* poetice profunde, în care referențialitatea se pierde, în favoarea unei ample tranzitivități și abstractizări.

Propunem, în continuare, pentru poezia lui Eminescu, o clasificare izotopică a imaginilor după regimuri sau polarități¹²:

dramatism: „Ca marmora de albe, ca ea nepăsătoare, / Prin aerul cel roșu, femei trec cu arme-n braț” (I, 62).

¹² Gilbert Durand, *L'imagination symbolique*, PUF, 1984, p. 94-95.

DIURN (POETICA SOLARĂ) / NOCTURN (POETICA SELENARĂ)

STRUCTURI - IMAGINI (CROMATICE) SCHIZOMORFE:

1. *Idealizare și „recul” artistic (dezlipire de realitate) –*
 „Și noaptea-i o regină lunatecă și brună,
 Când cerul râde-albastru pe somnoroșii nori” (*Povestea magului călător în stele – var.*)
2. *Geometrism, simetrie etc. –*
 „Viorie e umbra, de aur e sara
 Și-n dulcea tăcere răsună ghitara” (*Diamantul Nordului – var.*)
 „Un arc de aur pe-al ei umăr” (*Diana*)
3. *Antiteză (contrast) –*
 „Ea mâinile albe la el și le-ntinde
 Și părul ei negru încet se desprinde
 Vărsându-se în valuri de neagră mătăasă
 Pe bustul marmoreu. Divină – frumoasă.” (*Diamantul Nordului – var.*)

STRUCTURI – IMAGINI (CROMATICE) SINTETICE:

1. *Coincidentia oppositorum (oximoronul) –*
 „Luna înnegrește” (*Strigoii*)
2. *Dialectica simbolului –*
 „Să fie neagră umbra în care-oi fi pierit” (*Despărțire*)
 „luna printre nouri, regina cea bălaie” (*Codru și salon*)
3. *Progresie (contaminare) parțială sau totală –*
 „Tu blond noroc al unui vis deșert,
 Tu visul blond unui noroc, ce nu e...” (*Gândind la una – var.*)
 „luna roșie tresaltă, piere-n nori întunecați” (*Umbra lui Istrate Dabija voevod – var.*)

STRUCTURI – IMAGINI (CROMATICE) MISTICE:

1. *Redublare și perseverență contextuală –*
 „Unde isvoarele-albe murmure dulci esală
 Și scapăr argintoase lovindu-se de prund” (*Codru și salon – var.*)
2. *Densitate sau extensiune semantică?*
 „Apare luna mare câmpiilor azure” (*Împărat și proletar*)
 „Albi ca (albul) de ninsoare, mlădioase ca și crinii” (*Sale nalte îmbrăcate – var.*)
3. *Realism senzorial –*
 „Pe-al stâncilor lungi colțuri apusul se coboară
 În cer le poleește – a serei rumenire
 Se pleacă și-nroșește a mării încrețire” (*Gemenii – var.*)

„Pe scări de marmură, prin vechi portaluri,
Pătrunde luna, înălbind păreții.” (*Veneția*)

4. *Plan secund* –

„Atunci pădurea-nvie și duhuri ca miresme
Se strecur străvezie prin negre crengi ca iesme” (*Gemenii* – var.)

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

- Eminescu, Mihai, *Opere alese*, I, Ediție îngrijită și prefăcută de Perpessicius, ediția a II-a, București, Editura Minerva, 1973, 409 p.
- Eminescu, Mihai, *Poezii postume*, vol. IV, Anexe, introducere etc., București, Editura Academiei, 1952, 562 p.
- Eminescu, Mihai, *Poezii postume*, vol. V, ediție critică îngrijită de Perpessicius, București, Editura Academiei, 1958, 721 p.
- Genette, G., *Figuri*, selecție, traducere și prefăcută de Angela Ion și Irina Mavrodin, București, Editura Univers, 1978, 312 p.
- Irimia, Dumitru, *Limbajul poetic eminescian*, Iași, Editura Junimea, 1979, 471 p.
- Ivănescu, G., *Istoria limbii române*, Iași, Editura Junimea, 1980, 767 p.
- Mancaș, Mihaela, *Limbajul artistic românesc în secolul al XIX-lea*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983, 339 p.
- Mihăilescu, Dan C., *Perspective eminesciene*, București, Cartea Românească, 1982, 296 p.
- Petrescu, Ioana Em., *Eminescu și mutațiile poeziei românești*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1989, 247 p.
- Richard, J.P., *Etudes sur le Romantisme*, Paris, Editions du Seuil, 1971, 315 p.
- Tohăneanu, G.I., *Expresia artistică eminesciană*, Timișoara, Editura Facla, 1975, 263 p.
- Vianu, Tudor, *Opere. Studii de stilistică*, antologie, note și postfață de Sorin Alexandrescu, Editura Didactică și Pedagogică, 1978, 415 p.

L'ÉVOLUTION D'UNE FIGURE DE RHÉTORIQUE DANS LA POÉSIE DE M. EMINESCU

(Résumé)

Notre analyse sur l'épithète chromatique dans la poésie de Mihai Eminescu comporte les implications stylistiques quant à l'organisation d'un matériel très vaste.

Nos propres recherches sur cette question font apparaître la possibilité d'une interprétation inédite de certains faits stylistiques; la présente étude sera l'occasion de l'exposer tout en tenant compte, bien entendu, des études classiques.

LIMBA CULTURII MAJORE ȘI STUDIUL EI (CU REFERIRE LA ROMÂNA LITERARĂ MODERNĂ)

de

Doina DAVID

1.1. Limba și vorbirea literară sunt obiectul unor preocupări științifice cu rădăcini în antichitate, al lingvisticii limbilor literare, aparținătoare, ca întreaga lingvistică, *științelor culturii* (sau ale spiritului), deosebite de științele naturii. Acestea din urmă au ca obiect fapte independente, anterioare și indiferente față de om, care se repetă, sunt previzibile, cunoscute pe cale intelectuală, pe care le sistematizăm și le explicăm prin legi universale. Științele culturii se ocupă de fenomene dependente de om (fiindcă omul creează cultura) și influențate de subiectivitatea lui, adesea unice (arta), despre care formulăm judecăți de valoare, nu numai de existență, și pe care le înțelegem atât cu mintea, cât și cu sufletul. În orizontul de interese al acestor științe (infinat, fiindcă activitatea creatoare este infinită) intră toate componentele culturii, în sfera căreia T. Vianu include¹: valorile culturale, obiecte ale unor aspirații umane (teoretice, estetice, morale, religioase, economice, politice), voința culturală, bunurile culturale (întrupări ale valorilor culturale: adevărul, frumosul, binele, sfințenia, bunăstarea, ordinea socială), actele culturale obiective (prin care lucrurile sunt introduse în sfera valorii) și actele culturale subiective (de prețuire, de valorizare a bunurilor culturale).

Cultura este obiectivarea istorică a spiritului în forme care durează (devin tradiții). Între produsele activității creatoare a omului, realizate în istorie, E. Coșeriu menționează și limba, alături de artă, religie, mit, știință, filozofie². Limba nu este numai bază și oglindă a culturii, cum se spune obișnuit, ea este chiar cultură (element constitutiv al culturii naționale), pentru că este *enérgeia*, activitate creatoare liberă, nu însă arbitrară, ci ordonată prin norme etice interne, corespunzătoare naturii sale, printr-o deontologie la care vorbitorul consimte neconstrâns³. Această *deontologie* include alteritatea, respectul specificului limbii, al valorilor sale

¹ Vezi Tudor Vianu, *Studii de filozofia culturii*, București, 1982, p. 157.

² Vezi Eugen Coșeriu, *Deontologia culturii*, în *Prelegeri și conferințe (1992-1993)*, Iași, 1994, p. 173.

³ Idem, *Deontologia și etica limbajului*, în *Prelegeri...*, p. 163 ș.u.

tradiționale (în cultură ceea ce se creează răspunde așteptărilor și exigențelor omului), respectul altor tradiții, exprimând aspirația integrării în universalitate, și spiritul critic față de ceea ce există și de ceea ce tinde să se impună în limbă. (Sunt norme etice recunoscute și la noi în secolul al XIX-lea, în forme explicite chiar).

Limba deține o poziție aparte în cadrul culturii ca instrument al interacțiunii umane, depozit și interpretant al experienței istorice, oglindă a societății (a unității și diversității sale) și „codificare” însemnată a felului în care omul se închipuie pe sine și lumea unde trăiește. Gândirea este dependentă de limbă și se formează prin limbă, care o structurează modificând mentalități și atitudini afective. Prin limbă omul reorganizează lumea necesității într-o lume spirituală, a libertății, și creează universul imaginat al poeziei. Tot ea conferă sens altor produse culturale, de exemplu artistice, ca muzica, pictura, dansul etc., care, privite ca sisteme de semne, nu au alteritatea limbajului, nu sunt obligatorii pentru întreaga societate, și nici în toate împrejurările vieții. Categorie între celelalte categorii umane, limba este, în același timp, „haina de exprimare” a acestora; înnoirile culturii sunt întotdeauna și ale limbii și se produc într-o tradiție care este și tradiție de limbaj. Astfel, „din perspectiva universalității culturii, limbajul ocupă o poziție optimă”⁴.

1.2. Lingvistica limbilor literare este separată uneori de lingvistica graiurilor populare, considerându-se un anume specific al obiectului lor: existența unor deosebiri, apreciate ca esențiale, din punctul de vedere al cauzelor schimbării lingvistice. În acest sens, G. Ivănescu este de părere⁵ că fonetica graiurilor se explică prin baza de articulație, în timp de fonetica limbii literare nu este supusă constrângerilor materiale ale naturii; în cazul ei, libertatea vorbitorului se vedește prin adoptarea deliberată a unor modele lingvistice de prestigiu, cum ar fi, pentru româna literară modernă, modelul latin (cf. *direct* față de *drept*, *nocturn* față de *noapte* etc.).

Pe de altă parte, G. Ivănescu insistă asupra importanței principiului universal al adaptării limbii (literare și populare, deopotrivă) la schimbările sociale, materiale și spirituale; el exclude total factorul natural din evoluția limbii literare și, în particular, a românei literare moderne. Istoria acesteia este astfel cu totul înscrisă științelor culturii: „Începând de pe la 1780-1830, istoria limbii române face parte aproape integral din istoria spirituală a poporului român, nemaicuprinzând fenomene care să fie adaptări ale limbii la un factor material ca organele articulatorii”⁶.

⁴ Vezi *Lingvistica integrală*. Interviu cu Eugen Coșeriu realizat de Nicolae Saramandu, București, 1996, p. 164.

⁵ Vezi *Storia delle parlate popolari e storia delle lingue letterarie*, în „Philologica”, II, 1972, p. 5 ș.u.

⁶ Vezi *Istoria limbii române*, Iași, 1980, p. 12, 716.

Tocmai prin această autonomie față de natură, limba literară este *limba culturii majore*, o realizare superioară a limbii ca fenomen spiritual, o creație a spiritului liber în mod absolut.

Pentru alți lingviști, ca formă, bază și oglindă a culturii, limba este *întotdeauna*, indiferent de ipostaza în care ni se prezintă, literară sau populară, rezultatul exclusiv al activității libere a omului, ceea ce înseamnă că ea nu aparține în nici un fel domeniului necesității și nu poate fi modificată decât prin libertatea creatoare umană (în mod voluntar, după nevoile vorbitorului). În devenirea oricărei forme a limbii, omul este „cauza eficientă” (cf. lat. *facere*), el poate să se opună acțiunii factorului natural⁷. Astfel, istoria limbii literare nu poate fi separată de istoria graiurilor populare, ceea ce nu exclude, însă, un specific al cercetării în fiecare domeniu, determinat de specificul obiectului (care nu poate fi trecut cu vederea, indiferent de poziția adoptată față de problema bazei de articulație).

1.3. Deosebiri dintre limba populară și limba literară au fost comparate cu distanța „de la natură la artă”⁸. Considerând cele anterior menționate (supra 1.1.), limba literară ar putea fi privită ca rezultat al unui „act cultural obiectiv”, de introducere a faptelor de limbă în sfera valorii, pe care o identificăm cu exemplaritatea. Cele două variante ale limbii istorice prezintă unitate structurală, dar, totodată, particularități care decurg din felul cum își spun cuvântul factorii intelectual, afectiv și estetic, din modul în care se prezintă varietatea lor diatopică, diastratică și diafazică, din statutul de „cod” general sau, dimpotrivă, limitat în spațiu, pe care îl au, din realizarea predominant scrisă sau orală, din structura lor etimologică etc. Ele sunt expresia unor forme diferite de cultură și de civilizație, a unor modalități diferite de înțelegere a realității, a unor condiții specifice de viață.

Definim obișnuit limba literară ca aspect „desăvârșit” al limbii naționale, caracterizat prin normă unică, supradialectală, și prin tendința de a se impune tuturor grupurilor sociale, pe măsură ce au acces la educație, la învățătură. Ea este sinteza superioară a posibilităților de expresie ale unui popor, și astfel oglinda culturii lui majore, instrument adecvat de comunicare în cele mai diverse și mai specializate activități umane, rezultatul educației, al cizelării intelectuale, spirituale și de comportament al vorbitorilor. Caracterul reflexiv al limbii literare se exprimă prin faptul că ea se constituie și se menține sprijinită de ideile despre normă ale celor care o aplică, de idealurile lor culturale, de modelele de limbă spre care se îndreaptă, de argumentarea teoretică a opțiunilor lingvistice etc.; pe de altă

⁷ Vezi *Lingvistica integrală*..., p. 90.

⁸ Vezi P. Guiraud, *Le français populaire*, Paris, 1969, p. 5.

parte, prin aspectul de „produs finit” al vorbirii culte, în special în forma ei scrisă și publică. Aceasta se caracterizează prin grad înalt de elaborare, prin complexitatea și specializarea modului de comunicare, prin respectul principiilor retorice ale exprimării îngrijite. Discursul literar reflectă o alegere atentă, critică, rațională a faptelor de limbă, bazată pe un simț logic, etimologic și estetic format în școală și pe dorința de a comunica ideea cât mai bine (mai clar, mai adecvat etc.) și cât mai frumos. Este motivul pentru care acest discurs actualizează un inventar bogat de cunoștințe lingvistice, aparținând sincroniei, dar și diacroniei, tuturor stilurilor limbii, literaturii (limbii) artistice, graiurilor populare, unor limbi străine etc. Vorbirea populară, în schimb, în general marcată afectiv și orală ca realizare, este spontană, nedeliberată (dar nu neintenționată, fiindcă intenție există în orice formă de comunicare), este „ancorată în situație”, frecvent discontinuă, fragmentată, redundantă, cu salturi logice, construită prin apel la mărci generice, la șabloane lexicale și sintactice etc.⁹.

Particularitățile limbii și ale vorbirii literare pot justifica semnul egalității pus între *limba literară* și *limba culturii* (*limbă de cultură*, *Kultursprache* etc.). De altfel, chiar termenul *limbă literară* trimite în mai multe moduri spre cultură, așa cum arată legăturile sale „de rudenie” căutate în latină: lat. *litteratura* „alfabet”, „totalitatea scrierilor (într-o limbă)”; lat. *littera* „literă”, „cultură scrisă și orală”, „orizont cultural”; lat. *litteratus*, -e (despre vorbire) „ales”, „îngrijit”; lat. m. *litteratus* „om cult, cunoscător al limbii latine”, specializare care arată prestigiul acesteia în occidentul medieval. (Dante îi numește *litterati poetae* pe cei care scriu în latină și *volgari poetae* pe cei care scriu în romanică).

Se pot însă formula rezerve față de echivalarea *limbă literară* = *limbă a culturii*, întrucât și cultura populară se regăsește în limbă, se construiește și se exprimă prin limbă, iar vorbirea populară este, și ea, o activitate liberă și creatoare, care în același timp se bazează pe o idee precisă a omului simplu despre norma comunității, fie această normă limitată în spațiu. În conștiința vorbitorului limbii populare există o ierarhizare valorică a elementelor lingvistice pe care el le posedă, chiar dacă acestea sunt mai puțin numeroase și mai puțin variate decât faptele de limbă cunoscute de omul cult. Prin raportare la această ierarhizare, cuvintele sunt cântărite și alese în funcție de împrejurări, iar alegerea exprimă nu numai obligații pragmatice, ci și preferințe stilistice¹⁰. (Este evident faptul că, în stadiul actual de cultură, în special prin influența limbii literare asupra graiurilor,

⁹ *Ibidem*, p. 11-88. Vezi și Iorgu Iordan, *Stilistica limbii române*. Ediție definitivă, București, 1975; Dumitru Irimia, *Introducere în stilistică*, Iași, 1999, p. 80-171.

¹⁰ Vezi Sextil Pușcariu, rubrica *Pe marginea cărților*, din „Dacoromania” IX, 1936-1938, p. 429 ș.u.

urmare a unor împrejurări socioculturale bine cunoscute, posibilitățile alegerii sporesc o dată cu inventarul cunoștințelor lingvistice ale vorbitorului).

Fără a adăuga conotații depreciative termenului referitor la cultura populară (fiindcă nu este vorba de gradație valorică, ci de fapte diferite prin natura lor), pentru mai multă precizie și răspunzând acestor posibile obiecții, putem reține distincția *limbă a culturii majore* (literară) și *limbă a culturii minore* (populară), pe care o propune G. Ivănescu pornind de la ideile lui L. Blaga despre cultură¹¹.

1.4. Uneori limba literară este identificată cu limba corectă sau cu „forma cea mai corectă” a unei limbi. Există, însă, mai multe feluri de corectitudine – precizează E. Coșeriu –¹², căci „fiecare mod de a vorbi este corect în propria sa sferă și se realizează în acest sens”, este potrivit pentru o anume situație și pentru un anume scop și răspunde cerințelor deontologice ale limbajului în mod specific.

Ca fapt istoric normal, în societățile dezvoltate care prezintă coeziune politică, socială și culturală, deasupra limbilor diferențiate, a graiurilor (care-și au propriile corectitudini) se formează limba comună, iar prin diferențierea acesteia, deasupra ei, se formează limba *exemplară* (literară, standard), „o limbă comună a limbii comune”, „limba culturii majore”¹³. Nu pot fi confundate, prin urmare, corectitudinea și exemplaritatea. Ajutat prin intervenția intelectualilor (care consideră limba în mod reflexiv, urmărind finalități determinate, așa cum am menționat), procesul istoric al formării limbii exemplare răspunde unei *aspirații* umane, dorinței firești de a vorbi mai bine, „de a vorbi o limbă într-un fel superioară”¹⁴, fapt care prezintă o deosebită însemnătate culturală, politică și socială, pentru conviețuirea în comunitate, ca expresie a unei atitudini democratice și a respectului față de ceilalți.

Exemplaritatea limbii literare se referă la toate aspectele anterior evidențiate (prin comparație cu limba populară). În particular, exemplaritatea privește modul în care limba literară răspunde cerințelor etice generale ale limbajului. Alteritatea, de exemplu, se exprimă printr-o normă *ideală* „care se vrea unitară pentru *toată* comunitatea, cel puțin pentru acele treburi care sunt treburi ale comunității întregi [...]”¹⁵, și astfel limba literară ajunge să se identifice cu limba națională.

2.1. Cele câteva precizări care urmează despre *studiul istoric al* limbii literare ca limbă a culturii majore (limbă exemplară) vizează, în particular,

¹¹ Vezi *Storia...*

¹² Vezi *Prelegeri...*, p. 169.

¹³ *Ibidem*, p. 163, 170.

¹⁴ *Ibidem*, p. 164.

¹⁵ *Ibidem*, p. 186.

româna literară modernă; unele observații se referă, însă, la întreaga lingvistică, încadrată științelor culturii.

Trebuie menționată, astfel, cerința *obiectivității*, la care aspiră întreaga știință („logosul cu adevăr”, cum o numea Platon), dar care nu se poate realiza în mod absolut, deoarece căutarea adevărului este limitată istoric. Caracteristic științelor culturii și tuturor ramurilor lingvisticii, principiul *umanismului* cere „a spune lucrurile așa cum sunt ele pentru om”, adică a nu vorbi despre limbă în termeni proprii științelor naturii, și permite ca *interpretarea* faptelor de limbă (științele culturii presupun un efort analitic constructiv, sunt hermeneutice) să se bazeze și pe experiența de vorbitor a cercetătorului, pe știința lui intuitivă despre limbaj, pe o colaborare între subiectul interpretant și obiectul interpretării¹⁶. Prin însăși natura lor, științele spiritului „înglobează, își caută mereu și își afirmă *tradițiile*”; purtând „înscrisă, în chiar miezul științificității lor, istoria”, ele interoghează și „redatează trecutul, deconstruindu-l și construindu-l” și se prezintă ca „spațiu prin excelență al unei intertextualități mereu și altfel reînstituite [...]”¹⁷. Obligatorietatea considerării tradiției este impusă de faptul că în limbă nouitatea își are suportul în creațiile existente ale spiritului uman, „influența muncii anterioare asupra celei prezente” fiind, de fapt, o condiție „cu suport sufletesc” a culturii în general¹⁸.

E. Coșeriu vorbește, de asemenea, despre principiul *antidogmatismului* în evaluarea explicațiilor, a teoriilor existente, și despre *responsabilitatea* publică a lingvistului, prin care obiectul cercetării sale include tot ceea ce-l interesează pe vorbitor: astfel sunt „demne de teoria cea mai serioasă” normativitatea, planificarea și politica lingvistică¹⁹. Putem adăuga observația că teoria limbii este întotdeauna teoria *realității*, și nu o construcție apriorică²⁰. Între teorie și realitate raportul este dialectic, fiindcă de fapte te apropii cu pregătire teoretică, iar cercetarea concretă deschide, la rândul ei, perspective teoretice. Istoria limbii literare presupune un studiu atent al textelor (bine interpretate filologic), ordonarea selectivă a faptelor, dateate, considerate în circulația lor și integrate, fără graba generalizării, în imagini de sinteză care evidențiază direcția și esența schimbării limbii. Metoda comparativă se aplică *prospectiv*, ceea ce înseamnă că faptele sunt explicate pornind de la stadiile lingvistice anterioare (atestare)²¹.

¹⁶ Vezi Eugen Coșeriu, *Principiile lingvisticii ca știință a culturii*, în AUI. Serie nouă, secțiunea a III-a. Lingvistică, tomul XXXVII/XXXVIII, 1991-1992, p. 11.

¹⁷ Vezi și Ileana Oancea, *Istoria stilisticii românești*, București, 1988, p. 5, 6, 8, 9.

¹⁸ Tudor Vianu, *lucr. cit.*, p. 248.

¹⁹ Vezi *Prelegeri...*, p. 164.

²⁰ Vezi și Eugen Coșeriu, *Lingvistica integrală*, p. 164.

²¹ Vezi Gheorghe Ivănescu, *lucr. cit.*, p. 21.

Toate acestea se aplică și în studiul românei literare moderne. Când vorbim, de pildă, despre ideologia lingvistică a secolului al XIX-lea, ne străduim să alegem partea ei de adevăr, având în vedere faptul că obiectivitatea științei este condiționată istoric. Sau când, pornind de la texte, constatăm numeroasele substituiri lexicale în direcție latină produse în aceeași epocă, le explicăm și prin apel la știința noastră intuitivă despre limbaj, situându-ne în contextul istoric, cultural și lingvistic respectiv. Principiul înnoirii în tradiție se confirmă mereu în secolul al XIX-lea, fiindcă limba culturii majore se schimbă acum profund și rapid, dar în strânsă legătură cu vechea română literară, cu tradițiile limbii populare și, în același timp, cu tradițiile culturale și lingvistice ale popoarelor europene, occidentale și romanice îndeosebi.

2.2. Dacă *valoarea* semnelor lingvistice depinde de sistem (Saussure), ea depinde, în același timp, de societatea în care funcționează sistemul, depinde de vorbitori; semnele sunt fără valoare despărțite de cei care le folosesc²². Semnificarea este condiționată social și cultural, iar experiența semantică are caracter istoric. Limba actualizează cultura cu privire la ce se face în comunitate și în plan universal, „de fiecare dată”, în fiecare moment istoric, fiind, astfel, cunoaștere *actualizată în istorie*²³.

Limba literară este, și ea, cunoaștere actualizată în istorie, este „oglindea” culturii majore, a evoluției acesteia. Când ne referim la stabilitatea limbii literare, avantajată de realizarea ei preferențial scrisă și mai evidentă în plan fono-morfologic decât lexical, precizăm, în mod obligatoriu, faptul că această stabilitate lingvistică este una „activă”²⁴, căci altfel limba literară ar fi un obiect cultural identic cu sine în timp și artificial, având univocitatea ideală a codurilor științifice. Caracteristică omului cultivat, dorința de a crea valori perene, durabile, nu exclude sentimentul participării la istorie. Astfel, limba literară se prezintă ca proces niciodată definitiv încheiat, ca schimbare continuă, cu perioade de transformare accelerată, proces de refacere permanentă a raportului dintre tradiție și inovație, de reșezare calitativă și cantitativă, în care își spun cuvântul tendințe de unificare și de diversificare²⁵ determinate, deopotrivă, de funcțiile sociale pe care i le atribuie vorbitorii cultivați.

²² Cf. și Tullio de Mauro, *Introducere în semantică*. În românește de Anca Giurescu, București, 1978, p. 39, 154, 169, 191, 192.

²³ Vezi Eugen Coșeriu, *Deontologia culturii*, în *Prelegeri...*, p. 179.

²⁴ Vezi Ștefan Munteanu și Vasile D. Țăra, *Istoria limbii române literare. Privire generală*. Ediție revizuită și adăugită, București, 1983, p. 20.

²⁵ Acest aspect a preocupat, cu deosebire, pe unii reprezentanți ai Școlii Lingvistice de la Praga. Vezi, de exemplu, Bohuslav Havranek, *Zum Problem der Norm in der Heutigen Sprachwissenschaft und Sprachkultur*, în vol. *A Prague School Reader in Linguistics. Compiled by Josef Vachek*, London, 1967, p. 413-421.

Condițiile în care aceștia schimbă limba²⁶ sunt, în clasificarea tradițională, atât interne, cât și externe. Cele dintâi se referă la organizarea sistemului limbii literare, așa cum există el, cu particularități care impun refacerea opozițiilor funcționale prin diferențiere sau prin analogie. De exemplu, româna literară modernă elimină, la imperfect, omonimia persoanelor a III-a singular și a III-a plural (el *venea* – ei *veneau*, față de *el, ei venea*, norma mai veche)²⁷ și, dimpotrivă, încearcă (formele nu se mențin, însă) extinderea, și la conjugarea I, a identității persoanelor I singular și a III-a plural, de la conjugările II, III, IV.

În astfel de cazuri, condiția internă a sistemului nu explică, ea singură, înlocuirea normei, care se datorează *voinței*²⁸ vorbitorului cultivat, influențat, în cazul citat al imperfectului, de pildă, de ideologia lingvistică raționalistă: ideea clasică a superiorității limbilor caracterizate prin simetrie și ordine gramaticală, bogăție și diferențiere flexionară se întâlnește frecvent la noi în secolul al XIX-lea, și nu numai la reprezentanții curentelor reformatoare. Generalizarea desinenței *-u* la imperfect se datorează, în mare măsură, lui Heliade.

Voința vorbitorului, libertatea lui creatoare ordonată de alteritatea umană, de nevoile comunicării sociale, nu consideră doar condițiile interne ale sistemului limbii literare, ci și condițiile istorice externe, socioculturale, economice, ideologice, politice²⁹, pentru a decide dacă este oportună schimbarea limbii. Aceasta presupune – este de părere E. Coșeriu³⁰ – că „nu există condiții externe, fiindcă dacă s-a ținut seama de aceste condiții, înseamnă că ele s-au internalizat”.

Având în vedere legăturile existente între limbă, cultură și societate și voința vorbitorilor de a lua în considerare condițiile istorice și de a schimba normele „pe măsura lor”³¹, putem raporta istoria românei literare moderne la ansamblul modificărilor produse prin afirmarea capitalismului, incluzând dezvoltarea industriei, comerțului, transporturilor și a centrelor urbane, restructurări sociale, administrative, legislative, schimbări de mentalitate și de orientare politică, afirmarea științei, dezvoltarea școlii, a

²⁶ Cf. *Lingvistica integrală*, p. 67.

²⁷ Vezi Ion Gheție și Mirela Teodorescu, *În legătură cu desinența -u a persoanei a treia plural a imperfectului indicativ*, în SCL, XVI, 1965, nr. 1, p. 87-101.

²⁸ Despre rolul *voinței* în schimbarea limbii vorbește și un neogramatic ca A. Philippide, însă cu scepticism față de efectele ei.

²⁹ Pentru modul în care se regăsește în limbă ideologia politică a unei epoci vezi, de exemplu, Klaus Bochmann, *Lexicul social-politic și istoria limbii. Exemplul anului 1848*, în LL, 1979, vol. IV, p. 398 ș.u.

³⁰ Vezi *Lingvistica integrală*, p. 71.

³¹ Despre necesitatea unui „stil mai potrivit cu civilizația veacului” vorbește, în 1837, (ca mulți alți contemporani ai săi), C. Negruzzi. Vezi *Opere*, 3. Teatru. Ediție critică de Liviu Leonte, București, 1986, p. 514.

activității editoriale, a literaturii, apariția presei în limba națională etc.³². Astfel de aspecte sunt luate în seamă de către G. Ivănescu, în ampla sa istorie a limbii, în care găsim, intitulată semnificativ, capitole ca: „Efectele lingvistice ale instaurării regimului burghez la români: formarea limbii naționale (limbii literare moderne) a românilor”; sau „Dezvoltarea socială, economică și culturală a poporului român de la 1878 până astăzi. Reflexele ei lingvistice.”³³

Nu este nevoie să insistăm asupra faptului că relațiile strânse dintre limbă, societate și cultură nu presupun un determinism absolut, o legătură directă, mecanică, în orice situație. Urmările în limbă ale evenimentelor cruciale din istoria unui popor nu sunt necesare și imediate. Limba poate să rămână stabilă în frământările istorice cele mai puternice³⁴. Ea nu are caracter de clasă, cum s-a afirmat, subordonându-se știința politicului (N.I. Marr) și nu este direct și nici în mod absolut determinată de economia orânduirilor sociale. Tudor Vianu menționează, între condițiile materiale ale culturii, factorul economic, dar atrage atenția asupra riscurilor exagerării însemnătății lui³⁵. Contează, de fapt, așa cum am precizat, voința vorbitorului, dacă el ia în considerare sau nu aceste condiții.

Ținând seama de aceste limite, de autonomia limbii față de societate, chiar dacă vorbind de condițiile externe ale modernizării românei literare ne gândim, inevitabil, la ce s-a petrecut în 1821, 1829, 1848, 1859, 1877 etc., ani care marchează evenimente foarte importante în istoria românilor, nu putem admite că ei reprezintă criterii stricte de periodizare în evoluția limbii literare, îndreptățite riguros de realitatea lingvistică. (De fapt, și periodizarea prin aplicarea criteriului evenimentelor culturale: 1780, 1836/1840, 1881³⁶ etc. rămâne convențională).

2.3. Punând în legătură formarea românei literare moderne cu dezvoltarea capitalismului, G. Ivănescu se referă, în mod special, la afirmarea și creșterea numerică a burgheziei³⁷, la preferințele culturale ale acestei clase, mai ales după 1830, când ea devine „organismul social care susține limba literară” prin *intelectualitatea* pe care o promovează: „o intelectualitate mai numeroasă a devenit activă numai în momentul în care a devenit numeroasă și activă burghezia română”; limba (și întreaga cultură modernă) „nu este opera burgheziei române; ea este opera intelectualilor

³² Vezi, de exemplu, Constantin C. Giurescu, Dinu C. Giurescu, *Istoria românilor din cele mai vechi timpuri până astăzi*, București, 1971, p. 447-607.

³³ Vezi *Istoria limbii române*, p. 646, 709.

³⁴ Vezi și Ion Coteanu, *Reflecții pe marginea unei viitoare istorii a limbii române*, în LR, XLII, 1993, nr. 1, p. 11 ș.u.

³⁵ Vezi *lucr. cit.*, p. 226 ș.u.

³⁶ Vezi, de pildă, Ion Gheție, *Istoria limbii române literare*. Privire sintetică, București, 1978.

³⁷ Vezi și Tudor Vianu, *lucr. cit.*, p. 253, unde se vorbește despre influența „cantității grupului social” în toate sferile culturii.

ieșiți din rândurile acestei burghezii, ca și din acelea ale aristocrației și țărănimii”³⁸. În acțiunea generală a intelectualității îndreptată spre limba literară se disting, prin contribuțiile lor teoretice și practice, marile *personalități* ale culturii noastre, cu deosebire scriitorii, al căror rol se cuvine evidențiat.

Asemenea tuturor valorilor și bunurilor culturale care sunt create de români acum, limba literară modernă este rodul *aspirațiilor*³⁹ acestei intelectualități și ale societății întregi. Astfel, mulțimea termenilor noi care denumesc noțiuni legate de traiul urban, de comerț, industrie, transporturi, de arhitectură, modă vestimentară, comportament social etc. poate fi raportată la dorința de viață civilizată și de bunăstare economică (specifică burgheziei și deviată, uneori, spre parvenitism, devenind, prin aceasta, obiect al satirei). Dorința de învățătură aduce, o dată cu dezvoltarea școlii și a științei, cu grija pentru educație, intelectualizarea limbii literare (prin neologisme, termeni abstracți) și, în particular, formarea stilului științific modern⁴⁰. Dorința de informare despre evenimentele curente interne și internaționale (care există în cercuri restrânse și în cultura veche, dar care se amplifică acum) conduce la apariția presei românești și, implicit, a stilului publicistic. O tot mai puternică nevoie de frumos, asociată cu dorința de divertisment, explică elanul artistic al veacului, evoluția limbii artistice (a limbajului poetic), dar și perfectarea estetică a limbii literare, proces în care retorica are un important cuvânt de spus. Revoltați împotriva ordinii feudale, intelectualii români subscriu la idealurile politice ale Revoluției Franceze, pe care le doresc adoptate și în societatea noastră (se formează, pe această bază ideologică, terminologia politică modernă), însă adaugă acestor idealuri o puternică dorință de ridicare a nației, de afirmare națională. Aspirațiile patriotice ale acestei intelectualități sunt transferate limbii, fiindcă există convingerea, clar exprimată deja în cadrul Școlii Ardelene, că „starea limbii și a nației într-acelaș paș umblu”, „limba și nația împreună se înfrumșețază”⁴¹.

2.4. La fel de puternic este resimțită nevoia de sincronizare a culturii române cu a țărilor *europene* avansate.

Deși mai vechi⁴², semnele solidarizării cu orientările culturale și cu civilizația lumii occidentale (latine, în primul rând, dar nu numai) se

³⁸ G. Ivănescu, *lucr. cit.*, p. 639.

³⁹ Valorile culturale sunt obiecte ale *aspirațiilor* umane. Vezi Tudor Vianu, *lucr. cit.*, p. 157.

⁴⁰ Cu atât mai mult cu cât, până spre 1860, textele științifice au predominant caracter didactic și de popularizare. Vezi N.A. Ursu, *Formarea terminologiei științifice românești*, București, 1962.

⁴¹ Vezi Paul Iorgovici, *Observații de limba rumânească*. Ediție critică [...] de Doina Bogdan Dascălu și Crișu Dascălu, Timișoara, 1979, p. 105.

⁴² Vezi și Ileana Oancea, *Romanitate și istorie*. Epistemă clasică și literarizare, Timișoara, 1993, p. 132-145.

înmulțesc la sfârșitul secolului al XVIII-lea și la începutul secolului al XIX-lea într-o manieră care permite să se vorbească de un „moment crucial al istoriei conștiinței românești”⁴³, de o adevărată *mutație spirituală* și de reorientarea „loialității culturale și lingvistice” a românilor dinspre orient spre occident⁴⁴.

Modelul cultural slavon trece pe plan secundar prin laicizarea culturii, iar noul canon cultural se maturizează (el există deja în epoca veche) și se afirmă treptat, fiind preluat direct sau prin filieră neogreacă, germană și rusă.

Pentru români – remarcă A. Marino⁴⁵ –, Europa nu este acum o simplă noțiune geografică, ci un „pol spiritual”, o posibilitate permanentă de exemple și soluții, un *model cultural* care legitimează și orientează activitatea filologică, de traducător, a animatorilor de teatru etc.: „Europa devine mentor, arbitru, opinie publică, juriu de onoare, comisie de premiere, autoritate care decide în toate problemele culturale, sociale și politice esențiale ale poporului român”⁴⁶. Ea este o noțiune solidară cu „lumina”, cu progresul, știința, învățătura și spiritul critic. *Franța*, mai ales, reprezintă modelul absolut, literar, social, lingvistic, de comportament etc., este „steaua polară a orientării culturale a românilor”⁴⁷. Cu precizarea, importantă, că „occidentalizarea romanică a limbii și a culturii române” (Al. Niculescu) înseamnă, implicit, promovarea modelului *latin* (cu rol hotărâtor în cultura europeană), această orientare spre latină fiind susținută, pe de altă parte, de sentimentele politice ale românilor, înălțate pe ideea „originii nobile” a poporului și a limbii⁴⁸.

„Conștiința prooccidentală” (A. Marino) contribuie la dezvoltarea sentimentului național, fiindcă ideea „intrării” în Europa, dorința de a o imita și de a urma aceleași căi culturale se asociază cu speranța consacrării europene a culturii române, cu dorința de recunoaștere a valorilor noastre spirituale. Aceasta presupune încredere în geniul poporului, în forțele lui creatoare, și în geniul limbii, în capacitatea românei de a deveni limbă exemplară, mesager al culturii majore. Este obișnuită până târziu, în a doua jumătate a secolului, asocierea (de descendență iluministă) a ideii de sărăcie, „neajungere” a limbii cu manifestarea încrederii în „destoinicia”

⁴³ Adrian Marino, „Luminile” și descoperirea Europei, în RITL, tom 28, 1979, nr. 1, p. 27.

⁴⁴ Alexandru Niculescu, *Language loyalty - culture loyalty*, în RRL, XX, 1975, n° 4.

⁴⁵ *Lucr. cit.*, p. 28, 30, 40.

⁴⁶ *Ibidem*.

⁴⁷ Mihai Zamfir, *Discursul anilor '90*, București, 1997, p. 64. Influența franceză, „modelatoare” (întrucât această limbă furnizează românei propriile sale elemente), a fost comparată cu influența spiritului german, care se manifestă în manieră „catalitică” (cf. L. Blaga). Vezi Ioan Oprea, Rodica Nagy, *Istoria limbii române literare*. Epoca modernă, Suceava, 2002, p. 289.

⁴⁸ Cf. A. Armbruster, *Romanitatea românilor*. Istoria unei idei, București, 1972.

virtuală, în potențialul său expresiv, situat uneori într-un plan valoric mai înalt decât al altor limbi: „un complex de *inferioritate* și de *superioritate*” în același timp, am putea spune, adaptând studiului filologic o afirmație mai generală a lui A. Marino⁴⁹. Astfel, modelele străine au stimulat creativitatea românească în limba literară, în limba artistică, în general în cultură.

2.5. Aspirațiile culturale ale intelectualilor români, mai sus prezentate, s-au asociat, în secolul al XIX-lea, cu *optimismul*, cu *elanul lor creator* și cu o puternică *voință culturală* (definită de T. Vianu ca „energie morală și intelectuală necesară activității culturale”⁵⁰); preluată din iluminismul european, ideea *culturii active* este sprijinită de realitățile istorice românești. Așa se explică „eroica” activitate culturală a generației pașoptiste, „febra filologică” a epocii, cea amplă acțiune de literarizare a limbii, teoretică și practică, unitară și diversă, având ca finalitate reromanizarea românei literare, cu tot ce implică acest proces (care se identifică cu formarea limbii exemplare): unificarea, îmbogățirea, diversificarea stilistică, accentuarea latinității limbii, „neolatinismul poetic”⁵¹ etc.

2.6. Pornind, de asemenea, dinspre filozofia culturii, putem privi evoluția limbii literare în legătură cu *idealul cultural* caracteristic unei epoci, *coordonator* al eforturilor spirituale ale acesteia și, deci, factor de legătură între limba literară și restul culturii.

Raționalist și romantic, în același timp (amintind asocierea hegeliană dintre conceptul de *spirit al poporului* – Volkgeist și cel de *spirit universal* – Weltgeist), sinteză necesară în condițiile unei culturi care evoluează rapid prin „arderea etapelor”, idealul cultural caracteristic secolului al XIX-lea

⁴⁹ *Lucr. cit.*, p. 44. În special față de cultura franceză (E. Coșeriu, *Prelegeri*, p. 178), complexul de inferioritate, și azi existent, are motivații istorice: „sincronia distanțată în timp” (Ileana Oancea), plasarea noastră întârziată și bruscă în contextul culturii occidentale” (Mihai Zamfir, *lucr. cit.*, p. 61). „Poezia de la 1840 și de mai târziu, expresie a interesului literar al claselor dominante, plutea în aceeași atmosferă de nostalgie pentru lucrurile străinătății: ciudă de a nu le putea găsi în țară și dorință de a le încetățeni. Complexul acesta rămase o trăsătură caracteristică a psihologiei noastre [...]. Când românul vorbește de occident, în sonoritatea prelungă a cuvântului se dezvoltă o curbă care merge de la iubire la ură” (Tudor Vianu, *Scriitori români din secolul XX*. Antologie [...] de Mihai Dascal, București, 1979, p. 9).

Nostalgia pentru „lucrurile străinătății” se manifestă în referirile concrete la problemele limbii literare, din perioada Școlii Ardelene și până târziu: „Suntem unicul popor din Europa – scrie, în 1894, C. Dobrogeanu-Gherea – care n-are o limbă literară fixată, suntem unicul popor din Europa care n-are încă o ortografie fixată” (*Studii critice*, vol. I, București, 1956, p. 336).

⁵⁰ Vezi *lucr. cit.*, p. 157, 309.

⁵¹ Termenul apare la Mihai Zamfir: *Introducere în opera lui Al. Macedonski*, București, 1972, p. 1 ș.u.

își spune cuvântul în dezbaterele filologice ale vremii (care dezvăluie și o dimensiune filozofică⁵²) și nu rămâne fără urmări în limba literară. Așa cum viziunea clasică aproape dogmatică a secolului al XVII-lea, retorică și raționalistă a marcat definitiv franceza literară (care reflectă și azi o „acuitate fără îndoială unică” a conștiinței gramaticale și etimologice⁵³), asocierea raționalismului clasic cu istorismul romantic⁵⁴ a asigurat, pe de o parte, unificarea normelor, dar a permis, pe de altă parte, deschiderea limbii literare spre formele oralității populare, a condus la o lipsă de fermitate a normei și la o anume nedeterminare semantică a cuvintelor (caracteristici adesea remarcate, judecate negativ sau, dimpotrivă, considerate avantaje ale românei, ca „limbă a poeziei și a misterului”).

2.7. Admitem, deopotrivă, autonomia valorilor culturale, dar și faptul că ele comunică și se influențează reciproc. În „legea” interacțiunii formelor culturii putem vedea o condiție spirituală a activității creatoare (cum este și tradiția⁵⁵), de care trebuie să ținem seama în studiul produselor creativității umane.

Se vorbește în diverse moduri despre unitatea culturii, coerența, organizarea ei paradigmatică (pe baza unor invariante de structură), despre epistema epocii, despre izomorfismul formelor culturale etc.⁵⁶. Lingvistica, filozofia culturii, semiotica încearcă, răspunzând nevoii de sens a omului contemporan, să acorde accepțiuni largite conceptului de *stil*, căruia i se recunosc valențe tipologice și integrative atunci când este aplicat în studiul comparativ al limbii și al celorlalte manifestări spirituale umane, opere artistice, fenomene culturale, chiar stiluri de viață și de comportament social⁵⁷. (Deocamdată, însă, stilistica integrativă rămâne „un capitol esențial al stilisticii generale încă nescris”⁵⁸).

Raportată de romantici la spiritul poporului (Volkgeist), căutată în trecut și asociată cu ideea caracterului închis al creației spirituale naționale, unitatea de stil a culturii este explicată, alteleori, prin matricea sau prin năzuințele formative ale unei epoci, prin unitatea de structură psihică, de sensibilitate și de mentalitate a acesteia, prin „masca timpului”⁵⁹: „un principiu plastic lucrează în noi fără știrea noastră” – scrie Tudor Vianu – și prin aceasta „slujim unei forme menite conservării”; „predispoziția care

⁵² Vezi și Doina David, *Sinteze de limbă literară*, vol. I, Timișoara, 1984, p. 57.

⁵³ Observație făcută, între alții, de către K. Vossler (vezi P. Guiraud, *lucr. cit.*, p. 10, 11).

⁵⁴ Pentru aceste concepte vezi Tudor Vianu, *lucr. cit.*, p. 293 ș.u.

⁵⁵ *Ibidem*, p. 222, 250.

⁵⁶ Vezi Ileana Oancea, *Valențe integrative ale conceptului de stil și importanța lor pentru stilistică*, în *Semiostilistică*. Unele repere, Timișoara, 1998, p. 29 ș.u.

⁵⁷ Vezi și G. Ivănescu, *Stilistică, lingvistică, poetică și științe sociale*, în AUL. Serie nouă, Secțiunea III. Lingvistică, tomul XXXI, 1985, p. 7.

⁵⁸ Ileana Oancea, *lucr. cit.*, p. 36.

⁵⁹ Vezi *Scriitori români din secolul XX*, p. 7, 8.

stăpânește o epocă izbucnește mai semnificativ într-o fizionomie unică, pentru că faptul grupării în același timp și pe același loc stilizează un singur tip cu o trudă căreia îi trebuiesc mii de exemplare”.

Considerând „legea interacțiunii formelor culturii”, Tudor Vianu formulează, cu altă ocazie⁶⁰, în cuvinte memorabile, un principiu al studierii „faptelor spiritului omenesc”, în general, și a literaturii artistice, în special: „Un scriitor a spus odată că nu putem pricepe nici măcar plutirea unei scânduri pe întinderea oceanului dacă nu ținem seama de toate forțele universului, prin care scândura se menține la suprafața apei, se scufundă din când în când și re apare la suprafață, stă nemișcată într-un punct, pornește apoi la dreapta sau la stânga și se reîntoarce la drumul ei. Neliniștita bucățică de lemn, desprinsă dintr-o corabie naufragiată sau azvârlită de pe țărm ca un lucru netrebnic, pare solicitată de toate energiile lumii și mișcarea ei, parcă lipsită de sens, nu poate fi explicată decât prin acțiunea tuturor acestor energii. La fel, orice faptă a spiritului omenesc, orice produs al puterii de expresie a omului în literatură plutește de-a pururi pe oceanul culturii și este explicabil prin toate forțele universului moral”.

Dacă *limba* este baza vieții omului, forma și funcția acestei baze – remarcă Tullio de Mauro⁶¹ – nu pot fi înțelese decât dacă ne gândim la întreaga structură a edificiului: „nu este posibil a vorbi despre o limbă în mod serios fără a o înscrie în contextul societății care o folosește și o face să trăiască, în contextul culturii pe care ea o «actualizează», cum se spune de la Hegel încoace”.

Eugen Coșeriu vorbește⁶² despre *universalitatea omului de cultură*, observând, însă, că „Nu mai este posibil, astăzi, omul Renașterii, pentru că, între timp, cultura a devenit mult mai vastă. În zilele noastre universalitatea omului de cultură este dată, mai curând, de faptul că se realizează într-un anumit domeniu, dar cu deschideri universale [...]”. El consideră că „*lingvistica* nu e, în realitate, posibilă decât în cadrul științelor culturii”, fiind „disciplina care deschide cele mai multe perspective” prin specificul obiectului ei; „lingviștii mai buni sunt cei care au o cultură mai vastă decât cultura lingvistică”. Pe de altă parte, E. Coșeriu se pronunță împotriva separării disciplinelor lingvistice, vorbind de o *știință integrală*, identificată cu istoria limbii, în cadrul căreia la soluționarea problemelor

⁶⁰ „Așază amănuntul în ansamblul lui, cuvântul în text, pe autor în epoca sa, opera lui în totalitatea literaturii naționale și comparate, înțelege-o pe aceasta ca pe un rezultat al întregii activități spirituale a omenirii”. Acesta este îndemnul marelui om de cultură adresat tinerilor cercetători ai istoriei literaturii române. Vezi *Metoda de cercetare în istoria literară*, în LL, VI, 1962, p. 21.

⁶¹ *Lucr. cit.*, p. 35.

⁶² *Interviuri*, p. 163, 164, 148.

contribuie, după caz, dar adesea împreună, lingvistica funcțională, dialectologia, sociolingvistica, etnolingvistica, stilistica limbii, sociologia limbajului etc.⁶³.

Așadar, natura obiectului (limba literară ca limbă a culturii majore, ca limbă exemplară) impune specificul studierii ei din perspectivă istorică. Unele dintre „reperele” teoretico-metodologice anterior schițate privesc, însă, întreaga istorie a limbii, altele, lingvistica în general, și chiar ansamblul științelor culturii.

**DIE KULTURSPRACHE UND IHRE ERFORSCHUNG (MIT
BESONDERER BERÜCKSICHTIGUNG DER MODERNEN
RUMÄNISCHEN LITERATURSPRACHE)**

(Zusammenfassung)

Die Arbeit behandelt die Standardsprache als die Sprache der anspruchsvollen Kultur, wobei sie die Beziehungen zu anderen Formen der Kultur und ihren ausgeprägt reflexiven Charakter unterstreicht. Mit konkretem Bezug auf die moderne rumänische Standardsprache werden einige Prinzipien der historischen Erforschung der Schriftsprache hervorgehoben, indem von einigen Begriffen der Kulturphilosophie und der Sprachauffassung von Coșeriu ausgegangen wird.

⁶³ Vezi *Socio- și etnolingvistica. Bazele și sarcinile lor*, în vol. *Lingvistică din perspectivă spațială și antropologică*. Trei studii, Chișinău, 1994, p. 148.

QUELQUES REMARQUES SUR L'INFINITIF DANS LES LANGUES ROUMAINE ET POLONAISE

par
Marek Gawelko

1. Remarques générales

La comparaison de l'infinitif roumain avec l'infinitif d'une langue slave présente un intérêt particulier, les deux offrant une faiblesse considérable.

L'origine de la faiblesse n'est pas la même dans les deux cas. L'infinitif roumain continue l'infinitif latin, bien développé. Sa faiblesse est probablement un facteur d'influence externe: l'influence des langues balkaniques, en particulier du grec, mais une origine interne n'est pas exclue (cf. Diaconescu 1977: 45 sq; Sala, éd., 2001: 278). Il n'en va pas de même de l'infinitif slave, qui n'a jamais été bien développé. Jolly (1873: 231 sq), qui envisage cinq étapes dans le développement de l'infinitif indo-européen, constate: "Über sie [la première étape] sind die slavolettischen Sprachen und das classische Sanskrit, das Pers. nicht hinausgelangt".

La tâche que nous nous sommes assignée consiste, en premier lieu, à établir les différences concrètes qui se manifestent entre les infinitifs dans les deux langues et, en deuxième lieu, à tenter d'expliquer à quoi tiennent ces différences.

La prise en compte de l'infinitif portugais, le plus riche infinitif roman, facilitera l'appréciation des infinitifs faibles, roumain et polonais. Il n'est pas soumis à une analyse systématique. Dans les citations des exemples, nous prenons en compte aussi la version de l'original.

2. Le corpus

Le corpus I (presque 400 000 mots graphiques pour chaque langue) se compose de 6 ouvrages entiers et de leurs traductions: 4 ouvrages français (CH, E, P, V), 1 ouvrage anglais (A) et 1 ouvrage latin (IC). De plus, il comporte des chapitres d'un ouvrage portugais (ML) et de 2 ouvrages polonais (CD et Q) avec leurs traductions. Deux explications: 1° Le texte ML n'a pas de version roumaine. Nous l'avons remplacé par des fragments de traductions roumaines des deux ouvrages: F. Mauriac, *Le noeud de vipères* et S. Colette, *La vagabonde*. 2° Comme le texte CD n'a pas de version portugaise, nous avons pris en compte aussi le fragment initial de la version portugaise de BA aux dimensions équivalentes à celles du texte manquant.

Trois de ces ouvrages sont rédigés dans une langue proche de la langue parlée: A, ML et CD. La langue de IC est quelque peu archaïsante.

Pour le tableau 1 nous avons diminué sensiblement le corpus, en formant un corpus II. Il se compose, pour chaque langue, de fragments des 9 ouvrages indiqués plus haut. De chaque ouvrage, nous avons retenu le fragment initial et le fragment final, chacun comportant, dans la version française, 2500 mots graphiques, à ceci près que nous ne coupons pas les phrases. Ce corpus est utilisé surtout en vue d'obtenir des données sur les catégories dont la formalisation est impossible.

3. Le tableau des fonctions de l'infinitif

Le tableau 1 a pour but de montrer les occurrences de l'infinitif suivant certaines fonctions syntaxiques qu'il assume dans le corpus II. La colonne "Autre" rend compte avant tout des infinitifs en fonction de sujet de proposition et des infinitifs "indépendants" (cf. Huot 1981, p.147), comme dans fr. *Que faire pour être un autre ?* (CH 150) - prt. *Que fazer para ser-se um outro?* - roum. *Ce să faci pentru a fi altul?* - pol. *Co robić, żeby być innym?*

Tableau 1
Fonctions syntaxiques de l'infinitif

Fonction Lg Texte	Compl. du verbe modal	Compl. du vb. non modal	Compl. du substan- tif	Compl. de l'adjectif	Compl. circonst.	Autre	Total A
A	11	7	1	2	0	0	21
CH	19	5	13	0	4	0	41
E	7	1	5	0	1	0	14
IC	9	2	3	0	0	0	14
ROUM	14	3	2	1	1	0	21
P	2	3	2	2	0	0	9
V	18	5	3	2	2	0	30
NV	13	4	5	0	0	0	22
Q	13	0	0	0	0	0	13
CD							
Total B	106	30	34	7	8	0	185
%	57,3	16,2	18,4	3,8	4,3	0,0	100
A	19	49	4	10	0	2	84
CH	35	50	3	4	1	11	104
E	38	55	3	4	0	1	101
IC	33	53	0	7	0	12	105

POL	P	35	60	4	3	0	3	105
	V	13	34	5	4	0	0	56
	ML	37	77	3	1	1	9	128
	Q	49	93	1	10	1	4	158
	CD	25	28	0	4	0	5	62
Total	B	284	499	23	47	3	47	903
	%	31,5	55,3	2,5	5,2	0,3	5,2	100
PRT								
Total	B	277	766	114	53	120	182	1512
	%	18,3	50,7	7,5	3,5	7,9	12	99

Lg - Langue; Compl. - Complément; Compl. du vb. non modal - Complément du verbe non modal; circonst. - circonstanciel; Total A - les occurrences des infinitifs employés dans un ouvrage particulier; Total B - les occurrences des infinitifs assumant une fonction particulière. Le terme "complément de l'adjectif" englobe en polonais aussi "complément de l'adverbe".

Nous concédons au terme de "complément du verbe" un sens large, ce qui est motivé par le fait que cette catégorie ne conduit à d'autres conclusions que celle concernant le nombre global des infinitifs se rapportant au verbe. Il englobe quatre fonctions syntaxiques, les plus importantes: complément d'objet direct (sauf les cas réunis dans la colonne "Complément du verbe modal"), complément d'objet indirect, complément circonstanciel (sauf les cas définis ci-dessous) et partie du prédicat composé (ex. *Condiția este (de) a citi bibliografia*, Sala, éd., 2001:277).

La colonne "Complément circonstanciel" n'englobe pas tous les compléments circonstanciels, mais seulement ceux qui sont introduits par les conjonctions *înainte de* et *fără*. Ce procédé permet de trouver au moyen de l'ordinateur un certain nombre d'exemples caractérisant les trois langues. Les langues romanes emploient aussi l'infinitif après d'autres conjonctions, par ex. prt. *depois de*, comme dans fr. *Il s'est alors levé après avoir bu un verre de vin*. (E 54); prt. *Depois de beber um copo de vinho*, Raimundo levantou-se; roum. *Atunci, după ce a mai băut un pahar de vin, s-a ridicat în picioare*; pol. *Znowu wypił szklank wina i wstał*.

Les autres compléments circonstanciels sont considérés comme des compléments du verbe non modal, par ex. fr. *Puis il ajouta comme pour s'absoudre de ce stratagème* (V 198) - prt. *Depois acrescnetou, como que para se absolver do estratagema* - roum. *Apoi adăugă ca pentru a se izbăvi de păcatul înșelătoriei (...)*.

La catégorie "infinitif complément du verbe modal" n'a qu'une valeur informative secondaire. Le concept de modalité ne connaît pas une définition

universellement acceptée. Le "Lexikon sprachwissenschaftlicher Termini" définit la modalité comme "die Einstellung des Sprechers zum Inhalt seiner Aussage und zu deren Beziehung zur Wirklichkeit" (1985: 151). Une telle définition, qui semble reproduire l'opinion prédominante, rend pratiquement impossible la délimitation de tous les emplois modaux des verbes. Hernanz Carbó (1982:523) signale 13 verbes considérés souvent par des auteurs espagnols comme modaux. Le choix des verbes à fonction essentiellement modale pose problème. Nous avons retenu dans la colonne "Complément du verbe modal" seuls les verbes prt. *dever*, pol. *musieć*, prt. *poder*, pol. *móc* et prt. *querer* dans ses emplois modaux, pol. *chcieć*. Le roumain n'a qu'un seul verbe modal suivi d'un infinitif complément: *putea* (mais aussi, plus rarement, d'un verbe fini, ce qui est un cas rare dans les langues romanes ou slaves, cf. Bartnicka 1982:200).

La seule conclusion à tirer est que le contingent des infinitifs compléments de verbes modaux est plus bas en portugais, probablement aussi dans la majorité des langues romanes, qu'en polonais.

4. L'infinitif complément du nom

L'infinitif complément du nom et de l'adjectif est rare dans les vieilles langues. Ces fonctions sont loin d'être fréquentes en latin (cf. par ex. Jolly 1873: 90, Woodcock 1959: 14 sq).

D'une façon générale, on peut dire que déjà en latin populaire, l'infinitif tend à élargir sa zone d'emploi, par ex., en augmentant le nombre des verbes susceptibles de prendre un infinitif complément (cf. Diaconescu 1977:27) ou en remplaçant le *gerundium* et le supin dans certains de leurs emplois (cf. Diaconescu 1977:22) par l'infinitif. L'infinitif qui a été substitué au *gerundium* reste en principe en roumain. L'équivalent polonais, c'est un nom d'action qui est une forme archaïque dans ce cas, par ex. lat. *De ardentis amore et vehementi affectu svscipiendi Christvm.* (IC) - prt. *Do grande e ardente desejo de receber a Jesus Cristo.* - roum. *Iubirea fierbinte și dorul mare de a primi pe Hristos.* - pol. *Żarliwa miłość i gwałtowne pożądanie przyjęcia Chrystusa.*

S'il s'agit du supin, le roumain continue peut-être, à l'encontre des autres langues romanes, le supin latin (cf. Sala, éd., 2001:552, Bidu-Vrănceanu *et al.* 2001:521). Le supin et l'infinitif remplissent des fonctions similaires, ce qui explique qu'en roumain les deux formes tendent à apparaître dans des contextes analogues et que le supin correspond dans d'autres langues souvent à l'infinitif, comme dans ang. *she felt that there was no time to be lost* (A 148) - prt. *sentia que não havia tempo a perder* - roum. *dar își dădu seama că nu e timp de pierdut* - pol. *czuła, że nie ma chwili do stracenia.*

On peut remarquer que le supin est capable d'assumer aussi un sens passif, comme l'infinitif. L'anglais emploie plutôt un infinitif passif si le sens de

l'infinitif est passif, comme dans l'exemple ci-dessus, tandis que les langues romanes - un infinitif actif. Le polonais choisit ici aussi un nom d'action. Si le supin roumain continue en effet le vieux supin indo-européen, on peut dire que le roumain et le polonais se comportent d'une façon archaïque, tandis que les autres langues romanes et l'anglais s'avèrent plus évolués.

Ce qui précède permet de comprendre la quantité des infinitifs compléments du nom dans les trois langues. Un certain nombre d'exemples offre un infinitif en roumain, en portugais et dans certains exemples aussi en français, mais non pas en polonais:

fr. *Cette facilité à donner était du reste un des grands bonheurs de leur vie* (V 33) - roum. *De altfel, ușurința de a da* - pol. *Ta łatwość dawania*.

fr. *La jeune fille s'abandonna d'abord au bonheur de respirer* (V 38) - roum. *Jeanne se lăsă în voia fericirii de a respira* - pol. *Dziewczyna oddychała pełną piersią*.

ang. *So she was considering (...) whether the pleasure of making a daisy chain would be worth the trouble of getting up and picking the daisies* (A 60) - roum. *Și chibzuia în gândul ei (...) dacă plăcerea de a împleti un șirag de margarete merita osteneala să se ridice și să culeagă margaretele*. - prt. *so ela estava a tentar decidir (...) se o prazer de fazer uma coroa de margaridas valia a maçada de se levantar e de ir apanhá-las* - pol. *Zastanawiała się więc w myśli (...) czy upleść sobie łańcuch ze stokrotek będzie tak przyjemnie, że warto się wysilić, wstać i nazrywać stokrotek*.

Dans le premier exemple, le polonais emploie un nom d'action, l'équivalent le plus fréquent d'un infinitif roman complément du nom. Dans les deux autres, le polonais évite le complément du nom. Le dernier exemple montre aussi la faiblesse connue de l'infinitif du roumain qui consiste à préférer le subjonctif à l'infinitif et la faiblesse de l'infinitif anglais, qui est concurrencé par le *gerund*.

La faiblesse ci-dessus bien connue de l'infinitif roumain est la raison pour laquelle l'infinitif complément du nom est plus pauvre dans cette langue que dans les autres langues romanes et dans les langues germaniques telles que l'anglais et l'allemand, par ex.: fr. *J'ai cependant une supériorité, celle de le savoir, qui me donne le droit de parler*. (CH 146) - prt. *Gozo, no entanto, de uma superioridade, a de o saber, que me dá o direito de falar*. - roum. *Totuși, am asupra lor o anumită superioritate, aceea de a ști, care-mi dă dreptul să vorbesc*. - pol. *Mam wszakże jedną wyższość, wiem o tym, i to pozwala mi mówić*.

En français et en portugais il y a deux infinitifs compléments du nom, en roumain une de ces formes est remplacée par un subjonctif. La situation qu'on trouve en espagnol et en italien est analogue à celle présentée par l'original français: esp. *una superioridad, la de saberlo, derecho a hablar*, it. *una superiorità, quella di sapere, diritto di parlare*.

Cette faiblesse du roumain conduit à des exemples où seul le roumain n'emploie pas l'infinitif mais le subjonctif, par ex.: fr. *"O jeune fille, jette-toi encore dans l'eau pour que j'aie une seconde fois la chance de nous sauver tous les deux!"* (CH 153) - prt. *"O pequena, deita-te de novo à água para que eu tenha pela segunda vez a sorte de nos salvar a ambos !" - roum. "O, tânără fată, aruncă-te încă o dată în apă ca să-mi dai încă o dată putința să te salvez, pe tine și pe mine !" - pol. "O, dziewczyno, skocz raz jeszcze do wody, żebym po raz drugi miał szansę uratować nas oboje!"*
fr. *Plus je m'accuse et plus j'ai le droit de vous juger.* (CH 146) - prt. *Quanto mais me acuso mais tenho o direito de julgá-los.* - roum. *Cu cât mă învinuiesc, cu atât sînt mai îndreptățit să vă judec* - pol. *Im bardziej się oskarżam, tym większe mam prawo pana sadić.*

L'équivalent polonais le plus fréquent c'est soit le nom d'action, ce qu'on a vu dans certains exemples ci-dessus, soit le verbe fini au subjonctif ou à l'indicatif, comme dans fr. *Il m'a donc fallu trouver un autre moyen d'étendre le jugement à tout le monde pour le rendre plus léger à mes propres épaules.* (CH 143) - prt. *Tive, pois, de encontrar outro meio de estender o julgamento a toda a gente para o tornar mais leve aos meus próprios ombros.* - roum. *A trebuit, așadar, să găsesc un alt mijloc de a extinde judecata asupra tuturor, pentru ca povara ei să-mi fie mie însumi mai ușoară.* - pol. *Należało więc znaleźć inny sposób, żeby sąd objął wszystkich.*

fr. *Sur sa face égarée, à moitié cachée par une main, je lis la tristesse de la condition commune, et le désespoir de ne pouvoir y échapper.* (CH 149) - prt. *leio a tristeza da condição comum e o desespero de não lhe poder escapar.* - roum. *citesc tristețea condiției comune și deznădejdea de a nu afla scăpare.* - pol. *czytam smutek wspólnej doli i rozpacz, że nie można jej ująć.*

Les langues romanes, y compris le roumain, admettent des cas où un substantif prend plusieurs infinitifs compléments, par ex.: fr. *Et aussi parce que cela me prenait mon dimanche - sans compter l'effort pour aller à l'autobus, prendre des tickets et faire deux heures de route.* (E 12) - prt. *sem contar o esforço para ir até ao autocarro, comprar os bilhetes e fazer duas horas de viagem.* - roum. *Dar și fiindcă asta îmi lua toată duminica - fără să mai pun la socoteală efortul de a merge pînă la autobuz, de a lua bilet și de a face două ceasuri pe drum.*

Les noms roumains le plus souvent déterminés par un infinitif complément dans notre corpus ce sont: *dorință* (ex. *dorința de a i se face înmormîntare religioasă* - E 28), *fel* (ex. *Dar, ținînd seama de felul meu de a vorbi* - CH 300) et *drept* (ex. *pentru a dobîndi dreptul de a-i judeca pe ceilalți* - CH 364); en polonais: *prawo* "droit" et *ochota* "désir".

La construction du type préposition + infinitif n'est pas le seul moyen de déterminer un nom et un verbe. Elle est la plus fréquente dans les langues romanes. Dans les langues germaniques (allemande, anglaise), elle est

concurrencée par des composés, dans les langues synthétiques (polonaise et roumaine) - par des formes à suffixes, comme dans fr. *la salle à manger* - prt. *a sala de jantar* - roum. *sufrageria* - ang. *the dining-room* - all. *der Speisesaal* - pol. *jadalnia*.

Bref, l'infinitif complément roumain est moins fréquent que dans les autres langues romanes, mais plus fort que son équivalent polonais. Cette force relative lui vient des tendances qui se sont manifestées en latin populaire à remplacer le gérondif et le supin par l'infinitif dans certains de leurs emplois.

5. L'infinitif complément de l'adjectif

Le grand nombre d'infinitifs polonais réunis dans cette colonne est dû surtout aux adverbes qui, en dépit de la forme, ont une fonction de prédicat. Leurs équivalents dans d'autres langues sont souvent des verbes, comme dans fr. *Il suffit de leur expliquer la méthode à fond.* (CH 147) - esp. *Pero basta explicarles el método a fondo.* - prt. *Basta explicar-lhes o método a fundo.* - roum. *Dar e de-ajuns să le explici metoda cu de-amănuntul.* - pol. *Dość jednak wyjaśnić im gruntownie metodę.*

La quantité considérable d'infinitifs polonais dans cette colonne s'explique donc non seulement par les particularités propres à l'infinitif complément de l'adjectif mais aussi par celles de l'infinitif complément du verbe, avant tout par le fait que la tendance à remplacer l'infinitif complément du verbe par une subordonnée est relativement faible en polonais, beaucoup plus faible qu'en roumain ou dans certaines autres langues slaves, telles que le bulgare.

Comme exemple, on peut donner: fr. *Et moi aussi, je me suis senti prêt à tout revivre.* (E 185) - prt. *Também eu me sinto pronto a tudo reviver.* - roum. *și eu, la rîndul meu, m-am simțit gata să trăiesc iar totul de la început.* - pol. *Ja również byłem gotów przeżyć wszystko od nowa.*

6. L'infinitif complément circonstanciel

La situation est différente s'il s'agit de l'infinitif complément circonstanciel. Le roumain, loin de montrer une richesse comparable à celle des autres langues romanes, est néanmoins beaucoup plus riche que le polonais, comme en fait foi l'exemple ci-dessous:

fr. *Puis je me suis souvenu qu'avant de me conduire chez le directeur, il m'avait parlé de maman.* (E 15) - prt. *Depois lembrei-me de que, antes de me levar ao director, estivera a falar da minha mãe.* - roum. *Apoi mi-am amintit că, înainte de a mă duce la director, îmi vorbise de mama.* - pol. *Potem przypominałem sobie, że nim mnie zaprowadził do dyrektora, opowiadał mi o mamie.*

I. Dimitru (2000:276) constate à ce propos: *În realizarea funcției de circumstanțial, infinitivul domină conjunctivul*". Les données présentées dans

notre corpus confirment cette opinion. Ainsi dans V, *înainte* introduit un infinitif 7 fois et une subordonnée 5 fois. Les données respectives pour les autres ouvrages sont, dans E: 9 infinitifs contre 1 subordonnée, dans CH: 6 infinitifs contre 1 subordonnée, dans IC: 3 infinitifs contre 3 subordonnées, dans A: 4 infinitifs contre 5 subordonnées.

Le tour *fără* + infinitif a pour équivalent pol. *nie* + gérondif, comme dans fr. *je me tiens devant l'humanité entière, récapitulant mes hontes, sans perdre de vue l'effet que je produis* (CH 146) - prt. *sem perder de vista o efeito que produzo* - roum. *stau în fața omenirii întregi, recapitulându-mi rușinea, fără a pierde din vedere efectul pe care-l produc* - pol. *staję przed całą ludzkością, streszczam moje hańby, nie tracąc z oczu efektu, który wywieram*.

Il n'en va pas de même des propositions circonstanciellles introduites par différentes conjonctions (non présentées dans la colonne "Complément circonstanciel"), où les différences d'une langue à l'autre ne vont pas loin, par ex. fr. *où je les mettais en quelque sorte au frigidaire, pour les avoir un jour ou l'autre sous la main, à ma convenance, je ne sais comment nommer le curieux sentiment qui me vient* (CH 73) - prt. *em que os metia, de certo modo, no frigorífico para, um dia ou outro, os ter à mão* - roum. *punîndu-le, ca să zic așa, la frigider, spre a le avea în slujba mea* - pol. *kiedy w pewien sposób zamykałem je w lodówce, aby mieć je od czasu do czasu pod ręką*.

7. Fonction de sujet de proposition

Elle est possible dans toutes les langues romanes et en polonais, cependant en roumain elle est rarement représentée, notre corpus II n'offre aucun exemple, comme dans fr. *Être roi de ses humeurs, c'est le privilège des grands animaux.* (CH 7) - prt. *Ser senhor dos seus humores é o privilégio dos grandes animais.* - roum. *Numai marile animale au privilegiul de a fi, după voie, în toane bune sau rele.* - pol. *Być królem swych humorów to przywilej wielkich zwierząt.*

pol. *Wyrzec się jej, stracić ją, nie zobaczyć jej więcej* wydawało mu się niepodobieństwem i na samą myśl o tym ogarniał go szal. (Q 82) - prt. *Renunciar a Lígia, perdê-la definitivamente, afigurava-se-lhe inteiramente impossível.* - roum. *Să renunțe la ea, s-o piardă definitiv, i se părea cu neputință și numai la gândul acesta, mînia îl scotea din minți.*

Néanmoins, les exemples roumains sont aussi possibles, comme dans lat. *gratia autem pia est et communis: vitat singularia contentatur paucis, beatius dare iudicat quam accipere.* (IC) - prt. *A graça, porém, é generosa e nada reserva para si; foge da singularidade, contenta-se com pouco e tem "por maior ventura dar do que receber".* - roum. *harul însă e milostiv și dorește binele obștesc, nu caută ale sale, se mulțumește cu puțin, socotește că "este mai fericit a da, decît a primi".* - pol. *łaska zaś jest łaskawa i*

powszechna, unika niezwykłości, zadowala się nielicznymi rzeczami, sądzi, że "większe to szczęście dawać niż przyjmować".

fr. *Rester ici ou partir, cela revenait au même.* (E 91) - prt. *Ficar aqui ou partir, vinha a dar na mesma.* - roum. *A rămine aici sau a pleca era același lucru.* - pol. *Zostać czy pójść - na jedno wychodziło.*

8. Deux autres particularités

Il s'agit de l'emploi passif de l'infinitif et de la présence du sujet syntaxique au nominatif. Les données ne sont pas réunies au tableau 1.

8.1. Le passif de l'infinitif. Les exemples prélevés dans le corpus I: 269 exemples portugais, 101 polonais et 91 roumains. Il y a un certain rapport entre la vitalité de l'infinitif passif et celle du passif périphrastique du type *être* + participe passé dans ces langues (cf. Gawelko 1999: 14). Cependant, étant donné la rareté de l'infinitif roumain, le contingent de ses emplois passifs est plus important que c'est le cas en polonais.

8.2. Le sujet syntaxique au nominatif. Le portugais est la langue romane où l'expression du sujet se fait le plus souvent. Le moyen le plus fréquent dans cette langue ce sont les désinences ajoutées à l'infinitif, par ex.: fr. *Raymond pensait que son ami serait content de nous voir arriver tôt.* (E 78) - prt. *Raimundo achava que o amigo ficaria contente por chegarmos tão cedo.* - roum. *Raymond era de părere că prietenul său ar fi încântat să ne vadă sosind devreme.* - pol. *Rajmund przypuszczał, że jego znajomi będą radzi z naszego wczesnego przyjazdu.*

L'agent de l'action d'arriver est exprimé de façons variées, seul le portugais a recours à une désinence (-mos).

Le sujet peut être exprimé aussi par un pronom (un nom) au nominatif, ce qui se produit le plus souvent en portugais, rarement en roumain; le corpus n'offre pas d'exemples polonais, par ex.: fr. *En somme, pour que je vive heureux, il fallait que les êtres que j'étais ne vécussent point.* (CH 73) - prt. *Em suma, para eu viver feliz, era preciso que os seres que eu elegesse não vivessem.* (CH 74) - roum. *Spre a trăi eu fericit, trebuia ca făpturile alese de mine să nu trăiască deloc.* - pol. *Słowem, abym żył szczęśliwy, trzeba było, żeby wybrane przeze mnie istoty nie żyły wcale.*

fr. *La période critique se plaça peu avant que la peste eut atteint son sommet et les inquiétudes du docteur Rieux étaient alors fondées.* (P 146) - prt. *O período crítico ocorreu um pouco antes de a peste ter atingido o seu ponto culminante, e as inquietações do doutor Rieux eram então fundamentadas.* - roum. *Perioada critică a apărut cu puțin înainte ca ciurma să fi atins punctul maxim și îngrijorarea doctorului Rieux era atunci întemeiată.* - pol. *Okres krytyczny nastąpił nieco przedtem, zanim dżuma osiągnęła swój szczyt, i niepokoje doktora Rieux były uzasadnione.*

Les exemples polonais, inexistants dans notre corpus II, sont possibles dans certains contextes (ex. *Ja, opuścić Kraków?* "Moi, quitter Cracovie?"), mais non pas dans les phrases citées ci-dessus. Cette catégorie est donc mieux représentée en roumain.

Nous avons compté les sujets pronominaux de l'infinitif dans le corpus I (où cependant les textes V et CD ont été abandonnés), ce qui a donné les résultats suivants: 44 sujets portugais, 2 sujets roumains et aucun sujet polonais.

La rareté des sujets syntaxiques de l'infinitif roumain n'empêche pas les exemples où seul le roumain offre cette forme, par ex.: lat. *quia sapientia mea tu es qui in veritate me cognoscis: et cognovisti antequam fieret mundus et antequam natus essem in mundo.* (IC) - prt. *Porque vós sois a minha sabedoria; vós me conheceis conforme eu sou, e me conhecestes antes que o mundo fosse criado, e antes que eu a ele viesse.* - roum. *căci Tu ești înțelepciunea mea, care mă cunoști cu adevărat și care m-ai cunoscut mai înainte de a fi lumea și mai înainte de a fi venit eu pe lume.* - pol. *Ty poznajesz mnie w prawdzie i poznałeś, zanim świat się stał i zanim się narodziłem w świecie.*

9. Le problème de la grammaticalisation de l'infinitif

Elle se manifeste aux plans formel et sémantique (cf. Haspelmath 1989). Une manifestation de la grammaticalisation formelle de l'infinitif a été déjà relevée pour une époque très ancienne: dans les plus anciens textes indiens on trouve 19 types d'infinitifs. À l'étape classique du vieil indien, un seul type persiste (cf. Disterheft 1981: 6-12), ce qui témoigne de l'augmentation de la paradigmaticité et, partant, de la grammaticalisation.

Les langues romanes ont hérité les désinences latines, qui en roumain ont diminué très sensiblement leur valeur distinctive, par ex. le *-i* caractérise aussi bien l'infinitif que le nom au pluriel, le *-e*, l'infinitif et la forme finie la plus fréquente (cf. *a face* vs *el face*), etc. Par contre, les désinences héritées permettent relativement bien d'identifier l'infinitif slave. Elles continuent le morphème du slave commun **ti* (cf. Dalewska-Greń 1997:367).

Dans leur marche vers l'analytisme, les langues indo-européennes tendent à former un indice analytique, qui est une préposition désémantisée: ang. *to*, all. *zu*, roum. *a*. Ces indices sont en principe obligatoires, sauf dans certains cas faciles à établir. Le roumain s'avère une langue indo-européenne dont l'infinitif montre une tendance analytique relativement forte: présence d'un indice analytique et absence de désinences souvent utilisées permettant d'identifier l'infinitif. Cette manifestation de la tendance analytique dans la langue romane la plus synthétique peut étonner. Elle s'explique par la valeur distinctive très limitée des désinences héritées. Le polonais ne manifeste pas cette tendance. Les seules marques de son infinitif sont synthétiques.

Au plan sémantique, l'infinitif tend à se désémantiser, c'est-à-dire à s'éloigner du sens de finalité qu'il avait le plus souvent à l'origine (cf. Gippert 1978:284). La désémantisation progresse le plus dans les langues romanes. Par ex. après le verbe *penser* non final dans les langues romanes il prend assez souvent un infinitif complément, comme dans fr. *Il en avait conclu curieusement que le petit vieux était vexé ou mort, que s'il était vexé, c'est qu'il pensait avoir raison et que la peste lui avait fait tort* (P 225) - prt. *se estava ofendido, é porque pensava ter razão* - roum. *Dacă era jignit, era pentru că se gîndea că are dreptate* - pol. *jeśli jest zirytowany, to dlatego, iż uważa, że miał słuszność*.

fr. *Il raconta cependant au docteur qu'il connaissait mal Cottard, mais qu'il lui supposait un petit avoir.* (P 28) - prt. *Entretanto contou ao médico que conhecia mal Cottard, mas que supunha ter ele alguma coisa de seu.* - roum. *I-a povestit cu toate acestea doctorului că nu-l cunoștea bine pe Cottard, dar presupune că ar avea o mică avere.* - pol. *Tymczasem opowiadał doktorowi, że nie zna dobrze Cottarda, ale przypuszczał że ma on trochę pieniędzy.*

En conclusion, la grammaticalisation sémantique se manifeste dans différentes langues romanes, très peu en roumain et en polonais. Il est difficile de différencier les deux dernières langues fautes d'une quantité suffisante d'exemples.

10. Certaines catégories manquantes dans les deux langues

10.1. La proposition infinitive. La construction latine du type "accusativus cum infinitivo" ne s'est pas maintenue en roumain (cf. Bidu-Vrăncianu 2001:265). Elle n'existe pas non plus en polonais, par ex.: fr. *Je n'avais plus qu'à attendre et nous avons entendu Raymond fermer sa porte.* (E 78) - prt. *e ouvimos Raimundo fechar a porta* - roum. *și l-am auzit amîndoi pe Raymond încuind ușa* - pol. *usłyszeliśmy, jak Rajmund zamyka drzwi.*

L'équivalent roumain le plus fréquent de l'infinitif portugais (de même que français, espagnol et italien) semble être le plus souvent le gérondif.

10.2. L'infinitif ne peut être substantivé ni en roumain ni en polonais. Une telle constatation est vraie vu que l'infinitif long, en dépit de l'origine et de la terminologie, est aujourd'hui un substantif par excellence (cf. Bidu-Vrăncianu 2001:265). La substantivation peut se faire avant tout en recourant à l'adjonction d'un article ou d'un autre déterminat. Ce phénomène n'est caractéristique ni de l'infinitif roumain moderne ni de l'infinitif polonais, par ex.: fr. *Il n'y a qu'une chose qui m'a toujours gâté le coeur, c'est de n'être pas restée ici...* (V 239) - prt. *Só houve uma coisa que sempre me tem consumido o coração, foi o não ter ficado aqui...* - roum. *Doar un lucru mi-a stricat totdeauna cheful: că n-am rămas aici...* - pol. *Co mnie tylko zawsze*

gryzło, to to, że musiałam stad odejść...

11. Remarques finales

Les catégories présentées ci-dessus peuvent être illustrées par le tableau 2:

Tableau 2
Catégories de l'infinitif

Catégories de l'analyse			
	Langue	Roumain	Polonais
Catégorie			
Complément du verbe	0	1	
Complément du nom	1	0	
Complément de l'adjectif	0	1	
Complément circonstanc.	1	0	
Sujet de proposition	0	1	
Forme passive	0.5	0,5	
Sujet au nominatif	1	0	
Grammaticalisation	1	0	
Total	4.5	3.5	

L'infinitif roumain apparaît mieux développé, son emploi étant plus différencié que l'infinitif polonais. Une telle conclusion peut choquer si l'on tient compte du nombre global des emplois de l'infinitif dans les deux langues (cf. tabl. 1).

L'infinitif roumain continue l'infinitif latin classique et conserve, dans une certaine mesure, la richesse des emplois de celui-ci. Il conserve aussi certaines manifestations de l'accroissement de la vitalité de l'infinitif en latin populaire (cf. ci-dessus, § 4). La faiblesse principale c'est la tendance à substituer le subjonctif à l'infinitif, qui affecte avant tout l'infinitif complément du verbe. Comme c'est la catégorie fondamentale de l'infinitif, le nombre global des emplois de celui-ci est très bas: un sixième de ce qui est la moyenne pour les langues romanes.

L'emploi de l'infinitif polonais est moins différencié que celui de l'infinitif roumain: il remplace très difficilement les propositions circonstanciellées de temps, le contingent des emplois passifs est plus restreint qu'en roumain, le sujet au nominatif n'est pas employé sauf dans des énoncés exclamatifs ou interrogatifs (où il est possible, mais peu usuel), la tendance de l'infinitif polonais à élaborer un seul indice analytique n'est pas détectable. Cependant, dans sa fonction fondamentale, celle de complément du verbe, la substitution de la subordonnée à l'infinitif est loin d'atteindre les dimensions observées dans les langues balkaniques, par ex.: fr. *Quand il refuse de servir, un grognement lui suffit* (CH 7) - prt. *Quando se recusa a servir alguém* -

roum. *Cînd refuză să servească* - pol. *Gdy nie chce podawać*. Seul le roumain n'emploie pas l'infinitif.

L'emploi de l'infinitif en fonction de sujet de proposition est relativement facile. En somme, la quantité des infinitifs polonais constitue deux tiers des infinitifs employés dans une langue romane moyenne.

La dernière question: l'infinitif roumain est-il plus "roman" que l'infinitif polonais? (cf. Gawelko 2000 et Gawelko 2001). La majorité des paramètres pris en compte conduit à la réponse affirmative. Cependant, le trait important: le nombre global des apparitions est un trait balkanique. À cet égard, le polonais s'avère plus "roman" que le roumain.

BIBLIOGRAPHIE

- Bartnicka B., *Funkcje semantyczno-skladniowe bezokolicznika we współczesnej polszczyźnie*, Wrocław: Ossolineum, 1982.
- Bidu-Vrăncău, A., Călărașu, C., Ionescu-Ruxăndoiu, L., Mancaș, M., Pană Dindelegan, G., *Dicționar de științe ale limbii*, București: Nemira, 2001.
- Dalewska-Greń, H., *Języki słowiańskie*, Varsovie: PWN, 1997.
- Diaconescu, I., *Infinitivul în limba română*, București: Editura Științifică și Enciclopedică, 1977.
- Dimitru, I., *Gramatica limbii române*, Iași: Polirom, 2000.
- Disterheft, D., Remarks on the History of the Indo-European Infinitive, *Folia Linguistica Historica* II, 1, 3-34, 1981.
- Gawelko, M., *L'étude sur l'ordre des mots dans les langues romanes. 2: La passivation*, Lublin: Towarzystwo Nauk. KUL, 1999.
- Gawelko, M., Sur la spécificité typologique du roumain, *Revue Roumaine de Linguistique* XLV, 9-27, 2000.
- Gawelko, M., Essai de classification fonctionnelle des langues romanes, *Romance Philology* 55, 21-40, 2001.
- Gippert, J., *Zur Syntax der infinitivischen Bildungen in den indogermanischen Sprachen*, Frankfurt/M: Peter Lang, 1978.
- Haspelmath, M., From Purposive to Infinitive - A Universal Path of Grammaticization, *Folia Ling. Historica*, X, 287-310, 1989.
- Hernanz Carbó, M. L., *El infinitivo en español*, Barcelona: Bellaterra, 1982.
- Huot, H., *Constructions infinitives du français*, Genève: Librairie Droz, 1981.
- Jolly, J., *Geschichte des Infinitivs im Indogermanischen*, München: Theodor Ackermann, 1873.
- Rudi, C., éd., *Lexikon sprachwissenschaftlicher Termini*, Leipzig: VEB Bibliographisches Institut, 1985.
- Sala, M. éd., *Enciclopedia limbii române*, București: Univers Enciclopedic, 2001.
- Woodcock, E.C., *A New Latin Grammar*, London: Methuen, 1959.

CORPUS

1° Camus, A., *L'étranger*, Paris: Gallimard, 1942; *O estrangeiro*, Lisbonne, Unibolso, s.d.; *Străinul*, în *Străinul, Ciuma, Căderea, Exilul și împărăția*, Bucurest: RAO International Publishing Company, p. 27-92, 1993; *Obcy*, Varsovie: Krag, 1991. (E)

2° Camus, A., *La chute*, Paris: Gallimard, 1989; *A Queda*, Lisbonne: Livros do Brasil e Editorial Verbo, 1971; *Căderea*, în *Străinul, Ciuma, Căderea, Exilul și împărăția*, Bucurest: RAO International Publishing Company, p. 295-369, 1993; *Upadek*, Varsovie: Krag, 1991. (CH)

3° Camus, A., *La peste*, Paris: Gallimard, 1989; *A peste*, Lisbonne, Livros do Brasil, s.d.; *Ciuma*, în *Străinul, Ciuma, Căderea, Exilul și împărăția*, Bucurest: RAO International Publishing Company, p. 93-294, 1993; *Dżuma*, Varsovie: Jota, 1991. (P)

4° Maupassant, G. de., *Une vie*, Paris: Gallimard, 1974; *Uma vida*, Mem Martins: Livros de bolso Europa-America, 1974; *O viață*, Chișinău: Făt-Frumos, 1994; *Historia jednego życia*, Varsovie: Zrzeszenie Księgarstwa, 1985. (V)

5° *Memórias da Irmã Lúcia*, Fátima: Postulação, 1978; *Siostra Łucja mówi o Fatimie*, Fátima: Postulação, 1978 (jusqu'à la p. 104 de l'original portugais). (ML)

6° Tomas a Kempis, *De imitatione Christi*; (*O naśladowaniu Jezusa Chrystusa*), édition bilingue, Varsovie: Instytut Wydawniczy Pax, 1981; *Imitação de Cristo*, Braga: Editorial Franciscana, 1980; *Urmarea lui Hristos*, Timișoara: Editura Metropolei Banatului, 1991; Tomasz à Kempis, *Naśladowanie Chrystusa*, Cracovie: WAM, 2000. (IC)

7° Carrol, L., *Alice's adventures in Wonderland - Les aventures d'Alice au Pays des merveilles*, édition bilingue, Paris: Aubier-Flammarion, 1970; *Alice no País das Maravilhas*, Mem Martins: Publicações Europa-America, 1998; *Alisa în țara minunilor*, Craiova: Editura Literatorul, 1991; *Przygody Alicji w Krainie Czarów*, Varsovie: Lettrex, 1990. (A)

8° Sienkiewicz, H., *Quo Vadis*, Varsovie: Labos, 1990; *Quo Vadis?*, Mem Martins: Livros de bolso Europa-America, 1974; *Quo Vadis*, Bucurest: Editura Universul, 1945; (chap. X-XII du premier volume). (Q)

9° Andrzejewski, J., *Popiół i diament*, Varsovie: Krajowa Agencja Wydawnicza, 1966; *Cenușă și diamant*, Bucurest: Editura pentru Literatură Universală, 1968; (chap. IV et V) (CD)

10° Colette, S., *Hoinara*, Bucurest: Editura pentru Literatură Universală, 1969. (VV)

11° Mauriac, F., *Cuibul de Vipere*, Bucurest: Editura pentru Literatură Universală, 1964. (NVIP)

CÂTEVA OBSERVAȚII PRIVIND INFINITIVUL ÎN LIMBILE ROMÂNĂ ȘI POLONEZĂ

(Rezumat)

O comparație între infinitivul din limba română și infinitivul din limba poloneză prezintă un interes deosebit datorită slabei reprezentări a acestui mod în limbile amintite. Prin această comparație am încercat să stabilim diferențele care există între infinitivul românesc și infinitivul polonez și, totodată, să explicăm cauzele acestor diferențe. Pentru o mai bună apreciere a situației infinitivului român și polonez, am considerat necesară comparația cu infinitivul portughez datorită faptului că în această limbă, în raport cu celelalte limbi romanice, modul infinitiv este cel mai bine reprezentat.

Infinitivul român cunoaște o întrebuințare mai diferențiată spre deosebire de echivalentul său polonez, însă, în ceea ce privește numărul de ocurențe, acesta din urmă se dovedește a fi superior celui din română. Astfel, putem afirma că, sub acest aspect, limba poloneză este mai “romanică” decât limba română.

NUME DE FAMILIE ROMÂNEȘTI ȘI FRANCEZE PROVENITE DIN PORECLE

de

Maria Magdalena ILINA

În clasificarea celor mai răspândite nume de familie românești și franceze care au evoluat din supranume provenite din porecle, un loc important îl ocupă acele structuri onomastice care pun în evidență anumite particularități fizice și psiho-morale.

Din prima categorie fac parte nume de familie ce vizează, la origine, aspectul fizic, trăsăturile feței, unele defecte ale văzului, auzului sau vorbirii, defecte ale membrelor, ale corpului sau defecte de mers. Altele evocă pur și simplu starea sănătății.

Ele s-au impus în sistemul oficial de denominație personală, atât în forme simple cât și ca derivate. Dintre cele simple, ar fi de amintit: *Albu*, *Bălan*, *Brunu* (cu varianta *Bruna*), *Chelu*, *Crețu*, *Dolofan*, *Galeș*, *Gâlcă*, *Galbenu*, *Grosu*, *Lungu*, *Micu*, *Negru*, *Ologu*, *Roșu*, *Spănu*, *Surdu*, *Suru*, *Știrbu*, *Șchiopu*, *Strâmbu*, *Urātu* etc.

Formele derivate sunt foarte variate, de la cele realizate cu sufixe simple (*Bărbosu*, *Lungulescu*, *Mititelu*, *Subțirelu*), până la numele în care se recunosc diverse sufixe compuse cum ar fi, de pildă, *Albeaiu* (< *alb* + sufixul compus *-ea* + *-iu*) sau *Albinaș* (< *alb* + *-in* + *-aș*). De altfel, numele de familie *Albu*, plasat de Gh. Bolocan¹ pe poziția 78, din grupa a III-a de frecvență, cu 25041 de apariții pe țară, stă la baza unui număr mare de antroponime care s-au fixat, de asemenea, ca nume de familie. Este vorba, pe de o parte, despre nume ca *Albuleanu*, *Albulescu* sau *Albulețu*. Pe de altă parte, radicalul „alb”, care trimite la ideea de „blond, bălai”, mai poate fi regăsit și în nume ca: *Albaș(u)*, *Albea*, *Albeci*, *Albei(u)*, *Albeț* (< *albeț*, *albicios*), *Albeu*, *Albic*, *Albici*, *Albineț*, *Albiș(i)*, *Alboaica*, *Alboaie*, *Alboi(u)* sau *Alboiță*.

Apelativele care desemnează părți ale corpului omenesc au putut fi, la rândul lor, atribuite ca porecle, iar în prezent s-au consacrat ca nume de familie în forme simple, derivate, compuse sau în structuri dialectale: *Bucă* (< *bucă* „obraz”) *Buză*, *Buzatu*, *Chicioroagă* (variantă regională a lui *piciorong* - pl. *picioroange* „picior lung”, atribuit în glumă ca poreclă unui

¹ Gh. Bolocan, *Dicționarul numelor de familie din România*, în „Studii și cercetări de onomastică”, 1996, nr. 2, p. 11.

indivd cu picioare foarte lungi²), *Genete* (< *geană* + sufixul *-ete*), *Genoiu*, *Genuche* (< *genuche*, variantă a lui *genunchi*), *Ochea* (< *ochi* + sufixul *-ea*), cu varianta *Ochia*, *Ochialbi*, *Ochenatu* (< *ochenat* „cu ochi mari”), *Ochiiu*, *Ochici*, *Ochicioiu*, *Ocișor* (< *ochișor*, diminutiv de la *ochi*, dar poate fi și numele a două plante erbacee³, *Picioruș*, *Pielea* etc.

Alte nume de familie actuale au evoluat din porecle – nume de boli, devenite supranume: *Cârcel* (< *cârcel*, *crampă*), *Cârcei(u)* (< *cârcei*, variantă a lui *cârcel*), *Gălbează* (< *gălbează*, “boală de ficat la oi; plantă ierboasă de culoare verde”), *Negel*, diminutiv de la *neg*, “excreșcență a pielii”, *Sugiu* (< *sugiu* „panarițiu, furuncul la degete”) etc.

Dintre numele care indică defecte ale membrelor sau ale corpului, ar fi de amintit: *Câșu* (< *câș* „beteag de degete, beteag de mână”), *Crăcănici* (< *crăcan*, derivat cu sufixul *-ici*) – are sensul de „crăcănat, cu picioarele strâmbe”, ca și *Crăcănea*, format de la același apelativ cu sufixul *-ea*.

Referitor la frecvența numelor de familie românești care desemnează particularități fizice, în clasificarea realizată de Gh. Bolocan⁴ figurează opt nume de familie, având frecvența cuprinsă între 48981 de apariții pe țară (*Nagy*) și 23017 (*Pârvu*, despre oameni, „scund”). Toate aceste nume au fost incluse în grupa a III-a de frecvență.

După cum se observă, primul nume de familie de acest tip este *Nagy*, de origine maghiară, care are sensul “mare”. De fapt, el ocupă chiar poziția întâi din grupa de frecvență menționată, în care au fost inserate 109 nume de origini diverse, a căror frecvență pe țară depășește coeficientul 20000. Printre acestea se regăsește și numele de familie *Kiss* „mic”, tot de origine maghiară, cu o frecvență de 35732 de apariții pe țară.

Iorgu Iordan⁵ consideră că numele de familie românesc *Celmic* reprezintă traducerea ung. *Kis*. Astfel, numele actual *Micu* poate fi explicat din adjectivul „mic” sau poate reprezenta transpunerea românească a unor nume străine, precum ung. *Kis*, germ.(săș.) *Klein* etc. Celelalte nume care apar în lista amintită sunt, în ordinea frecvenței: *Bălan* (44960), *Lungu* (41610), *Roșu* (35773), *Crețu* (32918) și *Albu* (25041).

În antroponimia franceză există, de asemenea, o serie importantă de nume de familie care se raportează la particularitățile anatomice ale corpului uman. Cele mai răspândite, ca *Legrand*, *Lelong*, *Lepetit* (*Petit*), *Legros* (*Gros*), *Legras* etc., nu mai necesită să fie traduse. Unele dintre acestea au servit ca bază pentru formarea unor hipocoristice care s-au oficializat, în egală măsură, ca nume de familie. Este cazul structurilor de

² Iorgu Iordan, *Dicționar al numelor de familie românești (DNFR)*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983, p.114.

³ Idem, p. 339

⁴ Gh. Bolocan, *op. cit.*, p.10-11.

⁵ Iorgu Iordan, *op. cit.*, p. 109.

tipul *Petitot*, scurtat la *Titot* sau *Pichon*, cu derivatul diminutival *Pichonneau*, toate de la *Petit*.

Alte nume, cum ar fi *Lecourt*, cu variantele *Courteaux* și *Courtin*, *Lemaigre* „slabu” și *Maigret*, *Lebas* „om cu picioare scurte” și *Basset* (*Basseux*, *Bassez*), *Lerond*, cu varianta occitană *Redon* „rond” („rotund”), de la care s-au format diminutivele *Redondin*, *Redondet* și, mai frecvent, *Redonet* (*Redonnet*) privesc aspectul general al individului.

Culoarea părului și a tenului a jucat un rol important în crearea unui număr însemnat de supranume devenite nume de familie, precum: *Brun* (*Lebrun*) sau hipocoristicele *Brunet*, *Brunot* (mai ales în est), *Brunet*, *Bruneau*, mai rar *Brunon* și derivatele lor *Bruneteau* (specific regiunilor vestice) și *Bruneton*.

Numele de familie *Noir* și *Lenoir* sunt, de asemenea, bine reprezentate în cadrul sistemului antroponimic francez, alături de câteva diminutive: *Néret*, *Nérot* (forme vechi), refăcute în *Noiret* și *Noirot*. Dintre structurile meridionale, *Nègre* este singura care se regăsește în formă simplă. Ca derivate de la acest nume s-au impus *Négrier* și, mai rar, *Negrel* sau *Negron*. Deși puțin răspândit, numele de familie *Lenègre* poate fi întâlnit în Masivul Central. Din seria opusă de nume fac parte: *Blond*, *Leblond*, hipocoristicele *Blondel*, *Blondeau* (foarte frecvente), *Blondet*, *Blondin* și câteva *Blondeleau*.

Numele de familie *Fauve* (< *fauve* „roșcat, arămiu”) se întâlnește rareori izolat, dar este frecvent în derivate ca: *Fauvel*, *Fauveau*, *Fauvet* sau *Fauvin*.

Supranumele *Sor*, *Saur* care trimit la ideea de „brun roșcat” s-au oficializat ca nume de familie, alături de derivatele *Soreau*, *Sauret*, *Saurin*, *Sorel* (în Normandia, acesta poate fi și toponim), *Soron* și *Sorat*. Varianta actuală *Lesort* este rară. Unul dintre cele mai frecvente nume de familie din Franța este *Roux* / *Leroux* (< *roux* „roșcat”). La fel de răspândite sunt și hipocoristicele *Roussel*, *Rousseau* (cu derivatele *Rousselot*, *Rousselet*), *Rosset* sau *Roussey*. În schimb, numele *Roussin*, *Roussot* și *Rousson* sunt mai puțin frecvente. De asemenea, structurile antroponimice *Rouge* și *Lerouge* sunt mai rare, dar au servit ca bază de derivare pentru o serie de nume de familie actuale, precum: *Rouget*, *Rougeon* (*Roujon*), *Rougeot*. Numele de familie *Bleu*, *Lebleu*, cu varianta occitană *Blau* evocă un ten palid, livid. Patronimele *Vert* și *Levert*, dimpotrivă, se referă la vigoarea, tinerețea și vivacitatea unei persoane. Numele respective ar putea însă proveni și dintr-un toponim sau de la un nume de sfânt⁶

⁶ A. Dauzat, *Les noms de famille de France*, 3ème édition, Paris, Librairie Guénégaud, 1977, p. 187.

O altă particularitate fizică importantă, calviția, a reprezentat din totdeauna o veritabilă sursă pentru crearea unor porecle. Dacă numele simplu *Chauve* („*Chelu*”) este foarte rar, nu același lucru se poate spune despre derivatele sale care se regăsesc mult mai frecvent ca nume de familie. Este vorba despre structuri ca *Chauvel* (derivat, la rândul său, cu sufixul *-on*, *Chauvelon*), *Chauveau*, *Chauvet* și *Chauvin* (acesta din urmă stă la baza unui alt derivat antroponimic, *Chauvineau*). Există apoi o serie de variante regionale care s-au impus, în egală măsură, în sistemul oficial de denotație personală. Așa sunt *Charvet* și *Charvin*, specifice regiunii Dauphiné, *Chalvet* și *Chalvin* din Masivul Central, *Calvet* și *Calvin*, regăsite în sud, ca și forma normandă și picardă, *Cauvin*. Numele de familie *Chauvière*, frecvent îndeosebi în vest, pare să reprezinte un toponim cu sensul de „loc lipsit de vegetație”. De la un sinonim popular înregistrat în secolul al XIV-lea în *Documentele dijoneze* s-a format numele de familie actual *Pelé* (*Pellé*), cu varianta occitană *Pelat*.

În sistemul antroponimic francez s-au fixat, de asemenea, ca nume de familie, o serie de matronime care indică aspectul fizic, cum ar fi, de pildă, *Brune*, cu variantele regionale *Labrune*, *Alabrune* și *Brunhes*; *Blonde* (nume rar); *Rousse*, dar mai ales, *Larousse* („roșcată”); *Lanoire* (puțin răspândit); *Grisard*, *Grisel*, *Grisson* etc.

Numele părților corpului omenesc nu se regăsesc, în principiu, ca supranume în forme simple. Cu excepția celor câteva *Teste* – *Tête* („cap”), *Pied* – *Pié* („picior”), *Nase* („nez” – „nas”, în sud) a căror interpretare se dovedește a fi destul de delicată, majoritatea acestor nume se întâlnesc adesea în structuri derivate sau compuse. Dintre formele derivate, menționăm: *Testard*, *Têtard*, *Testu*, *Têtu*, *Tétau*, *Tétaud*, toate de la *tête* „cap” (derivatul meridional *Capet* are sensul de „cap mic”); *Jambu*, *Chambet* („petite jambe”), cu derivatele regionale *Gambet*, *Cambet* și *Camet*.

Numele de familie *Pautard*, înregistrat la Toulouse, este inclus în aceeași categorie, întrucât apelativul *pauta* înseamnă „labă” sau „picior”. De la *épaule* „umăr” s-a format numele de familie *Epaulard*, de la *dent* „dinte”, *Dentu* și *Ledentu*, de la *nez*, *Nézard*, iar de la oreille „ureche”, *Oreillard*, mai răspândit în variantele articulate *Loreillard* și *Lorillard*.

După cum se poate observa, majoritatea acestor supranume erau atribuite în funcție de anumite particularități anatomice ale indivizilor. Tot astfel, numele *Bouchu* și varianta grafică *Bouchut* se raportează la aspectul gurii, iar *Camus* (*Lecamus*) „cârn(u)”, un supranume frecvent întâlnit, precum și hipocoristicele sale: *Camuset* (*Camuzet*) și *Camusat* (*Camuzat*), vizează un defect al nasului. Numele de familie din această categorie indică adesea defecte ale văzului, auzului sau vorbirii, cum ar fi de pildă: *Borgne* (*Leborgne*) „chior(u)” care a dezvoltat o serie întreagă de

hipocoristice: *Borgnet, Borgnot, Borgnol, Borgniol*, destul de răspândite pe teritoriul actual al Franței. În limba franceză veche, același termen se folosea și cu sensul de „ceacâr”, „sașiu” (fr. *louche*), ceea ce explică numărul redus de nume ca *Louche, Loucheur, Louchard, Louchon* etc.

Numele de familie *Sourd* și *Lesourd* „surd(u)” se regăsesc și în forme derivate de tipul *Sourdat, Sourdet, Sourdel* sau în structura regresivă *Sordet*. În schimb, numele *Muet* și *Lemuet* „mut(u)” sunt destul de rare. Referitor la supranumele *Bègue* și *Lebègue*, acestea au fost atribuite unor persoane care vorbeau bâlbâit. Cu același sens s-a folosit și *Bret*, provenit din etnonimul *breton*, întrucât bretonii erau recunoscuți pentru faptul că se bâlbâiau atunci când vorbeau o altă limbă.

Diferite malformații, infirmități au constituit alte puncte de reper în atribuirea unor porecle, precum: *Bossu*, -ut „cocoșat”, de la care s-au format hipocoristicele *Bossuet* și *Bossuat*, devenite nume de familie; *Cagneux* „cu picioarele strâmbe”, cu variantele *Cagnard* și *Cagnat*; *Boiteux, Boitard* (< *boiteux* „șchiop”), la care se adaugă variantele meridionale *Ranc, Ranquet* (acesta din urmă poate fi interpretat și ca toponim) sau formele sugestive *Clopart, Clopin, Clopinet*, ce datează din secolele XIV-XV.

Numele de familie *Dubuc*, precum și variantele sale *Dubut, Dubu* sau *Dubus* se explică din provensalul *buc* căruia i se atașează două sensuri: de „trunchi” și, respectiv, „ciung”, acesta din urmă servind la interpretarea patronimului. În sfârșit, nu trebuie uitate nici acele nume de familie provenite din porecle atribuite unor persoane urâte sau considerate ca atare. Astfel, dacă *Laid* este un nume rar, *Vilain (Levilain)* și variantele *Villain (Levillain)*, folosite cu același sens, sunt numeroase. Pe lângă acestea, ar mai fi de amintit numele *Lehideux*, care are la bază vechiul francez *hideur* „spaimă”, „oroare”.

Pe de altă parte, trăsăturile psiho-comportamentale ale indivizilor au atras din totdeauna sancțiunea comunității. Multe porecle rezultate din cuvinte comune prin comparație, metaforă, metonimie, au în vedere caracteristici morale și psihice ale persoanelor vizate. Dintre acestea, cele care au devenit nume de familie, ar putea fi împărțite în două categorii. Există, de pildă, unele structuri antroponimice ca *Rău* (cu derivatele: *Răulea, Răulescu, Răuț*), *Leneș*, *Leneșu, Limbutu* etc., care se explică de la sine. Altele necesită o interpretare care urmărește diferitele valori semantice ale termenilor atribuiți ca porecle. Este cazul numelor de familie actuale *Râmpoacă* derivat de la adjectivul *râmpeș*, cu sensul de „bleg”, „leneș”, „prost”, *Motroc*, în care se recunoaște calificativul *motroc*, „prost”, „nătâng”, *Motronea*, derivat de la *motron* care are aproximativ aceeași semnificație. Tot astfel, numele de familie *Năstruț*, provenit din

adjectivul *năstruț*, variantă a lui *nătruț*, are două sensuri diferite, respectiv, „nătărău” și „neputincios”.

Adjectivul *lud* poate fi, de asemenea, folosit cu mai multe sensuri (1. „simplu, naiv”, 2. „prost”), fapt care explică apariția supranumelui *Ludu* și consacrarea sa ca nume de familie. În ceea ce privește patronimul *Lunaticu*, acesta a putut fi atribuit, la origine, atât ca poreclă, cu sensul de „somnambul” sau, mai rar, cu cel de „sperios”, „fricos”, cât și ca supranume prin care se identifică un individ „născut în aceeași lună cu altul”. Numele de familie *Șuiu*, raportat la adjectivul *șui* vizează fie o deficiență psiho-comportamentală „smintit, țicnit”, fie o particularitate fizică „zvelt, subțire”, sau un defect al corpului „strâmb, diform”. Când una (sau mai multe) dintre aceste semnificații este percepută ca particularitate distinctă prin care o persoană poate fi caracterizată, această particularitate este susceptibilă de a fi receptată ca mesaj și codificată printr-un cuvânt atribuit drept poreclă⁷.

Alte nume de familie prezintă dificultăți de interpretare, întrucât termenii din care provin sunt explicați în mod diferit de către specialiști. De pildă, numele *Budulan*, care s-a transmis până astăzi ca nume de familie, provine din adjectivul omonim, regăsit cu sensul de „nătărău” la Șt. Pașca⁸, iar la Iorgu Iordan⁹ cu cel de „bocciu”. De fapt, în DLRM¹⁰, termenul *bocciu* este înregistrat cu două sensuri, care corespund celor două valori gramaticale pe care le poate realiza. Astfel, ca adjectiv, se raportează la oameni și înseamnă „urât”, „care are trăsături grosolane”. Substantivizat, se folosește figurat cu sensul de „bădăran”, „om prost”, „nerod”.

În anumite situații, mai multe cuvinte din aceeași familie au devenit porecle care s-au transmis ulterior ca nume de familie. Este cazul numelui *Coțcaru*, explicat din *coțcar* „pungaș”, „șarlatan” și al corespondentului său substantival *Coțca* „șmecherie”, „șarlatanie”. După cum se observă, unele caracteristici psiho-comportamentele au putut fi „sugerate” și sancționate chiar prin intermediul apelativelor corespunzătoare, folosite în sens propriu sau figurat. Astfel, numele de familie *Câra* se revendică de la substantivul *cără* „cicăleală, clevetire”, iar porecla *Vijelie*, cu sensul figurat „furie”¹¹, care stă la baza numelui de familie actual, a putut foarte bine să caracterizeze un temperament coleric. Sinonime cu *Vijelie* într-o bună măsură, dar concentrând, totodată, un plus de expresivitate, asigurat de

⁷ T. Oancă, *Onomastică și dialectologie*, Craiova, Fundația „Scrișul românesc”, 1999, p. 28.

⁸ Șt. Pașca, *Nume de persoane și nume de animale în Țara Oltului*, București, Monitorul Oficial și Imprimeriile Statului, 1936, p. 99.

⁹ Iorgu, Iordan, *op. cit.*, p. 84.

¹⁰ xxx, *Dicționarul limbii române moderne (DLRM)*, București, Editura Academiei, 1958, p. 85.

¹¹ Idem, p. 930.

conotațiile semantice ale numelor comune din care provin, sunt și poreclele *Viscol* sau *Năvală* devenite nume de familie. De la acesta din urmă s-a format și derivatul *Năvălici* care s-a impus, de asemenea, în sistemul oficial de denominație personală.

Alte nume de familie de acest tip trebuie puse în relație cu un radical verbal, așa cum sunt *Bulmoagă*, ce aparține, după cât se pare, familiei lui (a) *bolmoji*, variantă a lui (a) *bălmăji* „a amesteca lucrurile”, „a încurca, a zăpăci (pe oameni)” sau *Bornea*, în care se recunoaște verbul *a bornăi* „a bâzâi”, „a plânge” (după copii) sau „a răzni din piept”.

O valoare importantă au și numele străine care exprimă particularități psihice sau morale și care se regăsesc în sistemul antroponimic românesc. Este vorba despre nume ca *Necheș*, provenit din tc. *nekes* „avar”, *Șerfezi*, apropiat de tc. *șerefsiz* ce are două sensuri: 1). „infam, rușinos” și 2). „necinstit” sau *Tercheș* care are la bază adjectivul ung. *terhes* „obositor”, „plicticos”.

Din aceeași categorie fac parte și poreclele-nume de păsări și animale care s-au transmis ca nume de familie în forme simple sau derivate. Indivizii care primeau astfel de porecle erau comparați cu animalele în virtutea unor trăsături caracteristice comune: erau lacomi sau cruzi ca lupul, greoi în mișcări ca ursul, șireți ca vulpea etc. Aceste nume înregistrează adesea o frecvență mare pe teritoriul României, putând fi regăsite în structuri dintre cele mai variate. Astfel, dacă ar fi să ne raportăm numai la cele din Oltenia, cu frecvența peste o sută¹², am putea menționa, în ordine alfabetică, următoarele nume: *Ariciu*, *Barză*, *Berbece*, *Bou*, *Brotac*, *Cățea*, *Calu*, *Capră*, *Cioară*, *Cocoș*, *Cucu*, *Curcă*, *Epure*, *Găină*, *Greere*, *Pisoi*, *Pupăză*, *Purcea*, *Purcel*, *Purece*, *Rață*, *Țiclete*, *Vulpe*. La acestea se adaugă un număr însemnat de derivate ca *Brotăcel*, *Gaiăș*, *Hulpoi*, *Hulpuș*, *Hulubei* (< *hulub* „porumbel” + sufixul *-el*), *Hultureanu* (< *hultur*, variantă regională a lui *vultur*), *Vulpescu*, *Vrăbiescu* etc. Cele mai frecvente nume de familie românești care provin de la nume de animale și păsări sunt *Lupu*, *Păun* și *Ursu*, fără a lăsa la o parte numele de origine maghiară *Farcaș* ce continuă ung. *farkaș* „lup”. Incluse în grupa a III-a de frecvență, cu peste 20.000 de apariții pe țară, numele de familie în discuție par să fi evoluat mai degrabă din nume personale decât din porecle.

În antroponimia franceză, numele de familie care la origine sunt porecle ce vizează aspecte ale vieții psihice, morale sau de comportament, constituie o categorie aparte de forme simple, derivate sau compuse. Dintre acestea, *Mauvais* este destul de rar, în timp ce *Vilain* poate fi regăsit pe o

¹² T. Oancă, *Probleme controversate în cercetarea onomastică românească*, Craiova, Editura „Scrișul românesc”, 1996, p.15.

arie mai întinsă, întrucât s-a raportat atât la ideea de urâtenie morală, cât și fizică. Tot astfel, supranumele *Testu* (*Têtu*), atribuit inițial unor indivizi ce aveau „capul mare”, a ajuns mai apoi să fie întrebuințat în sens figurat, putând fi aplicat unor oameni încăpățânați. Orgoliosul era numit *Boband*, -*ant* care, în franceza veche, însemna „lux, orgoliu”. Omul mândru mai poate fi poreclit și *Creste* (sau *Cretté*) printr-o metaforă care implică analogia cu creasta cocoșului. Unei persoane căreia îi plăcea să facă zgomot i se atribuiau porecle de genul *Bruyant* (< *bruyant* „zgomotos”, „gălăgios”) în sud, sau *Cridan*, *Cridaire*, devenite prin metonimie, *Frapier* (=bruit, tapage „zgomot, gălăgie”).

Supranumele *Fol*, cu varianta *Lefol* provine din forma veche a adjectivului *fou* „nebun”. Acestea s-au impus ca nume de familie, alături de diminutivul *Follet* și de hipocoristicele *Follot* și *Follin*. Cu o valoare puțin atenuată funcționa și porecla *Lesimple*, devenită, în egală măsură, nume de familie. Supranumele *Lesot* și sinonimele mai vechi *Bédier* și *Lenice* se foloseau cu sensul de „prost”. Adjectivul *soul* era echivalent cu *rassasié* „sătul” (< lat. *satullus*). Sensul său actual datează din evul mediu și corespunde adjectivului *ivre* „beat”. Moștenit ca patronim, *Soul* poate fi întâlnit destul de rar, în timp ce *Sadoul*, varianta sa meridională, este mult mai frecventă. Din aceeași categorie fac parte și numele regionale *Maloit* și *Malouet* care înseamnă *maudit* „blestemat”, precum și *Vognier*, cu varianta *Voignier* (Franche Compté), aplicat inițial unor indivizi leneși.

În antroponimia franceză actuală, ca și în cea românească, există o categorie largă de nume de familie care provin de la nume de păsări și animale. Atribuite mai întâi ca porecle, ele marcau în majoritatea cazurilor un defect de natură psiho-comportamentală. Dintre acestea, cele mai răspândite se dovedesc a fi: *Leboeuf* (cu varianta sudică *Biou*, la care se adaugă diminutivele *Bouvet*, *Bouvot* și *Bouverot*), *Lechat*, *Lachèvre* (< *chèvre* „capră”), *Lerat* (< *rat* „sobolan”), *Bélin* (numele berbecului din *Le Roman de Renart*), *Mouton* (< *mouton* „oaie”), *Renard* (< *renard* „vulpe”), *Cheval* (< *cheval* „cal”), *Cabrol* (< *chevreuil* „căprioară”, în sud), *Connil* (< occ. *conilh* „iepure”) etc. Uneori, numele de animale nu prea mai pot fi recunoscute în antroponimele actuale: de pildă, numele de familie *Liron* și *Lérot* sunt forme diminutive de la *Loir/Leloir* (< *loir* „pârș - mare”, „pârș - comun”). Și invers, se întâmplă ca numele de familie să nu provină în mod real de la nume de animale, deși, din punct de vedere formal, această explicație pare a fi cea mai pertinentă. Astfel, *Loup* este un nume de sfânt care a putut să se contamineze cu *loup*, fapt ce explică apariția numelui *Leloup*. În același sens, s-a observat că de la anumite nume s-au format mai multe hipocoristice în care nu se poate detecta în mod spontan un zoonim sau altul. Așa sunt, de exemplu, *Goupillon* și *Guerpillon*, hipocoristice de la *Goupy* (*Goupil*) care reprezintă vechiul

francez *goupil* „vulpe”, răspândit și în variantele dialectale *Vorpil* sau *Verpy*. Numele generice de tipul *Loiseau/Ansset* din sud, au devenit, de asemenea, nume de familie. Nu se poate însă preciza cu certitudine natura corelațiilor făcute de cei care au atribuit astfel de supranume: este vorba despre o comparație de ordin fizic (*pasărea* trimite la ideea de „ușor, grațios”), sau despre o metaforă cu valoare morală (*tête de linotte* = „zăpăcit”).

Problemele legate de semnificația acestor nume apar destul de frecvent, întrucât nu se știe cum au luat naștere în fiecare caz, de cele mai multe ori făcându-se doar presupuneri. Astfel, este probabil ca numele de familie francez *Bédane* (< *bec d'âne de canard* „cioc de rățoi”, confundat mai apoi cu *bec d'âne* „daltă crucișă”) să fie un supranume de meserie ce se raportează la *bédane*, ca „unealtă de tâmplărie sau recipient”¹³.

O analiză interesantă a numelor de animale care au pătruns în antroponimia bretonă îi aparține lui F. Gourvil¹⁴. Acesta a ajuns la concluzia că dintre cele 189 de nume înregistrate în regiunea respectivă (incluzând toate variantele grafice și fonetice), raportate la 84 de specii diferite, 28 sunt nume de patrupede, 36 sunt nume de păsări, 15 de pești, iar 5 de alte specii.

Animalele și ființele fantastice au constituit, de asemenea, un punct de reper pentru realizarea unor corelații de efect în plan antroponimic. Deși rare, numele de familie *Dragon* (< *dragon* „șarpe fabulos”) și *Luton* (< *luton* „spiriduș”), simbol al agilității în mișcare, dar și al nestabilității și al neseriozității, figurează printre patronimele care s-au transmis până astăzi ca distinctive familiale.

Toate aceste porecle s-au impus de-a lungul veacurilor ca nume de familie, menținându-se astfel în inventarele antroponimice ale celor două limbi, întrucât au fost concepute și impregnate în memoria colectivă ca semne de individualizare cu puternice rezonanțe evocatoare.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Baylon, Ch., Fabre, P., *Les noms de lieux et de personnes*, Paris, Ed. Fernand Nathan, 1982.

¹³ Ch. Baylon și P. Fabre, *Les noms de lieux et de personnes*, Paris, Editura Fernand Nathan, 1982, p. 222.

¹⁴ F. Gourvil, *Noms d'animaux dans l'anthroponymie bretonne*, în „Revue internationale d'onomastique”, 1972, p.269-276.

- Bolocan, Gh., *Dicționarul numelor de familie din România*, în „Studii și cercetări de onomastică”, 1996, nr. 2, p.7-44.
- Dauzat, A., *Dictionnaire des noms de famille et prénoms en France*, Paris, 1951.
- Dauzat, A., *Les noms de famille de France*, 3ème édition, Paris, Librairie Guénégaud, 1977.
- xxx, *Dicționar francez – român*, București, Editura Științifică, 1972.
- xxx, *Dicționarul limbii române moderne(DLRM)*, București, Editura Academiei, 1958.
- Gourvil, F., *Noms d'animaux dans l'anthroponymie bretonne*, în „Revue internationale d'onomastique”, 1972, p.269-276.
- Iordan, Iorgu, *Dicționar al numelor de familie românești (DNFR)*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983.
- Oancă, T., *Probleme controversate în cercetarea onomastică românească*, Craiova, Editura „Scrisul românesc”, 1996.
- Oancă, T., *Onomastică și dialectologie*, Craiova, Fundația „Scrisul românesc”, 1999.
- Pașca, Șt., *Nume de persoane și nume de animale în Țara Oltului*, București, Monitorul Oficial și Imprimeriile Statului, 1936.

NOMS DE FAMILLE ROUMAINS ET FRANÇAIS PROVENANT DES SOBRIQUETS (Résumé)

Dans l'anthroponymie roumaine et française il y a un nombre assez important de noms de famille actuels qui sont à l'origine des sobriquets se rapportant à une série de particularités physiques et psycho - morales des individus. L'étude comparative de ces noms met en évidence, d'un côté, la similitude de certains phénomènes qui interviennent au niveau de chaque mécanisme de dénomination personnelle et, de l'autre côté, la diversité des formes qui rattachent l'histoire de l'individu à l'histoire du monde.

OBSERVAȚII ASUPRA EVOLUȚIEI SUFIXULUI -ATICUS ÎN LIMBA ROMÂNĂ

de

Vasile Valentin LAȚIU

„Studiul sufixelor derivative este unul din cele mai importante și cu toate acestea unul din cele mai neglijate – în general vorbind – în istoria limbelor.” (Alexandru Philippipe)

Sufixul românesc *-atic* (cu varianta lui fonetică *-atec*) își are originea în sufixul latinesc *-aticus*, sufix care ajută la formarea unor adjective ce denumeau o particularitate, o caracteristică specifică substantivelor din care erau derivate. Sufixul este moștenit în majoritatea limbilor romanice, fiind întâlnit în România occidentală în franceză *-age*, în catalană *-atge*, în spaniolă *-adgo* > *azgo*, în portugheză *-ádigo/-ádego*, iar în partea estică a României, în italiană *-ático*, în sardă *-àticu/-àdigu* și în română *-atic/-atec*. Este de remarcat faptul că în aria occidentală a României el are funcția de sufix substantival, pe când în aria estică este conservată funcția de sufix adjectival (excepțiile sunt întâlnite în limba română la nivel dialectal unde apare și ca sufix substantival).

Spre deosebire de alte sufixe latinești moștenite, *-áticus* nu a cunoscut o evoluție fonetică complexă, ci dimpotrivă și-a păstrat aproape intactă forma latinească. Sufixul *-atec* este forma normală cu transformarea lui *ī* din latină în *-e* proprie limbii române. Forma *-atic*, cu închiderea lui *-e* neaccentuat în *-i*, este ulterioară. La o primă privire, *-atic* poate fi considerat varianta neologică, savantă, iar *-atec* varianta moștenită. Dar, de fapt, sunt două variante, fonetice continuatoare neîntrerupte ale aceluiași sufix. Cu toate acestea derivatele formate cu *-atic* depășesc numeric variantele cu *-atec*¹. În cele mai multe cazuri sunt acceptate ambele forme ale sufixului, dar numai pentru cuvintele moștenite.

În *Istoria limbii române*, discutând pe scurt sufixul *-atec*, *-atic* < lat. *-aticus* (*aviaticus*, *fanaticus*) Alexandru Rosetti menționează că acesta „derivă în dacoromână, adjective din substantive: *bătrânatec*, *fluturatec*, *nebunatic*, *singuratec*. În aromână, substantive din verbe sau din

¹ În *Dicționar invers*, București, EA, 1957, sunt înregistrate 257 de intrări pentru sufixul *-atic* și 79 pentru *-atec*. Din cele 257 de exemple pentru *-atic*, circa o sută sunt neologisme de tipul *aristocratic*, *birocratic*, *dramatic* etc.

substantive: *avinatic* „vânat”, *džunatic* „bravură, voinicie”. În meglenoromână, substantive și adjective derivate din verbe sau din substantive: *ancurunatic* „plata cuvenită preotului pentru serviciul cununiei”, *tumnatic* „tomnăresc”².

În *Micul atlas lingvistic român* apar atestate cuvinte derivate cu acest sufix în Transilvania, Moldova, Muntenia, Banat. Totuși cele mai multe provin din Transilvania: *spânat* „spân” (ALRM s.n., II, h. 81/192, 219, 279, 349), *gâlbénatic* „palid” (ALRM s.n., II, h. 84/346), *iernatic* „nutreț” (ALRM s.n., I, h. 85/141, 228), *roșietic* „(cal) roib” (ALRM s.n., I, h. 177/235), *sângetec* „sângerete” (ALRM s.n., III, h. 943/279). Din 7 derivate, cele 5 sunt înregistrate numai în Transilvania, ceea ce contribuie la delimitarea ariei de răspândire a lui *-atic* în această regiune. Varianta *-etec*, *-etic*, cu *e* în loc de *a* (*-atic*) se explică prin asimilare față de sunetul anterior palatal.

În descrierea făcută sufixelor românești, G. Pascu³ întreprinde o analiză mai detaliată clasificând cuvintele derivate cu sufixul *-atic* după criterii gramaticale și semantice. Ca atare, el exemplifică cu adjective care denumesc „apartținerea” (*brumatic*, *tomnatic*, *văratic*, *tomnatic*, *primăvăratic*), „asămănarea”(sic!) (*coroetic*, *lămuratic*, *ogaratic*, *vișinatic*, *spânat*, *supțiratic*, *roșiat*), „posesorul unei calități prin excelență” (*fluturatic*, *greunatic*, *zburatic*, *zvânturatic*, *molatic*, *nebunatic* etc.), „o calitate simplă” (*prăvălatic*, *migăetic*) sau cu substantive abstracte (toate din dialectul aromân) care denumesc „o acțiune” (ar. *adil'atic* „respirație”, ar. *avinatic* „vânat”, ar. *imnatic* „mers”), „o stare” (ar. *agiunatic* „foame mare”, ar. *dipărtatic* „depărtare”, ar. *giunatic* „vitejie”), „trecutul pasiv” (ar. *giuratic* „jurământ”, ar. *ascumtatic* „secret”) sau substantive concrete denumind „o plată în bani” (*văratic* „taxa pentru păscutul vitelor pentru o vară”, mgl. *ancurunatic* „plata pentru cununie ce se cuvine preotului”).

Consultând *Dicționarul invers*, întâlnim un lung șir de cuvinte derivate cu ajutorul acestui sufix. (Nu vom lua în considerare în cele ce urmează cuvintele neologice care conțin acest sufix și sunt împrumutate în special din limba franceză: *automatic*, *dogmatic*, *dramatic*, *idiomatic*, *programatic*, *sistematic*, *tematic* etc.). Desigur, clasificarea oferită de G. Pascu poate fi lărgită și adăugită cu o serie de derivate neluate în discuție de el.

Clasa gramaticală cea mai des întâlnită este cea a adjectivelor care denumesc caracteristici și attribute specific umane, în special cele oarecum bizare sau exagerate și, în același timp, purtând marca unei culori arhaice. Un grup particular de asemenea cuvinte este cel alcătuit de adjectivele cu sensul centrat în jurul ideii de „instabilitate mentală”, „nebunie”, „imaturitate” și chiar „frivolitate”. Aceste noțiuni oferă un puternic

² Al. Rosetti, *Istoria limbii române de la origini până în secolul al XVII-lea*, ed. a II-a revăzută și adăugită, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1978, p. 164.

³ G. Pascu, *Sufixe românești*, București, Librăriile Socec & Co., 1916, p. 99-103.

contrast semantic față de cuvintele derivate cu acest sufix în latină⁴. Exemplele sunt numeroase și grăitoare: *nebunatic*, *tonatic*, *șturlubatic*, *pălăvatic*, *zănatic*⁵, *bolândatic*, *flușturistic*, *buimatic*, *lunatic*⁶, *firetic*⁷, *prostănatic*, *ușuratic*, *guratic*.

O altă serie de cuvinte se referă la cele patru anotimpuri și la anumite fenomene atmosferice: *primăvăratric*, *văratric*, *tomnatic*, *iernatic*, *vișoratic*, *moinatic*. Adjectivele formate de la *a vâra* și *a ierna*, prin schimbarea valorii gramaticale au devenit substantive dată fiind importanța lor în transhumanța păstorilor. Bogăția semantică a cuvintelor *văratric* și *iernatic* ne poate spune mult mai multe despre istoria acestor cuvinte și funcționalitatea sufixului *-atic* în acest caz. În DLR găsim o multitudine de sensuri pentru adjectivele *văratric* și *iernatic*, dar și înțelesuri vechi, populare sau dialectale pentru aceleași cuvinte ca substantive. Desigur, numeric, înțelesurile date adjectivelor le depășesc pe cele ale substantivelor, subliniind și în acest caz particular funcția adjectivală a lui *-atic*. Pentru *văratric*, ca adjectiv, sunt înregistrate 13 sensuri. Le redau doar pe cele care mi s-au părut mai interesante: (figurat despre oameni sau despre firea lor, atestat în Transilvania⁸) 1. comunicativ; 2. prietenos, 3. vioi; 4. în expresia *a fi vâratec de gură* „a fi vorbăreț”. Sensurile ca substantiv sunt: 1. (specializat) „loc favorabil pășunatului, mai ales la munte, pe care sunt ținute animalele ierbivore, de primăvara până toamna”; 2. „petrecere a verii de către păsările migratoare într-un anumit loc care oferă condițiile necesare procurării hranei, reproducerii etc.”; 3. „loc care oferă condițiile necesare procurării hranei, reproducerii etc. , în care își petrec vara păsările migratoare și peștii migratori”. Nu este înregistrat însă sensul de „taxă care se plătește pentru suhatul oilor sau vitelor pentru vară”. *Iernatic*, ca adjectiv, este atestat cu 15 sensuri. De reținut sunt înțelesurile figurate referitoare la oameni: 1. „căruia nu-i este frig iarna”; 2. „posomorât”; 3. „introvertit”; 4. „(peiorativ) bătrân”. Mai puține sunt și în

⁴ Valoarea peiorativă dată de acest sufix este întâlnită uneori și în latină (Cf. Florica Dimitrescu, *Valoarea peiorativă a sufixului -aticus*, „Studii clasice” II, 1960, p. 321-330).

⁵ Etimologia acestui cuvânt este explicată de Al. Ciorănescu ca fiind o variantă fonetică a lui **zănatic* < *zână*. În DLR este considerat ca descendent direct al lui **dianaticus* (de la *Diana*).

⁶ Cf. G. Ivănescu, *Les plus anciennes influences de la romanité balkanique sur les slaves: luna „lune”, lunatic „somnambule”, etc.*, „Romanoslavica”, I (1958), p. 44-51.

⁷ Vasile Frățilă (*Probleme speciale de dialectologie. Graiul de pe valea inferioară a Târnavelor*, Timișoara, 1982, p. 160 și 182) încadrează acest cuvânt în rândul adjectivelor care indică o calitate sau un defect, alături de *spânatic*, *guratic*, *văratric*, explicându-i sensul („cel care nu este întreg la fire”) și oferind o etimologie mult mai convingătoare (< *fire* + *-atic*), punând la îndoială, pe bună dreptate, etimologiile propuse: lat. *phreneticus* (Pușcariu, DR, IV, p. 1377); derivat din lat. *ferus* „sălbatic” (G. Pascu, *Sufixe românești*, p. 70).

⁸ Vezi V. Frățilă, *Note de lexicologie românească*, AUT, IV, 1966, p. 256-257; idem, *Glosar dialectal. Valea inferioară a Târnavelor*, AnL, XXIX, 1983-1984, p. 317;

acest caz sensurile ca substantiv: 1. (înv.) „tabără militară de iarnă”; 2. (pop.) „adăpost pentru turme în timpul iernii”; 3. (pop.) „nutreț uscat pentru iarnă”⁹; 4. (pop.) „întreținere pe timpul iernii”; 5. (pop.) „taxă pentru hrana vitelor în timpul iernii”; 6. (regional) „taxă plătită de mire, înainte de plecarea cu mireasa, de la ospățul de nuntă. Cu valoare substantivală a fost înregistrat în Mărginimea Sibiului și *tomnatic*, cu sensul „ultimul pășunat înainte de iernatic” (comunicat de V. Frățilă).

Tot din acest grup de cuvinte au pătruns în toponimie *Văratec*, *Tomnatec* și *Iernatic*. Se știe că cele mai multe fapte de limbă pe care ni le oferă toponimia aparțin lexicului, deoarece, în mod obișnuit, numele de locuri sunt simple apelative (în sens larg: substantive, adjective etc.), luate din limba curentă a epocii în care s-au format. Devenind toponime, elementele lexicale și-au păstrat, în general, aspectul și sensul pe care le aveau în momentul când au primit această nouă funcție. Același lucru s-a întâmplat și cu *Văratice*, *Iernatic* și *Tomnatic*. Trebuie subliniat că *tomnatic*, ca substantiv, s-a păstrat doar în toponime, desigur fiind o formație similară cu *iernatic* și *văratice* și cu aceeași valoare substantivală, însemnând „locul unde sunt ținute vitele, la pășune, în timpul toamnei”¹⁰. În cazul toponimelor *Văratice* și *Iernatic*, Iorgu Iordan crede că ar putea fi vorba de adjectivele cu formă feminină *văratice* și *iernatică*.

O altă categorie de cuvinte este reprezentată de cele derivate de la un adjectiv care arată o culoare, în aceste derivate *-atic* îndeplinind o funcție similară cu a sufixului franțuzesc *-âtre* (lat. *-aster*) sau a celui englezesc *-ish* (fr. *jaunâtre*, eng. *yellowish*; fr. *rougeâtre*, eng. *reddish*) de a atenua ușor sensul culorii de bază: *gălbénatic*, *leșiatic*, *negratic*, *suratic*, *roșiatic* (*roșietic*), *suratic*, *vișinatic*.

Ca și în cazul altor afixe latinești, puterea de derivare a sufixului *-atic* se întinde dincolo de sfera cuvintelor moștenite din latină, formând adjective noi de la elemente lexicale împrumutate din slavă, maghiară, turcă. Cele de origine slavă derivate cu *-atic* sunt: *beznatic* „întunecos, umbros” < *beznă* (< v.sl. *bezdŭna*) + *-atic*, *buietic* „care crește din abundență”, probabil din *a bui* (< srb. *bujati* 1. „a țâșni cu putere”; 2. „a năvăli”) + *-atic*, *vișinatic* „care are violența vișinului” < *vișin* (< v.sl. *vihorŭ*) + *-atic*, *pălăvatic* „zănat”, „prost” (cf. bg. *palav* „neastâmpărat” + *-atic*), *prăvălatic* „abrupt”, „povârnit” < *prăvăli* (< v.sl. *provaliti*) + *-atic*, *prostănatice* „prostănac” < *prostan* < *prost* (< v.sl. *prostŭ* + *-an*) + *-atic*, *ostrovatic* „care aparține unui ostrov” < *ostrov* (< v.sl. *ostrovŭ*) + *-atic*. Derivate din cuvinte de origine maghiară sunt *bolândatic* „cam nebun” <

⁹ Sensul acesta, atestat în Banat (cunoscut și în graiurile din Banatul iugoslav, vezi Radu Flora, *Rumunski banatski govori u svetlu lingvističke geografije*, Beograd, 1971, p. 303), este un calc după srb. *zimnica* „nutreț” (comunicat de V. Frățilă).

¹⁰ Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, București, Ed. Academiei, 1963, p. 515, 533, 534.

bolând (< magh. *bolond* „nebun”) + *-atic* și *meșteșugatic* (*meșterșugatic*) „meșteșugit” < *mește(r)șug* (< magh. *mesterség*) + *-atic*. În *năzatic* „(despre cai) fricos” derivarea s-a făcut de la *naz* (< tc. *naz*) + *-atic*.

O altă observație care se impune este cea legată de cuvintele cu origine slavă care prin analogie cu aceste derivate au ajuns la forme ce trimit la sufixul *-atic*. La o analiză etimologică mai atentă vom putea observa că *jeratic* (*jăratric*) provine din v.sl. *žeratŭkŭ*, *corovatic* din v.sl. *korovatikŭ* „nume de plantă albastră bună de răsfug pentru vaci”. Derivat probabil din *korova* „vacă”, *smoatic* „smoc”; „mănunchi”; „bulz de brânză” din scr. *smotak* „ghem, legătură” nu sunt derivate ale acestui sufix.

Desigur cele mai interesante exemple și, în același timp, pline de savoare sunt substantivele obținute prin derivarea cu acest sufix a unor verbe (în cele mai multe cazuri), pe tărâmul dialectelor din sudul Dunării. De remarcat că dialectele aromân și meglenoromân (din care sunt luate exemplele) nu mai păstrează funcția de sufix adjectival a lui *-atic*, în schimb el este funcțional ca sufix substantival la fel ca în limbile din Romania occidentală (mai ales în franceză). De aceea am acordat o atenție mai mare acestor termeni¹¹.

adil'eatic s.n. pl. *adil'eatițe* „răsuflare”, „adiere” (< *adil'ŭ* „respir” < lat. *ad-* **iliare* cu *d* nealterat din cauza conștiinței față de un verb compus derivat din *ilia* > *il'e*);

ağ'junatic s.m. (fără plural) „foame” (< *ağ'jun* „flămânzesc” < lat. **ajunare*);

amintatic s.n. (fără plural) „profit”, „câștig”; v. și varianta fonetică *amindatic* (< *amintu* „câștig” < lat. *augmentare*);

ascumtatic s.n. pl. *ascumtatițe* „ascunziș” (< *ascumtu* < lat. *abscondere*);

aușeatic*, *aușatic s.n. f., pl. *aușeatițe* și *aușeaticuri* „bătrânet, bătrânețe” (< *aușŭ* < lat. *avus* „bătrân”, „bunic” + *-ușŭ*);

avinatic s.m. pl. *avinatițe* „vânătoare” (< *avin (mi)* „vânez” < lat. **venare* sau < lat. *venaticus* „referitor la vânătoare”);

azghiratic s.n. pl. *azghiratițe* „strigăt”, „zbierăt” (< *azghier* „zbier” < lat. **exbelo*, *-are*);

dipărtatic s.n. pl. *dipărtatițe* „(în)depărtare” (< *dipartŭ (mi)* „(mă) depărtez” v. și *dipărtezŭ* < *diparte* < lat. *de parte*);

ğ'junatic s.n., pl. *ğ'junatițe* și *ğ'junaticuri* „tinerețe”, „vitejie” (< *ğ'ione* „voinic” < lat. **jovenis*);

ğ'juratic s.n. pl. *ğ'juraticuri* „jurământ” (< *ğ'jur (mi)* „(mă) jur” < lat. *juro*, *-are*);

imnatic s.n. pl. *imnatițe* „umbriet”, „mers” (< *imnu* „umblu” < lat. *in-mino* < lat. *ambulo*, *-are*).

¹¹ Am folosit în acest demers mai ales Tache Papahagi, *Dicționarul dialectului aromân general și etimologic*, Ediția a doua augmentată, Editura Academiei R.S.R., București, 1974.

În meglenoromână numărul cuvintelor derivate cu acest sufix este mai redus, dar atestă același exemplu de derivare formând substantive de la verbe.

gîunatic s.n. (fără plural) „foamete” (< *aġiun* (cu afereza vocalei *a*) < lat. **ajunare*).

(an)curunatic s.n. „plata pentru cununie” (< *ancurun* „cunun” < lat. **incorono*, -are).

Pe baza datelor prezentate mai sus se pot face câteva observații interesante. Funcțional, acest sufix moștenit are o dezvoltare limitată, conservând mai ales rolul de sufix adjectival. Semantic, sufixul adjectival păstrează sensul de bază avut în latină concentrându-și, însă, sfera referențială la calități și attribute umane. Toate aceste fenomene care diferențiază limba română de celelalte limbi romanice din Romania occidentală au fost inevitabil condiționate de istoria externă a limbii. Data târzie a cuceririi, separarea timpurie de restul Imperiului Roman i-au conferit românei un statut aparte, ușor de sesizat la nivelul lexicului.

Nu același lucru s-a întâmplat în dialectele suddunărene, în special în dialectul aromân, care au urmat o cale proprie de evoluție în ceea ce privește acest sufix de origine latină. Sufixul *-atic* a contribuit aici la formarea substantivelor pornind, în special, de la forme verbale și întotdeauna moștenite din latină. Exemplele oferite demonstrează faptul că dialectul aromân, ca și în alte situații lingvistice, a dezvoltat o altă funcție derivativă a acestui sufix, făcând arie comună cu limbile din Romania occidentală.

REMARKS ON THE EVOLUTION OF SUFFIX *-ATICUS* IN ROMANIAN

(Summary)

In the Eastern Romance, linguistically more conservative sector of Romania, the suffix *-aticus* remained adjectival, at least in the standard languages, though the dialects offer evidence of noun formation. Semantically, the adjectival formatives retained the basic meaning of „pertaining to, characteristic of”, inherited from antiquity. While these qualifiers were attested in any number of referential spheres, they seemed to concentrate in a few: human qualities and traits, mental and physical imbalances, toponymy, agriculture.

Another peculiarity of the Rumanian development stems from the fact that although the language in its grammatical structure is clearly Romance, its lexicon has been heavily infiltrated by extraneous elements, namely from Slavic, Hungarian and Turkish.

All these phenomena which distinguish Rumanian from its sister Romance tongues were inevitably conditioned by the external history of language.

But in the splinter dialects of Rumanian (Arumanian and Megleno-Rumanian) we find a more advanced state than in Daco-Rumanian, since in these dialects *-atic* already shows noun-forming power.

ASPECTE ACTUALE ALE DISCURSULUI JURIDIC

de

Diana MACIU

Plecând de la definiția dată de G. Cornu, în *Linguistique juridique*¹ (“est juridique tout discours qui a pour objet la création ou la réalisation du droit”), prin text/discurs juridic înțelegem totalitatea tipurilor de discurs care formează stilul juridic, deci inclusiv discursul administrativ. Am evitat sintagma cu caracter generic stil/limbaj juridic-administrativ, folosită adesea în lucrările lingviștilor români², deoarece ni se pare că pune, în mod nejustificat, accentul pe una din variantele stilului juridic – cea administrativă.

În clasificarea pe care o face tipurilor de discurs care compun stilul juridic, alături de varianta administrativă, Adriana Stoichițoiu-Ichim³ stabilește: discursul legislativ (normativ), discursul judiciar (al instanțelor), discursul contractual (al convențiilor), discursul doctrinal (al jurisprudenței). O precizare terminologică se impune cu privire la această stratificare a stilului juridic, de aici decurgând necesitatea unei modificări: este imposibil să punem un semn al echivalenței între discursul doctrinal (doctrina reprezintă “l’opinion communément professée par ceux qui enseignent le droit (communis opinio doctorum), ou même ceux qui, sans enseigner, écrivent sur le Droit. En ce sens, doctrine s’oppose à jurisprudence”; *Voc. jur.*), și cel al jurisprudenței (“ensemble des décisions de justice rendues pendant une certaine période soit dans une matière (jurisprudence immobilière), soit dans une branche du Droit (jurisprudence civile, fiscale etc.), soit dans l’ensemble du Droit”; *Voc. jur.*), și de aceea vom considera că discursul jurisprudențial intră în categoria discursului judiciar, neputând fi încadrat discursului doctrinal.

O clasificare în linii mari similară o găsim la G. Cornu⁴. Printr-o imagine plastică, autorul francez plasează în sânul limbajului juridic cinci mari limbaje: limbajul legislativ, limbajul jurisdicțional, limbajul

¹ 2e édition, [Paris], Montchrestien, 2000, p. 22.

² Pentru o privire de ansamblu asupra stadiului actual al cercetării limbajului juridic și asupra diversității terminologice întâlnite în bibliografia de specialitate, vezi Adriana Stoichițoiu-Ichim, *Semiotica discursului juridic*, București, Editura Universității București, 2001, p. 9-17, 29-30.

³ *Ibidem*, p. 30-31.

⁴ *Op. cit.*, p. 18.

convențiilor, limbajul doctrinal, limbajul administrativ, în jurul acestora *gravitând* ceea ce G. Cornu numește *discursuri auxiliare*, discursuri care contribuie, și ele, la realizarea dreptului: pledoarii, rechizitorii, rapoarte, notificări etc. Toate aceste variante nu trebuie considerate ca entități distincte unele în raport cu celelalte întrucât, dincolo de individualitatea fiecăreia, există între ele legături strânse, *naturale*, traduse, la nivelul vocabularului, prin unitatea terminologiei juridice, iar la nivel frazeologic, de exemplu, prin preferința pentru utilizarea formulelor⁵.

Primul⁶ și poate cel mai evident impas în care se găsește un profan atunci când se află în fața unui text juridic – text de lege, hotărâre judecătorească, act notarial etc. – este provocat de tehnicitatea vocabularului utilizat⁷, de *caracterul* “*straniu*”⁸ al acestuia. Chiar și cei care pretind că înțeleg vocabularul juridic dovedesc, în final, că nu au decât o imagine destul de vagă despre sensul unor termeni juridici⁹: cuvântul *dol*, de exemplu, care înseamnă “inducerea în eroare a unei persoane, prin mijloace viclene, cu scopul de a încheia un act juridic, un contract sau un alt act”¹⁰, îi sugerează unui nespecialist “ceva necinstit” și este chiar foarte probabil ca același nespecialist să nu cunoască adjectivul *dolosiv*¹¹.

Dincolo de bariera de cuvinte se găsește maniera specifică în care sunt construite enunțurile în drept. Printre factorii (*con*)*textuali* care influențează receptarea textului juridic, Adriana Stoichițoiu-Ichim amintește: organizarea ierarhică a textului și a diverselor sale subdiviziuni (articol, alineat), relațiile dintre ele, prezența unor scheme specifice de organizare textuală, modalitățile de asigurare a coeziunii și coerenței și grafica textului¹². S-a observat că nespecialiștii întâmpină dificultăți și-n ceea ce privește receptarea corectă a unor *lanțuri nominale*, cum le numește autoarea citată, specifice variantei administrative. De exemplu:

⁵ Vezi J.-L. Bergel, *Théorie générale du droit*, deuxième édition, Dalloz, 1989, p. 224, 232.

⁶ Vezi J.-L. Souriaux, P. Lerat, *Le langage du droit*, [Paris], PUF, [1975], p. 12. Autorii observă că “la barrière des mots est le premier obstacle à la communication juridique”.

⁷ “Il se cache, en effet, derrière chaque mot employé par un juriste, une signification, un texte, une jurisprudence” (Christine Schmidt, *La langue juridique: maux et remèdes*, adresa web: <http://www.uni-trier.de/uni/fb5/ffa/lingua.htm>).

⁸ Vezi J.-L. Souriaux, P. Lerat, *op. cit.*, p. 13.

⁹ Vezi Raluca Gruneanțu, *Les textes juridiques (français et roumains) dans la perspective des théories linguistiques actuelles*, dissertation, Timișoara, 1998, p. 90, de unde am preluat și exemplul dat cu privire la termenul *dol*.

¹⁰ I. Pitulescu, E. Derșidan, P. Abraham, I. Ranete, *Dicționar de termeni juridici uzuali, explicativ-practic*, f.l., Editura Național, f.a., p. 166.

¹¹ “Un mot comme *dol* [...] évoque pour le non-spécialiste «quelque chose de malhonnête» et il se peut très bien que la même personne ne connaisse pas, en revanche, l’adjectif *dolosif*” (Raluca Gruneanțu, *op. cit.*, p. 90).

¹² Adriana Stoichițoiu-Ichim, *op. cit.*, p. 171.

*acțiune în constatarea nulității absolute a unui act juridic; cauze de exonerare de răspundere contractuală; dobândirea posesiunii moștenirii etc.*¹³. Considerând limbajul juridic dintr-o perspectivă globală, Adriana Stoichițoiu precizează că acesta prezintă o fizionomie stilistică proprie, o terminologie sistematică și unitară, precum și structuri discursive caracteristice¹⁴.

Christine Schmidt propune, la sfârșitul articolului său *La langue juridique: maux et remèdes*¹⁵, o soluție de urmat pentru cei care, nespecialiști fiind, doresc să înțeleagă *mecanismul de funcționare* a dreptului: “Toute autre personne (non juriste de formation) souhaitant, enfin, s’engager vers des problèmes juridiques, devra également s’informer sur la matière concernée et ne pas hésiter à employer avec abus les dictionnaires juridiques lui offrant la réelle définition juridique précise du terme qu’elle souhaitera utiliser”.

În continuare ne vom ocupa de anumite particularități ale semnului lingvistic la nivelul dicursului juridic, urmând ca, în partea a doua a lucrării, să schițăm câteva trăsături ale discursului avut în vedere, din punct de vedere frazeologic.

D. Irimia¹⁶ indică în mod cât se poate de exact trăsăturile definitorii ale terminologiei juridice atunci când consideră că “mecanismul intern al procesului de semnificare impune, ca distinctive, pentru textul juridic”, următoarele particularități: sinonimie posibilă, dar nerealizată; univocitate semantică; semnificație obiectivă și închisă; caracterul istoric al semnificației. Cu toate acestea, o parte a trăsăturilor enumerate, mai precis primele două, comportă nuanțări.

Semnificantul, deși nu participă la semnificație, “se impune destinatarului ca pereche cvasi-obligatorie unui anumit semnificat, prin tradiție”. Textul juridic, purtând amprenta conservatorismului său, “impune asocierea semnificantului cu același semnificant pentru dezvoltarea aceleiași semnificații”¹⁷.

În procesul de redactare a unei legi, calitatea unui text, din punctul de vedere al limbajului său, este asigurată prin *claritate, concizie, precizie și accesibilitate*¹⁸. Una dintre prescripțiile care necesită a fi respectate, pentru satisfacerea acestor calități, este *unitatea terminologică*, adică folosirea,

¹³ *Ibidem*, p. 172.

¹⁴ *Idem*, *Relații text-discurs în limbajul juridic-administrativ*, în AUBLL, XXX (1981), p. 99.

¹⁵ *Adresa web cit.* Vezi și Adriana Stoichițoiu-Ichim, *op. cit.*, subcapitolul *DJN din perspectiva nespecialiștilor*, p. 169-181.

¹⁶ D. Irimia, *Structura stilistică a limbii române contemporane*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1986, p. 216-217.

¹⁷ *Ibidem*.

¹⁸ Vezi I. Mrejeru, *Tehnica legislativă*, București, Editura Academiei, 1979, p. 101-102; V. D. Zlătescu, *Introducere în legistica formală*, București, Editura Rompit, 1995, p. 65-72.

constantă și uniformă, a aceleiași terminologii nu numai la nivelul unei legi, ci și la nivelul ansamblului legislativ. Normele de redactare legislativă precizează că: “În textul aceleiași legi, în caz de repetare, aceeași noțiune trebuie exprimată prin același termen. Folosirea sinonimelor este contraindicată, întrucât poate da naștere la confuzii. Folosindu-se în cuprinsul legii denumiri diferite pentru aceeași noțiune [desfacerea perechii semnificant-semnificat prin introducerea a doi sau mai mulți semnificanți, pentru obținerea aceleiași semnificații], se poate crea impresia că este vorba despre o altă noțiune”¹⁹.

Și, totuși, sinonimele nu lipsesc din textele juridice²⁰. O pereche sinonimică oarecum inofensivă (care nu prejudiciază claritatea textului legislativ) este formată din neologismul *sucesiune* (< fr. *succession*, DEX, 1996) (art. 685 Cod civil: “Sucesiunea poate fi acceptată curat și simplu, și sub beneficiu de inventar”) și *moștenire* (< *moșteni*, DLR) (art. 686 Cod civil: “Nimeni nu este obligat de a face acceptarea unei moșteniri ce i se cuvine”). Lucrurile sunt mai complicate în cazul termenilor *viclenie* și *dol*. Codul civil în vigoare până în 1981 a introdus, la art. 109, alături de termenul vechi *viclenie* (format, prin derivare, din *viclean* + suf. *-ie*, DEX, 1996), neologismul *dol* (< fr. *dol*, DEX, 1996). Autorii codului, din grija “de a nu încărca textele cu prea multe cuvinte neînțelese sau greu de înțeles pentru nespecialist, au adoptat o soluție oarecum eclectică: în titlul marginal au trecut termenul «modern» [*Anulabilitatea pentru dol*], iar în textul articolului au lăsat expresia «arhaică» [*mijloace viclene*]²¹.

O altă relație sinonimică se stabilește între *căraș* (derivat din *căra* cu sufixul *-uș*, DA), termen cu mai mare vechime în limbă, și termenul *transportator*, respectiv sintagma *operator de transport*. *Căraș* este definit în art. 413 al. 2 Cod comercial²², în timp ce *transportator/operator de transport* sunt definiți în art. 9 al. 3 din Ordonanța Guvernului 19/1997 republicată privind transporturile²³.

¹⁹ I. Mrejeru, *op. cit.*, p. 103. Vezi și C. Reteșan, *Unele aspecte ale limbajului actelor legislative*, în *Legislația și perfecționarea relațiilor sociale*, sub redacția lui I. Ceterchi, București, Editura Academiei, 1976, p. 248. Autorul aduce în discuție perechea sinonimică *locuință* (definiția termenului a fost dată în Legea nr. 4/1973 privind dezvoltarea construcției de locuințe) și *apartament* (definit de Legea nr. 5/1973 privind administrarea fondului locativ), definițiile celor două noțiuni suscitând discuții cu privire la faptul dacă este vorba de două noțiuni diferite sau despre aceeași noțiune.

²⁰ Pentru o clasificare a sinonimelor în cadrul vocabularului juridic românesc, vezi Adriana Stoichițoiu-Ichim, *Semiotica*, p. 131-133.

²¹ C. Reteșan, *op. cit.*, p. 248.

²² “Se numește «căraș» persoana care își ia însărcinarea ca într-un mod oarecare să transporte, sau să facă a se transporta, un obiect oarecare”.

²³ Vezi A. I. Mircea, *Dreptul transporturilor*, f.l., Editura Alma Mater Timisiensis, 2002, p. 19-20.

Chiar dacă prezența sinonimelor în corpul vocabularului juridic reprezintă o realitate, G. Cornu surprinde foarte bine rațiunea pentru care sinonimia nu este un fenomen agreat, atunci când afirmă că “le vocabulaire juridique est défavorable à la synonymie parce qu’il est à la recherche de la plus haute précision et qu’il dispose d’un nombre défini de signes pour exprimer un nombre illimité de significations. Sur de telles données, la puissance analytique en laquelle réside l’une des capacités primordiales de l’esprit juridique travaille à chasser des doublons qui sont comme un gâchis linguistique”²⁴.

Referitor la *univocitatea semantică*, D. Irimia observă că “necesitatea delimitării exacte a componentelor și datelor realității obiective (relațiile dintre oameni considerate din perspectivă juridică și relațiile dintre cetățean și instituțiile publice) și a receptării fără echivoc a acestor delimitări impune eliminarea oricăror dezvoltări semantice secundare”²⁵. Monosemantismul, prin care este satisfăcut criteriul preciziei, caracterizează, în special, neologismele juridice încadrate în categoria numită a “împrumuturilor savante” sau a “termenilor juridici tehnici”, neologisme care, în spiritul respectării criteriului accesibilității legii, sunt rar întrebuițate în textele normative. *Termenii tehnici* sunt predominanți, însă, în limbajul specialiștilor, fiind înregistrați în lucrări științifice din domeniul dreptului și în dicționare specializate: *erede*, *comodat*, *fideicomis*, *sabotaj* etc.²⁶.

Cu toate acestea, există termeni care posedă două sau mai multe sensuri în chiar sistemul dreptului, fie în aceeași ramură de drept, fie în ramuri diferite. Această polisemie a fost numită *internă*²⁷ – “on pourrait nommer *polysémie juridique ou interne la possession par un même terme d’au moins deux sens juridiques potentiels* (s.a.)”²⁸, în comparație cu *polisemia externă*, manifestată prin “dubla apartenență a termenilor din VJ [vocabularul juridic], care funcționează – cu sensuri identice sau parțial modificate – și în VG [vocabularul general].

În funcție de semnificația de bază (primară) există: (1) termeni ai VG care au dobândit un sens specializat în VJ; (2) termeni ai VJ care au pătruns în VG prin procesul de «banalizare» sau «determinologizare»²⁹ și care contribuie la îmbogățirea limbii literare³⁰. Constituie exemple de

²⁴ G. Cornu, *op. cit.*, p. 180.

²⁵ D. Irimia, *op. cit.*, p. 216.

²⁶ Vezi Adriana Stoichițoiu-Ichim, *Semiotica*, p. 112-114.

²⁷ *Ibidem*, p. 115-121 (despre polisemia termenilor juridici); G. Cornu, *op. cit.*, p. 94-122.

²⁸ G. Cornu, *op. cit.*, p. 94.

²⁹ Adriana Stoichițoiu-Ichim, *Semiotica*, p. 115.

³⁰ “Limba literară și-a sporit mijloacele de expresie împrumutând și din limbajul juridic numeroase expresii devenite uzuale în exprimarea cultă: *a pleda o cauză*, *a face apel*, *în ultimă instanță* etc., etc.” (Șt. Munteanu, V. D. Țăra, *Istoria limbii române literare*.

termeni cu dublă apartenență: (1) *abatere* “încălcare a unei dispoziții legale, prezentând un grad de pericol social mai redus decât infracțiunea și pentru care se prevăd sancțiuni nepenale [...]”; *fructe* “tot ceea ce un lucru produce în mod periodic, fără ca substanța sa să scadă; au această calitate de exemplu: recoltele, chiriile, dobânzile, prășila animalelor etc.”; *scuze* “denumire dată în literatura juridică circumstanțelor atenuante legale [scuze atenuante]” etc.; (2) *divorț* “nepotrivire, dezacord între două lucruri, acțiuni, idei etc.” (DEX, 1996); *faliment* “ruină, eșec total” (DEX, 1996); *rechizitoriu* “acuzare gravă și violentă” (DEX, 1996); *sentință* “stigmatizare, oprobriu, blam” (DEX, 1996) etc.³¹.

Polisemia internă³², considerată de G. Cornu, datorită numărului mare de termeni pe care îi afectează, “une marque essentielle du vocabulaire juridique”³³, este întâlnită, “de regulă, la cuvinte reprezentative din punct de vedere noțional și al frecvenței”³⁴. Termenul *obligatie* cunoaște, în dreptul civil, următoarele sensuri: 1. raport juridic civil; 2. datoria pe care o are debitorul; 3. înscris constatator; 4. titlu de valoare³⁵. Prin *rude apropiate*, în dreptul penal se înțelege: “ascendenții și descendenții, frații și surorile, copiii acestora, precum și persoanele devenite prin înfiere, potrivit legii, astfel de rude” (art. 149 al. 1 Cod penal), pentru ca, în alte ramuri ale dreptului, cum ar fi dreptul civil, noțiunea să nu fie utilizată, fiind prea vagă, iar în dreptul familiei să se opereze cu o tipologie mai precisă, bazată pe criteriul descendenței – *rudenie firească (de sânge)*, *rudenie rezultată din înfiere și rudenie prin alianță* (afinitate)³⁶.

Adriana Stoichițoiu-Ichim constată următoarele modalități principale de rezolvare a polisemiei din VJ prin dezambiguizare și actualizarea unui unic sens (specializat): (1) utilizarea termenilor în contexte juridice bine determinate; (2) inserarea în unități sintagmatice cu semnificație juridică; (3) re(definirea) în textul legislativ sau în dicționare specializate³⁷. Importanța contextului în rezolvarea polisemiei este precizată și de D. Irimia prin următoarea afirmație: “Contextul în care semnele lingvistice intră în relații sintagmatice, între ele, anulează progresiv orice posibilitate de ambiguitate”³⁸.

Privire generală. Ediție revizuită și adăugită, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1983, p. 295).

³¹ Vezi Adriana Stoichițoiu-Ichim, *Semiotica*, p. 115-119.

³² Pentru clasificarea polisemiei interne, vezi Adriana Stoichițoiu-Ichim, *Semiotica*, p. 120-121; G. Cornu, *op. cit.*, p. 100-107.

³³ G. Cornu, *op. cit.*, p. 99.

³⁴ Adriana Stoichițoiu-Ichim, *Semiotica*, p. 119.

³⁵ Vezi *Ibidem*, p. 120.

³⁶ Vezi *Ibidem*, p. 119.

³⁷ *Ibidem*, p. 121-122.

³⁸ D. Irimia, *op. cit.*, p. 216.

*Fenomene socio-culturale*³⁹, dreptul și limba sunt supuse dinamicii schimbărilor pe care le cunoaște societatea. G. Cornu observă că “chacun [le droit et la langue] reçoit les impulsions qui l’infléchissent et l’adaptent du flux spontané des usages et de l’action volontaires des autorités (néologie et innovations législatives étant d’ailleurs parfois associées). En définitive, ce qui scelle la parenté du droit et de la langue, c’est la médiation d’un troisième terme, le milieu nourricier qui accompagne leur épanouissement, d’un mot, la culture dont ils sont issus. Droit et langue sont des faits culturels”⁴⁰.

Semnificația semnului lingvistic (juridic), prin caracterul ei *istoric*, “rămâne obiectivă și constantă doar într-un cadru social-politic și juridic dat”⁴¹. Dinamica terminologiei juridice se găsește, astfel, în strânsă legătură cu schimbările produse în modul de organizare politică și socială pe care le cunoaște societatea românească după 1989. Adriana Stoichițoiu-Ichim⁴² consideră că prin acest proces de perfecționare și sistematizare a legislației se impun modificări “atât în conținutul legilor (prin abrogarea, modificarea sau reformularea unor articole), cât și în denumirea și definirea unor concepte specifice”, modificări reflectate prin:

- *aparitia de noi termeni* (de regulă împrumutați sau calchiați) pentru a desemna referenți sau reglementări recent introduse în legislația românească (instituții sau acte juridice, infracțiuni, tipuri de convenții, contracte, acorduri etc.): *Avocatul Poporului*; *ONG* (organizație non-guvernamentală); *ordonanță de urgență*; *crimă organizată*; *acord standby*; *contract de leasing*; *asigurare de malpraxis* etc.;

- introducerea în legislația românească a unor *termeni sau sintagme* menționate în dicționare anterioare anului 1990 *cu referire exclusiv la legislația străină*: *contract de engineering* și *contract de know-how*; *inamovabilitate* (“situație juridică privilegiată creată, în unele state capitaliste, în favoarea unor categorii de funcționari [...] în scopul declarat de a-i sustrage dependenței față de organele puterii executive”) etc.;

- *reintroducerea în uz* a unor termeni sau sintagme aparținând “dreptului burghez”: *concesiune*; *domeniu [public]*; *Curte de Apel/Casație/Supremă* etc.;

- *dispariția din uz* a unor termeni/sintagme aparținând dreptului socialist: *cooperativizare socialistă*; *naționalizare socialistă*; *organizație socialistă de stat* etc. Nota I, cuprinsă în *Dispozițiile finale* ale Codului de

³⁹ “Ce sont tous deux [le droit et la langue] des phénomènes sociaux, de formation largement coutumière, et empreints d’un certain caractère contraignant, normatif” (Carbonnier, *Introduction*, 21, apud G. Cornu, *op. cit.*, p. 12).

⁴⁰ G. Cornu, *op. cit.*, p. 12.

⁴¹ D. Irimia, *op. cit.*, p. 216-217.

⁴² Vezi Adriana Stoichițoiu-Ichim, *Semiotica*, p. 153-154.

procedură penală, prevede înlocuirea termenului *organizație* cu *unitate* și, implicit, înlocuirea unui grup de sintagme cum ar fi: *organizații de stat sau obștești; organizații cooperatiste sau alte organizații obștești; întreprinderi și organizații economice de stat, cooperatiste sau alte organizații obștești* etc., cu sintagma *unități la care se referă art. 145 din Codul penal*.

Anumiți termeni juridici au cunoscut o îmbogățire sau o restrângere a sensului, în funcție de schimbările produse în societate: termenul *imunitate* a fost definit în *Dicționarul juridic penal*⁴³ numai în raport cu convențiile internaționale, iar astăzi se utilizează frecvent în sintagma *imunitate parlamentară*; termenul *piraterie*, definit în același dicționar (p. 221) numai în raport cu pirateria aeriană și maritimă, și-a extins sfera de aplicabilitate în domeniul informaticii și al audio-vizualului; o lărgire a sensului cunoaște și termenul *hangii*, folosit de Codul civil, art. 1623, și care trebuie citit astăzi: “patroni de hoteluri, moteluri, campinguri sau companii de vagoane de dormit ori de navigație maritimă sau fluvială”⁴⁴. Restrângerea sensului pare să se manifeste în cazul formulei latinești *restitutio in integrum*, care, supusă unei tendințe de specializare, este folosită, tot mai frecvent, pentru a desemna repunerea în posesie a persoanelor deposedate de regimul comunist⁴⁵.

L'autre versant du langage du droit, cum îl numește G. Cornu punându-l în raport cu vocabularul juridic, *discursul juridic* reprezintă “la mise en œuvre de la langue, par la parole, au service du droit”⁴⁶. Cercetătorul francez, stabilind coordonatele juridice și lingvistice⁴⁷ ale textului juridic, consideră că “le discours juridique est un acte linguistique en ce qu’il met en œuvre, par l’expression et pour la communication, la

⁴³ G. Antoniu, C. Bulai, Gh. Chivulescu, *Dicționar juridic penal*, București, 1976, p. 128-129, apud Adriana Stoichițoiu-Ichim, *Semiotica*.

⁴⁴ V. D. Zlătescu, *op. cit.*, p. 67.

⁴⁵ Vezi Adriana Stoichițoiu-Ichim, *Semiotica*, p. 153-154. Precizăm că specializarea se manifestă numai în uz, nu și la nivelul teoriei generale a dreptului.

⁴⁶ G. Cornu, *op. cit.*, p. 211.

⁴⁷ Este bine cunoscut deja faptul că lingvistica juridică reprezintă un “domeniu intermediar”, o “disciplină mixtă” (vezi Al. Graur, *Lingvistică juridică*, în “România literară”, XIV (1981), nr. 36, p. 9), astfel că cercetarea limbajului juridic implică coroborarea cunoștințelor de specialitate ale unui jurist cu cele ale unui lingvist. Pe teren românesc s-a dezvoltat un bun dialog între reprezentanții celor două domenii (vezi Al. Graur, *op. cit.*, apărut ca răspuns la articolul lui B. Berceanu, *Dreptul și limba – știința dreptului și lingvistica*, în SCJ, XXVI (1981), nr. 3, p. 247-266 sau vezi B. Diamant, Iulia Mănăilă, *Unele probleme ale terminologiei juridice*, în SCJ, XXIX (1984), nr. 3, p. 246-249, unde sunt aduși în discuție, insistându-se asupra particularităților lor juridice, câțiva termeni – *coparticipare*, *codevălmășie*, *a delapida/a dilapida*, *a solicita*, *viciu* etc. – preluați din lucrarea lui Al. Graur, *Dicționar al greșelilor de limbă*, București, Editura Academiei, 1982, p. 79).

langue naturelle dans laquelle communiquent les sujets du discours⁴⁸. Toate elementele comunicării – emițător, destinatar, mesaj, canal, referent, cod – se regăsesc în textul juridic. “De la bouche de l’avocat à l’oreille du juge, la plaidoirie prononcée à la barre pour la défense d’un client permet de repérer tous ces éléments: les protagonistes du discours, la voix qui porte le message, la langue dans laquelle il est dit, l’énoncé des faits et des arguments etc.”⁴⁹.

Prezența sau absența termenilor juridici sau a mărcilor stilistice ale discursului juridic⁵⁰ nu determină, în mod necesar, caracterul juridic al unui astfel de discurs. Există texte juridice din care lipsesc elemente ale vocabularului juridic: “Cenzura de orice fel este interzisă” (art. 30 al. 2 Constituție), “La muncă egală, femeile au salariu egal cu bărbații” (art. 38 al. 4 Constituție) sau “Ce profesiune ai?”⁵¹ din interogatoriul magistraților, după cum există și texte juridice *lipsite de orice efect de stil*⁵²: “Servituțiile aparente sunt acelea care se cunosc prin lucrări exterioare, precum: o ușă, o fereastră, o apaducere [...]” (art. 622 al. 3 Cod civil). Pentru G. Cornu, finalitatea mesajului este cea care determină juridicitatea discursului: “Un discours peut être dit juridique soit, directement, parce qu’il établit ou dit le droit, soit, plus généralement, parce qu’il concourt à la réalisation du droit [...]. Il ressort de là que le caractère juridique du discours tient à la *finalité du message: Est juridique tout message qui tend à l’établissement ou à l’application des normes de droit* (s.a.)”⁵³.

Considerată drept trăsătură definitorie a stilului juridic⁵⁴, larga utilizare a *formulelor* “este justificată pe de o parte de nevoia exprimării

⁴⁸ G. Cornu, *op. cit.*, p. 211.

⁴⁹ *Ibidem*, p. 213.

⁵⁰ *Ibidem*, p. 214, sunt enumerate următoarele particularități stilistice ale discursului juridic: “envolée, répétition, archaïsme de construction etc.”.

⁵¹ R. Dimiu, în *Limbaajul juridic*, București, Editura “Curierul judiciar”, 1930, p. 64-65, afirmă, referitor la limbaajul magistraților, că, deși în cursul dezbaterilor aceștia trebuie să se exprime în “limbaajul științific propriu oricărui jurist”, totuși, “față de împiricini, de acea mulțime care nu cunoaște expresiunile culte și nici pe cele științifice, ci numai vorbirea vulgară, ei vor trebui să se adreseze în cuvinte inteligibile și obișnuite. Întrebările ce li se pun în termeni pe care ei nu îi cunosc, nu pot avea răspunsuri juste”, cum s-a întâmplat în cazul întrebării: “Ce profesiune ai?”, al cărei răspuns a fost: “Sunt minoră” (*ibidem*, p. 65).

⁵² Vezi G. Cornu, *op. cit.*, p. 213-214.

⁵³ *Ibidem*, p. 214.

⁵⁴ “Caracteristica lui principală [a limbaajului juridic] este că recurge la diverse formule pentru a comunica ceea ce are de comunicat. Aceste formule pot reprezenta, de cele mai multe ori chiar reprezintă, rezultatul unor raționamente, care nu se redau însă niciodată în toată desfășurarea lor ca în stilul științific” (I. Coteanu, *Stilurile moderne ale limbii române literare*, în LR, IX (1960), nr. 2, p. 61). “Dans le langage du droit se manifeste un des caractères les plus constants et les plus importants de l’activité juridique: la tendance à se réduire en formule” (J. L. Sourieux, P. Lerat, *op. cit.*, p. 69). “Este destul să ne gândim

concise a rezultatelor unor raționamente normative, iar pe de altă parte, de necesitatea de a asigura larga aplicabilitate a normei prin formularea unor reguli tipice, cu caracter abstract și general⁵⁵.

Astfel de formule⁵⁶ au statutul unui *discurs repetat*, dacă ar fi să întrebuițăm o sintagmă definită de E. Coșeriu⁵⁷, sau, după cum explică J.L. Sourieux și P. Lerat, al unor *construcții complexe*⁵⁸, “ne se prêtant à aucune modification formelle”: *acceptarea sub beneficiu de inventar; autoritatea lucrului judecat; acțiunea în stabilirea paternității; clauza națiunii celei mai favorizate; cel (cei) de-al treilea* “personne n’ayant été ni partie ni représentée à un contrat qui n’est pas touchée par son effet obligatoire et peut tout au plus se le voir opposer” (*Voc. jur.*); *început de probă scrisă; înscris sub semnătură privată; taxa pe valoarea adăugată* etc.

Statut de discurs repetat au și *adagiile în limba latină* caracterizate, în principal, prin concizie⁵⁹ (*Impossibilium, nulla obligatio est*) și generalitate⁶⁰ (la începutul unui adagiu revin, adesea, pronume și adjective pronominale nehotărâte sau negative: *nemo, omnis, omnes, omnia, nullus, nulla, nullum, nihil* etc.): *Semel heres, semper heres; Infans conceptus pro nato habetur quoties de commodum ejus agitur; Nemo auditur propriam turpitudinem allegans; Nemo plus juris ad alium transfere potest quam ipse habet; Nullum crimen sine legem; Error communis facit jus* etc.⁶¹.

la ce tiranic se repetă *având în vedere și considerând* la oricare aliniat din orice hotărâre judecătorească ca să ne dăm seama de spiritul conservator al scriitorilor juriști. Formulă, logică, simplitate, iată calitățile și caracteristicile stilului judiciar” (R. Dimiu, *Stilul judiciar*, [București], “Vremea”, [1939], p. 19).

⁵⁵ Adriana Stoichițoiu-Ichim, *Semiotica*, p. 84.

⁵⁶ Terminologia adoptată de G. Cornu, în *op. cit.*, p. 177, cu referire la aceste formule, este de *ensembles soudés*, iar cea folosită de J. L. Sourieux, P. Lerat, în *op. cit.*, p. 31, este de *séquences figées*.

⁵⁷ *Arhitectura și structura limbii*, în *Prelegeri și conferințe (1992-1993)*, [Iași], [1994], p. 49-64. Autorul distinge, în cadrul limbajului primar, care organizează realitatea prin mijloace lingvistice, între *vorbirea repetată* sau *discursul repetat* și *tehnica liberă*. Discursul repetat este reprezentat de unități frazeologice care, în principiu, nu admit substituții și, datorită lui, afirmă E. Coșeriu, *vorbirea apare* “ca un fel de pictură cu colaj simultan, adică, în parte este tehnică actuală și în parte sunt bucăți de vorbire deja existente și duse, ca să zicem așa, de tradiție, în toate aceste expresii, locuțiuni fixe, în proverbe, citate ș.a.m.d.” (p. 55).

⁵⁸ “groupes complexes” (J. L. Sourieux, P. Lerat, în *op. cit.*, p. 31).

⁵⁹ “Tout adage est le produit d’un effort de concision, et cet effort de concision est lui-même un effet de l’art. Dans l’adage, il y a toujours de la *concision* et de l’*art*, de l’économie et du génie de langage. L’adage est un parler bref et un parler d’or” (G. Cornu, *op. cit.*, p. 390).

⁶⁰ *Ibidem*, p. 363.

⁶¹ Despre maxime și adagii în drept, precum și despre importanța limbii latine pentru limbajul juridic, vezi G. Cornu, *op. cit.*, p. 359-411.

Folosirea unor formule de acest fel reprezintă “una dintre particularitățile cele mai frapante ale limbajului juridic”⁶². Adagiile enumerate sunt încadrate de G. Cornu în categoria celor care *enunță* dreptul (“des adages qui énoncent le droit”) și care reprezintă, în special, reguli tehnice, principii generale, norme/directive de interpretare, explicații cu caracter fundamental etc.⁶³.

O altă categorie de adagii o constituie cele care *susțin* dreptul (“des adages qui soutiennent le droit”)⁶⁴: *Dura lex sed lex*; *Jus est ars boni et aequi*; *In pari causa, melior est causa possidentis* [...]; *Quod nullum est nullum producit effectum*; *Testis unus, testis nullus* etc.

Există o serie de adagii în limba latină care au un caracter juridic, dar a căror utilizare depășește sfera juridicului, adaptându-și, astfel, sensul în funcție de contextul (juridic sau extrajuridic) în care apar⁶⁵:

*Casus belli*⁶⁶ – expresie utilizată în dreptul internațional public care desemnează orice fapt de natură a antrena un război între două sau mai multe puteri. Adesea, de-a lungul istoriei, *casus belli* a reprezentat mai degrabă un pretext pentru un conflict decât rațiunea profundă a confruntării. Literal, expresia înseamnă “caz de război”. Un *casus belli* va fi, deci, un eveniment care pune adversarii, două state, de exemplu, în situația de a angaja un război. Această expresie este folosită și în situații mai puțin “dramatice”, pentru a desemna începutul unei neînțelegeri între două persoane.

⁶² G. Mateuț, A. Mihăilă, *Logica juridică*, București, Lumina Lex, 1998, p. 49.

⁶³ *Ibidem*, p. 371.

⁶⁴ “L’essentiel est de comprendre que toute sorte d’adages qui n’énoncent pas de règle de droit *stricto sensu*, sont cependant *des lumières pour le droit* (s.a.). Même si on les situe, relativement au droit plus compartimenté que l’on conçoit couramment, comme des éléments extérieurs, ils contribuent à la marche du droit, à son progrès et à sa réalisation, par les idées et les *valeurs* (s.a.) qu’ils expriment. Dans l’assortiment un peu hétéroclite de ces *adages de renfort* (s.a.), le sublime cotoie le quotidien. Mais entre les préceptes supérieurs et les conseils pratiques, la sagesse fait miroiter toutes ses facettes: traits de bon sens ou d’évidence, jugements de valeur. *Ils font du droit une sagesse* (s.a.)” (*Ibidem*, p. 375).

⁶⁵ Expresiile explicate în limba franceză sunt preluate de pe situl internet *Locutio.com*. *Expressions et citations latines*, <http://www.locutio.com/expressions-juridiques/cadreexpresjuridiques.htm>.

⁶⁶ “Expression utilisée en droit international public qui désigne tout fait de nature à entraîner la guerre entre puissances. Souvent dans l’histoire, le *casus belli* est davantage un prétexte au conflit que la raison profonde de la belligérance. L’expression signifie littéralement “un cas de guerre”. Un *casus belli* sera donc un événement qui place les adversaires, deux états par exemple, dans le cas de se faire la guerre. Cette expression est également employée dans des cas moins dramatiques pour signifier le début d’une inimitié entre des personnes”. Locuțiunea este modernă, fiind atestată în limba franceză începând cu mijlocul secolului al XIX-lea (vezi ***, *Le Maxidico*, dictionnaire encyclopédique de la langue française, Éditions de la Connaissance, 1996, p. 186).

*Erga omnes*⁶⁷ – în drept, în general, *erga omnes* se folosește atunci când un act, o decizie sau o hotărâre este opozabil(ă) tuturor, nu numai persoanelor direct interesate. Literal, expresia înseamnă “față de toți”.

*Ex cathedra*⁶⁸ – locuțiune folosită în dreptul canonic care înseamnă “cu titlu oficial”. Este aplicată condițiilor de infailibilitate pontificală, precizată de Consiliul Vaticanului în 1870. Literal, expresia înseamnă “de la catedră”. *Ex cathedra* se spune despre papă atunci când, în calitate de șef al Bisericii, proclamă “une vérité de foi”. Profesorul care vorbește *ex cathedra* este cel care întrebuițează un ton doctoral și dogmatic adresându-se elevilor săi.

*Honoris causa*⁶⁹ – în drept, tot ceea ce este făcut *honoris causa* este lipsit de consecințe juridice, extrajuridic expresia însemnând “cu titlu onorific”.

Manu militari “cu putere armată”; expresia semnifică punerea în executare a unui ordin sau a unei obligații cu ajutorul forței de constrângere a statului⁷⁰. În sens general, a proceda *manu militari* înseamnă “a pune capăt unei stări de lucruri prin măsuri drastice”⁷¹.

*Sine die*⁷², “fără a fixa ziua”. În drept, în general, locuțiunea exprimă nedeterminarea temporală; este folosită, în special, în limbajul diplomaților pentru a desemna amânarea unei conferințe la o dată neprecizată [...]. A amâna un proces *sine die* înseamnă a-l amâna într-un viitor ipotetic, fără a fixa data. Iată o bună ocazie de eschivare. Când justiția oamenilor își permite eternitatea calendelor grecești, ea nu mai servește la nimic. În “Le Monde” (miercuri, 18 februarie 1998), găsim, la pagina 5, sub semnătura

⁶⁷ “En droit général *erga omnes* veut dire qu'un acte, une décision ou un jugement a un effet à l'égard de tous, et non seulement à l'égard des personnes directement concernées. Expression qui signifie littéralement «envers tous»”.

⁶⁸ “Locution du droit canonique qui signifie «à titre officiel». S'applique aux conditions de l'infailibilité pontificale qui a été précisée par le Concile du Vatican en 1870. Expression qui littéralement signifie «du haut de la chaire». *Ex cathedra* se dit du pape lorsqu'en tant que chef de l'Eglise, il proclame une vérité de foi. Le professeur qui parle *ex cathedra* est celui qui emploie un ton doctoral et dogmatique en s'adressant à ses élèves”.

⁶⁹ “En droit, tout ce qui est fait *honoris causa* est dépourvu de conséquences juridiques. Expression qui signifie «à titre honorifique»”.

⁷⁰ “Expression [...] utilisée pour désigner l'exécution d'un ordre ou d'une obligation par la force publique” (*Voc. jur.*, p. 538).

⁷¹ Felicia Ștef, *Dicționar de expresii juridice latine*, București, Editura Oscar Print, 1995.

⁷² “«Sans fixer de jour». En droit général, la locution, qui exprime l'indétermination temporelle, est surtout employée dans la langue diplomatique pour qualifier l'ajournement d'une conférence à une date qui n'est pas précisée [...]. Renvoyer un procès *sine die*, c'est le renvoyer dans un futur hypothétique, sans fixer de date. Voilà en fait un bon moyen de dérobade. Quand la justice des hommes se donne l'éternité des calendes grecques, elle se réduit tout simplement à rien. Dans «Le Monde» du mercredi, 18 février 1998, on trouve en page 5, sous la plume de Laurent Zecchini: «Redoutant un échec, en novembre 1997, Bill Clinton, avait renvoyé *sine die* le vote du Congrès [...]»”.

lui Laurent Zecchini: “Redoutant un échec, en novembre 1997, Bill Clinton, avait renvoyé *sine die* le vote du Congrès [...]”.

Regulile juridice, în general, și adagiile formulate în latină, în special, au următoarele funcții⁷³: *rol mnemotehnic* – învățarea maximei în latină face ca propoziția respectivă să-și păstreze o formă exactă, în timp ce folosirea limbii materne predispune, deseori, la înlocuirea unor termeni cu sinonimele lor și duce la alterarea sensului acelei reguli, în cazul în care aceste sinonime au o extensiune diferită; folosirea argumentelor formulate în latină asigură *înlăturarea riscului polisemiei* în cazul traducerilor în alte limbi, deoarece ele sunt de uz internațional; rolul de *a exprima gravitatea și solemnitatea* deciziilor juridice, dându-le greutatea oferită de tradiție și înlăturând suspiciunea potrivit căreia deciziile luate în lipsa legii sunt arbitrare.

Din tipologia generală a discursurilor juridice⁷⁴ se desprinde discursul juridic normativ. “Legile [arăta Montesquieu] nu trebuie să fie subtile, ele sunt făcute pentru oameni cu o putere de înțelegere mijlocie; ele nu sunt deloc o artă logică, ci rațiunea simplă a unui părinte de familie”⁷⁵. Cu această afirmație este adusă în discuție una din calitățile esențiale, amintite deja, ale actului normativ, *accesibilitatea*, considerată o “condiție necesară a prezumției de cunoaștere a legii”⁷⁶, prezumție sintetizată de adagiul latin *Nemo censetur legem ignorare*.

Într-adevăr, pentru a fi respectată, legea trebuie să fie, nu atât cunoscută, cât mai ales înțeleasă⁷⁷, și am putea crede că ne aflăm în fața unui paradox determinat de necesitatea de a conjuga cele două cerințe fundamentale ale normei juridice: *tehnicitatea* și *accesibilitatea* legii⁷⁸, o

⁷³ G. Mateuț, A. Mihăilă, *op. cit.*, p. 49-50.

⁷⁴ Redat printr-o imagine metaforică, “le droit a mille bouches, qui correspondent non seulement aux sources formelles proprement dites du droit (loi en ses textes, coutume en ses dictons, maximes et adages) mais à toutes les voix qui se mêlent dans la création ou la réalisation du droit” (G. Cornu, *op. cit.*, p. 218).

⁷⁵ *Spiritul legilor*, apud V. D. Zlătescu, *op. cit.*, p. 65.

⁷⁶ V. D. Zlătescu, *op. cit.*, p. 65.

⁷⁷ I. Coteanu observă că “limbajul juridico-administrativ este determinat, în diversele lui aspecte, de raportul dintre cunoștințele și scopul legiuitorului și ale celor care trebuie să li se supună” (*Structura și evoluția limbii române (de la origini până la 1860)*, București, Editura Academiei, 1981, p. 156).

⁷⁸ Adriana Stoichițoiu-Ichim, în *Semiotica*, p. 111, numește “aparente contradicții”, pe de o parte, complementaritatea care trebuie să existe între cerința de accesibilitate și caracterul tehnic al exprimării juridice (“la technicité du langage du droit est une exigence irréductible de la fonction sociale du droit [...]”; le langage ordinaire n’est pas une alternative du langage juridique. Ce sont deux éléments complémentaires. Le langage du droit baigne dans la langue qui le porte. Les marques techniques ne sont que des points en relief sur le fond clair de la langue commune”, G. Cornu, *op. cit.*, p. 26), iar pe de altă parte, cea dintre *precizia* și *suplețea* aceleiași exprimări.

astfel de incompatibilitate rămânând, totuși, la un nivel superficial. Francis Gervais, președintele baroului avocaților din Québec consideră că “la loi, en effet, n’est pas une œuvre de littérature”, astfel că “il ne faut pas sacrifier la solennité de la loi, ainsi que de notre société de droit, à la volonté de tout vouloir simplifier”⁷⁹.

Din punctul de vedere al tehnicii legislative, regulile care trebuie respectate la redactarea proiectelor de acte normative, pentru a realiza un *text reușit*, sunt: “folosirea corectă a *regulilor de construcție gramaticală, de sintaxă și de topică, a semnelor de ortografie* (s.a.) [...]”. Pentru a se realiza cerința de claritate și precizie, textul legii trebuie redactat într-un stil articulat cu *legături coerente* (s.a.) între propoziții și părțile morfologice. Greșelile gramaticale, de topică dezorganizează textul. *Ortografia* (s.a.) trebuie să fie corectă. Semnele de punctuație (virgula, punctul etc.) au, în text, rostul lor, nu pot fi puse la întâmplare, întrucât pot conduce, uneori, la interpretări diferite⁸⁰.

Referitor la normele juridice, Adriana Stoichițoiu observă că acestea “reprezintă prototipuri de acțiuni exprimate sub forma unor scheme propoziționale deontice”⁸¹. În opinia juriștilor, “în conceptul ei, norma juridică cere o conduită tipică subiectului generic în anumite condiții, cu precizarea urmărilor în cazul încălcării a ceea ce a cerut”⁸². Majoritatea teoreticienilor juriști consideră că norma juridică are o structură tripartită, formată din *ipoteză, dispoziție, sancțiune*. Ipoteza cuprinde descripții ale unor stări de lucruri generice, iar dispoziția cuprinde o prescriere a unei conduite-tip: “dacă este *a*, atunci trebuie să se facă *b*”, în timp ce mijloacele de constrângere, care impun realizarea normelor juridice, constituie sancțiunea. Dispozițiile, în funcție de conduita normată, pot fi: *onerative*, când *obligă* la săvârșirea unei acțiuni-tip, modalitatea deontică a normei fiind “este obligatoriu să”; *prohibitive* atunci când interzic o acțiune –tip (conduită-tip), printr-un text explicit sau implicit (“este interzis să”); *permissive*, când lasă subiectele generice să opteze între mai multe conduite, prevăzute de legiuitor (“este permis să”)⁸³.

Sunt destul de rare situațiile în care toate cele trei elemente care compun norma să fie exprimate în planul lingvistic al aceluiași articol⁸⁴:

⁷⁹ F. Gervais, *La rédaction législative n’est pas une œuvre de littérature*, adresa web <http://www.barreau.qc.ca/journal/frameset.asp?article=/journal/vol33/no17/propos.html>.

⁸⁰ I. Mrejeru, *op. cit.*, p. 104.

⁸¹ Vezi Adriana Stoichițoiu, *Relații*, p. 101.

⁸² Gh. C. Mihai, R. I. Motica, *Fundamentele dreptului. Teoria și filosofia dreptului*, [București], Editura All, 1997, p. 26.

⁸³ *Ibidem*, p. 25-33.

⁸⁴ “Dans la plupart des cas, les normes juridiques ne sont pas unitaires, car tous les éléments [de la norme] n’apparaissent pas dans le même article. C’est l’un des facteurs

“Bunurile dobândite în timpul căsătoriei, de oricare dintre soți (ipoteza), sunt, de la data dobândirii lor, bunuri comune ale soților (dispoziția).

Orice convenție contrară este nulă (sanctiunea)” (art. 30 al. 1 și 2 Cod civil).

Predominante, în dreptul penal, sunt normele prohibitive care au o structură sintactico-semantică tipică și repetabilă. În exprimarea normei, categoriile obligatorii sunt *infracțiunea* (I) și *sanctiunea* (S), alături de acestea putând apărea și categorii semantice precum: *agentul* (A), *partea vătămată* (PV), *instrumentul* (In), *circumstanțe* (C), *finalitate* (F) etc. De exemplu: $I \cap In \cap PV \cap A \cap S$: “Punerea în primejdie gravă, prin măsuri sau tratamente de orice fel, a dezvoltării fizice, intelectuale sau morale a minorului, de către părinți sau orice persoană căreia minorul i-a fost încredințat spre creștere și educare (ipoteza), se pedepsește cu închisoare de la 2 la 12 ani (sanctiunea)” (art. 306 Cod penal)⁸⁵.

Sintetizând, putem stabili ca trăsături generale ale discursului juridic, numărul mare și importanța formulelor, tendința accentuată spre stereotipie, datorată conservatorismului⁸⁶, neutralitatea, impersonalitatea, generalitatea etc.

Cercetarea limbajului și a discursului juridic are o dublă importanță, atât pentru știința limbii, prin explorarea posibilităților ei, cât și pentru știința dreptului, în special cu privire la activitatea legislativă, dar și la sfera dreptului internațional, în rezolvarea problemelor de traductologie sau interpretare de specialitate etc. La realizarea unei astfel de cercetări, cunoștințele și calitățile unui lingvist trebuie dublate de cele ale unui jurist, ale celui inițiat, ale celui care cunoaște și înțelege, din interior, funcționarea întregului sistem al dreptului.

SIGLE ȘI ABREVIERI

AUBLL = “Analele Universității București”. *Limba și literatura română*, București, I, 1954 ș.u.

DA = Academia Română, *Dicționarul limbii române*, București, I, 1913 ș.u.

qui déterminent le décalage entre la structure linguistique et celle logique de la norme [...]” (Raluca Gruneanțu, *op. cit.*, p. 43).

⁸⁵ Vezi Adriana Stoichițoiu, *Relații*, p. 101-102.

⁸⁶ Conservatorismul este ilustrat și de menținerea în uz a unor construcții care au încetat de a mai reflecta realitatea, cum se întâmplă cu sintagma *scrisoare de trăsură*. Folosită pentru a denumi forma scrisă a contractului de transport (vezi A. I. Mircea, *op. cit.*, p. 54), această construcție și-a pierdut sensul referențial, abstractizându-se – transportul nu se mai face de mult, în principal, cu trăsura –, ajungându-se chiar la sintagme paradoxale, în plan logic, cum ar fi: *scrisoare de trăsură fluvială* (*ibidem*, p. 169) sau *scrisoare de trăsură aeriană* (*ibidem*, p. 200).

- DEX, 1996 = Academia Română, Institutul de lingvistică "Iorgu Iordan", *Dicționarul explicativ al limbii române*, ediția a II-a, Univers Enciclopedic, București, 1996.
- DLR = Academia Română, *Dicționarul limbii române*, serie nouă, București, 1965 ș.u.
- LR = "Limba română", Editura Academiei, București, I, 1952 ș.u.
- PUF = Presses Universitaires de France.
- s.a. = sublinierea autorului.
- SCJ = "Studii și cercetări juridice", București, I, 1955 ș.u.
- Voc. jur.* = *Vocabulaire juridique*, publié sous la direction de Gérard Cornu, Quadrige/PUF, 2000.

ASPECTS ACTUELS DU DISCOURS JURIDIQUE

(Résumé)

Nous avons choisi de décrire, sans être exhaustif, le discours juridique en nous appuyant sur une double perspective: d'un côté, nous avons mis en évidence quelques traits caractéristiques du signe linguistique au sein du vocabulaire juridique, en insistant sur la présence de la synonymie et de la polysémie et aussi sur la dynamique du vocabulaire concerné, liée aux changements de la société, et, de l'autre côté, nous nous sommes occupé de la phraséologie du discours juridique, avec un regard plus attentif sur la place que les formules y occupent et sur quelques particularités du discours normatif.

L'analyse du discours juridique apporte des résultats notables tant pour la linguistique, par la mise en valeur des possibilités d'expression de la langue, que pour la théorie du droit, spécialement en ce qui concerne la rédaction des lois, mais aussi l'activité de traduction/interprétation de traités, accords, etc. C'est pour cette raison qu'il est important de conduire une telle démarche en faisant appel aux connaissances et aux qualités non seulement du linguiste, mais aussi du juriste, autrement dit en utilisant en même temps les outils spécifiques pour chacun de ces deux domaines, la linguistique et le droit.

OBSERVAȚII ASUPRA ORTOGRAFIEI ÎMPRUMUTURILOR FRANCEZE ÎN LIMBA GERMANĂ

de
Marianne MARKI

Preluarea și reproducerea cuvintelor de origine franceză nu se produce doar prin așa numitul *code phonique*, ci și printr-un *code graphique*, numit de SÖLL (1974: 13) „jene Grundmanifestation menschlicher Sprache, die strikt an das Medium, den Kommunikationsweg, gebunden ist“. Ne vom ocupa așadar de cuvântul scris, arătând dacă și cum se modifică scrierea lexemelor franceze sub influența limbii receptoare, ce este transferat și ce se integrează în sistemul limbii germane. În cele ce urmează vom întreprinde o analiză contrastivă cu raportare și la latura sonoră a cuvintelor.

Cu toate că în unele lucrări se vorbește doar despre *transfer* și *integrare grafematică*, această terminologie poate fi și mai mult diferențiată. O astfel de încercare de diferențiere poate fi găsită la MUNSKE (1983), de la care a fost preluată și terminologia care urmează:

(1) *Transfer grafemic (Graphemische Transferenz)*: Grafeme și grupuri de grafeme care redau un fonem inexistent în limba receptoare vor fi preluate în această relație, de exemplu:

/ʃ/ → < j >	germ. <i>Journal</i> [ʃa'na:l]
→ < g > înainte de /e, i, y/	germ. <i>Genie</i> [ʃe'ni:]

Despre transferențe grafemice poate fi vorba la toate vocalele nazale și la semivocale, în măsura în care sunt preluate ca atare.

(2) *Transfer grafetic (Graphetische Transferenz)*: Punctul de plecare îl constituie foneme similare interlingual, în cazul cărora relația grafemică este diferită în cele două limbi:

/u/ → fr. < ou >
→ germ. < u >

La preluarea relației străine fonem-grafem avem un caz de transfer grafetic. Dacă grafemul din limba sursă (franceza) este

înlocuit de grafemul din limba receptoare (germană) vorbim despre

(2) *Integrare grafetică (Graphetische Integration).*

(3) *Integrare grafemică (Graphemische Integration):* În acest caz integrarea fonologică este succedată de o altă etapă de integrare, și anume de adaptarea formei scrise la forma rostită a cuvântului, de exemplu:

fr. < c > ↔ /s/ > germ. /ts/ > < z >

În cadrul acestor patru categorii care pot fi reunite sub denumirea generică de transfer și integrare grafematică, vom analiza fenomene determinate de contactul lingvistic descris mai jos.

Cuvintele care nu conțin sunete străine limbii germane se încetățenesc mai ușor și, mai ales atunci când sunt utilizate în mod frecvent, scrierea lor inițială este acomodată scrierii germane. O perioadă de timp scrierea acestor cuvinte oscilează între cele două grafii, ca de exemplu *Friseur* alături de *Frisör*. În final se impune grafia germană: *Bluse* pentru *Blouse*, *Sekretär* pentru *Secrétaire*, *Fassade* pentru *Façade*. Dar între grafia germană și cea franceză întâlnim formațiuni hibride: o parte a cuvântului este germană, o altă parte franceză: *Ouvertüre*, *souverän*, *amourös*. În aceste cuvinte se păstrează fr. -ou-, dar fr. -u-, -ai-, -eu- sunt transpuse în limba germană. Fr. -c- este perceput ca impropriu limbii germane, fiind înlocuit cu germ. -k- și -z-. Se mențin în schimb alte particularități ale grafiei franceze: *Korps* / *Corps*, *Kuvert* / *Couvert*, *Kollier* / *Collier*, *Kupon* / *Coupon*, *Kompagnon* / *Compagnon*, *Kanaille* / *Canaille*, *Kode* / *Code*, *Kreme* / *Crème*, *Kontrolleur* / *Controller*, *Karton*, *Karriere*, *Trikot*, *Bankier*, *Redakteur*, *Clique* ș.a. În regulile ortografice de la 1880 astfel de scrieri mixte erau evitate. Se postula în general transpunerea lui *c* în *k* respectiv *z*, dar totodată se admitea ca, în cuvintele străine care păstrează și alte elemente negermane, să se păstreze *c*, de exemplu: *Campagne*, *Compagnie*, *Flacon*, *Redacteur*, *Tricot*. KONRAD DUDEN atrage atenția asupra inconsecvenței acestei reglementări, conform căreia unul și același radical s-ar scrie — în funcție de terminație — cu *c* și *k*: *Controlleur* alături de *kontrollieren*. Din acest motiv DUDEN propune scrierea consecventă cu *k*. În reglementarea ortografică de la 1902 s-a ținut cont de propunerea lui DUDEN: *Karton* — *kartonieren*, *Kolportage* — *kolportieren* ș.a. În dicționarul de la 1902 este admisă scrierea unor cuvinte cu *c* alături de cea cu *k*: *Carré*, *Carriere*, *Comité*, *Couvert* ș.a. Și în ultimele ediții ale DUDEN — și în special după noua ortografie valabilă din 2005 — există încă multe dublete grafemice, deoarece limita dintre cuvinte străine uzuale și ne uzuale

oscilează. După noua ortografie a limbii germane cuvintele străine permit două variante de scriere (cea de până acum și una nouă, facultativă): *Necessaire* — *Nessessär*, *Frigidaire* — *Frigidär*, *Bouclé* — *Buklee*, *Exposé* — *Exposee*, *Separée* — *Separee*, *Kommuniqué* — *Kommunikee*, *Facette* — *Fassette* ș.a. (cf. MARKI / IONAS 2000: 17c).

O germanizare consecventă a cuvintelor străine nu a putut fi impusă. S-a dorit o apropiere a cuvintelor străine de limba germană, dar a existat o reținere față de intervenții radicale în imaginea grafică a cuvintelor. Păstrarea lui *c* are în unele cazuri un rol deosebit. Între *Café* și *Kaffee* există de regulă o diferențiere semantică: *Café* = ‘cafenea’, iar *Kaffee* = ‘băutură: cafea’.

După cum am menționat anterior, atât cuvintele străine în general, cât și împrumuturile franceze în special, nu cunosc o ortografiere unitară în limba germană. Întâlnim atât fenomenul de integrare, cât și fenomenul de transfer, iar integrarea grafematică indică un grad mai mare de integrare.

Forma scrisă a cuvintelor certifică evoluția unei limbi. Comparând primele atestări scrise ale împrumuturilor franceze în limba germană (cf. BRUNT 1983) cu forma lor actuală, observăm că erau mai apropiate formei din limba sursă decât sunt acum. Întâlnim acolo forme neintegrate precum: *piquant*, *Couvert*, *Bravour*, *chicanieren*, *Intrigue*, pentru a aminti doar câteva. Integrarea pe plan grafematic se întinde deci pe o perioadă mai îndelungată de timp, perioadă în care au fost necesare diverse intervenții. Aceste intervenții, respectiv reforme ortografice nu au determinat însă niciodată modificări esențiale, ci au avut ca urmare o adaptare de la caz la caz a cuvintelor străine în cauză: „Angleichung von Fall zu Fall“ (DROSDOWSKI 1974/1975: 12).

În special la cuvintele străine de origine franceză poate fi observată coexistența fenomenelor de transferență (< ou >, < ai >) și integrare (< u >, < ä >). Pot fi aduse spre ilustrare multe cuvinte care atestă existența unui astfel de stadiu intermediar: *Coupon* — *Kupon*, *Chauffeur* — *Schofför* ș.m.a.

În cele ce urmează vom descrie sumar modul în care grafia franceză a suferit modificări în limba germană, indicând elementele transferate, precum și pe cele integrate. Ambele limbi au un inventar de litere aproape similar. Dar cu ajutorul acestor litere sunt redată două sisteme fonetice diferite. Mai ales în cazul cuvintelor străine se ivește dificultatea de a le reda în scris, deoarece grafia lor nu poate fi dedusă din forma lor sonoră. HELLER (1981: 155) atrage atenția asupra acestei dificultăți și subliniază:

Als Kernfrage der Fremdwortschreibung erweisen sich somit die fremden Phonem-Graphem-Beziehungen, d.h. das Vorhandensein spezifisch fremder, in heimischen Wörtern nicht vorkommender Grapheme, im

Sinne von Phonographemen (d.h. mit Phonembezug definierten Graphemen).

Întrebarea care se impune este: Cum poate fi redat un fonem pe plan grafematic în cele două limbi?

În ambele limbi există aceleași 26 de litere, dar mult mai multe sunete. Sistemul fonetic al limbii germane cuprinde aproximativ 20 de consoane și 15 vocale, acestea din urmă fiind grupate în două șiruri de 8 vocale încordate sau lungi și 7 vocale neîncordate sau scurte. Criteriul de diferențiere imediat următor este legat de valoarea lor silabică (cf. VENNEMANN 1991; BECKER 1998: 48cc; MAAS 1999: 171c). Se adaugă, în funcție de punctul de vedere, africatele, vocalele reduse și diftongii. Se poate vorbi despre un fenomen de integrare totală în cazul în care un cuvânt conține numai sunete ale acestui sistem și nu are o structură silabică străină. În cazul limbii franceze există și o serie de semne diacritice care contribuie la diferențierea sunetelor: *accent grave* pe < à, è, ù >, *accent aigu* pe < á, é >, *accent circonflexe* < â, ê, î, ô, û >, *trema* pe < ë, ï > și *sedila* < ç >. Aceste semne slujesc unei relații fonem-grafem mai echilibrate în această limbă. Limba germană cunoaște în acest sens semnele < ä, ö, ü > și ligatura < ß >. În cea mai mare parte semnele diacritice ale limbii franceze nu sunt preluate o dată cu cuvintele în limba germană, de exemplu:

fr. <i>dépêche</i>	> germ. <i>Depesche</i>
fr. <i>naïf</i>	> germ. <i>naiv</i>

O excepție de la această regulă o constituie < é > final, care în această poziție semnalează un /e/. Prin *accent aigu* este împiedicată rostirea unui # *instabile*. Și în germană < e > final semnalează rostirea redusă a lui /#/. Din acest motiv uneori < é > este preluat din franceză în relația /e/, ca de exemplu în *Negligé* sau în *Dekolleté*. Numai în cazul prepoziției *à* este transferat în germană un *accent grave*, de exemplu *vis-à-vis*. În toate celelalte situații aceste semne diacritice care marchează accentuarea diferită a vocalelor se pierd, deoarece semnele însele și funcțiile lor sunt străine limbii germane. În franceză în special calitatea lui < e > depinde de aceste accente, în vreme ce în germană aceasta este reglată de contextul fonetic. Semnele accentuale ar fi complet nesemnificative în limba germană. Cuvinte ca de exemplu arhaismul *Tête-à-tête*, care conține în germană diverse accente, sunt excepții care întăresc regula generală de pierdere a acestor semne.

O integrare consecventă are loc la adaptarea cuvintelor străine de origine franceză la regulile scrierii cu majusculă și minusculă. În special substantivele, care în franceză se scriu de regulă cu inițială mică, trebuie să

fie adaptate la normele ortografiei germane care prevede scrierea cu majusculă a substantivelor.

Trebuie amintit și un alt fenomen: unele cuvinte compuse se scriu în franceză cu cratimă: *pot-pourri*, *rendez-vous*, *porte-monnaie*. Deoarece însă aceste cuvinte sunt preluate în germană ca unități lexicale, elementele componente care contribuie la formarea acestor cuvinte nu mai sunt identificate, astfel încât în germană ele se scriu împreună: *Potpourri*, *Rendezvous*, *Portemonnaie*. Alături de acestea există însă și compuse complexe ca *Tête-à-tête*, *vis-à-vis*, care sunt preluate în forma lor franceză.

În cele ce urmează ne vom referi sumar la câteva caracteristici ale grafemelor vocalice și consonantice.

Sistemele vocalice ale celor două limbi, germană și franceză, cunosc deosebiri considerabile. Pot fi aduse numeroase exemple de cuvinte în care aceeași vocală fie a fost transferată, fie s-a adaptat deja limbii germane (s-a integrat), fie sunt posibile două scrieri ale cuvântului. Aceste oscilări demonstrează existența unei tendințe de integrare a elementelor franceze în germană. Vom aduce spre ilustrare câteva exemple: Fonemul /u/ este redat grafic în franceză prin grafemul < ou > (*clou*, *blouse*). În germană se preia în unele situații scrierea franceză cu < ou > (transfer), în altele se impune scrierea germană cu < u > (integrare):

- /u/ — fr. < ou >
 — germ. — < ou > (transfer)
 — < u > (integrare)
- fr. *clou* > germ. *Clou* [klu:]
- fr. *coupe* > germ. *Coupe* [kup]
- fr. *courage* > germ. *Courage* [ku'ra:¼e]
- fr. *blouse* > germ. *Bluse*
- fr. *couvert* > germ. *Kuvert*
- fr. *bouquet* > germ. *Bukett*

La unele cuvinte sunt posibile două moduri de scriere:

- fr. *nougat* > germ. *Nougat* / *Nugat*
- fr. *bravour* > germ. *Bravour* / *Bravur*
- fr. *coupon* > germ. *Coupon* / *Kupon*

- /y/ — fr. < u > (transfer)
 — germ. < ü > (integrare)

- fr. *parvenu* > germ. *Parvenu*
- fr. *revue* > germ. *Revue*
- fr. *bordure* > germ. *Bordüre*

fr. *brochure* > germ. *Broschüre*
 fr. *début* > germ. *Debüt*

- /ø, œ/ — fr. < eu > (transfer)
 — germ. < ö > (integrare)

fr. *amateur* > germ. *Amateur*
 fr. *déserteur* > germ. *Deserteur*
 fr. *gouverneur* > germ. *Gouverneur*
 fr. *amoureux* > germ. *amurös*
 fr. *liqueur* > germ. *Likör*
 fr. *tendancieux* > germ. *tendenziös*

Și în această situație există cuvinte care permit două posibilități de scriere:

fr. *chauffeur* > germ. *Chauffeur* / *Schofför*

La o analiză atentă a materialului ilustrativ propus, se poate constata că multe adjective terminate în *-eux*, *-euse* s-au transformat în *-ös*, adică s-au integrat limbii germane. Prin urmare, integrarea poate avea și o motivație morfologică. La substantivele terminate în *-eur*, *-euse* este consemnată frecvent forma transferată, de exemplu:

fr. *pompeux* > germ. *pompös*
 fr. *délicieux* > germ. *deliziös*
 dar fr. *masseur* > germ. *Masseur*
 fr. *masseuse* > germ. *Masseuse*

- /o, %/ — fr. < o >, < au >, < eau > (transfer)
 — germ. < o > (integrare)

fr. *aubergine* > germ. *Aubergine*
 fr. *niveau* > germ. *Niveau*
 fr. *plateau* > germ. *Plateau*
 fr. *bureau* > germ. *Büro*
 dar fr. *sauce* > germ. *Sauce* / *Soße*

- /ʒ/ — fr. < ai >, < è >, < e >, < ei > (transfer)
 — germ. < ä >, < e > (integrare)

fr. *canaille* > germ. *Canaille*
 fr. *palais* > germ. *Palais*
 fr. *beige* > germ. *beige*
 fr. *manège* > germ. *Manege*
 fr. *crème* > germ. *Creme*

fr. *affaire* > germ. *Affäre*
 fr. *fontaine* > germ. *Fontäne*

O anume nesiguranță în ceea ce privește scrierea poate fi constatată și la o serie de cuvinte în cazul cărora alegerea variantei integrate sau transferate este lăsată la latitudinea celui care scrie:

fr. *mayonnaise* > germ. *Mayonnaise* / *Majonäse*
 fr. *portrait* > germ. *Portrait* / *Porträt*

Numai terminațiile adjectivale *-aire* și *-ain* sunt integrate fără excepție în limba germană ca *-är* și *-än*:

fr. *mondain* > germ. *mondän*
 fr. *populaire* > germ. *populär*
 fr. *ordinaire* > germ. *ordinär*

În ceea ce privește fonemele /a/, /i/, /e/, regulile fonografematice se deosebesc doar nesubstanțial, astfel încât nu se poate vorbi de transferul sau integrarea acestora.

- Cantitatea vocalelor este determinată în limba germană de contextul sonor, dar și de factori grafematici. Lungimea vocalelor poate fi astfel redată prin grupuri de grafeme corespunzătoare, adică prin vocale geminate sau prin litere care marchează lungirea, de exemplu < ie >, < uh >. Franceza nu dispune de o astfel de posibilitate. În cazul împrumuturilor din franceză, cantitatea vocalelor trebuie marcată prin fonemele — eventual prin grafemele — imediat următoare, deoarece posibilitatea de geminare a vocalelor sau de inserare a unui grafem pentru marcarea rostirii lungi, fenomene specifice limbii germane, nu se transferă asupra împrumuturilor din franceză.

Singura excepție o constituie < e > în poziție finală. În această poziție grafemul < e > semnalează în vocabularul moștenit al limbii germane un /#/ neaccentuat. Această relație de corespondență < e > ↔ /#/ există și în franceză, de exemplu în *clique*. Dacă însă în franceză trebuie să fie realizat un /e/ în poziție finală, acest fonem trebuie redat prin grafemele < é > sau < ée >. În germană va fi preluat fie grafemul cu semn diacritic < é >, fie numai scrierea geminată:

fr. *décolleté* > germ. *Dekolleté*
 fr. *négligé* > germ. *Negligé*
 fr. *gelée* > germ. *Gelee*
 fr. *matinée* > germ. *Matinee*

Sub influența acestor cuvinte, semnele < ee > sunt reinterpretate, în analogie cu regulile germanei, ca semne de lungire în relație cu /e:/. Astfel poate fi explicată scrierea unei serii întregi de cuvinte a căror terminație < é > devine în germană < ee >.

fr. <i>comité</i>	>	germ. <i>Komitee</i>
fr. <i>résumé</i>	>	germ. <i>Resümee</i>
fr. <i>canapé</i>	>	germ. <i>Kanapee</i>
fr. <i>cliché</i>	>	germ. <i>Klischee</i>
fr. <i>coupé</i>	>	germ. <i>Kupee</i>
fr. <i>plissé</i>	>	germ. <i>Plissee</i>

Pe de o parte, în aceste situații avem de-a face cu renunțarea la un semn de accentuare necunoscut, pe de altă parte, cu înlocuirea unei reguli fonografemice străine cu o regulă a limbii receptoare, această integrare semnalând un grad mai mare de integrare.

- Celălalt factor care determină în limba germană cantitatea vocalelor este contextul sonor. Dacă condițiile contextuale sunt de așa natură încât în franceză să permită o vocală scurtă, în germană însă să ceară o vocală lungă, există două posibilități de integrare: fie cantitatea vocalei se modifică, de exemplu în fr. *mode* [mɔd(#)] > germ. *Mode* [mo:d#] (integrare fonologică), fie se păstrează cantitatea vocalei, dar se alterează condițiile contextuale. Este vorba în aceste situații de geminarea consoanei următoare în plan grafematic, de exemplu fr. *étape* [etap(#)] > germ. *Etappe* [e'tap#].

Geminarea a putut fi constatată la următoarele consoane:

< f >	>	< ff >	fr. <i>agrafe</i>	>	germ. <i>Agraffe</i>
			fr. <i>carafe</i>	>	germ. <i>Karaffe</i>
< p >	>	< pp >	fr. <i>étape</i>	>	germ. <i>Etappe</i>
			fr. <i>troup</i>	>	germ. <i>Truppe</i>
< l >	>	< ll >	fr. <i>appel</i>	>	germ. <i>Appell</i>
			fr. <i>bal</i>	>	germ. <i>Ball</i>

Terminația adjectivală *-el* se transformă în *-ell*. Este posibil ca această transformare să aibă loc sub influența desinenței franceze de feminin *-elle*.

			fr. <i>éventuel</i>	>	germ. <i>eventuell</i>
			fr. <i>universel</i>	>	germ. <i>universell</i>
< t >	>	< tt >	fr. <i>compote</i>	>	germ. <i>Kompott</i>
			fr. <i>cravate</i>	>	germ. <i>Krawatte</i>
< c >	>	< ck >	fr. <i>choc</i>	>	germ. <i>Schock</i>
			fr. <i>chic</i>	>	germ. <i>schick</i>

În cazul în care geminarea grafemelor consonantice privea vocalele purtătoare ale accentului principal, se produc totodată și simplificări, fenomen ce poate fi urmărit îndeosebi după vocalele purtătoare ale accentului secundar. Accentul secundar rămânând neschimbat, trebuie să se modifice contextul: consoanele geminate ar condiționa o vocală deschisă, ca de exemplu în *Potpourri* ['p%tp&ri].

< rr >	>	<r>	fr. <i>carrosse</i>	>	germ. <i>Karosse</i>
			fr. <i>carroussel</i>	>	germ. <i>Karussell</i>
			fr. <i>courrier</i>	>	germ. <i>Kurier</i>
< nn >	>	<n>	fr. <i>cannonade</i>	>	germ. <i>Kanonade</i>
			fr. <i>rationnel</i>	>	germ. <i>rationell</i>
			fr. <i>honnête</i>	>	germ. <i>honett</i>
< ff >	>	<f>	fr. <i>buffet</i>	>	germ. <i>Büfett</i> (alături de <i>Buffet</i>).

Și în cazul consoanelor pot fi aduse exemple de transfer și integrare:

• /k/	—	fr.	< c >		
			< cc >		
			< qu >		
	—	germ.	< k >		
			< ck >		
< c >	>	< k >	fr. <i>balcon</i>	>	germ. <i>Balkon</i> (integrare)
			fr. <i>confiture</i>	>	germ. <i>Konfitüre</i>
			fr. <i>anecdote</i>	>	germ. <i>Anekdote</i>
			fr. <i>cantine</i>	>	germ. <i>Kantine</i>
< c >	>	< ck >	fr. <i>choc</i>	>	germ. <i>Schock</i> (integrare)
			fr. <i>chic</i>	>	germ. <i>schick</i>
< c >	—	< c >	fr. <i>cancan</i>	>	germ. <i>Cancan</i> (transfer)
			fr. <i>camembert</i>	>	germ. <i>Camembert</i>
			fr. <i>courage</i>	>	germ. <i>Courage</i>
			fr. <i>parcours</i>	>	germ. <i>Parcours</i>

Există însă și o serie de cuvinte care se află într-un stadiu intermediar, ele cunoscând atât forme integrate, cât și forme transferate:

fr. <i>canaille</i>	>	germ. <i>Canaille</i> / <i>Kanaille</i>
fr. <i>code</i>	>	germ. <i>Code</i> / <i>Kode</i>

fr. <i>coupé</i>	> germ. <i>Coupé</i> / <i>Kupee</i>
fr. <i>cognac</i>	> germ. <i>Cognac</i> / <i>Kognac</i>

Grupul consonantic < cc > este integrat în limba germană sub forma < kk >, ca în fr. *accord* > germ. *Akkord*, deși < kk > nu există în cuvintele germane moștenite; lui < kk > îi corespunde în cuvintele germane moștenite un < ck >.

< qu > >	< k >	fr. <i>masque</i>	> germ. <i>Maske</i> (integrare)
		fr. <i>banquier</i>	> germ. <i>Bankier</i>
		fr. <i>brusque</i>	> germ. <i>brüsk</i>
		fr. <i>bouquet</i>	> germ. <i>Boukett</i>
< qu > >	< ck >	fr. <i>attaque</i>	> germ. <i>Attacke</i> (integrare)
		fr. <i>jaquette</i>	> germ. <i>Jackett</i>
		fr. <i>choquer</i>	> germ. <i>schockieren</i>
< qu > —	< qu >	fr. <i>clique</i>	> germ. <i>Clique</i> (transfer)
		fr. <i>équipage</i>	> germ. <i>Equipage</i>
		fr. <i>mannequin</i>	> germ. <i>Mannequin</i>
		fr. <i>marquis</i>	> germ. <i>Marquis</i> ‘titlu de noblete’

Înlocuirea grafemelor străine cu grafeme indigene poate fi întâlnită foarte frecvent în cazul fonemului /k/, dar trebuie remarcat că nu s-a impus o regulă unitară în această privință.

- /g/ — fr. < g > înainte de /a, o, u/
 < gu > înainte de /e, i, y/
 — germ. < g >

< g > —	< g >	fr. <i>garde</i>	> germ. <i>Garde</i>
		fr. <i>gobelin</i>	> germ. <i>Gobelin</i>
< gu > >	< g >	fr. <i>guirlande</i>	> germ. <i>Girlande</i> (integrare)
		fr. <i>intrigue</i>	> germ. <i>Intrige</i>
		fr. <i>vague</i>	> germ. <i>vage</i>

Transferurile sunt de găsit în cuvinte mai puțin uzuale:

< gu > —	<gu>	fr. <i>guillotine</i>	> germ. <i>Guillotine</i> (transfer)
		fr. <i>guillocheur</i>	> germ. <i>Guillocheur</i> ‘ghiloș’
		fr. <i>gueridon</i>	> germ. <i>Gueridon</i> ‘masă mică rotundă’
• /v/ — fr. < v >			
— germ. < w >			
< v > >	< w >	fr. <i>cravatte</i>	> germ. <i>Krawatte</i> (integrare)
		fr. <i>veste</i>	> germ. <i>Weste</i>

		fr. <i>vandalisme</i>	> germ. <i>Wandalismus</i>
< v >	—	< v >	fr. <i>bravour</i> > germ. <i>Bravour</i> (transfer)
		fr. <i>frivole</i>	> germ. <i>frivol</i>
		fr. <i>invasion</i>	> germ. <i>Invasion</i>
		fr. <i>vernissage</i>	> germ. <i>Vernissage</i>

- /s/ — fr. < s > inițial
 < ss >
 < c > înainte de /e, i, y/
 < ç >
 — germ. < s >
 < ss > intervocalic, final
 < ß > intervocalic, final

Integrarea sub forma lui < ss > sau < ß > depinde de cantitatea vocalei anterioare: după vocală scurtă stă < ss >, după vocală lungă < ß >.

< c >	>	< ss >	fr. <i>race</i>	> germ. <i>Rasse</i> (integrare)
< ç >	>	< ss >	fr. <i>façade</i>	> germ. <i>Fassade</i>
			fr. <i>façon</i>	> germ. <i>Fasson</i>
< c >	>	< ß >	fr. <i>sauce</i>	> germ. <i>Soße / Sauce</i>
< c >	—	< c >	fr. <i>annonce</i>	> germ. <i>Annonce</i> (transfer)
			fr. <i>balance</i>	> germ. <i>Balance</i>
			fr. <i>farce</i>	> germ. <i>Farce</i>
			fr. <i>nuance</i>	> germ. <i>Nuance</i>

- /|/ — fr. < ch >
 — germ. < sch >
 < s > înainte de < p, t >

< ch >	>	< sch >	fr. <i>brochure</i>	> germ. <i>Broschüre</i> (integrare)
			fr. <i>douche</i>	> germ. <i>Dusche</i>
			fr. <i>manchette</i>	> germ. <i>Manschette</i>
			fr. <i>chicane</i>	> germ. <i>Schikane</i>
< ch >	—	< ch >	fr. <i>affiche</i>	> germ. <i>Affiche</i> (transfer)
			fr. <i>chance</i>	> germ. <i>Chance</i>
			fr. <i>charme</i>	> germ. <i>Charme</i>
			fr. <i>revanche</i>	> germ. <i>Revanche</i>

Se poate constata că unele cuvinte frecvent utilizate, ca de exemplu *Chef*, *Charme*, *Chance*, nu sunt integrate.

Au fost puse în discuție doar câteva exemple de transfer și integrare. Fenomenul de integrare se rezumă doar la o parte a vocabularului de

origine străină și ilustrează modul în care cuvintele străine pot fi adaptate grafematic limbii germane.

- În domeniul grafematicii este evident faptul că fenomenul de integrare survenit în cadrul unui cuvânt atrage după sine un alt fenomen de integrare în cadrul aceluiași cuvânt. Astfel de „integrări multiple“ pot fi ilustrate printr-o serie de lexeme, ca de exemplu:

fr. *chicane* > germ. *Schikane*
 fr. *brochure* > germ. *Broschüre*
 fr. *amoureux* > germ. *amurös*
 fr. *bureau* > germ. *Büro*
 fr. *douche* > germ. *Dusche*

- Poate fi observată și o altă tendință: un transfer poate împiedica alte integrări. Astfel *Kusine* a fost integrat în limba germană, în vreme ce *Cousin* a fost transferat. Fonemul străin /ʒ-/ este cel care nu a permis integrarea.

fr. *cousine* > germ. *Kusine*
 dar fr. *cousin* > germ. *Cousin*

Condiția integrării grafemice este o integrare fonologică premergătoare. Aspectul sonor integrat al cuvântului trebuie adaptat sistemului grafemic al limbii receptoare.

BIBLIOGRAFIE

- Becker, Thomas, *Das Vokalsystem der deutschen Standardsprache*, Frankfurt/Main, 1998.
- Börner, Wolfgang, *Die französische Orthographie*, în: *Romanistische Arbeitshefte*, Niemeyer, Tübingen, 1977.
- Brunt, Richard James, *The influence of the French language on the German Vocabulary (1649-1735)*, în: *Studia Linguistics Germanica* 18, Berlin, New York, 1983.
- Drosdowski, Günther, *Möglichkeiten und Grenzen einer Reform der Fremdwort-orthographie*, în: *Jahrbuch für internationale Germanistik*, Jg. 6, Heft 2, 1974/75, p. 6-19.
- Duden⁴, *Deutsches Universalwörterbuch*, Mannheim, Leipzig, Wien, Zürich, 2001.
- Heller, Klaus, *Untersuchungen zu einer Reform der deutschen Orthographie auf dem Gebiet der Fremdwortschreibung*, în: *Linguistische Studien*, Reihe A, 83/I (*Sprachwissenschaftliche Untersuchungen zu einer Reform der deutschen Orthographie*), Akademie-Verlag, Berlin, 1981, p. 154-227.

- Hermann, Ursula, *Die neue deutsche Rechtschreibung*, völlig neu bearbeitet und erweitert von Prof. Dr. Lutz Götze, Gütersloh, 1996.
- Maas, Utz, *Phonologie. Eine Einführung in die funktionale Phonetik des Deutschen*. Opladen, 1999.
- Marki, Marianne / Angelika Ionaş, *Die neue Rechtschreibung*, Temeswar, 2000.
- Munske, Horst H., *Zur Fremdheit und Vertrautheit der "Fremdwörter" im Deutschen. Eine interferenzlinguistische Skizze. Germanistik in Erlangen*, in: Peschel, Dietmar (coord.), *Erlanger Forschungen, Reihe A, Geisteswissenschaften*, Bd. 31, Universitätsbund, Erlangen, 1983, p. 559-595.
- Piirainen, Ilpo Tapani, *Handbuch der deutschen Rechtschreibung*, Bochum, 1981.
- Söll, Ludwig, *Gesprochenes und geschriebenes Französisch*, in: *Grundlagen der Romanistik*, Bd. 6, Berlin, 1974.
- Vennemann, Theo, *Syllable structure and syllable cut prosodies in Modern Standard German*, in: Bertinetto, Piermarco (u. a.), (coord.): *Certamen Phonologicum II Turin*, 1991, p. 211-243.

BEMERKUNGEN ZUR ORTHOGRAPHIE DER FRANZÖSISCHEN ENTLEHNUNGEN IM DEUTSCHEN

(Zusammenfassung)

Vorliegende Arbeit stellt in den Mittelpunkt der Betrachtung das geschriebene Wort. Es soll gezeigt werden, ob und wie sich die Schreibung französischer Entlehnungen im Deutschen durch empfängersprachliche Beeinflussung ändert, was transferiert und was integriert wird. Die Untersuchung geschieht kontrastiv und unter Einbeziehung der lautlichen Seite. Es werden nur einige Beispiele für Transferenzen und Integrationen angeführt. Die Integrationen zeigen Möglichkeiten an, wie die fremden Wörter graphematisch dem Deutschen angepasst werden. Die Wörter, die keine dem Deutschen fremde Laute enthalten, brütern sich am leichtesten ein und wenn sie häufig gebraucht werden, wird die ursprüngliche Schreibweise in die deutsche umgesetzt. Eine Zeitlang kann es noch ein Schwanken zwischen zwei Schreibweisen geben.

MODALPARTIKELN IN FRAGESÄTZEN

von
Marianne MARKI

Die Modalpartikeln sind ein linguistisch noch nicht erschlossenes Gebiet, da die Modalpartikel-Forschung noch viele Lücken aufweist. Deshalb müssen die Termini *Partikel* und *Modalpartikeln* (Mp_n) in jeder linguistischen Arbeit stets neu definiert werden, da bislang noch keine verbindliche Abgrenzung gegenüber anderen Wortklassen existiert.

In den gängigen Nachschlagewerken und Grammatiken sieht man die Mp_n meist als Teilklassse der Partikeln, wobei die Binnendifferenzierung der Partikelklasse unterschiedlich bleibt. Als klassisches Partikelkriterium gilt ihre Nicht-Flektierbarkeit. Die Schwierigkeit der Abgrenzung besteht darin, dass es keine Mp gibt, die nicht gleichzeitig eine andere Wortart annehmen könnte.

Die *Bedeutung* der Mp_n gilt als schwer beschreibbar. Zu diesen Partikeln werden in der Regel 13-16 Partikeln gezählt, die Zuordnung schwankt etwa, ebenso wie die Klassifizierungsprinzipien. Am häufigsten werden genannt: *aber, auch, bloß, denn, doch, eben, eigentlich, etwa, ja, mal, nur, schon, vielleicht, wohl* (vgl. Helbig 1981: 28-30).

In den traditionellen Wörterbüchern werden sie noch charakterisiert als ohne eigentliche Bedeutung. Schlägt man in einem Wörterbuch nach, so ist die Bedeutungserläuterung entweder durch Synonymangaben (Wahrig 1978), durch erklärende Sätze (Duden) oder durch die Kombination von beiden realisiert (Universalwörterbuch).

Die Bedeutungserläuterungen sind dem Stand der Forschung entsprechend unklar, es handelt sich zumeist um rein subjektive, interpretative Kategorien. Die in *Wahrig* zu findenden Synonymangaben sind unzutreffend und der *Duden* verzichtet ganz auf Synonymangaben.

In neuerer Zeit gibt es zahlreiche Versuche zur Beschreibung der Funktion der Mp_n . Als besondere Schwierigkeit für die Bedeutungsbeschreibung dieser Wortklasse wird häufig genannt, sie seien so polysem, dass es nicht möglich ist, eine Grundbedeutung anzugeben, sondern sie hätten in unterschiedlichen Kontexten auch unterschiedliche Funktionen. Als sehr schwieriges Problem bleibt die Frage, wieviele homonyme Mp_n jeweils unterschieden werden müssen bzw. wieviel verschiedene Bedeutungen von einer Mp jeweils zu unterscheiden sind.

Das generelle Merkmal der Mp_n , auf vorherige Annahmen der Gesprächspartner Bezug zu nehmen, macht sie geeignet als sprachliches Mittel der Metakommunikation zu fungieren, das es dem Sprecher erlaubt, sein sprachliches Verhalten zu kommentieren bzw. den Stellenwert seiner Äußerung im größeren Kontext der Kommunikation deutlich zu machen. Durch die Bezugnahmen auf Vorwissen von Sprecher und / oder Hörer haben die Mp_n auch bestimmte gesprächsorganisierende Funktionen. So ist es mit ihrer Hilfe möglich, auf bestimmte als bekannt vorausgesetzte Informationen zu verweisen, ohne sie noch einmal ausdrücklich anführen zu müssen. Jede Partikel hat in diesem Zusammenhang eine spezielle Verweisfunktion.

Mp_n treten zur illokutiven Funktion eines Satzes oder einer Äußerung in Beziehung. Der Sprecher bringt mit ihrer Hilfe seine mit dem Sprechakt verknüpfte Einstellung bzw. seine Absicht zum Ausdruck. Ihr Gebrauch in einer bestimmten Situation trägt zur Definition dieser Situation bei (vgl. dazu auch Franck). Auch *Bastert* unterstreicht: „Im Mittelpunkt der Mp -Betrachtung stehen daher die situative Komponente des Verstehensvorgangs und seine Zielgerichtheit auf eine der Bedeutung zugeordnete, unterstellte Wirkung der jeweiligen Äußerung im Situationskontext und Gesprächsverlauf.“ (Bastert 1985: 6)

Innerhalb des herkömmlichen, rein semantischen Ansatzes versucht man, Mp_n genau wie andere lexikalische Einheiten zu beschreiben. Sie besitzen hier keine selbständige lexikalische Bedeutung. Diese wird nur im Zusammenhang mit dem durch die Satzart implizierten Bedeutungsgehalt der Äußerung gesehen. Die Verteilung der verschiedenen Mp_n auf strukturelle Satztypen ist relativ gründlich erschlossen. Die Aufteilung der Satzarten variiert nur geringfügig. Man unterscheidet im allgemeinen zwischen Deklarativ-, Imperativ- und Interrogativsätzen. **Bastert** (1985: 34) gibt folgende Aufteilung der Mp_n nach den verschiedenen Satzarten:

	Deklarativsatz	Interrogativsatz	Imperativsatz
aber	+	-	-
auch	+	+	+
bloß	+	+	+
denn	-	+	-
doch	+	+	+
eben	+	+	+
eigentlich	+	+	+
einfach	+	-	+
etwa	-	+	-
halt	+	+	+

ja	+	+	+
mal	+	+	+
nämlich	+	-	-
ruhig	+	-	+
schon	+	+	+
vielleicht	+	+	+
wohl	+	+	+

Wie aus dieser Tabelle ersichtlich ist, können nicht alle Mp_n in Interrogativsätzen verwendet werden: zwei von ihnen sind ausschließlich auf Fragen beschränkt (*denn* und *etwa*). Aber auch die Mp_n , die in Interrogativsätzen vorkommen, können nicht in jedem Fall gleichermaßen in Entscheidungs- wie in Ergänzungsfragen eingesetzt werden. Dementsprechend kann man auch von einer Distribution der Mp_n in Abhängigkeit von den verschiedenen Fragetypen sprechen. Das folgende Schema soll die Distribution verdeutlichen (vgl. Hentschel / Weydt 1983):

Abtönungspartikel	Bestimmungsfrage	Entscheidungsfrage
auch	+	+
bloß	+	-
denn	+	+
eigentlich	+	+
etwa	-	+
nur	+	-
schon	+	-
wohl	+	+

Diese Angaben der Tabelle können durch Beispielsätze illustriert werden:

- auch:** Warum hast du ihm *auch* geholfen?
Hast du *auch* alles eingepackt?
- bloß:** Was soll ich *bloß* machen?
*Hast du ihm *bloß* alles erzählt?
- denn:** Wie heißt du *denn*?
Hörst du ihn *denn* schon?
- eigentlich:** Was macht er *eigentlich* hier?
Haben wir *eigentlich* noch Zeit?
- etwa:** *Was hörst du *etwa*?
Hast du *etwa* schon wieder Schokolade gegessen?
- nur:** Wo habe ich *nur* mein Heft?

- *Hast du ihn *nur* kennengelernt?**
schon: Wer soll das *schon* gesehen haben?
***Soll ich *schon* gehen?**
wohl: Wieviel kostet *wohl* dieses Kleid?
 Ist Maria *wohl* schon zu Hause?

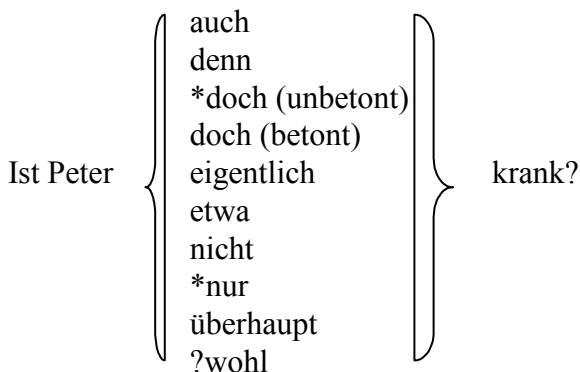
In einigen Fällen (z. B. bei *auch*) kommt es zu einer Veränderung der semantischen Funktion, wenn die Partikel statt in einer Entscheidungs- in einer Ergänzungsfrage verwendet wird.

Auch **Brauß** (1988: 95-96) nimmt eine Distribution einiger Mp_n : *auch*, *denn*, *doch*, *eigentlich*, *etwa*, *nicht*, *nur*, *überhaupt*, *wohl* in vier Typen von Fragesätzen vor.

Modalpartikel	Entscheidungs- frage	Alternativ- frage	Bestätigung s-frage	Ergänzungs- frage
auch	+	?	-	-
denn	+	+	-	+
doch (unbet.)	-	-	+	+
doch (betont)	+	+	+	+
eigentlich	+	+	?	+
etwa	+	+	-	-
nicht	+	+	-	+
nur	-	-	-	+
überhaupt	+	+	?	+
wohl	?	?	+	+

Auch diese Angaben aus der Tabelle können durch Beispielsätze illustriert werden (vgl. Brauß 1988):

1. Entscheidungsfragen

2. Alternativfragen

Ist Peter	{ ?auch denn *doch (unbetont) doch (betont) eigentlich etwa nicht *nur (bloß) überhaupt wohl }	krank oder gesund?
-----------	--	--------------------

3. Bestätigungsfragen

Peter ist ?	{ *auch *denn doch (unbetont) doch (betont) eigentlich *etwa *nicht *nur (bloß) ?überhaupt wohl }	krank?
-------------	---	--------

4. Ergänzungsfragen

Warum ist Peter	{ *auch denn doch (unbetont) doch (betont) eigentlich *etwa *nicht nur (bloß) überhaupt wohl }	krank?
-----------------	--	--------

Wie man aus diesen Beispielsätzen sehen kann, ist die Distribution der Partikeln in Alternativfragen ganz ähnlich wie in Entscheidungsfragen. Völlig unzulässig sind in beiden Fragetypen nur zwei der angeführten

Partikeln, nämlich *nur* und unbetontes *doch*. Unbetontes *doch* kommt nur in Bestätigungs- und Ergänzungsfragen vor.

Das Vorkommen der Mp_n in den unterschiedlichen Fragetypen ist ein Hinweis darauf, dass die spezielle Bedeutung der Mp_n nicht mit allen Typen verträglich ist. Der Grund dafür ist, dass Mp_n auf bestimmte Typen von Vorwissen hinweisen, ebenso wie die Fragesätze, wobei dies durch die beiden Ausdrucksmöglichkeiten (Satzmodus und Mp_n) gekennzeichnete Vorwissen in einigen Fällen kombinierbar ist, in anderen Fällen bildet es einen Widerspruch. Bei Entstehen eines Widerspruchs ist die Mp nicht verwendbar.

Die Partikel bezieht sich auf das Rhema des Satzes. Das Rhema bildet als derjenige Satzteil, dem der höchste Mitteilungswert zukommt, zugleich die zentrale Aussage des Satzes.

Ergänzungsfragen unterscheiden sich von Assertionssätzen in Bezug auf die Folge der Satzglieder nur dadurch, dass die erste Stelle im Satz hier einem Interrogativpronomen vorbehalten ist.

Warum hat || Onkel Max || seiner Nichte || das Buch gekauft?

An den mit || gekennzeichneten Stellen des Beispielsatzes können Partikeln wie *denn*, *eigentlich*, *wohl* eingesetzt werden. Wird das *Buch* hingegen mit unbestimmtem Artikel gebraucht, so entfällt eine der Stellungsmöglichkeiten:

Warum hat || Onkel Max || seiner Nichte ein Buch |*| gekauft?

Es stellt sich die Frage, wie die Aufteilung in Thema und Rhema bei Bestimmungsfragen bewertet werden muss. Den Sprecher interessiert das **Warum** einer ganz bestimmten Handlung. Innerhalb dieser Handlung gibt es ein zweites Element, dem der Sprecher besondere Aufmerksamkeit schenkt: *das Buch*. Die Frage setzt, so wie sie gestellt ist, beim Hörer eine Kenntnis des in der Frage ausgedrückten Sachverhaltes voraus. Dies würde normalerweise den Gebrauch des bestimmten Artikels indizieren. Benutzt der Sprecher nun den unbestimmten Artikel, so drückt er damit aus, dass ihn nicht so sehr das bestimmte Buch zu seiner Frage motiviert, sondern vielmehr die Tatsache, dass überhaupt ein Buch gekauft wurde. Hier liegt somit das Rhema der Aussage. Folgerichtig muss für die zweite Frage entweder ein zweigipfliges Rhema (*warum* und *ein Buch*) oder aber zumindest einen Nebenton auf *ein Buch* annehmen. Die Partikel kann in beiden Fällen nicht nach dem rhematischen Satzteil stehen, denn auch hier ist die **Regel 1** gültig: *Die Partikel steht vor dem Rhema*.

Genau wie in Assertionen kann auch in Ergänzungsfragen das flektierte Verb die Funktion des Rhemas übernehmen. Dann gilt **Regel 2**: *Bildet das flektierte Verb das Rhema, so kann die Partikel an letzter Stelle im Satz stehen.*

Warum kauft Onkel Max seiner Nichte das Buch *denn*?

Eine völlig andere Satzstellung tritt in **Entscheidungsfragen** auf. Solche Sätze werden durch das finite Verb eingeleitet. Sind weitere Konstituenten des Prädikats vorhanden, so stehen sie am Ende des Satzes. Zwischen diesen beiden Polen des Satzes ist die Stellung der Glieder relativ frei, soweit es sich nicht um Pronomina handelt.

Hat || Onkel Max || seiner Nichte || das Buch || gekauft?

An den mit || gekennzeichneten Stellen können die Partikeln *denn*, *eigentlich*, *wohl* stehen. Ersetzt man auch hier den bestimmten Artikel **das** durch **ein**, so sieht man, dass keine Stellung der Partikel nach dem nunmehr unbestimmten direkten Objekt möglich ist.

Hat || Onkel Max || seiner Nichte || ein Buch ||*|| spendiert?

Auch hier gilt die **Regel 1** (= Die Partikel steht vor dem Rhema.). Ebenfalls **Regel 2** ist hier gültig: bei Rhemafunktion des flektierten Verbs wird die Partikel ans Ende des Satzes gestellt.

Kauft Onkel Max seiner Nichte das Buch *denn*?

Ausgehend von diesen Bemerkungen zur Rolle der Mp_n sollen Verwendungsbedingungen einiger Mp_n in Fragesätzen untersucht werden.

1. Denn

Denn kennzeichnet eine Äußerung eindeutig als Fragehandlung. Sie kommt sowohl in Entscheidungs- als auch Ergänzungsfragen vor. Die Partikel *denn* hat nur eine Bedeutung: sie weist darauf hin, dass die betreffende Äußerung eine Reaktion auf etwas in der vorliegenden Situation ist; am häufigsten ist das eine Äußerung des Gesprächspartners, so dass *denn* in der überwiegenden Mehrzahl der Fälle eine dialoganaphorische Funktion hat:

- In Ergänzungsfragen wirkt *denn* meistens freundlich:

Wie heißt du *denn*?

- In Entscheidungsfragen wirkt *denn* meistens erstaunt:

Hast du *denn* das Buch gelesen?

Die Erklärung für die Wirkung „Freundlichkeit“ sieht folgendermaßen aus: Der Sprecher stellt nicht nur die betreffende Frage, sondern er deutet mit Hilfe der dialoganaphorischen Bedeutung von *denn* zugleich auch an, dass etwas im Verhalten des anderen ihn zu dieser Frage motiviert. Der, an den die Frage gerichtet ist, versteht mit, dass der Sprecher ihn als Person und Gesprächspartner wahrgenommen hat und ihm dies auch ausdrücklich anzeigt.

Die Partikel *denn* wird vor allem in solchen Fragen verwendet, die an Sprechhandlungen des Gesprächspartners anknüpfen: „... *denn*... weist darauf hin, dass die Frage auf etwas vorher Angesprochenes Bezug nimmt.“ (Weydt 1969: 41)

Soll ich das Buch übersetzen?

Hast du *denn* Zeit?

Ich möchte jetzt was essen.

Was möchtest du *denn* essen?

Fragen mit *denn* knüpfen also an Handlungen des Gesprächspartners an, wobei es unwesentlich ist, ob es sich um verbale oder nicht verbale Handlungen handelt. Woran angeknüpft wird, kann durch einen *dass* oder *weil* eingeleiteter Nebensatz explizit gemacht werden:

Bist du *denn* mein Chef, *dass* du so mit mir redest?

Hab ich *denn* einen Fehler gemacht, *weil* du mich so ansiehst?

Durch Fragen mit *denn* fragt man nach Gründen oder Voraussetzungen von unmittelbar vorausgehenden Handlungen des Gesprächspartners oder man fragt ‚weiter‘ nach näherer Spezifizierung bereits gegebener Informationen. So wird *denn* typischerweise in *expliziten Fragen* nach Begründungen, Rechtfertigungen, Erklärungen etc. verwendet:

Warum *denn*?

Wieso *denn*?

Wie kommt *denn* das?

Wie soll ich *denn* das wissen?

Denn kommt auch in **Gegenfragen** vor, als in Fragen, die eine zuvor gestellte Frage problematisieren.

Es gibt aber auch Fragen mit *denn*, die nicht an vorausgehende Handlungen des Gesprächspartners anknüpfen, sondern an die Situation, in der sich Sprecher und Hörer befinden. Es handelt sich dabei um Ergänzungsfragen:

Wie siehst du *denn* aus?
 Was hast du *denn* in der Hand?
 Wer ist *denn* der Junge dort drüben?

Charakteristisch für diese Fragesätze sind deiktische Elemente:

Was ist *denn* hier los?
 Was will *denn* der hier?
 Wo ist *denn* hier der Chef?

Wesentlich für Fragen mit *denn* scheint auch zu sein, dass der Fragende fest damit rechnet, dass der Hörer die Antwort auf die Frage weiß. *Denn* steht damit im Gegensatz zu *zufällig* und *vielleicht*. Durch diese Elemente wird angezeigt, dass der Fragende keinen Grund zu der Annahme hat, der Befragte könne eine Antwort geben:

Haben Sie *denn* meinen Freund gesehen?
 Haben Sie *zufällig* / *vielleicht* meinen Freund gesehen?

Fragesätze mit *denn* werden fast ausschließlich verwendet um Fragen zu stellen. So können die folgenden Sätze nicht als indirekte Bitten oder Aufforderungen verwendet werden:

Könntest du mir *denn* dein Fahrrad leihen?
 Würdest du *denn* die Tür schließen?

Eine Verwendung solcher Sätze als Bitten oder Aufforderungen wäre möglich, wenn *denn* weggelassen oder durch *mal* ersetzt würde:

Könntest du mir (mal) dein Fahrrad leihen?
 Würdest du (mal) die Tür schließen?

Mit Äußerungen, in denen *denn* vorkommt, würde man an Angebote des Gesprächspartners anknüpfen und sich erkundigen, ob er vielleicht in der Lage wäre, die genannte Handlung auszuführen. Eine Verwendung von Fragesätzen mit *denn* als *Vorwurf* ist jedoch möglich:

Kannst du *denn* nicht schöner schreiben?
 Bist du *denn* wahnsinnig geworden?

Burkhardt hat eine Umfrage zur Bedeutung von Mp_n durchgeführt. Insgesamt wurden 138 Personen befragt (aus Braunschweig, Darmstadt, Ostwestfalen / Lippe). Bei den gemachten Zahlenangaben in Prozent bezieht sich die erste auf die Gesamtzahl der Ankreuzungen pro Paraphrasenvorschlag.

Für *denn* wurde das folgende Beispiel gegeben:

„Der Arzt sagt zum Patienten, der eben in das Sprechzimmer eingetreten ist und dort Platz genommen hat: ‚Was fehlt uns *denn*?‘“

Das Ergebnis war eindeutig:

- 36,76 / 34,25% (=50) der Befragten war für die Paraphrase aus dem *Wörterbuch der deutschen Gegenwartssprache*: „*denn* hat keine eigentliche Bedeutung, es wirkt intensivierend und satzbelebend; in Fragesätzen verstärkt es die ganze Frage oder hebt einzelne Satzglieder besonders hervor, drückt innere Anteilnahme, lebhaftes Interesse, Ungeduld aus“.
- 19,85 / 18,49% (=27) der Befragten entschieden sich für den Vorschlag von *Helbig / Kötz* (1981: 32 f.): „*denn*... verstärkt eine Frage - zugleich mit subjektiver Anteilnahme - nimmt auf Vorausgehendes Bezug und setzt im allgemeinen voraus, dass der Hörer über die erfragte Information bereits verfügt“.
- 16 / 15% der Befragten waren für den Vorschlag von *Franck und König*, wonach *denn* bedeutet: „es gibt einen aktuellen Anlass für meine Frage, es gibt einen deutlichen Bezug zu der Situation, in der wir, Sprecher und Hörer, uns befinden“ (vgl. Franck 1980: 222 ff.; König 1977: 119 ff.).
- 8 / 7% sind für *Dittmanns* Formulierung, *denn* bedeute: „ich habe zur Kenntnis genommen, dass... und es geht mich etwas an“ (1980: 65 ff.)
- 7 / 6% sind für die Meinung *Weydt / Hentschels*, *denn* werde benutzt, „wenn die Frage aus der Situation motiviert ist“ (1983: 8).

2. Eigentlich

Diese Partikel kann sowohl in Entscheidungsfragen als auch in Ergänzungsfragen verwendet werden. Fragen mit *eigentlich* kommen sofort zur Sache. Es sind immer ernsthafte, ‚echte‘ Fragen, bei denen immer ein ernsthaftes Anliegen intendiert ist. Diese Fragen werden häufig durch Sprechhandlungen vorbereitet, die den Zweck haben, die Aufmerksamkeit des Gesprächspartners zu sichern: *hör mal zu, sag mal, übrigens*.

Übrigens, wer ist *eigentlich* der junge Mann, mit dem du im Kino warst?

Ebenso wie *denn* stellt diese Partikel eine Beziehung zum Handlungszusammenhang her. In gewisser Weise steht *eigentlich* jedoch in Opposition zu *denn*. Der Unterschied in den Verwendungsbedingungen von *denn* und *eigentlich* wird vor allem bei Fragen nach Begründungen deutlich. Fragen wie: *Warum denn? Wieso denn?* sind spontane Fragen nach Begründung. Fragen wie: *Warum eigentlich? Wieso eigentlich?* werden verwendet, wenn etwas problematisiert werden soll, was bisher von den Gesprächsteilnehmern akzeptiert wurde. Fragen dieses Typs werden gestellt, wenn jegliche Begründungen bis dahin fehlen.

Kennzeichnend für die Verwendung von *eigentlich* ist eine „gedankliche Wendung“ (Weydt 1969: 34). *Eigentlich* signalisiert, dass die Frage vom Gesprächszusammenhang losgelöst ist:

Kennst du *eigentlich* meinen Freund?
Hast du *eigentlich* das Buch gelesen?

Fragen mit *eigentlich* geben einem bereits vorher begonnenem Gespräch eine neue Richtung und sind deshalb oft der Beginn eines neuen Themas. So ist *eigentlich* typisch für Fragesätze, durch die nach Funktion einer Äußerung gefragt wird. Mit solchen Fragen hat ein Sprecher zunächst die Initiative an sich gerissen:

Was soll das *eigentlich* sein?
Worauf wollen Sie *eigentlich* hinaus?

3. Etwa

Im Gegensatz zu *denn* und *eigentlich* kann *etwa* nur in Entscheidungsfragen vorkommen (vgl. Weydt 1969: 30).

Hast du *etwa* gefehlt?
*Warum hast du *etwa* gefehlt?

Es ist oft festgestellt worden, dass die Verwendung von *etwa* in einem Fragesatz die Erwartung des Fragenden ausdrückt, der Hörer werde auf die Frage negativ reagieren (vgl. Weydt 1969: 33). Bei den folgenden Fragen wäre z. B. „nein“ und „doch“ die erwartenden Antworten:

Fährst du *etwa* mit? - Nein.
Fährst du *etwa* nicht mit? - Doch.

Was als Antwort erwartet wird, ist die Negation des gesamten dem Fragesatz entsprechenden Deklarativsatzes ohne *etwa*. Bei negativen Fragen mit *etwa* wird also eine doppelt negierte und damit positive

Antwort erwartet. *Etwa* wird also in Entscheidungsfragen verwendet, wenn der Fragende eine ablehnende Antwort erwartet. Diese Antwortserwartung beruht auf Wünschen oder Erwartungen des Fragenden und nicht auf seinem Wahrscheinlichkeitsurteil und stellt den Versuch dar, diese Bewertungen dem Hörer aufzuzwingen.

Etwa kann nicht in nicht-negierten Äußerungen verwendet werden, die zu einer Handlung des Angesprochenen ermutigen sollen, wie Einladungen oder Aufforderungen. Die folgende Frage könnte z. B. nicht dazu dienen, einen Gast aufzufordern noch etwas zu trinken:

Wollen Sie *etwa* noch etwas trinken?

Bezüglich der Verwendungsbedingungen in positiven Fragesätzen stellt **Weydt** (1969: 33) fest: „Bei *etwa* nimmt der Sprecher die Antwort so voraus, dass er zeigt, der andere würde sich lächerlich machen, wenn er nicht ‚nein‘ sagt...“

4. Auch

Auch kommt in Entscheidungsfragen vor. Ebenso wie *denn* und *eigentlich* nimmt *auch* auf den Handlungszusammenhang Bezug. *Auch* stellt eine Verbindung her zu einer Handlung des Sprechers oder Hörers, die entweder schon erfolgt ist oder beabsichtigt ist bzw. irgendwie zur Diskussion steht:

Verstehst du *auch*, was du hörst?

Hast du *auch* genügend Zeit?

Wirst du mir *auch* helfen, wenn ich mit der Arbeit beginne?

Weydt (1969: 40) betont, dass mit der Verwendung von *auch* eine positive Antwortserwartung sowie eine Wertung verbunden ist: „... dem Hörer wird suggeriert, der Sachverhalt habe so zu sein, dass man die Frage mit ‚ja‘ beantworten kann. Es wird also eine Wertung nach Normen der Pflicht oder der Ordnung durchgeführt.“

Es muss jedoch unterstrichen werden, dass bei negativen Fragen die erwartete Antwort ‚nein‘ ist:

Warst du *auch* nicht schlimm? - Nein.

5. Wohl

Wohl wird sowohl in Ergänzungs- als auch in Entscheidungsfragen verwendet, wenn der Sprecher indizieren will, dass er die Frage als Ausdruck seiner subjektiven Unsicherheit intendiert oder sie als Frage nach

der Meinung oder Annahme des Hörers in Bezug auf die Antwort auf die Äußerung verstanden wissen möchte:

Wieviel kostet *wohl* dieses Buch?

Und was wird er *wohl* sagen?

Auf Entscheidungsfragen mit *wohl* wird als Antwort nicht ‚ja‘ oder ‚nein‘ erwartet, wie bei anderen Entscheidungsfragen, sondern eher ein Modalwort wie *vermutlich*, *sicher*, *möglicherweise* u. a.

Ist Maria *wohl* schon in der Schule? - *Vermutlich* / *sicher* / *möglicherweise*.

Hat die Stunde *wohl* schon angefangen? - *Sicher* / *vermutlich* / *möglicherweise*.

Entscheidungsfragen mit *wohl* können auch als Aufforderungen aufgefasst werden.

Könntest du *wohl* das Fenster öffnen?

In Äußerungen dieser Art lässt sich auch *bitte* einfügen. Dadurch werden sie eindeutig als Aufforderungen oder Bitten charakterisiert:

Könntest du *wohl bitte* das Fenster öffnen?

AUSWAHLBIBLIOGRAPHIE

- Bastert, U. (1985): *Modalpartikeln und Lexikographie. Eine exemplarische Studie zur Darstellbarkeit von DOCH im einsprachigen Wörterbuch* - Tübingen.
- Brauß, U. (1988): *Modalpartikeln in Fragesätzen*. In: Lang, E. (Hrsg.): *Studien zum Satzmodus I* - Berlin, S. 77-113.
- Burkhardt, A. (1986): *Zur Phänomenologie, Typologie, Semasiologie und Onomasiologie der Frage*. In: Deutsche Sprache, Heft 1, S. 23-57.
- Dittmann, J. (1980): *Auch und denn als Abtönungspartikeln*. In: ZGL, Heft 8, S. 51-73.
- Franck, D. (1980): *Grammatik und Konversation* - Königslein.
- Helbig, G. (1988): *Lexikon deutscher Partikeln* - Leipzig.
- Helbig, G. / Kötz, W. (1981): *Die Partikeln* - Leipzig.
- König, E. (1977): *Modalpartikeln in Fragesätzen*. In: Weydt, H. (Hrsg.): *Aspekte der Modalpartikeln. Studien zur deutschen Abtönung* - Tübingen, S. 115-130.
- Weydt, H. (Hrsg.) (1977): *Abtönungspartikel* - Bad Homburg / Berlin / Zürich.
- Weydt, H. (Hrsg.) (1977): *Aspekte der Modalpartikeln* - Berlin.

- Weydt, H. (Hrsg.) (1979): *Die Partikeln der deutschen Sprache* - Berlin, New York.
- Weydt, H. (Hrsg.) (1983): *Partikeln und Interaktion* - Tübingen.
- Weydt, H. (Hrsg.) (1989): *Sprechen mit Partikeln* - Berlin, New York.
- Weydt, H. / Hentschel, E. (1983): *Kleines Abtönungswörterbuch*. In: Weydt, H. (Hrsg.): *Partikeln und Interaktion* - Tübingen, S. 3-24.

PARTICULELE MODALE ÎN PROPOZIȚIILE INTEROGATIVE

(Rezumat)

Lucrarea de față își propune să discute problema folosirii particulelor modale în propozițiile interogative. Particulele, în ciuda bogăției lor de funcții, a capacității lor de a exprima foarte sintetic raporturi sintactice complexe, au început să fie studiate abia în ultimele decenii și reprezintă la ora actuală încă o lacună în cercetare.

În lucrare se arată că nu toate particulele modale pot fi folosite în propozițiile interogative, mai mult chiar, se poate vorbi de o distribuție a acestor particule în funcție de tipul propozițiilor interogative. În gramatica limbii germane există mai multe tipuri de propoziții interogative, care se caracterizează atât prin intonație, locul verbului conjugat, cât și prin răspunsul cerut. Pornind de la aceste considerații generale sunt analizate folosirea câtorva particule: *denn*, *eigentlich*, *etwa*, *auch*, *wohl*. Această analiză conduce spre evidente consecințe practice în plan lexicografic și didactic.

ASUPRA *ATLASULUI LINGVISTIC ISTROROMÂN*[†]

de

Lucian MICLĂUȘ

Peninsula Istria este exponenta unui conglomerat de naționalități și grupuri etnice care interferează lingvistic și cultural, între acestea remarcându-se în mod deosebit, de mai bine de un mileniu și jumătate, elementul slav și cel romanic. Aceste două componente ale unui spațiu intercultural prin excelență, grefate pe gene autohtone, și-au disputat cu asiduitate arealul, granița dintre acestea modificându-se de foarte multe ori.

În acest spațiu, lingvistica romanică și slavistica au găsit de multe ori puncte comune în ceea ce privește obiectul de studiu, în apanajul cercetărilor acestora fiind cuprinse și enclavele lingvistice de mici dimensiuni. În această situație se află dialectul istroromân, într-o perioadă în care filologia slavă meridională marchează un moment de răscruce prin formarea unor noi școli naționale, ca urmare a schimbărilor politice profunde ce au avut loc în această zonă a Europei în ultimul deceniu al secolului al XX-lea.

Presiunile exercitate de idiomurile cu influență în zonă au fost preluate și de micul idiom românesc care s-a manifestat, încă de la stabilirea grupului de români sud-dunăreni pe aceste meleaguri, ca un barograf al tuturor schimbărilor istorice, politice, economice, sociale, culturale petrecute în regiune înregistrându-le, normal, în lexic. Mai puțin prestigioasă, istroromâna a manifestat o influență extrem de redusă printre limbile istriote, fiind în schimb deosebit de receptivă (în contextul actual geo-politic, la croată) mai ales de când numărul celor care o utilizează s-a redus drastic în ultimele decenii.

Pe măsură ce numărul vorbitorilor de istroromână se reduce într-un ritm terifiant, am putea spune, mica insulă lingvistică stârnește interesul, parcă mai viu ca oricând. Cercetători neobosiți ai romanității balcanice, români și străini, își concentrează, și chiar își unesc eforturile în salvarea, măcar în formă scrisă, a acestui idiom, printre aceștia numărându-se Richard Sârbu și Vasile Frățilă², dintre români, sau August Kovačec³ dintre

[†] Goran Filipi, *Istrorumunjsku lingvistički atlas. Atlasul Lingvistic Istroromân. Atlante Linguistico Istroromeno*, Pula, Znanstvena Udruga Mediteran, Societas Studiorum Mediteraneum, 2002.

² Richard Sârbu, Vasile Frățilă, *Dialectul istroromân*, Timișoara, Editura Amarcord, 1998.

cei croați, ilustrând în paginile lor microuniversul românesc din Peninsula Istria, surprinzând aspectele esențiale ale vieții și spiritualității localnicilor, dovezi incontestabile ale originii noastre comune.

Goran Filipi, profesor la Universitatea din Pola, Croația, a închinat o serie de studii ornitonimiei din arealul istriot, fără a omite nici una din limbile vorbite în zonă⁴. Pe lângă unele lucrări care își propun să apropie limbile română și croată⁵, acestuia îi datorăm *Atlasul lingvistic istroromân*⁶ publicat anul trecut, lucrare care oferă noi perspective de cercetare, fiind în esență, după afirmația lui Petru Neiescu, semnatarul prefeței în limba română, „cel mai complet material comparabil asupra dialectului istroromân”⁷, acesta fiind redactat în limbile croată, română și italiană. Tot în această parte a lucrării sunt amintiți o serie de cercetători care au avut contribuții majore în domeniul studierii idiomului istroromân: Iosif Popovici, Sextil Pușcariu, Leca Morariu, Traian Cantemir, Emil Petrovici, Gustav Weigand, Artur Byhan, Matteo Bartoli, Petar Skok, Richard Sârbu, Vasile Frățilă, August Kovačec, Goran Filipi și, evident, Petru Neiescu care ne anunță că se pregătește să publice un *Dicționar al dialectului istroromân*⁸.

Structura lucrării scoate la iveală încă o prefață, în croată, semnată de August Kovačec, și următoarele secțiuni trilingve: *Cuvânt înainte* (cu probleme legate de chestionar, transcriere, structura întrebărilor și a răspunsurilor, observații asupra informațiilor obținute, mulțumiri), *Hartă*,

³ Kovačec, August, *Istrorumunjsko-hrvatski rječnik (s gramatikom i textovima)*, Pula, Znanstvena Udruga Mediteran, 1998.

⁴ Goran Filipi, *Istarska ornitonimija škrjanci*, în „Annales. Anali Koprškega primorja in bližnjih pokrajin / Annali del Litorale capodistriano e delle regioni vicine”, nr. 2/’92, Koper, 1992, p. 6-13.

Goran Filipi, *Ornitonimia istriana: i nomini popolari della pavoncella (Vanellus, vanellus)*, în „Annales. Anali za istrske in mediteranske študije / Annali di studi istriani e mediterranee / Annals for Istran and Mediterranean Studies”, nr. 22/2000, Koper, p. 284-285.

Goran Filipi, *Ornitonimia istriana: i nomi di tipo Mazorin per la specie anas Platyrhynchos – un relitto mediteraneo?*, în „Linguistica”, anul XXXIV, nr. 2, Ljubljana, 1994, p. 69-72.

Goran Filipi, *Ornitonimi u novom rječniku rovinjskoga idioma oca i sina Pellizzer*, în „Folia onomastica croatica”, Zagreb, Hrvatska Akademija Znanosti i Umjetnosti, 1995, nr. 4, p. 30-56.

Goran Filipi, *Ornitonimi u rukopisom rječniku Fra Josipa Jurina*, în „Čakavska rič”, anul XXVII (1999), br.1, siječanj-lipanj, Split, p. 5-28.

⁵ Goran Filipi, Florin Ionilă, *Rumunjsko-hrvatski razgovorni priručnik*, Zagreb, Dominović d.o.o., 2001.

⁶ Vezi nota 1.

Pentru această lucrare a lui Goran Filipi vom utiliza sigla *Atlas*.

⁷ Goran Filipi, *Atlas*, p. 12.

⁸ Id., *ibid.*, p. 11.

Abrevieri, Informatori, Câteva observații asupra istroromânei actuale, după care urmează chestionarul și răspunsurile consemnate.

Atlasul, pe care ni-l dăruiește cu generozitate autorul, printre puținii, dacă nu chiar singurul cercetător croat care întreprinde eforturi reale pentru salvarea istroromânei, constituie un nou punct de plecare în cercetarea acestui dialect supus astăzi unor presiuni tot mai mari, dar normale, din partea graiurilor croate cu care acesta intră în contact zi de zi datorită relațiilor sociale, economice și culturale care devin inevitabile într-o lume din ce în ce mai activă sub toate aspectele ei.

Bogatul material furnizat se referă la realități lingvistice istroromâne (din 11 localități), croate (din două localități) și românești (localitatea Rudna Glava din Serbia în care se vorbește un grai dacoromân) strânse cu ajutorul unui chestionar care are 1898 de poziții, pe care cercetătorul croat l-a clasificat onomasiologic în 23 de secțiuni⁹: fenomene atmosferice; configurația terenului; tradiții și instituții; corpul și simțurile; calitatea și cantitatea percepției; scurgerea timpului și calendarul; viața, căsnicia și familia; casa și averea; îmbrăcăminte și accesorii; hrană și băuturi; animale: mamifere, reptile și amfibieni, păsări, insecte; agricultură: lucrări și unelte, viticultură, creșterea animalelor, apicultură, cultivarea măslinelor, pomi fructiferi, plante cultivate; floră spontană: copaci și tufișuri, plante; ciuperci.

Un studiu mai atent al chestionarului ne conduce la ideea că cercetătorul croat, din dorința de a publica materialul și a-l pune la dispoziția tuturor celor interesați, a optat pentru un mod de structurare mai simplu și l-a redat aparent într-o ordine aleatorie. Putem observa că Goran Filipi pune în prim-plan fenomenele meteorologice, abordare care ține, în bună măsură, chiar dacă autorul a conștientizat sau nu, de una din dimensiunile existenței și ale spiritului uman: dorința de cunoaștere a unor noi arealuri, specifică tânărului care acumulează experiență și, nu în ultimul rând, contemplarea și uimirea permanentă în fața miracolelor prezentate de natură, care l-au preocupat pe om încă de la crearea sa.

În articolul de față nu ne-am propus efectuarea expresă a unei recenzii a *Atlasului*, care s-a bucurat de o primire foarte bună în rândul specialiștilor, dar având în vedere importanța acesteia am remarcat, la o parcurgere mai atentă, că în ceea ce privește consilierea pentru limba română, aceasta nu s-a ridicat la nivelul așteptat, dorind să tragem un semnal de alarmă în acest sens. Lucrarea prezintă numeroase erori de tehnoredactare, și nu numai, în ceea ce privește unii termeni ai căror corespondenți au fost redați în limba română literară (nu consecvent) și pe care îi înșirăm mai jos cu numărul de ordine al poziției ocupate în *Atlas*,

⁹ Id., *ibid.*, p. 61-780.

redând în paranteze drepte formele corecte sau inexistente, care ar fi trebuit să apară în textul original. Menționăm că pentru cuvintele redată în alfabet fonetic, am înlocuit doar semnul grafic folosit de Goran Filipi pentru fonemul român *ă* (!).

1 *zrâka soreluj* Raza [rază] de soare. **2** *Vedre se*. Vremea se însenineaza [înseninează]. **5** *plira lura* Luna plina [Lună plină]. **6** *mlāj, nova lura* Luna noua [Lună nouă]. **9** *micu v^uoz* Ursa mica [mică]. **10** *stela Danitsa* Luceafarul [Luceafărul]. **12** *Sverhâča* Steaua polara [polară]. **13** *stela de sere* Luceafar [Luceafăr]. **15** *stela če kadave* Stea cazatoare [căzătoare]. **17** *Zija se lukre. Lura ješe*. Se face ziua [ziua]. Rasare [răsare] luna. **18** *domareca, podne, de la podne, sera, nopte* Perioade (părți) de [ale] zilei. **19** *grumbe vreme* Astazi [astăzi] este o vreme urâtă. **22** *măre mājla* Vreme cețtoasă [cețtoasă]. **26** *Live ka ši din kăbāl*. Plouă ca [cu] găleata. **125** *o kropilnica* Acheasmatar [agheasmatar]. **137** *ăn kărst* Batez [botez]. **140** *sveto ul'e* Malu [maslu]. **133** *bărsica* Saculeț [săculeț] pentru a aduna de pomană. **161** *Križu me dore*. Lumbagă [lumbago]. **236** *o supăzuha* Axilă, subțioară [subsuoară]. **254** *ăn boš* Testicol [testicul]. **246** *părdi - vb., jo părdes* Vânt, Bășimă [bășină]. **251** *ăn bok* Latură [latura] stângă sau dreaptă a corpului. **265** *ăn žerunkl'u* Gerunchi [genunchi]. **271** *o peta* Călcăi [călcăi]. **290** *Verit-a samo ăn fečor*. A venit numai un baiat [băiat]. **312** *narančast* Portocalui [portocaliu]. **349** *l'ut* Astrigent, aspru (ca un fruct [fruct] necopt). **379** *novo leto* Perioada dintre Craciun [Crăciun] și Babotează [Bobotează], *Sveta tri kral'a* Babotează [Bobotează]. **395** *Telova* Corpu [Corpul, Trupul] Domnului. **406** *o rodil'a* Lănză [lăuză]. **420** *ăn leyer* Coș penru [pentru] nou-născut [leagăn]. **482** *ăn rod* Familia mai largă [lărgită]. **496** *ăn rejăc* Infiat [înfiat], adoptat. **509** *o teta* Sora [soră] a mamei. **542** *o sutla* Nață [nașă]. **555** *kanăle* Îgheab (igheab). **567** *o kučica* [lipsă corespondent în limba română literară a), căsuță n.n.]. **575** *o štânada* Oală, cazană [cazan]. **669** *raskuc* Descalț [desculț]. **672** *ăn firtuh* Sorț [șorț]. **680** *o kotula* Furon [furo]. **686** *o kărpa* Petec [petic]. **691** *ăn kăbāl* Cadă pentru spălat [spălatul] rufelor. **697** *kopań* a) Capaie [copaie]; b) Partea superioară a căpăii [copăii]. **719** *un hoketo* Un fel de gălușcă pentru supă [supă]. **751** *o žaba* Broatec [brotac]. **772** *o guska* Gâska [gâscă]sălbatică. **777** *o patka* Rătoi sălbatic [sălbatic]. **801** *ăn bekačin* Becațina [becațină]. **802** *ăn yaleb* Pescăr [pescăruș]. **809** *o gugutka* Guguștine (guguștiuc). **813** *ăn čuk* Cucuveia [cucuvea]. **833** *o rătovica* Codobatără [codobatură] albă. **834** *o rătovica* Codobatură [codobatură]. **837** *un sarakoc* Sfrâncioc [sfrâncioc] roșu. **881** *o čorina* Cioacă [cioară]. Cioară gulerată, **884** *o vrăna* Cioră [cioară] vânăată. **900** *ăn čvărčāk* Greiere [greier]. **915** *muska de kă* Muscă [musca] calului. **923** *ăn čvărčāk* Greiere [greier] de câmp. **924** *ăn skakavăc* Lăcustă [lăcustă]. **936** *o dăska* Carmană [cormană]. **939** *kolicele de pluy* Căruță [căruța] plugului. **953** *kăpu de voz*

Partea din față și cea din spatele căruții [căruței]. **956** *kâpicele* Spițele asiei [osiei] carului. **975** *o kl'uka* Stegar subțire pentru acordul de strâns cu laoru [laorul]. **978** *Kum aj nekărcejt cesta brižan âsir*. Ce încărcat e amărâtal [amărâțul] de măgar. **987** *ȳarni ku lopata* A sapa [săpa] cu lopata. **1007** *škărele de obrižui* Foarfecă [foarfece] de altoit. **1011** *prijuvi* A îngropa butacii [butucii] de viță de vie [viță-de-vie]. **1038** b) *o sita* [sită pentru făină n.n.]. **1041** *vijej* a plivi, a curăța găul [grâul] de pleavă. **1050** *o sinokoše* O grămăjoară [grămăjoară] [de] fân abia cosit. **1068** *mica semna* U [un] semn mic, 1100 *ân grunăt* Gospodărie pe lângă casa sateanului [săteanului]. **1135** *o steva* Claie (snopuri sprijinite [snopi sprijiniți] vertical unul de altul după seceriș pentru a se usca. **1148** *măc de fermentin* Legătura [legătură] de porumb. **1151** *muli fermentinu* A curăța [curăța] (dezghioaca) boabele de pe cocean. **1163** *tuči grăvu* A îmblăci [îmblăți] cerealele [grâul]. **1185** *hitej ku lopăta* A arunca cu lopată [lopata]. **1202** *Obrežite lože plănže*. Lăstări tăiat [lăstarii tăiați] plâng. **1203** *Mladicele se ovijesku okloli de kolăc*. Mladițele [mlădițele] se încolăcesc în jurul araculi [aracului]. **1219** *o cārhu'e* Strugure aproape fără boabe care rămâne pe butac [butuc] după cules. **1231** *pobiruj* A spicui (a strânge [strânge] resturile după cules). **1233** *očisti* A curăța [curăța] ciorchinele de boabele putrde [putrede]. **1235** *o mākina* Tease [teasc] manual. **1251** *o băčva* Butoi, butie [bute]. **1295** *ân kăbăl* Doriță [doniță], puțină. **1298** *bocun* Damigeană împletita [împletită]. **1317** *o polica* Bețe pe care stau găinule [găinile] în coteț. **1319** *o ȳajba* Cușcă pentru claponii [claponi]. **1347** *čofej* A cinguli [ciuguli]. **1350** *kakā* A caca [se căca]. **1360** *cike* Țâfnă [țâfnă] (boală a găinilor). **1361** *Gal'ira šlapake*. Găina șcliopătă [șchioapătă]. **1366** *pul'cu čioke* Piul [puiul] piuie, **1367** *guska gregure* Găscă [gâsca] găgaie. **1369** *Golubu gragure*. Porumbelul găngure [gângurește]. **1370** *purmanu scapke* Curcanu [curcanul] ciurâe [cârâie]. **1374** *ân pārkāt* Loc îngrădit [îngrădit] pentru porci în grajdulm [grajdul] de vite. **1379** *ân rilăc* Răt [rât]. **1397** *pārkātu de oj* Loc îngrădit pentru oi în [în] grajdul de vite. **1047** *škărele de oj* Foarfeci [foarfece] de tuns oi. **1448** *o škuta* Colaștră [coraslă] primul lapte după fătat. **1450** *ân vicelić* Vițel care înca [încă] suge. **1479** *kanalu de ȳojnica* Cnalul [canalul] prin care se scurge pișatul vitelor. **1515** *o sārčira* Povară, somar [samar]. **1525** *ân štriȳāl'* Țesală (perie de metal pentru a țesălat [țesăla] calul). **1532** *ân šimel'* Cal cenușin [cenușiu]. **1552** *âsiri tules* Măgari [măgarii] rag. **1553** *o tarnica* Șeana [șeaua] măgarului. **1582** *skorca de ulika* Coajă [coaja] măslinii [măslinei]. **1583** *kārna de ulike* Carnea măslinii [măslinei]. **1590** *o vāske* Porțiunea vasului pentru olive [măslini]. **1603** *o lodrice* Vas de piatră pentru păstrarea oleiului [uleiului]. **1628** *div'l'a čerešna* Cireș sălbatic [sălbatic]. **1636** *o kuŋe* a) Gututi [gutui]. **1663** b) *batica* b) Căpătână [căpătână] de usturoi. **1681** *kopa* Capere [caper]. **1694** *o rukola* Planta [plantă] din familia cruciferelor. **1697**

glavâta de salâta O căpătână [căpătână] de salată. **1713** *o žalfija* Salbie [salvie], *ialeş* [jaleş]. **1718** *ân koren* Ridicini [rădăcină]. **1734** *pupki* Mugure [mugur]. **1739** *otseči și oyoli yrâna* A tăia [o] ramură și a o coji. **1743** *Stăbile cvetes*. Copaci [copacii] înfloresc. **1748** *ân grăbru* Carpin [carpen]. **1779** *o vărba* Rachită [răchită]. **1785** *un stolisnik* Coadă [coada] șoricelului. **1815** *ân šafran* Șafrânaș [șofrânaș], brândușă de toamnă. **1816** *ân šafran* Șafran [șofran]. **1820** *ân karanfil* Garoafă sălbatică [sălbatică]. **1823** [lipsă corespondent în limba română literară]. **1825** *ân zvončić* [lipsă corespondent în limba română literară], **1841** *o urzika* [lipsă corespondent în limba română literară]. **1852** *yăbile rožice* Ciubotica-cucului [ciubotica-cucului]. **1859** *o bucvica* Dragavel [dragavei]. **1866** [lipsă corespondent în limba română literară]. **1869** *o kiselica* Fluierătoare [fluierătoare]. **1880** *o lepreňa* Știrigoaie [stirigoaie]. P.739 *floră spontanee* [spontană]. La acestea se adaugă și alte câteva erori strecurate în prima parte până la consultarea materialului lingvistic supus anchetei.

Goran Filipi nu este însă singurul cercetător din spațiul fostei Iugoslavii care și-a propus să realizeze o lucrare de acest gen, cercetătorul belgrădean Radu Flora redactând *Micul atlas lingvistic al graiurilor istroromâne*, conceput pentru 274 de realități lingvistice¹⁰, scriere care va apărea postum sub egida Academiei Române.

Lexicul istroromân în ansamblul său a mai constituit un segment important al studiilor legate de o anumită limbă, fiind încorporat în atlase lingvistice de mare anvergură, anchetele inițiate fiind rezultatul unei revigorări a cercetării lingvistice în contexte geo-politice propice acestui gen de activitate. Astfel, pe lângă mai noul *Atlas*, amintit mai sus, au văzut lumina tiparului *Atlasul lingvistic Român I*¹¹ și *II*¹² și *Atlante Linguistico Italiano* (al cărui chestionar a fost de asemenea publicat¹³), lucrări care conțin fiecare 2160, 4800, respectiv 7659 de poziții (mai bogat cu 699 de circumstanțe). Realizatorii anchetelor pentru istroromână, cuprinse în

¹⁰ Vasile Frățilă, *Studii lingvistice*, Timișoara, Editura Excelsior, 1999, p. 81.

¹¹ *Atlasul lingvistic român*, publicat de Muzeul Limbii Române din Cluj sub conducerea lui Sextil Pușcariu. Partea I, de Sever Pop, vol. I, Cluj, 1938; vol. II Sibiu / Leipzig; 1942.

¹² *Atlasul lingvistic român*, publicat de Muzeul Limbii Române din Cluj sub conducerea lui Sextil Pușcariu. Partea a II-a (ALR II), vol. I: A. *Corpul omenesc, boale (și termeni înrudiți)*. B. *Familia, nașterea, copilăria, nunta, moartea, viața religioasă, sărbători*. C. *Casa, acareturile, curtea, focul, mobilierul, vase, scule*, de Emil Petrovici, Sibiu / Leipzig, Muzeul Limbii Române / Otto Harrassowitz, 1940; și ALR II. *Suplement. Termeni considerați obsceni*, Sibiu / Leipzig.

¹³ Bartoli, M.; Terracini, B.; Vidossi, G.; Grassi, C., *Atlante Linguistico Italiano. Questionario. I, a Testo*, edizione definitiva sul testo originario di M. Bartoli e U. Pellis a cura di A. Genere, S. Campagna e L. Massobrio e con la collaborazione del Centro Nazionale Universitario di Calcolo Elettronico, în „Supplementi al Bollettino dell' Altante Linguistico Italiano”, nr. 3, Torino, 1969.

atlasurile menționate, au fost: Sever Pop (*ALR I*), Ștefan Pașca (*ALR II*) și Ugo Pellis (*ALI*)¹⁴.

Completarea zestrei lingvistice atestate a istororomânei, la care și-a adus contribuția și *Atlasul*, constituie un bun prilej pentru realizarea unei clasificări onomasiologice cu o scală de discriminare mult mai largă a faptelor de limbă. În această privință, credem că un model, care de departe s-ar potrivi cel mai bine acestui scop, ar putea constitui o taxonomie realizată în *Istoria limbii române*¹⁵, care reflectă o concepție realistă, bine încheată, ce pornește în mod firesc de la om și cunoașterea trebuințelor sale, trecând la cunoașterea și stăpânirea naturii, la înțelegerea nevoilor lui din punct de vedere economic, social, spiritual și cultural, viziune benefică în activitatea de cercetare.

Pe baza aspectelor evidențiate de către noi până în acest punct, putem spera că o analiză mult mai aprofundată a materialelor care au fost publicate până în prezent, inclusiv *Atlasul* lui Goran Filipi, va arunca o nouă lumină asupra volumului de termeni cu proveniență diversă în istororomână, putându-se urmări dinamica dezvoltării acestui „bagaj” prin vectorii cu ajutorul cărora o multitudine de fapte de limbă au penetrat cel mai puțin răspândit dialect al limbii române. Lingviștii români și străini au în față dificila sarcină de a clarifica problemele care s-au ivit în stabilirea originii unora dintre lexeme, constrânși să acționeze contra-cronometru asupra unei enclave lingvistice care, din păcate, se va stinge într-un viitor relativ scurt, o dată cu ultimul ei vorbitor.

BEMERKUNGEN ZUM *HISTORUMÄNISCHEN SPRACHATLAS* (*ATLASUL LINGVISTIC ISTOROMÂN*)

(Zusammenfassung)

Dieser Bericht unterstreicht die Wichtigkeit für das Studium und für die Behaltung dieses Dialekt in schriftlicher Form des *Istro-rumänischen lingvistischen Atlases* herausgegeben von Goran Filipi.

Hier sind auch bestimmte Grenzen dieser Arbeit aufgezählt worden, die aus einer inkorrekten Herausgebung einiger Wortsinne in der rumänischen literarischen Sprache entstanden sind. Was dieses Thema betrifft wurde die Verfassungsberatung ungenügend realisiert.

Schließlich wurden auch andere Arbeiten erwähnt, die die Problematik dieses Studiums behandelt haben. Auch das Werk *Der kleine lingvistische Atlas der istro-rumänischen Mundarten* von Radu Florea ist hier gemeint, das noch nicht erschienen ist.

¹⁴ Vasile Frățilă, *op. cit.*, p. 81.

¹⁵ I. Fischer, *Clasificarea semantică a lexicului latinei dunărene*, în *Istoria limbii române*, vol. al II-lea, coordonator Ion Coteanu, București, Editura Academiei, 1969, p. 129-173.

ROMÂNĂ – O „ALTFEL” DE LATINITATE

de

Alexandru NICULESCU

În primăvara anului 2003, profitând de un sejur de studii doctorale la Paris, i-am propus domnului profesor Alexandru Niculescu o discuție despre latinitatea limbii române și despre locul acesteia între celelalte limbi romanice. Domnia sa, reputat romanist, profesor la Universitatea Sorbona, profesor emerit al Universității din Udine, *doctor honoris causa* al Universității de Vest din Timișoara, a răspuns cu sinceritate și deschidere acestei provocări. După zeci de ani de studii în diferite țări romanice, după numeroase participări la congrese și colocvii internaționale, dar și după marea încercare a exilului, cunoscutul romanist a rămas fidel credinței sale că știința este „convivială”, că părerile argumentate sunt deasupra intereselor politice sau a amicițiilor de moment, ilustrând prin întreaga sa activitate dictonul latinesc *Caesar non supra grammaticos*. Sinteza pe care o poate face astăzi prof. Al. Niculescu în legătură cu un subiect atât de controversat ca cel referitor la formarea și păstrarea limbii române se întemeiază nu numai pe vaste cunoștințe de lingvistică, ci și pe argumente istorice și culturale, cuprinse într-o viziune cu adevărat modernă, interdisciplinară. Ideile împărtășite cu generozitate invită la polemică, dar concepția de ansamblu îndeamnă la o reflecție profundă, necesară asumării diversității de factori (în speciali externi), care au condus la *individualitatea limbii române între limbile romanice*. Chiar dacă își afirmă scepticismul asupra lingvisticii românești contemporane, Profesorul se adresează cu încredere celor tineri, singurii pe care îi vede capabili de a căuta adevărul cu râvnă și detașarea necondiționată a omului de știință.

Precizăm că discuția, înregistrată inițial pe bandă magnetică, a fost amplu revizuită în vederea publicării de către însuși profesorul Alexandru Niculescu.

– Aveți, domnule profesor, o serie de contribuții privind „individualitatea limbii române între limbile romanice” în care ați scos în evidență **diferențele** sistematice și structurale dintre limba noastră și limbile romanice occidentale – chiar față de limba latină...

– Domnule Bogdan Țăra, a face studii de lingvistică romanică într-o țară/regiune de limbă romanică este o întreprindere mai complicată decât aceea de a fi romanist în zone non-latine (Germania, țările de limbi slave

etc.). Studiile de romanistică au rolul, în primul caz, de a defini romanitatea *sui generis* din Franța, Spania, Italia și, bineînțeles, România – a limbii romanice *in loco* –, ceea ce înseamnă un fel de „istorie a limbii” sau o „gramatică istorică” (în termeni tradiționali) – așa cum au făcut R. Menendez Pidal, B. Migliorini, Giacomo Devoto, Ferdinand Brunot, Charles Bruneau și, la noi, O. Densusianu, Sextil Pușcariu, Al Rosetti, Haralambie Mihăescu și G. Ivănescu (ezităm a menționa în același sens numele lui A. Philippide).

În țările de limbă non-romanică, începând cu marea serie a romaniștilor germani, F. Diez, W. Meyer-Lübke, H. Schuchardt, K. Vossler până la Leo Spitzer și E. Auerbach, comparația limbilor romanice în diacronie (celebra „*allgemeine historische vergleichende Sprachwissenschaft*”) era singura metodă de a cerceta, intern, romanitatea. Dar, în acest demers științific, lipseau perspectivele colaterale: impactul cu non-romanitatea (germanică, slavă etc.).

– Atunci, care-i „calea cea bună”?

– Aș putea spune, fără ezitare, primul mod de a examina, mai întâi dinăuntru și apoi comparativ, romanitatea unei variante neo-latine. Aceasta este ceea ce eu am numit – inspirat de Matteo Bartoli – „individualitatea romanică” (a limbii române, în speță; alții, de exemplu pentru spaniolă, Criado de Val o numea „fizionomia” limbii). Țin să specific: pentru cultura lingvistică românească, termenii *individualitatea limbii române* promovați de mine în seria celor patru volume cu acest titlu (ultimul, vol. IV, a apărut la Cluj, sub îngrijirea și editarea dialectologului Nicolae Mocanu) – nu erau noi: fuseseră folosiți de slavistul Ion Bărbulescu referitor la elementele slave din română... Dar, vorba francezilor, „peu importe”!

Am cercetat individualitatea *sui generis* a românei, în relație cu latinitatea și romanitatea occidentală (fac o paranteză: profesorul Iorgu Iordan, căruia eu îi urmasem ca „șef” al catedrei de lingvistică romanică și care era în aprins conflict de... senectute cu celălalt profesor al meu, Al. Rosetti, îmi reproșa că eu nu fac romanistică *à la* „*allgemeine romanische Sprachwissenschaft*”, ci... istoria limbii române, „precum Rosetti”!). Am purtat cu Iorgu Iordan chiar o polemică în scris, în revista „Cercetări de lingvistică” din Cluj, prin 1979-1980. *Acqua passata* – zic italienii și, după ei, și eu!).

– Continuați! Părerile și combativitatea Dumneavoastră – de atunci, cum spuneți – pot fi de folos și astăzi, nouă, celor tineri...

– Domnule Bogdan Țăra, a fi romanist în România (dumneata ești latinist) înseamnă fie 1. a evidenția conservarea latinității, precum celelalte

limbi romanice occidentale, fie 2. a examina **diferențierea** latinității noastre de cea occidentală. Romaniștii români, mai ales în epoca comunistă, au luptat (am făcut-o și eu!) pentru apropierea dintre română și limbile romanice occidentale. W. Meyer-Lübke a scris *Rumänisch, Romanisch, Albanesisch* și *Rumänisch und Romanisch*, Haralambie Mihăescu are în ultima lui mare lucrare un capitol intitulat *Du latin au roumain* – ceea ce, pentru B. Migliorini era „dal latino all’italiano” – iar, acum, de curând, domnul Marius Sala, academician, directorul Institutului de Lingvistică și președinte al *Uniunii latine* din România, numește la rândul-i „de la latină la română”.

Eu mă înscriu pe alte traiectorii – poate mai puțin cunoscute, căi mai puțin bătute. Eu cred că latinitatea limbii române este întru totul definitorie pentru **sistemul** și **structurile** limbii pe care o vorbim și o scriem, pentru variantele ei dialectale-regionale, dar... Dar nu este singura *distinctive feature* a romanității românești. În „alcătuirea”, în „construcția” a ceea ce numim noi *română* trebuie luată în considerare *non-latinitatea*. Adică elementele pe care le-au introdus în limba noastră contactele cu limbile slave – mai ales cu slava din sec. VII-VIII-IX, atunci când se „constituia” romanica românească – și, ulterior, cu limbile non-romanice înconjurătoare (limbile balcanice din *Sprachbund*, dar și turca; ulterior, prin sec. X-XI, în daco-română, contactele cu maghiara și germana). Limba română este într-un fel o *lingua puente* între latinitate și non-latinitate în estul Europei (am scris despre acest aspect în *Concluziile* din vol. I al *Individualității limbii române...*, în 1965).

De aceea eu am căutat – conștient de ceea ce Sextil Pușcariu afirmase (prin 1937) că româna este „altfel romanică” decât celelalte limbi romanice – să descopăr **cealaltă romanitate**, cea „ascunsă” sub latinitatea binecunoscută și studiată. Adică, într-un fel, cealaltă față a lunii! De aceea aș numi româna o „altfel de romanitate”.

– Ați putea să-mi dați câteva exemple?

– Multe. Unele, cunoscute. Altele, absconse – nerelevante încă. Pe unele le-au observat romaniștii italieni (ei erau, mai întâi, cei mai în măsură să le observe). Matteo Bartoli, marele romanist italian, elev al lui W. Meyer-Lübke și coleg cu Sextil Pușcariu, la Viena, a scris un articol fundamental, intitulat *La spiccata individualità della lingua romena* (această lucrare a lui Bartoli, așa cum am amintit mai înainte, mi-a sugerat titlul și perspectiva mea privind „individualitatea limbii române”) în care afirma că limba română este „cea mai puțin și, totuși, cea mai mult latină dintre toate limbile neolatine”! O afirmație bulversantă, recunoaște și dumneata, domnule Bogdan Țăra... M. Bartoli a relevat calcurile slave din latina devenită română (unul dintre exemple este *luna* cu sensul „astru

nocturn”, care și-a adăugat sensul „timp calendaristic” prin calc din sl. *mesece*). Tot lui Bartoli îi datorăm constatarea că româna este conservatoare în epoca latină și inovatoare în timpurile post-latine, „romanice”, adică în sec. VI-VIII-IX, o dată cu contactele non-romanice, mai ales cu slavii. De o *latinum circa romancium* (cum spunea D’Arco Silvio Avalle, regretatul romanist italian) se poate vorbi în sec. V-VI, iar de limba română, abia prin sec. VIII-IX, **după** contactul cu slavii. Cel puțin, așa cred eu că s-a desfășurat evoluția latinității orientale, care a devenit limba română.

– Aveți oare idei mai concrete, exemple convingătoare?

– Sunt multe... E. Petrovici – un mare romanist și slavist – a remarcat în română o serie de caracteristici fonetice și fonologice de origine slavă: iodizarea lui *e-* (inițial sau la inițiala silabei), labializarea vocalei *o* post-consonantică, tip *t^hot*, iar Eugen Seidel (de care – sunt sigur – cei tineri, poate chiar dumneata, nu au auzit; a fost un savant german, refugiat în România, în timpul celui de-al doilea război mondial) a studiat elementele sintactice de origine slavă în limba română. Am contribuit și noi, modest, la asemenea cercetări. Am descoperit (pe urmele lui Sextil Pușcariu) că grupul latinesc *sci-*, *sce-* (menținut în sardă) a evoluat, în română, prin faza **sči-*, **sče-* > **šči-*, **šče-* în *ști-*, *ște-* (*știu*, *pește*, *crește* etc.), trecând adică prin filieră slavă meridională. Alt exemplu – sintactic: conjuncția adversativă *iar*, într-un caz precum: *eu sunt profesor, iar tu ești student*. Am scris despre această caracteristică sintactică de mai multe ori (v. și *Individualitatea limbii române*, I). Conjuncția *iar* (probabil **ea-hora*) este de origine latină, dar „sensul” (adică întrebuintarea) unei distincții intermediare între copulativ și adversativ (adică o „ușoară” adversivitate) este o trăsătură slavă (cf. în rusă, *ja professor, a tî student*; tot așa în bulgară). În gramaticile lor pentru limbile slave, italienii au greutăți să definească această conjuncție. Unii scriu „între *et* și *sed*”! Limba noastră romanică – precum a lor – posedă această conjuncție mai degrabă de utilizare cultă. Eu nu am ajuns să dau o explicație clară (sensul adversativ-copulativ există și în greacă!).

Dar ce dovadă mai bună ar fi pentru a înțelege că nu se poate studia limba română fără cunoștințe de limbi ne-romanice (de cultură) învecinate sau că latina ereditară nu este suficientă studiilor noastre? Ce spun toate lucrurile astea? Suntem o limbă romanică, hotărât lucru, dar suntem o romanitate *off limits*, dincolo de limite. Profesorul suedez Alf Lombard spunea că a descoperit limba română când profesorul lui de la Universitate, din Suedia, i-a propus să meargă în Italia; din Italia și-a dat seama că mai este și altă romanitate de care habar n-avea și această romanitate este foarte interesantă, pentru că îl conservă pe *lingula*, pe *caballus* ș.a.m.d. Adică, problema romanității noastre o rezolvă un latinist, dar până la un punct. O

rezolvă bineînțeles un romanist care poate trece dincolo de latină, adică în partea romanică. Dar mai departe? Bartoli spune foarte clar: româna se deosebește de celelalte limbi romanice nu atât prin elementele latine, câteva, ci mai mult prin elementele **post-latine**, romanice. Latinitatea care a devenit română a avut o serie întreagă de inovații ulterioare epocii latine. Gândește-te numai la verb. Ce s-a păstrat din verbul latin în limba română? Aproape nimic! S-a păstrat imperfectul, s-a păstrat perfectul. Viitorul nu s-a păstrat, prezentul a fost refăcut, optativ-condiționalul tot așa, supinul este încă o problemă nerezolvată: îi spunem *supin*, dar pare a fi mai ales o problemă de sintaxă a participiului trecut (s-a scris, în ultima vreme, în Belgia, despre aceasta). Sau, dacă vrei, vocativul. Am scris despre vocativ: suntem singura limbă romanică cu vocativ! Singura cu vocativ masculin! În plus, vocativul *lupe* se suprapune peste vocativul slav în *-e* (*roabe* „robule”). Dar avem și *lupe*, și *lupule* (adică un vocativ creat **în românește** de la forma articulată). Numele proprii masculine în *-u* au, toate, după acest model, vocativ în *-le*: *Sandule! Radule! Nelule!* Deci noi am creat, mai departe, în timp, pe teren românesc (ulterior latinității) un vocativ. Nu ar trebui să ne întrebăm de ce? Explicația este socio-culturală – a sugerat-o, mai demult, L. Spitzer – și ține de stadiul prelungit de oralitate al vieții românești (prelungit, în timp, extins, în spațiul pastoral-agricol al lipsei de cultură scrisă).

La feminin, lucrurile sunt mai simple: vocativul în *-o* (*bunico!*) este de origine slavă. DAR, scria Pușcariu, nu-i generalizat. Se spune *soro! bunico!*, dar **nu se spune**, ca în limbile slave, *mamo!* Se pare deci că introducerea acestui vocativ în *-o* este parțială și de dată relativ recentă. (Nu vreau să facem, aici, teoria vocativului românesc. Avem o mulțime de forme de vocativ feminin. Iată cazul lui *Maria*: *Mărie! Mărio!* – alături de vocativul egal cu nominativul *Maria!*, care este **cult**. Tot astfel – cred că mă aprobi, când afirm că există o diferență de registru conotativ între vocativul cu desinență de vocativ și vocativul egal cu nominativul, gen *Bogdane!* față de *Bogdan!*; de aici, unele vocative cu desinență, devenite nominative: *Ioane*).

„Când s-au petrecut acestea?”, mă poți întreba, precum Poetul. Probabil **după** sec. VIII, **după** constituirea unei romanice românești, și, mai ales, **după** contactele **profunde** – insist **profunde** și chiar „genetice”, din primele epoci, cu slavitatea.

– Vă rog să mă scuzați că vă întrerup, dar până atunci ce limbă se vorbea?

– Se vorbea o limbă să-i spunem latino-romanică! O limbă romanică *in fieri*, cum s-a vorbit în toate regiunile Imperiului. Nu știm dacă această limbă romanică avea la noi infiltrații gotice. Pentru că, până în secolul VI a fost așa. Romanii și-au retras în secolul III, armata; cu siguranță au rămas

acolo câteva cuiburi de rezistență. De fapt, există unele descoperiri arheologice în acest sens. E normal, nu s-a putut retrage deodată totul. Cei rămași vorbeau o romanică populară, vorbeau o limbă latină pe care D'Arco Silvio Avalle, în Italia, a denumit-o *circa romancium*. Peste aceștia (cei rămași) au năvălit goții, cu care latinii au rămas în contact până prin sec. V. În ceea ce privește latina devenind romanica românească, studiile lui Haralambie Mihăescu, ale lui I. Fischer sunt importante. În latina noastră nu apare *mater*, nu apare *pater*, nici *causa*, nici *res*, nu există nimic din ceea ce ar fi reprezentat limba culturii latine. Aveam, în schimb, *tata* și *mama*, precum vorbeau și cei din Roma. De aceea, I. A. Candrea, I. Fischer au relevat, în studii convingătoare, ceea ce s-a numit la început *panroman sauf roumain*: latinitatea care **nu a pătruns** sau **s-a pierdut** în cursul evoluției latinei spre romanica românească. Sextil Pușcariu și Al. Rosetti au avut altă idee: termeni latini păstrați numai în română, nu și în celelalte limbi romanice. Deci latina „noastră” nu posedă anumite elemente lexicale, în schimb păstrează alte elemente pe care celelalte limbi romanice le-au pierdut. Dar a fost o latină care A REZISTAT. În jurul nostru, geografic, în schimb, nu-i tot astfel. Unde este latina din Panonia, unde este latina din Dalmația, unde este latina din Noricum? Aș cita aici numele unui romanist elvețian, fost profesor la Viena, C. Th. Gossen, elev al lui W. von Wartburg: el a examinat atent latinitatea „exclusă” din limba română.

– Latiniștii spun că, în Occident, până în secolul VI, se vorbea latina, iar din secolul VIII se vorbea romanica. Nu pot să explice două secole.

– Pentru că, în Occidentul francez, latina se degrada nemaifiind bine cunoscută. Este latina merovingiană! De aceea a fost nevoie de așa-numita „renaștere carolingiană” a latinei. Textele târzii arată o limbă latină „coruptă”, în curs de transformare în romanitate. Fenomenul trecerii de la latină la romanică este un fenomen foarte complicat! Iată, iarăși, cazul nostru, românesc. De la retragerea romanilor (secolul III) și până în secolul VI, au venit mai întâi goții. Se pare că ar exista unele cuvinte de origine gotică (printre care *Gotul*) cu semnul întrebării! Au venit, ulterior, cumanii. Nu se știe ce este cu *cioban*, cu *Teleorman*... Cum au venit acestea? Bineînțeles, a spus-o von Wartburg, aceste invazii barbare s-au întreprins fie în goana năvălirii, fie pașnic, insidios, așezându-se liniștit. Călare au năvălit hunii, până au ajuns la Roma. Leon al III-lea i-a oprit în secolul IV. Ce au făcut goții? Au venit, au rămas în zona sud-Moldova-gurile Dunării și pe urmă au trecut Dunărea. Mai departe, unii au devenit ostrogoți (ei au fost cei din Italia), alții, vizigoți (cei din Spania). Populațiile celelalte, în frunte cu slavii, cu care aproape că suntem „frați”, au venit mai liniștit, pe un teren puțin sau deloc locuit. Și s-a apucat bietul slav să facă *grădină*, să-și facă un rost. Dimitrie Macrea spunea, la cursul de istoria limbii (după S.

Pușcariu), că românii erau sus, pe munte, ciobani, agricultori de plaiuri înalte (*plai*, cuvânt latin!), iar jos se instalau, treptat, triburi slave, pe deal și pe șesuri... Românul, caracterizat prin mobilitate, le-a luat exemplul: a coborât de pe înălțimi și s-a „așezat” treptat alături sau împreună cu slavii. A devenit sedentar. Citește toată poezia noastră păstorească...

– Da, dar nu pleca decât ciobanul cu oile.

– Nu trebuie să înțelegi astfel ceea ce spun. Până la **sat** a existat **comunitatea**, romaniile (N. Iorga), obștile, grupări păstorești-agricole, caracterizate prin **mobilitate**, pe munți, pe înălțimi. Mai târziu, câteodată, pleca întregul sat! Istroromânii au plecat cu tot satul! Cei din Munții Apuseni au ajuns până în Istria cu tot satul... și cu preotul înainte, cu crucea! În orice caz, meseria principală a românilor a fost, bineînțeles, păstoritul și agricultura pe **plai**, **plagium**, sus, nu agricultura din zone mai joase. Și *Miorița* este pe plai, sus. Pe urmă, treptat-treptat, viața păstorească a coborât la vale. *Pădurea* e latină, *câmpia* e latină, *muntele*, nu mai vorbim, e latin, dar *dealul* nu-i latin, *dealul* e slav. Deci ar însemna că slavii s-au instalat la deal. Cred și eu! În aceste regiuni, vegetația, toată agricultura aveau nume slave: *plugul*, *brazda* etc. sunt slave. Dar las la o parte problema civilizației. În momentul în care ajung slavii, ei au, cum spunea Wartburg, o pătrundere insidioasă. Ceea ce sunt elementele germanice în vestul Europei, sunt pentru noi, în răsărit, elementele slave. Așa că putem fi genealogic de origine latină, dar îmbogățiți pe parcurs cu elemente, bineînțeles, nelatine. Eu am spus asta de multe ori. Într-un articol al meu intitulat *Romanitatea românească*, am elaborat un concept care are câteva caracteristici: **1.** lipsă de repere culturale, vreau să spun de cultură scrisă; **2.** structuri sociale comunitare (obștești), pastorale (ulterior, agricole); **3.** o asimilare a elementelor non-latine de către latinitate; **4.** creștinismul oriental.

– Și o legătură cu slavitatea, presupun...

– Da, o puternică amprentă slavă, prin contactul timpuriu, chiar în epoca de constituire, cu slava meridională.

Te-ai întrebat vreodată de ce (*a*) *scrie* este cuvânt latin și (*a*) *citi*, cuvânt slav? *A scrie* a însemnat, la început, „a desena, a zgâria pe pereți, pe nisip, pe copaci”.

– Și *a citi*?

– *A citi*, cuvântul slav, este legat de slujba religioasă, târzie (după sec. IX). Dar *citirea* este altceva, e o chestiune strict bisericească. În biserici se făcea *cetania*. Cetania se făcea de către un diacon (cuvântul este grecesc)

care citea *po slavonsko*. Citea acolo și nu înțelegea nimeni nimic, dar citea, atât! Deci *cetania* ăluia și scrisul nu au avut niciodată legătură una cu alta. E. Coșeriu credea că noi am moștenit literele latine de la Alexandru cel Bun. Credea că Alexandru cel Bun ar fi trecut de la literele latine la cele slave. Nu avem date, nu se poate să se spună nici da, nici ba. Știu însă că slavii ne-au culturalizat. Există ceea ce am numit eu „aculturație slavă”. Slavii ne-au dat cultura scrisă (alfabetul chirilic), trebuie să se știe. Gândește-te la toate elementele slave. Te-ai gândit vreodată la adjectivele de origine latină: *subțire, înalt, curat, mult, puțin*. Te-ai gândit la cele slave: *destoinic, vrednic, leneș* etc.? Multe elemente de caracterizare sufletească, în care, bineînțeles, sunt foarte multe pozitive, foarte puține negative. De cele turcești, ce să mai vorbim (am scris în vol. IV din *Individualitatea...*)! Asta înseamnă că slavii au introdus în latina lor elemente proprii: slavii au vorbit latina și au lăsat în latina lor cuvinte cărora le înțelegeau sensul. Știi cine a spus primul asta? Ernst Gamillscheg, care a vorbit de slavă nu ca *superstrat* sau *adstrat*. El o consideră *substrat*, pentru că slavii au învățat latina de afară și au lăsat în latina lor cuvintele cărora ei le înțelegeau sensul. De exemplu: *nevastă, logodnă, pizdă* sunt cuvinte slave, foarte multe cuvinte obscene, mai ales feminine. De aici a apărut ideea aceea absurdă că bărbații erau romani și femeile erau slave! *Dragoste*, îți dai seama că noi suntem singurul popor romanic care spunem *a iubi* într-o limbă străină, neromanică? Și *drăguț*, și *dragă*, și *iubit*, și *iubire* toate astea sunt la noi slave (adaptate la morfologia latină). Au, bineînțeles, desinențe românești. Este celebră propoziția: *Grădinarul cinstit iubește munca* (ți-aduci aminte, de la Pușcariu). Sigur că *grădinar/grădină* e slav, dar *-ar* este latin, *-ul* este latin. *Cinstit* e slav, în afară de *-t* final. *A iubi* e slav, dar desinența *-esc* este latină, vezi *înfloresco, -ere*. *Munca*, tot astfel, cu *-a* latin din *illa*. Am putut face cu elementele slave și cu elemente morfologice latinești o frază în românește! Cine putea face asta, în afară de un slav care a învățat românește? Eu nu știu în ce măsură noi suntem un popor romanic, vorbesc acum de etnie, care a păstrat limba și a impus-o slavilor, sau suntem un popor „amestecat” foarte puternic cu slavii cu care, împreună, am vorbit limba latină. Acesta pare un mister încă nedescoperit.

– La istoricii francezi există și ideea că noi am fi slavi de fapt, mai mult decât altceva.

– Cum se explică faptul că toate adjectivele vieții noastre sufletești sunt de origine slavă? De genul *destoinic* și altele. E adevărat, este și *cârn*, este și *gângav*. Toate aceste adjective mă fac să cred că a fost **o civilizație slavă care vorbea românește**.

– Dar nu credeți că unele au mai intrat și pe parcurs?

– Se poate! Primele împrumuturi au intrat în sec. VI-VII, apoi slavii s-au creștinat în secolul IX și după aceea legăturile – întrepătrunderea – cu ei a fost și mai mare, pentru că am intrat sub ierarhia lor. Noi, până la creștinarea bulgarilor, eram dependenți fie, spune Petar Skok, prin Dalmația de Justiniana prima, fie, de Constantinopol, prin Dobrogea (pentru că am avut două creștinări). Ceea ce mă uimește pe mine până astăzi este religiozitatea poporului român. Această religiozitate nu o au decât popoarele rusești. Nici măcar bulgarii nu sunt ca noi.

– Ortodoxia o fi „de vină”?

– Dacă vrei, ortodoxia, dar este și superstiție. Pot să mai spun și altceva: tot ceea ce a venit ca element de modernizare a României, a venit din Occident, a apărut în epoca Reformei (luteriene și calvine). Poarta de intrare din Occident era prin Transilvania. Noi suntem cultura care are slujbă religioasă în limba poporului cam de la 1640! Știi de când o au francezii? De la 1638. Știi cu ajutorul cui a fost introdusă la francezi? A hughenotilor. Știi cu ajutorul cui a fost introdusă la noi? A luteranilor. Tot Reforma! Nu mai vorbesc apoi de scrierea cu litere latine... Atenție: înaintea latiniștilor din Școala Ardeleană! Reforma (mai ales cea calvină) a avut consecințe extrem de importante.

– E vorba de slujbă sau de predică sau de amândouă?

- Se pare că s-a făcut slujbă la Târgoviște în limba română prin 1640. Predica nu știu cum se făcea, pentru că nu avem date. Mai este încă un mister la noi: avem cărți religioase slave, dar cântece religioase slave noi n-avem. Cântecele noastre religioase sunt în grecește. Cum se cânta în biserică pe timpul slavilor? Nu știm! Avem, poate, o „urmă” a unui oficiu religios străvechi. Este cazul lui *Kyrie eleison* devenit *Chiraleisa* în regiunile de nord: l-a descoperit, cred, Bogrea și a reluat problema Romulus Todoran.

– Dar să ne întoarcem la slavi!

– Gândește-te numai la faptul că ei s-au așezat pe un teren romanic, latin. Sunt nume de locuri de origine latină slavizate. Pe urmă, religia toată ne-a venit de la ei, dar de fapt, prin ei, de la greci. Mai mult decât atât, bulgarii au fost mai aproape de Bizanț decât am fost noi. Vezi cazul lui **coctorius*, *coquere*: noi avem *cuptor* și *a coace*. Aromânii îl au pe *furnă* (lat. *furnus*). Poate știi ce diferență este între **coctorius* și *furnus*: *furnus* este un fel de cuptor cu coș pe unde ieșea fumul, era un instrument special

pe care-l făcuseră cei din Bizanț și care n-a mai ajuns până la noi. Noi suntem, pe de altă parte, și o latinătate **abandonată**. Dacă ne-am salvat în general limba împotriva tuturor vicisitudinilor este meritul nostru, pentru că ne-am salvat-o noi înșine, în circumstanțe geografice, istorice și sociale nu ușoare. Noi suntem o latinătate care a îndurat vicisitudinile Istoriei. Am biruit! Dar... Gândește-te la romanitatea românească din Basarabia, cu ce preț și-a salvat identitatea! Eu am considerat întotdeauna latinătatea de dincolo de zonele Daciei romane (adică *Romania antiqua*), drept o *Romania nova* (Basarabia și zonele de est, unde nu au fost romani).

Și acum poți să mă întrebi ce înseamnă *Romania nova*? E foarte simplu. Dacă iei Dacia romană, ce vedem? Dacia romană este sud-vestul Transilvaniei, ceva din Banat și Oltenia. Și restul? Cum a ajuns limba română acolo, că n-a fost picior de roman în rest? Eugen Lozovan susținea că la Galați și la Bărboși ar fi fost cetăți romane. Or fi fost zece-două sute de romani, și? Acolo s-au întins românii și asta spun eu în articolul *Romanitate, românitate*, noi am extins romanitatea către răsărit prin **românitate**! Deci, în Moldova, în Basarabia, de la Carpați și până departe, spre est, romanitatea trăiește prin limba română.

– Și cum s-a făcut transmiterea?

– Prin transhumanță! N-am spus că suntem mobili? Uită-te la numele celor din Transnistria. Ai văzut cum îi cheamă? Ori îi cheamă Bodi (Badiu, îl găsești în Transilvania), ori îi cheamă Ciobanu etc. Sunt români care și-au pierdut naționalitatea și limba. Chiar și Voronin, dușmanul numărul 1 al României, în ciuda numelui, este român și vorbește românește. Îți dau un alt exemplu: cineva care se numește Lupu, este născut în Balta Brăilei, dar pe mamă-sa o chema Beganu! Explică-mi cum se face că cineva născut în Balta Brăilei are numele Bega din Banat, altfel decât prin transhumanță și prin mobilitate? De asta am spus eu *continuitate* este foarte bine, dar noi suntem continui și la sudul Dunării și la nordul Dunării.

Păstoritul este cheia vieții românești. Au spus-o O. Densusianu și I. A. Candrea. Acest păstorit nu cunoștea frontiere, nu cunoștea patriotism. Aș spune chiar mai mult: viața, structurile etnico-sociale ale romanității noastre românești, erau *regionalizate*: pe obști (romanii), pe „țări”, pe sate (ca la românii din sudul Dunării, încă și azi). *Patria, poporul* (român) etc. sunt concepte culte, târzii. Știi, de exemplu, că țăranul din Severin, pe timpul turcilor, făcea comerț cu turcii peste Dunăre, iar turcii îl făceau *ban*, îi dădeau *bănie*. Citește toată poezia noastră populară (mai ales baladele pastorale). Și să mai știi că țăranii români (o spun textele populare!) i-au regretat... pe turci.

Dragă domnule Bogdan Țăra, fără elementele orientale turcești din limba română nu există o limbă română adevărată. Dacă vrei să mai adaugi elementelor slave încă o distincție față de romanitate sunt elementele orientale turcești, pe care le-a cercetat amănunțit Lazăr Șăineanu. După turci (chiar împreună cu ei), au venit și grecii (ortodocși, dar... fanarioți!), cu care familiile noastre de mari boieri s-au înrudit imediat. Ți dai seama că în *grădina* noastră, cea de la slavi, *trandafirul* e grecesc, *laleaua* e turcească etc. Spune-mi trei flori de origine latină la noi? Sunt câteva, dar pe câmp!

Carlo Tagliavini a spus că există *Romania antiqua* și *Romania nova*. Prin aceasta din urmă, se gândea la America latină și la regiunile Africii în care se vorbește franceza, adică acolo unde s-au extins limbile romanice prin cuceriri coloniale. De la el am preluat și eu ideea. Dacă vrei acum să conturezi lumea latină, trebuie să iei tot mapamondul, dar asta este *Romania nova*. În afară de asta, există și *Romania antiqua*, adică cei de aici, din Europa: Italia, Spania, Franța etc. Ei bine, romanitatea românească include și *Romania antiqua* (Transilvania) și *Romania nova* (restul românității). Latinitatea a pierdut mult: s-a pierdut Panonia, sudul Germaniei. Știi că în sudul Germaniei sunt Munții Taunus și există zone unde au fost tabere romane, care se numesc și acum *Kaiserslautern*, *Römerlager* etc.

– Köln este vechea Colonia...

– Exact! Adică acolo a fost *limes*-ul de nord, ceea ce a fost la noi, față de Balcani, Dunărea. S-a pierdut mult și, cu toate acestea, urme, dovezi (vestigii) au rămas. Misterul nostru este: cum am putut noi să rămânem latini, iar în Dalmația, Noricum, Panonia latinitatea să dispară. Dacă vrei un argument împotriva „vidului” presupus din Transilvania (adică „plecarea” romanofonilor) este foarte simplu. E un argument pe care nu l-a folosit nimeni: Transilvania are elemente latine și romanice, atâtea câte sunt, *Crișul*, *Mureșul* etc., care în Panonia nu există. Scurt! Deci în Panonia slavii și maghiarii au venit și au făcut *tabula rasa*, au distrus tot; la noi, elementele topice latine au rămas. Cum au putut să rămână, fără să fi existat o populație romanofonă? Din cauza asta n-au făcut niciodată corp comun Panonia cu Transilvania. În sec. X-XI, nou-veniții au ajuns pe un teren deja romanizat: al nostru!

– Există și ideea inversă: populația romanizată a venit și s-a așezat în Transilvania...

– Asta susțin ei (ungurii, n.n.) și caută argumente împotriva a ceea ce noi numim „continuitate daco-romană” (nu fără a exagera realitățile istorice)! Dar cu slavii cum crezi că s-a întâmplat? Au venit slavii, s-au

așezat, s-au format colonii slavo-române, au fost și colonii române și, până la urmă, treptat, s-au apropiat. Au fost probabil și minorități care s-au dizolvat în comunități mai mari.

Deci asta este *Romania antiqua* pentru noi, dar cealaltă parte, de la Carpați până la Odesa și mai departe, adică *Romania nova*? Această *Romania nova* am făcut-o noi, românii. **Deci noi am fost purtătorii limbii Romei acolo unde Roma nu a mai ajuns să cucerească.** Dar am „transportat” limba română! „Limba noastră cea română”, cum spun basarabienii, a ajuns ca „limbă a Romei” până acolo. Dar în structura limbii române „transportate” a fost loc și pentru alte elemente non-romanice. Și suntem singura limbă romanică care se distinge prin elemente nu numai neromanice (slave, maghiare), nu numai neromanice prelatine, ci și prin neromanice ulterioare, turco-grecești. Și atunci stai și te întrebi ce putere de expansiune, dar și ce rezistență uriașă are această limbă a noastră... Trebuie înțeles totul prin *languages in contact* și nu prin *adstrat*, *superstrat* etc. lucrurile astea învechite, superflue. Dacă noi avem acum o datorie, este să spunem adevărul despre istoria limbii și a poporului României. A venit momentul adevărului. A venit momentul în care eu să spun: Da, suntem o latinitate! Dar o „altfel” de latinitate: bineînțeles „genealogică” (și *genealogică* înseamnă o latină moștenită), dar și o latină care, de-a lungul vremii, s-a amplificat și s-a îmbogățit cu elemente noi, non-latine, din contactele cu limbile Orientului, rămânând însă tot latină. Adică eu, practic, vorbesc limba mamei și a tatălui, numai că limba pe care o vorbesc eu față de tata și de mama nu este numai limba lor latină, ci, în ea, apar și alte elemente ale vieții mele. Fiecare generație introduce în limbă cuvintele specifice ei, astăzi însă, în treacăt fie spus, în limba română este un haos enorm, dar cu toate acestea, așa cum e, lexical și sintactic, din punct de vedere al structurii, latinitatea nu a cedat deloc.

– Să fie oare și o virtute a limbii latine, care este atât de asimilatoare?

– Există, după d-ta, limbi „virtuoase”? Mă îndoiesc! „Virtutea” limbii latine am văzut-o eu la Narbonne, aici în Gallia Narbonensis. M-am dus eu, romanist sosit din România și din Italia, să văd Narbonne! Ce văd acolo? În Narbona, în centru, este un perimetru cam 6 pe 6 sau 6 pe 4 metri, unde sunt niște cărămizi și ceva *pavimentum*, care ar trebui să fie din epoca romană. Peste ele, până sus sunt, bineînțeles, construcții numai din evul mediu. Ce a rămas din epoca romană? Uită-te aici, în Paris (Lutetia), la Cluny, vezi dărâmăturile alea și spune-le francezilor ce valori antice, trecute, au ei acolo! Să lăsăm deoparte fantasmеle acelei *virtus romana rediviva*...

– Eu vorbeam de o *virtute* a limbii latine, puterea ei asimilatoare. Latina preluase, de exemplu, elemente lexicale din greacă, pe care le-a latinizat...

– Latina, aici, în Occident, a fost apărută – promovată chiar - de Biserică. La noi cine a apărut latina? Auxențiu și alții până în secolul IV? Mai cunoști pe cineva, un latinist prin zona noastră după secolul IV, când știi foarte bine că în timpul împăratului Focas și Scythia Minor, care era provincie Bizantină, a trecut la greacă. **Noi suntem latini, dar suntem și greci, suntem slavi, suntem „orientali”, cu o puternică doză de romanitate.**

– Nu, eu vorbeam de o virtute inerentă limbii latine, aceea de a asimila, de exemplu, elemente de lexic din alte limbi, cum sunt cele de origine greacă, fără ca ea să-și schimbe structura. După aceea, latina, evoluând într-o limbă romanică, acea limbă romanică și-a păstrat această calitate...

– Da, dar a luat din greacă datorită superiorității limbii grecești. A luat și din oscă, și din sabină, a luat din toate astea și s-a îmbogățit lexical.

– Deci nu e un fapt particular pentru română să preia din greacă. Majoritatea limbilor au făcut-o mai devreme sau mai târziu.

– Sunt de acord. Dar nu uita: limba bisericii noastre, limba culturii noastre, din sec. XIII înainte, până în sec. XIX, a fost plină de termeni slavi și greco-bizantini. Noi am luat mai ales din aceste limbi cultura materială (ceea ce se numește *acculturation*) și în alte condiții. În Occident, latina a avut avantajul Bisericii. Pe noi ne desparte de Occident Biserica! Și asta ne va despărți mereu. Iată alt caz: *Catedrala Neamului*! Neam-ul nu este latin (este cuvânt de origine maghiară) și avea validitate mai ales în împrejurări multi-etnice, precum în Ardeal. Dar în „inima” României, nu *neamul*, ci *națiunea* ar fi avut o semnificație. Tot așa mă miră încercările unor intelectuali români de a demonstra că noi am avut o cultură latină, înainte de a ne constitui ca popor și ca limbă, înainte de etnogeneză.

– Francezii au preluat numele celor care i-au cucerit pe galoromani, numele francilor. Există vreo apropiere între situația lor și a noastră?

– Cu a noastră nu, cu a bulgarilor însă există. Au venit întâi slavii la noi și slavii au fost cuceriti de bulgari, popor turcic, de la Volga. *Han, boier* astea sunt instituții turcice. Aceștia i-au cucerit pe slavi și pe urmă și-au pierdut limba, așa cum au făcut și francii, care i-au cucerit pe galoromani și pe urmă și-au pierdut limba.

– Au fost asimilați de populația romanizată.

– Totuși, în nord, dialectele franceze sunt foarte germanizate. În sud, nu. Cei de acolo sunt ca italienii. Ei îl au încă pe *e* final.

Revenind, spui de latină... Dar de ce nu s-a păstrat latina în Panonia, de ce nu s-a păstrat în Dalmația, de ce nu s-a păstrat latina în Sirmium, în Noricum? Tot latină era și în Aquileia, dar nu s-a păstrat. Nu este „virtutea” limbii latine! Este virtutea acestui popor care a știut să plece cu limbă cu tot sus, pe munte. Ceea ce spun aromânii: *părinteasca dimândare*. Ne-am păstrat-o ca pe un bun al nostru. N-aveam nimic altceva, n-aveam o vatră, n-aveam o patrie. Știi cu cine semănăm noi? Cu iudeo-spaniolii! Iudeo-spaniolii, când au plecat din Spania, au plecat cu ceea ce se numește *ladino*, limba lor latină. N-au avut toată viața lor decât iudeo-spaniola, limba lor de casă. Încolo, puteau să locuiască unde voiau! Noi n-am avut decât limba, noi n-am avut stat, noi n-am avut frontiere etnice și orașe, noi n-am avut nimic. Astea s-au făcut târziu.

– Pentru că n-am avut organizare.

– N-am avut! Dar, începând din 1330, au apărut „țările” românilor. Până atunci erau niște obști, „romaniile” lui Iorga. Ca să nu-ți mai spun că *Țara Românească* este o sintagmă denominativă de origine slavonă. Eu am spus-o undeva. *Țara Românească* este o creație juridică slavă. Se numește *Vlaška Zemlja*, adică „Țara Românească”. Dacă ar fi fost în latină, ar fi trebuit să se numească *Terra Romanorum*. Dar numai în slavă există acest adjectiv genitival, cum e la noi *fecior boieresc*. Știi ce înseamnă *feciorii boierești*? Nu înseamnă „odraslele boierilor”, ci sunt „feciorii boierilor”, adică „slugile boierilor”. Elementul slav la noi este fundamental! Nu se poate fără slavistică. Și cu studenții, în primul an, am făcut slavistică. Aud că prietena mea, profesoara Liliane Tasmowski din Belgia (Anvers), îmi dă acum dreptate și se bucură că m-a cunoscut, pentru că am îndemnat-o să învețe slava. Ea este romanistă „pură”. Nu se poate face romanistică românească fără slavă. Au câștigat Petar Skok și E. Petrovici, poate și Matteo Bartoli, care au fost și slaviști și romaniști.

– Teoria *continuității* românilor în spațiul nord-dunărean, formulată și apărută cu insistență de majoritatea lingviștilor și istoricilor români, a devenit ușor desuetă ori credeți că ar trebui chiar abandonată?

– Se susține că romanitatea asta din nordul Dunării, în care suntem și astăzi, s-ar fi păstrat grație ei. **Nicidecum!** Fără „imigrații” din sudul Dunării, **masive** și **seculare**, n-am fi fost unde suntem astăzi. De fapt, chiar în Transilvania: partea crișană, partea maramureșeană și partea bucovineană sunt zone romanice-românești ulterioare, (mai) târzii. La mănăstirea Peri din Ucraina subcarpatică, biserica Sf. Mihail este închinată

Constantinopolului, patriarhiei de acolo. Ce legătură exista între zona aceasta, de nord, și Bizanțul ortodox? Foarte probabil, în aceste regiuni se instalase o populație de religie ortodoxă, care se recunoștea în subordinea Patriarhului ecumenic din Constantinopol. Fapt este că – după cât se pare – în Transilvania se conturează două zone: cea „interioară”, până la Apuseni și cea „exterioară”, la vest-nord-vest de Apuseni (Crișana, Maramureș). Și Tache Papahagi a relevat că între graiul din Țara Moșilor sau din Maramureș și graiurile dialectului aromân (sud-dunărean) sunt unele apropieri lingvistice (dacă nu mă înșel, ideea apare și la G. Ivănescu, cel care a construit catedra de lingvistică românească la Universitatea din Timișoara).

– Să fie „valurile” lui Philippide, cele considerate a fi venit din sudul Dunării?

– Probabil! Suntem o romanitate **țărănească**! Țărănească până în străfundul străfundului măduvei. Uită-te la toată literatura noastră populară!

– Să continuăm discuțiile noastre!

– Am căzut de acord că sintagma *latinitate dincolo de limite*, *latinitas ultra limites* sau, cum spun eu, *latinitate off limits*, mi se pare o formulă mai fericită, chiar dacă problema latinității noastre este o problemă destul de specifică, adică suntem o latinitate trecută prin filtre nelatine extrem de importante. Îți repet ceea ce îți spuneam înainte. Unde este latinitatea din Dalmația, din Noricum, din Panonia, unde este latinitatea din Moesia Inferior, Moesia Superior, unde este latinitatea din Scythia, unde este latinitatea din Armenia, din Palestina? A rămas această „misterioasă” (sau „miraculoasă”) latinitate românească, care a devenit romanitate românească, care a devenit română și care este unica moștenitoare a Imperiului Roman în Răsăritul Europei. Tot ceea ce s-ar spune de aici înainte: „limbă moldovenească”, „dialecte nelatine”, sunt toate lucruri absolut false. **Suntem singurii urmași orientali ai latinei romane.** Cu alte cuvinte, cu noi s-a amestecat tot ceea ce a fost nelatin în aceste zone, păstrându-ne totuși noi individualitatea, identitatea. Cum? **Abstrăgându-ne!** Adică rămânând în zone în care nou-veniții nu aveau acces: în primul rând muntele (cu plaiurile sale), în al doilea rând zonele de pădure și mai ales am avut avantajul că toate „hoardele”, toate valurile migratoare, care au trecut pe la noi, au făcut-o în mare viteză, cu excepția ultimului, care este valul slav, cu care avem mai multe lucruri în comun. Chiar arheologic există o cultură slavo-română. Cultura de la Dunăre, din secolul IX, e slavo-română. Întotdeauna am spus și o spun și acum, dacă am avut o etnie aproape de noi, asta a fost etnia slavă, în toate zonele ei.

Gândește-te, noi suntem în contact cu slavii din secolul VI până în secolul XX. Paisprezece secole de contact cu slavii. Bineînțeles, te vei mira. Mai întâi sunt slavii care s-au instalat în Bulgaria, peste care au venit bulgarii, apoi sunt statele slave, care s-au creat în jurul nostru, adică sârbii... În secolele IX-X s-a creat statul bulgar, apoi statul sârbesc. Religia ne-a unit iar cu ei și am rămas așa, într-o anumită ortodoxie slavo-română. Cultura ne-au adus-o ei, pentru că, mai întâi, după cum știi bine, în zonele bulgare s-a scris cu caractere chirilice începând de prin secolul XIII probabil (a spus-o Ion Bogdan); pentru că semnele noastre grafice, adică semnele slavone grafice (e vorba de *ius* și de *ier*) au aceleași valori pe care le-au avut în bulgară, dar în bulgara secolului XIII. Deci la noi au intrat ulterior, prin secolul XIV. Nu mai vorbesc de literatura religioasă, bogomilii, toate fenomenele culturale pe care le-am avut în comun cu slavii.

– Cum de n-am învățat să scriem de la romani?

– Când să „învățăm”? În 165 de ani? Romanii au venit, au cucerit și au plecat fără să se preocupe de probleme de învățământ și de cultură! Poate că – așa cum spunea regretatul I. Fischer – să fi fost un învățământ elementar și atât! Ceea ce a rămas de la romani, cultural, este foarte puțin. Nici măcar de la cei care au venit mai târziu din sud și s-au instalat, adică romanofonii, dar ei, venind din sud, erau deja slavizați și grecizați. Toate deplasările de care am vorbit eu s-au făcut prin secolele VII-VIII-IX, adică după venirea slavilor. **O persistență romană, asta este numai în capul naționaliștilor noștri și în cântecele noastre considerate patriotice.** N-avem o persistență romană ca să sapi sus și să-l găsești pe Traian jos. Asta nu se poate. Găsești unele ruine, se găsesc cimitire, cum ți-am mai spus, până prin secolele V-VI. După cercetările care s-au făcut (Profesorul D. Protase a făcut ceva mai mult), ar fi așa: contactul cu romanitatea, cu latinitatea centrală, din Italia, s-a tăiat în secolul VII. Philippide spune că până în secolul VII, pe fostele drumuri care legau via Appia, care făceau legătura cu Roma, se mai găseau pietre funerare cu nume daco-romane, adică primul nume era dac, al doilea era roman, ale unei populații romanizate, care se ducea către Roma și murea pe drum. Se știe, de asemenea, că în Dobrogea, când s-a făcut Imperiul Roman de Orient, începând de pe vremea împăratului Focas (602-610 p. C.), Constantinopolul corespundea cu provincia numai în limba greacă. Deci, practic, noi, din secolul VII, am părăsit această superbă latinitate și am rămas doar cu un fel de resturi de latinitate numai prin munți, prin transhumanță, prin baladele populare, adică n-am mai avut posibilitatea de a ne „cultiva” latinitatea altfel decât prin vorbire. Și de ce n-am avut? Pentru că nu ne-a mai încurajat, cultural, nimeni și nimic! În Occident a rămas latinitatea pentru că a venit Biserica. Ce-am avut noi? O biserică

grecească? Cel mai bun exemplu sunt aromânii. Știai că, în aromână lipsesc cuvintele *răstignire*, *rugăciune*? Acestea sunt cuvinte nord-dunărene și nu sud-dunărene. Dacă faci istoria creștinismului românesc, ies la lumină niște lucruri **uriae**. În primul rând, mă întrebi dacă românii s-au născut creștini? **Exact, românii s-au născut creștini!** Fără nici un fel de îndoială! **Dimpotrivă, creștinismul precede românitatea.** S-ar putea, am spus eu într-un articolul apărut la Cluj, creștinismul să preceadă și ocupația romană din Scythia Minor. Am văzut cum s-a propagat creștinismul. Pe malul Pontului! Acolo nu erau romani, acolo erau numai greci. Era normal să vină creștinismul pe linie grecească până acolo. Ceea ce ne-a venit prin Transilvania, este al doilea val de creștinism, cel latin. Din cauza asta, creștinismul din Dobrogea n-are nimic latinesc. S-au găsit inscripții și latinești (Haralambie Mihăescu și I. Fischer au vorbit despre ele) și grecești, mai multe grecești, decât latinești. Martirii care au fost descoperiți în martirologul creștin din Niculițel nu erau latini. Nu au nume latinești. Profesorul Emilian Popescu de la Facultatea de Teologie din București a studiat aceste aspecte.

După părerea mea, am mai spus-o, noi suntem creștini înainte de a fi organizație de stat, adică: întâi ne-am creștinat, pe urmă ne-am organizat social-politic. Poate chiar că după aceea au venit romanii etc. Toate aceste evenimente s-au petrecut pe la începutul sec. II (101-102 până prin 105-106 p. C.). De aceea apare, acum, ideea că am fost creștinați de apostolul Andrei. Constantin Daicoviciu spunea că monumente creștine în Dacia Romană nu s-au găsit înainte de secolul IV (dar el vorbea de Transilvania). Apostolul Andrei, care a trăit în prima sută de ani, a propovăduit pe meleagurile noastre. **Ne-am născut creștini.** Suntem, dacă vrei, ca și grecii, ca și evreii, ca și coptii, în primul val de creștinism. Suntem ca și italienii. Pentru că sunt două tipuri de creștinism: este creștinismul de jos în sus, al nostru, adică creștinismul ilegal, un fel de comunism ilegalist, și celălalt creștinism, de sus în jos, pe care l-au avut toate popoarele cunoscute de noi, chiar francezii de nord, dar mai ales bulgarii, rușii, polonezii, ungurii, slovacii etc., în care se creștinează șeful statului și îi obligă să se creștineze pe toți, prin ordin (cum era, înainte, cu carnetul de partid: nu-ți luai carnetul de partid, îți cădea capul). Așa s-a creștinat și Italia superioară, la Milano: ori te creștinezi, ori îți tai capul. Așa s-au creștinat rușii în 988, s-au creștinat polonezii în 989, ungurii, în anul 1000. Bulgarii sunt primii, să zicem așa, barbari creștinați. Noi suntem creștini fără nici un fel de problemă. De *când*? Nici nu poți să adaugi un *când*! Poți să spui numai că epoca noastră de creștinare merge profund spre originile creștinismului. Problema care se pune aici este să ne dăm seama că creștinismul românesc nu este legat de continuitate, de romanitate, de latinitate. Creștinismul este legat de propagarea credinței lui Iisus Cristos

la nordul Dunării și atât! La sciți (Scythia Minor, în grecește). Abia după aceea a venit, pe linie occidentală: Dalmația, Sirmium, Sarmizegetusa, probabil prin secolele II-III, în latinește. Și acolo, în Transilvania, sunt câteva vestigii creștine (*ego, Zenobius, votum posui* ș. a. m. d.). Dar, bagă de seamă, creștinismul din Transilvania are monumente, creștinismul din Dobrogea are și martiri! De ce are creștinismul din Dobrogea martiri și n-are cel din Transilvania? Pentru simplul motiv că trupele romane s-au retras și, când Dioclețian, în secolul III, a început persecuția creștinilor, erau creștini numai în Dobrogea, iar în Transilvania nu mai erau trupe romane, stat roman. Din cauza aceasta nu putem cunoaște organizarea creștinismului primar în Transilvania. N-aveam centre cum aveam în Dobrogea. Aici era Tomisul. Emilian Popescu a făcut și o listă a primilor episcopi de Tomis, care țineau, bineînțeles, de Constantinopol. Noi am avut de îndurat și episodul conciliului de la Niceea (325). Wulfila era bizantin niceean, dar după aceea a devenit arian, Auxențiu, scriitorul, era arian, Sava Gotul era, se pare, bizantin; poate că și pentru acest fapt l-au omorât căpeteniile goților. Creștinismul nostru este al goților, al grecilor. Și, bineînțeles că este și creștinismul latin. Mă vei întreba unde sunt elementele din slujba religioasă grecească? Nu există, n-avem! Singurul care ar fi putut să fie, am mai spus-o, este acel *Chiraleisa*, care ar fi *Kyrie eleison*. Dar ce poți să știi! A rămas creștinismul latin, îmi vei spune. A rămas, dar creștinismul latin a venit ulterior. Stai și te gândești că creștinismul latin de care vorbim noi a venit prin Aquileia, prin Marea Adriatică (au spus-o P. Skok, Haralambie Mihăescu). *Basilica, Floriile*, toate astea sunt din secolul IV, V. Până și cuvântul *Dumnezeu (Domine Deus)* este ulterior. Adică, avem un creștinism primar, câteva cuvinte și pe urmă au venit toate cuvintele astea care formează terminologia creștină... **Nu putem face din creștinismul românesc o dovadă a continuității românești în Transilvania!** Putem să spunem că am fost creștini. Nu știm nici măcar cu cimitirele acelea creștine cât sunt de latine. Parcă goții creștinați nu se puteau îngropa acolo? Îmi aduc aminte de niște replici ale ungarilor. Eu am fost întotdeauna atent la ce spun adversarii noștri despre noi. Ladislau Gáldi își punea întrebarea: în ce măsură, în Transilvania, sunt cimitire cu latini? E adevărat că nici nu trebuie să acceptăm tot ce spun ungurii care susțin că, în definitiv, câteva monumente nu fac dovada continuității. Ei spun că și în Norvegia s-au găsit inscripții latine care nu sunt latine. Nu e așa! Aici este un răspuns foarte clar! Dacă într-o zonă au fost latini și s-au găsit inscripții latine, poți să presupui că, într-adevăr, acolo este o continuitate latină. Dar în Norvegia le-a adus valul, le-a adus călătoriile, le-a adus altceva. Așa e cazul și la noi cu cetatea Bărboși. Dar acolo unde a fost o ocupație romană, ca în Dacia, este cu totul altceva! Acolo se poate vorbi de vestigii creștine romane.

Vezi, deci, că nu este vorba de a contrazice latinitatea sau continuitatea noastră. Dar astăzi, în libertate, este necesară o cercetare arheologică clară, aprofundată, a vestigiilor latine în Transilvania – creștine, precreștine, post-creștine. Dumneavoastră, cei tineri, aveți această sarcină, deoarece de la noi, bătrânii, vorba lui bietu' Negruzzi, „ruginiți în rele”, e foarte greu să mai scoți ceva. În ceea ce mă privește, pot să spun, cu puțină mândrie, că, dacă am făcut ceva, a fost să „șterg colbul de pe hrisoavele bătrâne”, adică **am încercat să regândesc totul**.

– Continuați!

– Păcat că nu mai am eu contact cu voi, cei tineri! Am fi putut vorbi despre întrepătrunderea dintre latinitate și non-latinitate, de exemplu, în cultura noastră populară. Pe vremuri, o bună savantă, o etnologă de la București, Zamfira Mihail, a cercetat, într-o serioasă lucrare (de doctorat) termenii portului popular românesc. Am scris – pe vremuri – o recenzie la cartea ei. Știi ce am observat? Portul românesc are următoarele caracteristici: *cămașa*, *ițarul*, *ia*, *brâul* sunt sau autohtone sau, *cămașa* – odată, un obiect de lux, latine. De aici încolo, totul este slav sau turcesc. La fel și mâncarea. Am încercat să dau unei doctorande – tot pe vremuri – să cerceteze termenii alimentației noastre. Știi ce mâncau strămoșii noștri? Mâncau: *zamă*, termen grecesc, existent și în lat. *zema*, *frigeau* (*a frige* < lat. *frigere* n.n.), pe *coctorium*, adică „cuptor” și, bineînțeles aveau *carne*, *lapte*, *pâine* (nu *pită*). De aici înainte, nimic latinesc: *prăjeala* e slavă, *gătitul* e slav, toate sunt slave. Nu mai vorbim de *ciorbă*, care este turcesc, și de celelalte. Și aici ne dăm seama ce și cât ne-a rămas de la romani. Câteva resturi... Meritul principal al romanității românești este că aceste resturi le-a păstrat cu gelozie și pe urmă le-a înmulțit mereu cu alte cuvinte, dar rămânând mai departe în interiorul structurilor latinești. Adică, noi am împrumutat *supa* și *ciorba*, dar le-am dat desinența *-illa*. *Peștele* îl avem din latină, dar toate denumirile de pește de apă dulce sunt slave. Dacă încercăm să vedem în amănunt ceea ce ne-a rămas de la slavi și ceea ce ne-a rămas de la romani, atunci să-mi spui ce raport exista între latinitate și slavitate. Comparația cu italiana arată întotdeauna că româna „seamănă” (cel puțin pentru italieni!) cu limbile slave... De aceea, **este nevoie de discuții multe, lungi, cu cărțile pe masă, în biblioteci**.

– Ajunseserăm în secolul al VII-lea. Aș vrea să vă întreb ce limbă se vorbea atunci la nordul Dunării? De asemenea, dacă la venirea slavilor româna era o limbă deja formată sau parțial formată?

– Slavii au venit în secolele VI-VII. Au venit, au trecut și s-au așezat în părțile de deal și de câmpie. S-au așezat și au început să conviețuiască

cu enclave românești. Pe atunci exista o limbă „daco-romana”. Cu ajutorul slavilor s-a constituit, treptat, ceea ce se numește astăzi *limba română*. Latina „orientală” s-a transformat, trecând prin gura slavilor. Gândește-te că până la venirea lor, strămoșii noștri spuneau *schiu* (< lat. *scire*, n.n.), iar apoi au spus *știu*, spuneau *pasche*, iar apoi *paște*. Adică, în grupul consonantic *-șt-*, sunt elemente ce au fost aduse de slavi. Nu mai vorbim de iodizarea lui *e* inițial și altele. De exemplu, alternanțele morfologice. Până n-au venit slavii, noi nu puteam să spunem *ladă-lăzi*. Noi trebuia să spunem *ladă-lădi* sau *zăpadă-zăpădi*, pentru că alternanța *d-z* la substantive este de origine slavă. Spuneam însă *mânz-mânji*, *obraz-obraji*. De ce? Pentru că fonemul *-ž-* exista și în substrat. Pe urmă, nu-l aveam pe *h*, n-aveam consoanele muiate. Spuneam *lupi*, cu *i* silabic (ca în italiană). A trebuit să vină slavii pentru ca să pronunțăm *lupi*, cu *i* scurt, non-silabic. Vorbeam un fel de limbă ca cea italiană din secolul VII-VIII, un fel de latină târzie. Când au venit slavii, au dat culoarea slavă. Cum spune un profesor român, care a trăit la Paris, Bazil Munteanu, slavii au dat *le clair-obscur* „clar-obscurul” limbii române. Întreabă-te cum era credința creștină înainte de venirea slavilor, când toate cuvintele noastre de ritual sunt slave. Îl aveam pe *preot* din latină, dar nu-l aveam pe *popă*, slav, aveam *rugăciune* (numai noi, în nordul Dunării). Suntem singura limbă romanică ce are două cuvinte pentru noțiunea de *sacerdos*: *popă* și *preot*. Suntem singura limbă romanică ce are două cuvinte pentru noțiunea de *sanctus*: *sânt* (din *Sânt Nicoară*, *Să(n)medru*) și pe *sfânt*. Suntem singura limbă romanică în care se întrepătrunde latina cu slava: vezi cazul lui *așijderea* (< *ași-žde-re-a*), adică o construcție latino-slavă (probabil de dată românească), o formă slavo-latină. Pot spune că fără slavi eram șchiopi de un picior. Deci, româna s-a constituit prin secolul VIII, după ce au trecut slavii. Asta e de discutat: *slavo-roman* sau *romano-slav*? Românii îi imitau pe slavi sau slavii pe români? Nu mai știm. În general, se spune că slavii au învățat românește.

Mai este ceva. Nu trebuie să vedem influența slavă **cantitativ**, cum a făcut Pușcariu și cum se face până astăzi: socotim element cu element ceea ce a rămas de la slavi: vocativul etc. De la slavi a rămas *a se ruga* în loc de *a ruga*. Suntem singura limbă romanică care **ne rugăm** lui Dumnezeu. Ceilalți toți *roagă* (fr. *prier* < lat. *precare*). Deci, sunt elemente calitative, nu cantitative. Cazul alternanțelor fonetice. Îmi aduc aminte, când învățam rusește și mă gândeam: uite, exact ca în română, au și rușii alternanțe de felul celor din limba noastră.

– Care au fost factorii determinanți ai procesului de „reromanizare”, de „relatinizare”, sau, cum spuneai Domnia voastră, de „occidentalizare” a limbii române literare?

– Ca să vorbim de factorii de reromanizare, relatinizare ș.a.m.d. a limbii române, a rămâne în interiorul limbii române, al lingvisticii române, nu este suficient. În al doilea volum al cărții mele despre *Individualitatea limbii române...*, când am vorbit despre „occidentalizarea limbii și culturii românești”, am făcut, mai ales, extinderea limitelor acestui fenomen: și lingvistic și extralingvistic. Eu îmi asum responsabilitatea lărgirii conceptelor lingvistice. Nu există limbă fără o cultură, fie că e populară, fie că e cultă. Nu putem vorbi de o limbă *in abstracto*. Oricât ar fi de axată lingvistica pe studiul limbii, cu lingvistică internă, lingvistică externă... astea sunt, la ora actuală, lucruri depășite, cel puțin de mine. Pentru mine **există** dincolo de o lingvistică **internă** și o lingvistică **externă**, tot așa precum **există** o lingvistică **diacronică** și alta **sincronică**. O adevărată cercetare lingvistică nu se poate „refugia” numai în structurile lingvistice. Fenomenele se întrepătrund. Fenomenele de limbă sunt ultimele din fenomenele mari ale istoriei. În primul rând sunt, bineînțeles, fenomene sociale și istorice. Ce înseamnă „reromanizarea” de care vorbea Pușcariu, denumită pe urmă „relatinizare” de către Graur, termen cu care nu prea sunt de acord? Însemna pătrunderea neologismelor în limba română cultă. Adică, în loc să spui *prilej*, spui *ocazie* etc., în locul unor cuvinte orientale să ai cuvinte occidentale. Așa cum spunea poetul (meu) romantic (vezi *Primii noștri dramaturgi*): „Nu-mi vorbi turco-grecește, că-ți răspund evropenește”. Impactul pe care l-a avut *Evropa*, *Europa* pentru intelectualii nou apăruiți (cu oarece cunoștințe de limbă franceză și limbă italiană) a fost caracteristic pentru cultura românească, începând din Transilvania de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, dar mai ales în Valahia secolului al XIX-lea (mai cu seamă către mijlocul secolului al XIX-lea). Această „europenizare” a schimbat profund toată cultura românească și, implicit, limba culturii. Sigur că, dacă îi luăm pe Alecsandri, pe Alecu Russo, pe Nicolae Bălcescu, chiar pe Ion Ghica, vom găsi elemente franceze, italiene în limba lor. E normal, pentru că ei vorbeau franțuzește, fuseseră în Franța, Amfilohie Hotiniu (secolul XVIII) folosea neologisme italiene, pentru că tradusese o geografie din italiană. Cu alte cuvinte, contactul cu cultura occidentală, romanică, ne-a romanizat mai intens. Dar, în limba culturii, există o problemă pe care, la timpul oportun, eu nu am luat-o în considerare. „Occidentalizarea” noastră nu-i numai **romanică**. Și influența germană în Transilvania, mai ales în Banat, a introdus termeni occidentali. Ideea pe care, cu pricepere, a introdus-o doamna Maria Sitaru din Timișoara într-o recentă lucrare este o sugestie prețioasă, de care trebuie să se țină seama. De aceea, alături de „occidentalizare”, drept ar fi să se numească și „modernizare”. Istoricii pun problema astfel. Adevărul e că aceste concepte se suprapun, în sensul că e vorba și de o modernizare și de o occidentalizare în sens european. Eu cred că am studiat fenomenul în

amănunt. Pentru asta, trebuie să vă trimit la volumul meu, *Primii noștri dramaturgi*, pe care l-am editat în 1956 și a fost reeditat în 1962, împreună cu regretatul Liviu Călin și cu Florin Tornea, un literat. Cine citește piesele de teatru din vremea aceea (am și scris în *Individualitatea limbii române*, volumul II) își dă seama ce a însemnat epoca începutului de veac XIX. În perioada de tranziție de la 1830 la 1848, s-a petrecut tot ceea ce se numește procesul de „reromanizare”, de „relatinizare”. Bineînțeles, l-au început cei din Școala Ardeleană și l-a terminat, dacă vrei, Minulescu. Întâi italiana, apoi franceza și, bineînțeles, într-un fel, limbile germanice. Care sunt factorii de reromanizare? Asta este o întrebare foarte strâmtă. Totul, toată societatea românească, chiar de la 1800, de la dicționarul lui Budai-Deleanu, dicționarul de la Buda, și până la 1866-1870 când, de bine de rău, s-a mai stabilizat limba românească, totul concordă spre *reromanizarea*, *europenizarea*, *occidentalizarea*, *modernizarea* limbii și culturii românești. Este adevărat că totul se petrecea la nivel de elite, la nivelul limbii culturii. Este adevărat că, pe vremea lui Samuel Micu și chiar pe vremea lui Bălcescu, țărani nu vorbeau ca în *Românii supt Mihai Vodă Viteazul*. Este adevărat, fluviul acesta subteran, care se numește limbă română vorbită, populară, țărănească rămânea puțin influențat de ceea ce se petrecea sus, la suprafață, la elite. Dacă luăm, de exemplu, *Graiul nostru*, culegerea de dialectologie, de limbă vorbită, a lui Densusianu, Speranția și Candrea, avem o imagine de vorbire țărănească. Nu este nici o legătură între cum vorbeau ei la 1900 și cum se scria tot atunci la „Viața Românească”, cum scriau Dimitrie Anghel și alții. Avem, deci, un fenomen de suprafață și de elite. Cât a fost de profundă această reromanizare, europenizare, occidentalizare și modernizare în societatea românească este încă o problemă importantă, care rămâne de cercetat. Căutați neologismele în vorbirea țăranilor din sec. XIX (mai ales până în 1870). Dacă fac o paralelă cu alte limbi romanice, de exemplu italiana, îmi dau seama că limba literară italiană s-a extins, după 1870, foarte puțin asupra dialectelor. Mergând în Sicilia și ascultând limba literară italiană de acolo, ne dăm seama că limba literară din Sicilia este idiomul sicilian. La Napoli, se vorbește dialectul napolitan – sau cu accent napolitan, în Calabria se vorbește cu accent calabrez. Este o discuție, la televiziunea italiană, unde se aude un accent de la Roma, care îl contrazice pe cel de la Firenze etc. Mă refer la limba vorbită. Dar limba scrisă s-a fixat. În Italia, limba literară s-a fixat de mult. Câți vorbesc limba literară, fixată, e cu totul altceva. Deci să ne înțelegem: factorii de reromanizare, europenizare, occidentalizare sau modernizare sunt factori sociali, culturali, istorici și, în ultimă instanță, lingvistici, dar lingvistici la nivelul culturii.

Conceptul de *limbă romanică*, eu l-am depășit de mult. Am spus, bineînțeles, că limba română este o limbă romanică, dar am văzut limba

română ca limbă romanică în ceea ce eu am numit „romanitatea românească”. Este conceptul care îmi aparține. *Romanitatea românească* este, de asemenea, un fenomen cultural, istoric, social și, desigur, lingvistic. Noi vorbim o limbă romanică într-un context cultural care nu este romanic, într-o epocă în care n-a fost legată de romanitate. Cum am spus de mai multe ori: „o romanitate *off limits*”. Suntem romanici, vorbim o limbă romanică, dar problemele se pun cu totul special. Avea dreptate Alf Lombard când vorbea de „al patrulea picior al mesei”. Adică, toate limbile romanice occidentale au unitate, au cultură comună și, deodată, treci dincoace, ai trecut puțin de la Viena spre Răsărit și găsești o limbă romanică de cu totul altă natură, cu elemente slave și, în general, cu foarte multe elemente non-latine. **Noi suntem o latinitate cu numeroase elemente non-latine.**

– În ce măsură varianta cultivată a limbii române actuale stă sub semnul latinității și al romanității occidentale?

– Varianta actuală? Adică ceea ce se scrie, sau ceea ce se vorbește astăzi? Ce problemă grea! Dacă e vorba de ceea ce se scrie, adică de limba culturii, cum îi spun eu, în ultima vreme au intrat aici foarte multe franțuzisme și, mai ales, anglicisme. Pe mine m-a mirat, de exemplu, că înainte se vorbea de *lăzile de gunoi ale istoriei*, iar acum se vorbește de *pubelele istoriei*. M-a mirat că a apărut verbul *a accede*. Știam că verbul era *a avea acces*. Ca să nu mai vorbesc de stupidități de genul lui *a lectura* (*a face lectura*), care vin din lumea editorială. Interesant este că, eu m-am luptat cu *a lectura*, prin 1977-78, când făceam cronică limbii la „România literară”, l-am condamnat, dar degeaba, fără nici un fel de efect. Știam bine că degeaba condamnă lingviștii unele forme eronate, pe noi, nu ne ascultă nimeni. Gramaticienii vorbesc în zadar, nu îi ascultă nimeni. A fost unul care s-a numit Probus, care a crezut că *oricla* trebuia corectat în *auricula* și nu l-a ascultat nimeni, că tot *oricla* a intrat în toate limbile romanice. Nu se poate face limba cu gramatici. În ceea ce privește varianta actuală mai este și ceea ce a spus cineva: **o „țigănire” a limbii române**. Se constată o **decădere** mare a limbii române. În țara asta turcită, am observat că până și cântecul ăsta nenorocit, *manea*, este luat din limba țigănească... Nu mai vorbesc de *gagică*, de *mișto*. Nu mai vorbesc de atâtea și atâtea cuvinte care vin din limba *rromilor*, cum se spune astăzi, din limbă neîngrijită. Ziarele scriu fiecare cum dă Dumnezeu. Îmi aduc aminte de Alexandru Graur pe timpul comunismului dur, care afirma că dictatura a avut un rol: a fixat în ziare o limbă corectă și supravegheată, față de cum se scria altădată. Acum ne-am întors la „altădată” și scrie fiecare cu picioarele.

– Prin ce se individualizează româna literară în raport cu celelalte limbi de cultură neolatine?

– Am spus prin ce se individualizează: printr-o contribuție non-latină **foarte puternică**. Și se mai distinge prin constituirea ei tardivă (în jur de 1850). Adaug: și printr-o apropiere evidentă de limba vorbită, obștească. În ceea ce privește structura, elementele constitutive, se remarcă cele de origine orientală. *Romania antiqua*, adică *Romania veche*, *latina*, a fost îmbogățită, lexical, cu elemente grecești, mai ales o dată cu creștinismul. *Romania graeca*! Mai este și *Romania *slavica (sclavica)*! Și ea a contribuit la formarea limbii române. Dar, după ce a devenit limba română împreună cu toate aceste componente grecești, slave, bizantine, presiunile non-latine, orientale, asupra limbii române nu s-au terminat. În primul rând, există turcismele despre care scriam într-un articol din „România literară”, nr. 19 din 2003 (acum, articolul este publicat *in extenso* în vol. IV din *Individualitatea...*). Turcismele din limba română, pe care le-a studiat acest geniu care a fost Lazăr Șăineanu, nu sunt elemente străine de limba română. Nu se poate face purism cu turcismele când *dușumeaua*, *odaia*, *cașcavalul*, *rahatul*, *zevzecul* să nu mai vorbim de celelalte, fac parte din limba noastră de fiecare zi. Există o *Romania turcica*, cu toată părerea de rău pentru prietenii mei care sunt neaoșiți. Și în sfârșit, fără nici un fel de teamă, pentru Ardeal, trebuie să presupunem o *Romania hungarica*. Da, există o *Romania hungarica*: influența, presiunea limbii maghiare asupra dialectelor din Ardeal, mai ales asupra vorbirii de acolo. Ca să nu mai vorbim de *oraș*, *vamă* etc., pentru că maghiarii, în prima parte a influenței lor, au avut și acest talent de a ne moderniza. Te-ai gândit vreodată că *vamă*, *oraș*, *hotar* sunt elemente de origine maghiară? Te-ai întrebat de ce le-am luat de la maghiari? Tocmai pentru că ei aveau delimitări spațiale administrative în lumea lor *europenă*, pe care le-au dat și strămoșilor noștri țărani. De aceea *oraș* este peste tot, de aceea *hotar* e peste tot. De aceea avem elemente maghiare de circulație totalmente generală. Dar avem și elemente maghiare restrânse numai la Ardeal. *Romania hungarica* este absolut existentă. Îmi aduc aminte că profesorul Al. Rosetti a vrut să scrie despre raporturile cu ungurii, dar, neștiind ungurește, n-a putut să facă prea mult. Nici unul dintre lingviștii din România nu a putut să întrunească toate calitățile necesare pentru a fi un bun cercetător al elementelor maghiare din română. Bineînțeles, cu atât mai puțin eu, Alexandru Niculescu! Ca să fii un bun romanist în România, trebuie să știi slava (o știa Petrovici), trebuie să știi, bineînțeles, turca (o știa Șăineanu), trebuie să știi maghiara (o știa tot Petrovici). Petrovici a fost singurul care a fost mai „multilingvist”, mai multicultural. Bineînțeles, trebuie să știi grecește și, desigur, latinește. Cu limba latină, cu *lupus-lupi*, în România nu faci nimic, dragul meu. *Lupus*, *lupi*, *lupo*, astea sunt noțiuni simple, pentru copii. Tot așa de simplistă este și afirmația „noi suntem latini”, care are valoare de simbol, dar nu este o

afirmație realistă. E naiv să credem că, săpând sus în Cluj, găsim jos Napoca sau săpând la Sarmizegetusa îl găsim și pe Decebal. Sunt exagerări! O spun cu toată răspunderea, sunt fantasma! Afirmații, bineînțeles, moștenite din străbuni, scoase de către străbunii noștri pentru diverse motive, fie de apărare, fie de orgoliu național, în Transilvania, nu în scop *naționalist*, ci *național*. Dar, ulterior, au fost mistificate, manipulate și instrumentalizate de cine a vrut și pentru ce a vrut. Ideea aceasta că limba română s-a alcătuit înaintea venirii slavilor, care a pătruns și la Pușcariu, a avut-o și Candrea (mi se pare că și azi la Timișoara o au mulți) este lipsită de fundament. Înseamnă că nu se ține seama de ceea ce reprezintă structura limbii române, de ceea ce înseamnă consoanele muiate, de atacul iodizat sau labializat al vocalei (ceea ce a spus Petrovici), plus celelalte elemente sintactice. Cum e posibil o limbă **romanică** în care particula de afirmație să fie slavă (*da*), o limbă romanică în care numeralul *sută* să fie slav, o limbă romanică care, în loc să-l aibă pe *amare*, îl are pe *iubi*, despre care să spunem că nu are o importantă contribuție slavă în constituirea ei? Să știi că lucrul este foarte important pentru că, până acum, **nu avem dovezi precise dacă romanii, romanicii, câți au mai rămas sau câți au mai venit, au luat deprinderi de pronunție slavă și au împrumutat elemente de limbă slavă sau dacă slavii s-au romanizat și și-au păstrat în romanica lor elemente slave**. Bagă de seamă, e foarte important și lucrul ăsta nu l-am spus eu, ci marele romanist Gamillscheg. El afirmă, repet ce am spus mai înainte, că slava la noi nu este superstrat, ci substrat. De ce? Pentru că slavii, învățând romanica, au păstrat în limba lor cuvinte ale căror valori afective le cunoșteau. Te-ai întrebat vreodată *a iubi, nevastă*, toată terminologia obscenă, de ce sunt toate de origine slavă? Cineva care știe ce înseamnă asta, sensul, conotațiile lor, numai acela a lăsat în latină cuvinte native. Știi bine că declarațiile de iubire, în general, se fac în limba ale cărei sensuri afective, conotaționale, le cunoști. De asta problema întrepătrunderii noastre cu slava, cum am spus într-o comunicare publicată în analele Congresului de lingvistică romanică de la Zürich, 1993: *slavo-romanica* sau *romanico-slava*, rămâne încă. Mai ales începuturile: secolele VII-VIII, pentru că pe urmă s-au despărțit apele foarte frumos.

Încă o dată, și cu asta vreau să încheiem discuția, **suntem născuți dintr-o încrucișare de drumuri**: drumul dinspre Polonia, spre turci, drumul dinspre Europa Centrală, Ungaria, Ardealul, Piteștiul, Giurgiu spre turci. Din cauza asta s-au numit primele noastre orașe *târguri* și nu *orașe*. Erau încrucișări de drumuri unde stăteau cei cu carele, cum sunt astăzi cu tirurile: mâncau, poposeau la Hanul Ancuței, spuneau, povesteau și plecau mai departe. **Am creat**, acesta este marele nostru merit, două *state* de-a lungul acestor drumuri: Moldova (pe drumul dinspre Polonia către Imperiul Turcesc) și Țara Românească (pe drumul dinspre Europa

Centrală, prin Transilvania, apoi spre Giurgiu, tot către țara turcească). Gândește-te că *târg* este în toată Țara Românească, toată Moldova are târguri, de la Târgu-Neamț etc., toată Transilvania are târguri: Târgu-Mureș etc., toată Muntenia are târguri: Târgu-Jiu, ș.a.m.d. Ce se întâmplă? Cu ajutorul feudalității maghiare, scăpați de ea în 1339, și Litovoi și Dragoș „și-a lui ceată, toți voinici cu fruntea lată”, au înființat state autonome, întrerupând fluxul comercial direct către țara turcului. Dacă vrei, pe noi ne-a creat comerțul occidentalilor cu turcii. Gândește-te: Brăila, Galațiul sunt toate create de turci. Brăila este și nume turcesc. E adevărat, Șăineanu spune foarte bine că sunt și cuvinte de oprobriu, pentru că turcii se comportau cu noi ca niște câini. Asta e altceva. Este adevărat că și noi îi trădam. Dar România noastră, romanitatea noastră, este o romanitate **orientală**, cum am spus înainte: **graeca-slavica-turcica-hungarica**. Și totuși, **romanitate**, în sensul că noi am adăugat la romanitatea veche, *România antiqua*, am adăugat, cum am spus în articolele mele, o *România nova*. Ce înseamnă *România nova*? Cum am afirmat mai înainte, am extins limba română înspre Basarabia, înspre Rusia, înspre Ucraina, înspre Bug... se vorbește pe acolo românește. Dacă vrei să faci astăzi harta limbilor romanice, ajungi cu limbile romanice până la Bug, chiar și mai departe, grație limbii române, „grație”, desigur, și deportărilor sovietice. În orice caz, noi am împins granița de răsărit a limbii române. Bineînțeles, aici sunt și probleme. Una dintre ele ar fi problema limbii române în Basarabia, dar asta e cu totul altceva: acolo-i „limba noastră cea română”.

– Credeți că limbile pot să dispară, mai ales astăzi, când engleza a devenit o limbă mondială?

– Ce întrebare! Dumneata, ca latinist, știi că latina a dispărut (spuneam mai înainte) „izgonită” de limbi mai noi sau transformată în alt idiom. Da, dispar! Problema, și în ziua de astăzi, este foarte delicată. În primul rând, limbile europene. Marile limbi europene de cultură sunt: franceza, engleza, germana și italiana. Engleza e intrată ultima. Înainte erau numai franceza, italiana și germana. La noi în țară, primele limbi de cultură acestea au fost: franceza, italiana și germana. De germană vorbesc mai ales pentru Ardeal, dar nu numai, din cauza Austriei. La acestea, secolul XX a adăugat, încet-încet, engleza, dar nu în dauna tuturor limbilor de care am vorbit. A adăugat engleza mai degrabă în dauna francezei. Germana, atât cât s-a vorbit, așa a rămas, prin Ardeal. Italiana s-a vorbit puțin, ca limbă de cultură, la noi în țară. Influența italiană și cuvintele din italiană au cam încetat o dată cu George Călinescu, care era ultimul care le mai folosea, cu Alexandru Marcu, vreau să spun în limba literară, dar în limba de azi s-au înregistrat numeroase italianisme (v. Florica Dimitrescu în „Revue roumaine de linguistique” XLII, nr. 5-6, 1997). Limba franceză

a început să-și piardă din supremație cam o dată cu al II-lea război mondial, iar acum își face loc limba engleză cu tot ceea ce înseamnă comerț, tehnologie ș.a.m.d. Dar, să ne înțelegem bine, **limba engleză a Marii Britanii este limba engleză vorbită în America**. Engleza americană se impune treptat. Din cauza puterii culturale, economice, comerciale, militare, imperiale a Americii, se cunoaște în momentul de față engleza. Situația este exact ca și în Franța, unde a doua limbă după franceză este engleza. Sunt cercetători **în Franța** care își scriu studiile în limba engleză. Se supără cei de aici (din Franța, n. n.) pentru că nu scriu exclusiv în franceză, dar franceza își pierde din eficacitate, din mondialism. Un cunoscut al meu, profesorul Claude Hagège, un mare lingvist pe care l-ai frecventat, preconiza ca, într-o anumită epocă, în toate școlile europene să se predea două sau trei limbi, în așa fel încât toți europenii să fie trilingvi, cu alte cuvinte, francezii să învețe germană și engleză, englezii să învețe franceză și germană, italienii să învețe franceză și germană, germanii să învețe franceză și italiană ș.a.m.d. Mi s-a părut o idee splendidă, dar, bineînțeles, nimeni n-a urmat-o. Această procedură ar servi la salvarea limbilor care dispar, pentru că nu putem concepe o lume care să vorbească numai englezește. Ar fi o sărăcire. Dimpotrivă, acum ar trebui, cum spunea „tovarășul Mao”, „să înflorească toate limbile”. Sunt limbile zonale, limbile „mici”, cum li se spune, de circulație restrânsă, care trebuie și ele cultivate. Nu în Franța, pentru că cei de aici sunt foarte naționaliști și exclusiviști în limba de stat, dar în alte părți se cultivă limbile regionale: corsicana aici, friulana la Udine, ce să mai vorbim de flamandă în Belgia, adică sunt astfel de limbi care își cer dreptul la existență. În lumea de astăzi, nu se mai poate trăi cu o singură limbă. Bineînțeles, se poate face comerț, se pot face călătorii, se poate face tot ce vrei, dar un intelectual trebuie să fie oarecum plurilingv. La Udine, acolo unde am fost profesor, sunt și colaborator extern al unui *Centro per il plurilinguismo*. Acolo se face plurilingvism și cred că asta e singura posibilitate. E adevărat, sunt limbi care nu își pot permite luxul de a fi de largă circulație, **luxul spun**, este limba maghiară, limba finlandeză, chiar limba noastră, dar și greaca, chiar limbile slave: sârba, slovacă... Dar gândește-te, acum se vorbește slovacă, slovenă, croată, sârbă, cehă, poloneză, ucraineană, lituaniană, letonă, estoniană. Acestea sunt toate limbi ale Europei la ora actuală. Nu le poți băga toate astea sub jugul limbii engleze.

– Credeți că limbile pot să moară?

– Sigur că mor limbile. Eu pot să-ți dau exemple numai din spațiul romanității românești. A murit – se poate spune – în primul rând, istroromâna, care mai este vorbită doar de cincizeci-șaizeci de persoane acasă. S-au împușinat și vorbitorii de meglenoromână, dialect din sudul

Dunării. N-aș putea spune că limba română în Basarabia, Republica Moldova, ar avea o prea mare șansă de supraviețuire. Depinde! Eu sunt foarte sceptic în ceea ce privește Basarabia. E adevărat că poporul păstrează limba română, dar este presiunea enormă a limbii ruse. Și să ne mai înțelegem ceva! Când ai o cultură în limba rusă, care este o cultură mare, o cultură uriașă în raport cu a noastră, când ai făcut o școală în limba rusă, unde ai început cu *Cântecul lui Igor*, cu Pușkin, cu Dostoievski, ce te faci cu Eminescu al nostru? E adevărat, l-am avut și noi pe Eminescu, este un poet foarte mare pentru români. Dar du-te și compară-l cu vârfurile marilor culturi. Noi am mai avut ceva de suferit: **disprețul** marilor culturi. Prima cultură care ne-a disprețuit a fost cultura poloneză. Cultura poloneză ne-a **disprețuit**. Ne-a disprețuit și cultura maghiară, dar cultura maghiară se referea mai ales la Transilvania unde, într-adevăr, nu exista cultură, pentru că oamenii nu erau lăsați să aibă acces la cultură. Dar cu bulgarii, cu sârbii, ne-am ținut așa, cum să spun, *fifty-fifty*. Vreau să spun că limba din Basarabia, sub avalanșa acestei mari culturi care este limba rusă, poate să dispară, cum a dispărut, de exemplu, istroromâna sub presiunea limbii sârbo-croate. Dar să știi că nu numai limba română dispare. Sunt și elemente de limbă italiană care dispar. Sunt regiuni de limbă italiană care și-au pierdut limba. Ca să nu mai vorbim, doar te ocupi cu limbile clasice, știi că limba latină din Panonia, din Noricum, din Dalmația a dispărut. Țsta e tot **miracolul** românesc: într-o regiune care a stat 165 de ani sub romani se vorbește românește și nu într-o regiune unde au stat romanii sute de ani. Răspunsul este foarte simplu și l-am mai dat: pentru că strămoșii noștri locuiau sus, pe munți și s-au putut sustrage influențelor locale. Gândește-te la albanezi, care își păstrează limba dinainte de venirea romanilor, la basci, care păstrează limba preromană. La fel și ai noștri, și-au păstrat limba, abstrăgându-se din calea năvălitorilor. Pe urmă s-au întors și au făcut bucățica asta de țară. Mie mi-a plăcut expresia asta: *fuga din istorie*. Cred că între noi și istorie a fost un fel de fugă: când venea istoria peste noi, ne refugiam. De ce? Ca să scăpăm de istorie, ca să ne salvăm. Noi am fugit de istorie și ne-am salvat de istorie, pentru că dacă intram în istorie nu mai existam deloc acum. Ne amestecam cu nou-veniții cum s-au amestecat slavii cu maghiarii în Panonia. Profesorul Joseph Hermann de la Budapesta, latinistul, caută elemente latine în Panonia și le găsește cu greu. Cum să le găsească, pentru că au fost întâi acoperite de slavi, pe urmă le-au acoperit maghiarii. Ți-am mai spus: o distincție între latinitatea panoniană și latinitatea care a devenit romanitate românească, adică diferența dintre Panonia și Transilvania este clară. În Transilvania se păstrează elemente latine, în Panonia sunt vestigii rare („latinitatea panonică”) și abia-abia dacă se pot descoperi, pentru că au fost învăluite de alte elemente. S-au șters pentru că populația și instituțiile au dispărut. Și la noi, dacă vrei,

într-un fel, și în Oltenia a fost ocupație romană. Unde se mai vede? Latinitatea – intensă – a rămas în Transilvania, pentru că a avut mai multă putere de a se impune și de a rezista. Limbile rămân în măsura în care vorbitorii lor rezistă dezastrului. Gândește-te la aromâni: „părinteasca dimândare”; să vorbești limba părinților tăi. **Noi, românii, am fost agățați de limbă ca un funambul de funia pe care o are la îndemână. N-am avut decât limba.** Spațiul era al tuturor și al nimănui și al nostru, locul românității du-te și caută-l că-l vezi cum începe din Polonia și se termină în Grecia sau începe în Panonia și se termină la Bug. Cu alte cuvinte, noi n-am avut decât limba. Am repetat asta de multe ori. A mai fost un popor care a avut ca identitate numai și numai limba: iudeo-spaniolii. Iudeo-spaniolii eliminați din Spania s-au risipit prin Africa, au ajuns în Turcia, la Constantinopol, iar de aici, la Salonic. N-au avut în toată peregrinarea lor decât limba și religia mozaică. Ceea ce se numea acolo *ladino*, limba *iudeo-spaniolă*, cum s-a numit ulterior. S-au făcut lucrări mari despre asta. Ei au avut religia mozaică. Noi, românii, am avut religia creștină și limba. Și te recunoști ca ortodox fie că ești în Pind, fie că ești în Maramureș. Țăsta este tot secretul supraviețuirii noastre sau, dacă vrei, al existenței noastre. Am mai spus: **noi am luptat pentru supraviețuire, noi n-am luptat pentru cucerire.** Cine n-a avut această motivație/putere de a lupta a căzut. Sau puteam cădea sub presiunea marilor culturi. **Norocul nostru a fost că n-am fost un popor cult.** Ne putea „omorî” cultura poloneză, cultura maghiară, cultura slavă (slavii ne-au slavizat, ne-au culturalizat în religie). Dacă ei se prăbușeau peste noi, pe coliba noastră de pământ, dacă se prăbușea Everestul, munții enormi care înseamnă cultura lor și mai ales cultura rusească, sigur că ne distrugeau. Să luăm cazul bisericii. Biserica din Republica Moldova este rusificată. Pentru că s-a prăbușit biserica rusească asupra ei și a rusificat-o. La un moment dat se vorbea rusește în biserica din Moldova. Gândește-te la ce putea să însemne la noi calvinizarea. Ne maghiarizam! Venea cultura maghiară peste noi și ne strivea. Ce au făcut românii? I-au ignorat pe maghiari, chiar dacă preconizau latinitatea, cu îndemnurile la practicarea limbii române în biserică pentru a fi și noi culți etc. Am preferat să rămânem inculți, dar să rămânem noi. Aici este tot **secretul!** N-avem nevoie de cultura voastră, pentru că ne dați cultură, dar, în același timp, ne luați și identitatea. **Noi am luptat mai mult pentru identitate, decât pentru cultură.** Gândește-te numai la cazul acesta: în Transilvania s-au creat școli calvine de valoare (Caransebeș, Alba-Iulia etc.). La Făgăraș, chiar soția lui Gheorghe Rákóczi I a instituit o școală – pare-mi-se, gratuită! – pentru copiii români. Este drept, sub administrație calvină. Rezultatul? Românii nu-și dădeau copiii la această școală! De ce? Au preferat să rămână fără instrucție școlară, decât să se supună reprezentantului confesiunii calvine – maghiare, adică

„intendentului” calvin și le era teamă de calvinizare. Dacă se calvinizau, cum s-a întâmplat prin Maramureș, aceștia, în unele cazuri, se despărteau și de românitate. Gândește-te că numele Palffy, Kende și altele sunt nume de origine românească ale celor care s-au calvinizat. Dar Nicolaus Olahus, care a ajuns și episcop catolic? A trecut prin școli (teologice) înalte și s-a catolicizat. De asta în limba vorbită în Transilvania *a se catolnici* înseamnă „a trăda”, cum este *a se turci*. Noi avem aceste sensibilități. Ne-am conservat și prin refuzul inovațiilor. Poți să-mi dai ce vrei, n-am nevoie, vreau să-mi păstrez *părinteasca dimândare*. Am vorbit numai limba tatălui meu, nu limba vecinului, chiar dacă vecinul mă îmbracă în haine frumoase. Mulțumesc, foarte bine, ai dreptate. Dar când am cedat la hainele frumoase ale unei alte culturi, gata, am rămas și fără o identitate proprie. Ne-au „asimilat” – cum se spune. Incașii din America latină au cedat și, în consecință, s-au hispanizat, cei din Brazilia s-au „portughezizat”, la fel s-a întâmplat în Africa etc. În sensul ăsta, Claude Hagège are dreptate: **sunt limbi care dispar prin imersiune în altă cultură superioară, străină.**

– Dar, în viitor, ce credeți că se va întâmpla? Vom continua să fugim din istorie?

– De ce să „fugim”? Noi **suntem**, acum, în istoria Europei. Ce înseamnă, acum, a fugi de istorie? Cel mult ce fac țărani noștri fără cultură, ciobanii lipsiți, prin natura ocupațiilor lor, de cultură – care trăiesc viața prin anotimpuri de vară, de iarnă – în transhumanță – poate unii ca ei să ignore istoria actuală. Pe timpul lui Ceaușescu, o turmă de păstori cu oi, câini, măgari – adică o întreagă trupă în transhumanță, a nimerit, într-o noapte, în cartierul Primăverii al lui Ceaușescu. Alarmă! Securitate! Ei făceau drumul acesta din totdeauna, dar, acum, „greșiseră” direcția: în loc să treacă pe lângă București, au intrat în plin oraș. Veneau de la „baltă”, se duceau la munte, la păscut. Au luat-o, alungați, spre nord, către Băneasa... Nu aveau, bieții de ei, sensul istoriei actuale! Pe noi, cei ce avem o oarecare cultură, istoria, evenimentul zilnic, apariția și dispariția zilelor, anilor, evenimentelor ne marchează și ne condiționează. Pe ei, nu!

– Într-o Europă unită, din care vom face și noi parte, ne vom pierde identitatea ca popor?

– Să ne înțelegem. **Identitatea** trebuie să vrem să o păstrăm și, după ce o vrem noi, ea să fie acceptată și de ceilalți! Noi am voit-o și am luptat pentru identitatea noastră românească, atât în nordul Dunării, cât mai ales în sud (aromânii). În țările occidentale se luptă, mai ales în Franța, care este o țară foarte centralizată, pentru identitate (de exemplu în Corsica). Francezii nu vor să recunoască poporul corsican. Mai sunt și bretonii,

basicii. Bascii încă mai sunt puțin recunoscuți, dar nu limba! Ar trebui să fie școli în limba bască. Bretonii au încercat și ei să facă ceva școli în limba bretonă, corsicanii să nu mai vorbim. În Italia lucrurile au mers mai simplu. Aici, prin regiunile autonome s-au făcut comunitatea sardă, comunitatea siciliană, poporul din *Alto Adige*, adică sud-tirolez, regiunea friulană. S-au constituit anumite entități. Pe urmă, s-a mai întâmplat un fenomen de curând: fenomenul spargerii statelor multinaționale. S-a spart Cehoslovacia în Cehia și Slovacia, s-a spart Iugoslavia în mai multe părți, cu croați, sloveni, muntenegreni, macedoneni și sârbi. Polonia a rămas așa. Ce se întâmplă? Sunt state etnic unitare și lingvistic unitare, cum e statul polonez, care este unul singur. Nu se fac simțite etnii separate (poate puținii ucraineni). Și statul maghiar este uninațional. Dar, când ajungem la statele create după primul război mondial, făcute din bucăți, cum a fost Cehoslovacia, Iugoslavia (cum a fost într-un fel și România noastră) acestea erau cam șubrede și, brusc, ele puteau cunoaște mișcări etnice centrifuge. La noi nu s-a manifestat încă asta. Să știi un lucru: **nu este prea greu de dezmembrat o țară plurietnică precum România!** Cum să nu fie ușor să dezmembrezi o țară care nici măcar o sută de ani nu are de când a fost reunită? Uită-te la Italia, care este reunită din 1870, deci are o sută și patruzeci de ani. Regiune autonomă într-o parte, regiune autonomă într-altă parte, deci descentralizare. Uită-te la Franța, care își apără centralizarea. Și în cazul nostru, **ideea de a păstra o unitate a statului român este absolut esențială pentru supraviețuirea românească.** Altfel, ne dezagregăm în părțile din care am fost formați. Singurul lucru care rămâne clar este voința acestui popor, a acestei comunități românofone de a se uni în jurul unei identități etnice.

– Cum se explică faptul că românii s-au unit atât de târziu într-un singur stat, deși știau că aparțin aceluiași neam?

– Când au ocupat Ungaria, **turcii** și-au dat seama că Ungaria e una, Voievodatul Transilvaniei e alta, și atunci au dat voievodatului Transilvaniei același regim politic și economic de *raiá*, de protectorat, pe care îl avea și Muntenia, și Moldova. Turcii au ținut cont de unitatea de limbă și de credință ortodoxă a românilor de dincolo și de dincoace de Carpați. În autonomia principatului Transilvaniei (1541) s-a născut Reforma, datorită turcilor! Turcii au făcut o separație între maghiari și transilvăneni; Timișoara, Buda erau pașalâcuri, Transilvania era principat autonom sub turci. Ungurii mai rămăseseră cu o parte din Slovacia, în jurul orașului Pozsony. Acolo se duceau și se încoronau într-o regalitate ideală. Alții care ne-au ajutat a ne construi, prin unire, țara au fost **rușii** prin intermediul *Regulamentului Organic*, aplicat și în Moldova, și în Muntenia. Și *Regulamentul Organic* recunoștea că aceste țări vorbeau

aceeași limbă și că trebuie aplicate aceleași legi. Noi n-am fost în stare nici măcar să ne reunim! **Franța** masonică și Italia masonică, masoneria internațională, evenimentele din secolul XIX sunt cele care ne-au ajutat prin Napoleon al III-lea, Cavour și alții să ne construim o națiune și o țară modernă. Avram Iancu lupta pentru țărișoara lui, Ardealul; Bălcescu, care era istoric, înțelegea de la francezi că aici este Dacia. Gândește-te și la următorul fapt. Moldova era constrânsă și presată de două părți: pe de o parte Polonia, pe de alta, Rusia. Capul lui Miron Costin a fost tăiat în noaptea de Crăciun de către Constantin Cantemir – tatăl lui Dimitrie – pentru că era omul rușilor, iar cronicarul era omul polonezilor. Unde au învățat cronicarii Moldovei că „de la Râm ne tragem”? În Polonia! De ce? Pentru că, în perioada Renașterii în Polonia (sec. XVI) umaniștii cunoșteau din istoria Romei că Imperiul Roman a ocupat Dacia. Conceptul, ideea de Dacia la români a venit din Polonia și a trecut pe urmă la Școala Ardeleană. Dar ce ecou a avut la început? Nici unul! Miron Costin vorbește de Padova, de Italia, dar fără nostalgii istorice daco-romane. De ce Școala Ardeleană a redescoperit și emfaticizat aceleași idei? Pentru că se găseau sub unguri și pentru că aveau nevoie să spună „noi am fost aici înaintea voastră”! Dacă n-ar fi fost luptele cu ungurii, noi n-ajungeam la ideea că suntem latini, că în trecutul nostru au fost Traian și Decebal etc. Știa și Dimitrie Cantemir că suntem de origine latină, știa și stolnicul Cantacuzino, știa și Miron Costin, știa și Grigore Ureche, știau toți! Ei știau, foarte bine! Dar fără efect! Pe când Școala Ardeleană când a aflat și-a zis: „Suntem de origine latină, înseamnă că suntem aici dinaintea ungarilor, iar dacă suntem dinaintea lor, ce caută ei aici?” Aceasta este și originea problemei continuității! Numai lupta asta cu „străinul”, cu cel care nu e ca noi, asta ne-a făcut să ne apărăm „sărăcia și nevoile și neamul”. A început renașterea României moderne...

– De ce trebuie studiată în continuare limba latină și ce trebuie să se facă în această privință le noi?

– A învăța latina în România este un lucru absolut necesar. Nu se poate fără limba latină, latina trebuie învățată nu numai pentru că este limba de origine a românei, dar și pentru întreaga ei cultură, pentru integrarea pe care o are româna în Occident ca limbă de cultură, Biserica Catolică și Greco-Catolică din România în Biserica Occidentală. Latina este primordială. Pe lângă faptul că a studia latina și a cunoaște ce s-a întâmplat în Roma de multe ori ne poate da învățăminte și astăzi. Ca să nu mai spun că în ultima parte a Imperiului Roman au fost celebrii împărați din Illyricum, adică împărați de-ai noștri. Din păcate, latina nu se mai învață bine nici în clasele liceale. S-au creat altădată licee „clasice”, unde – o vreme – se predă latina, dar și greaca. Astăzi, în perspectiva integrării în

Europa, se pune problema limbilor moderne – dar nu trebuie să uităm originile clasice ale Europei. Nu putem intra în Europa fără să cunoaștem și să înțelegem istoria ei fondatoare și cultura ei milenară (care se reflectă și în limbile europene de cultură).

– Dar studiul limbii latine este esențial pentru cercetările de lingvistică romanică!

– Nu se ajunge la limbile romanice numai prin limba latină. Latină rămâne un punct de referință, cum ar fi steaua polară. Pentru limbile romanice trebuie să faci cum au făcut doamnele Liliane Tasmowski și Sanda Rîpeanu-Reinheimer, în Belgia: ele au scris o carte în care imaginează un *globe-trotter* trecând de la o țară la alta, prin lumea romanică și vorbind câteva limbi romanice. Lingvistica romanică se face prin bilingvism: trebuie să știi cel puțin două-trei limbi romanice pentru ca să poți face lingvistică romanică, bineînțeles, limbile romanice principale: franceza, italiana, spaniola, pentru noi românii. Mai greu e să impui româna în circuitul romanic occidental, pentru că româna este întotdeauna, cum spuneam, *off limits*. La noi, lingvistica romanică ar trebui făcută numai de cei care cunosc cel puțin două limbi romanice, dar și limbi neromanice (slave, maghiara). Sigur că ar trebui să se cunoască și latina. Ca să cunoască și latina și două-trei limbi romanice, un specialist trebuie bine instruit. Se mai pot oare forma astfel de specialiști? Eu sunt sceptic (ca să nu spun pesimist) în ce privește lingvistica românească viitoare. În ceea ce privește cultura lingvistică, cultura clasică, cultura occidentală, și mai sceptic. Dar, cine știe? Problemele fundamentale rămân cele de cultură. Dar, dacă noi nu ne putem mânui propria noastră cultură, dacă noi scriem așa cum scriem românește, ce mai putem aștepta de la cei care studiază franceza, italiana sau spaniola? Repet, sunt întristat pentru ceea ce se întâmplă acum în România: confuzia de valori. E adevărat, înfloresc poezia, înfloresc literatura, istoria, dar o înflorire a lingvisticii n-am văzut. Dimpotrivă!

– Putem vorbi de o decădere generală a interesului pentru limbile romanice?

– Nu, absolut deloc! În Spania există niște romaniști tineri, care sunt de primă mână. În Franța, poate mai puțin, pentru că aici interesul pentru lingvistica romanică, *allgemeine romanische Sprachwissenschaft*, lingvistica romanică comparată, a scăzut. Dar nu este numai o problemă de lingvistică generală, ci și de cultură. Cine nu i-a citit pe Curtius, pe Auerbach, pe Tagliavini, pe Vidos, pe D'Arco Silvio Avalle, pe Renzi, care a publicat de curând ultima sa lucrare de lingvistică romanică, nu poate să facă lingvistică romanică. Pentru română, problemele sunt destul

de complexe. Mai întâi, latina: trebuie să dezvolte dialectologia, să se vadă în Transilvania ce a mai rămas din cuvintele latine, pentru că ne-am format pe un teren latin. Dar cine se mai duce la surse? Câți fac încă dialectologie **de teren** ca să descopere, asemenea lui Densusianu, câte un cuvânt latin? Unul dintre ultimii a fost Romulus Todoran, care a făcut astfel de cercetări pe teren. La Timișoara, profesorul G. I. Tohăneanu scrie lucruri splendide, de cultură, adevărate bijuterii. Domnia sa este un latinist foarte bun, care poate aduce lumină multora astăzi, în obscuritatea care înconjoară cultura latină românească în acest moment. Dar lingvistică latină propriu-zisă, nu știu cine mai face, astăzi, în Universitățile românești: este o direcție de cercetare deosebită. Au făcut lingvistică latină Al. Graur, N. Barbu, I. I. Russu, Haralambie Mihăescu... Cine-i continuă?.

George Bogdan ȚÂRA

LE ROUMAIN – UNE LATINITÉ „À PART”

(Résumé)

Pendant le printemps de l'an 2003, j'ai profité de mon séjour d'études doctorales à Paris pour proposer au professeur Alexandru Niculescu une discussion sur la latinité de la langue roumaine et sur la place du roumain parmi les autres langues romanes. Réputé romaniste, ancien professeur de l'Université de Sorbonne, *professore emerito* de l'Université d'Udine (Italie), *doctor honoris causa* de l'Université de l'Ouest de Timisoara (Roumanie), M. Al. Niculescu a fait preuve de sincérité et d'ouverture. Après avoir étudié et enseigné pendant des dizaines d'années dans différents pays de langues romanes et avoir participé à de nombreux congrès et colloques internationaux, après avoir connu aussi l'expérience de l'exil, le professeur Al. Niculescu est resté fidèle à sa croyance selon laquelle la science est « conviviale » et repose sur des arguments supérieurs aux intérêts politiques et aux amitiés occasionnelles. Par son activité, il a illustré le dicton latin *Caesar non supra grammaticos*. Le travail de synthèse que M. Al. Niculescu réalise aujourd'hui sur un sujet si controversé que la formation et le maintien du roumain est fondé non seulement sur de vastes connaissances de linguistique, mais aussi sur des arguments historiques et culturels, dans une vision moderne et interdisciplinaire. Ses idées communiquées avec générosité incitent à la polémique, mais l'ensemble de sa conception invite à une réflexion profonde, nécessaire pour accepter la diversité des facteurs (essentiellement externes) qui ont déterminé *l'individualité de la langue roumaine parmi les autres langues romanes*. Même s'il affirme son scepticisme concernant la linguistique roumaine contemporaine, le professeur Al. Niculescu est confiant dans la nouvelle génération qu'il voit capable de chercher la vérité avec l'ardeur, mais aussi le détachement insubordonné du scientifique.

Cet entretien enregistré initialement sur bande magnétique a été amplement révisé en vue de sa publication par M. Alexandru Niculescu.

CULTURA ALIMENTARE E LESSICO IN SICILIA. ALCUNE SCHEDE STORICO-ETIMOLOGICHE

di

Raffaella PADALINO

0. *L'Atlante Generale dell'Alimentazione Mediterranea e la Sicilia*

Il presente lavoro — che costituisce parte integrante della mia tesi di dottorato dal titolo *Cultura alimentare e lessico in Sicilia. Grani farine pani* — si inserisce all'interno del progetto **AGAM (Atlante Generale dell'Alimentazione Mediterranea)**, che prevede la realizzazione di una serie di Atlanti tematici del Mediterraneo costituiti da varie sezioni. La prima di queste, avviata nell'Istituto Universitario Orientale di Napoli sotto la guida di Domenico Silvestri (ideatore dell'intero Progetto), è dedicata ai cereali e ai loro derivati, tenuto conto del loro “carattere eminentemente e prioritariamente «mediterraneo»” (Silvestri 2002 16).

Scopo del progetto è la “riscoperta” delle *Wörter und Sachen* all'interno del mondo dell'alimentazione mediterranea¹.

Secondo un percorso non solo linguistico, ma anche storico-antropologico, la ricerca si propone come obiettivo l'analisi dei termini dell'alimentazione, tenendo presenti i Livelli di elaborazione proposti da Domenico Silvestri, che diamo qui di seguito.

Il primo livello (**1 LE**) riguarda «il ciclo agrario e i suoi prodotti «finiti» (*frumento, orzo, avena*, etc.)»; il secondo (**2 LE**) «le pratiche immediatamente successive (*macinazione, macerazione, decorticazione*, etc.) e i loro prodotti (*farina, crusca, amido, riso brillato*, etc.)», il terzo (**3 LE**) «le eventuali fasi successive di manipolazione (*paste crude, essiccate, pani, dolci*, etc.)»; il quarto (**4 LE**) «— quando sussista — si riferirà ad alimenti finiti consistenti in specifici prodotti gastronomici (*paste cucinate, elaborati di pane o di dolci*)», il quinto (**5 LE**) «prenderà eventualmente in considerazione le combinazioni di prodotti gastronomici in momenti usuali, rituali ed ufficiali (*colazione, pranzo, cena, banchetti matrimoniali, pasti festivi*, etc.)»².

¹ A questo riguardo bisogna pure ricordare l'attività di rilevamento delle tradizioni linguistiche di ambito alimentare all'interno dell'Atlante Linguistico Siciliano (ALS). Per tali lavori è stato frattanto preparato dal direttore dell'ALS Prof. Giovanni Ruffino un Questionario sulla *Cultura e usi alimentari in Sicilia* (Palermo 1997).

² Cfr. Silvestri *cit.*, 16.

Partendo da un termine alimentare, o comunque legato alla cultura alimentare, sarà possibile “esplorare” l’intera area del Mediterraneo sull’asse sincronico e diacronico. Il termine alimentare costituirà, quindi, il punto di partenza per potere approfondire tutti gli aspetti di una ellissi cognitiva che vanno da quello linguistico, a quello antropologico, sociologico ed etnologico, da quello religioso a quello ideologico, economico e culturale, fino a quello puramente gastronomico (Silvestri *cit.* 18).

In particolare, nelle pagine che seguono si offrirà un campione – limitatamente al Livello 1LE – dell’ampio, e poco investigato, lessico della cultura alimentare siciliana, presentando delle schede storico-etimologiche dedicate allo studio di alcuni tipi di grani.

1. Alcune schede

Ciascuna delle schede qui presentate è suddivisa in due parti. La prima parte, oltre a contenere l’intestazione di lemma, la qualifica grammaticale e il significato della voce, riassume i dati relativi alla diffusione areale e fornisce l’etimologia.

La seconda parte comprende, invece, una sezione dedicata alla documentazione lessicografica e letteraria, presentata in ordine cronologico; una sezione relativa alla diffusione areale della voce in Sicilia³, nel resto d’Italia e, quando possibile, in Europa; una sezione inerente alle questioni etimologiche e/o motivazionali, che include, accanto alle eventuali nuove ipotesi — risultato del presente lavoro —, la discussione delle proposte finora avanzate.

Qualora si disponga di una mole consistente di dati relativi sia alla storia della parola sia a quella del referente che essa designa, si è scelto di

³ I dati dialettologici relativi ai centri di Carlentini (SR), Nicosia (EN) e Dèlia (CL), a cui si fa riferimento nel corso del presente lavoro, sono tratti dagli etnotesti raccolti per alcune tesi di laurea assegnate nell’ambito delle Cattedre di Geografia Linguistica e di Linguistica Italiana dell’Università di Catania (cfr. M. Giuffrì, *Cultura alimentare e dialetto a Nicosia. I cereali e i loro derivati*, Tesi di Laurea, Facoltà di Lettere e Filosofia, Università degli Studi di Catania, a.a. 2001/2002 (relatore S.C. Trovato); S. Graci, *Cultura alimentare e dialetto a Dèlia. I cereali e i loro derivati*, Tesi di Laurea, Facoltà di Lettere e Filosofia, Università degli Studi di Catania, a.a. 2001/2002 (relatore G. Alfonzetti); F. Guglielmino *Cultura alimentare e dialetto a Carlentini. I cereali e i loro derivati*, Tesi di Laurea, Facoltà di Lettere e Filosofia, Università degli Studi di Catania, a.a. 2001/2002 (relatore S.C. Trovato).

Per il centro di Scicli (RG) i dati relativi ai tre livelli del lessico sono stati raccolti da me stessa tramite inchieste a «conversazione libera» (cfr. Grassi, Sobrero, Telmon *Fondamenti di dialettologia italiana*, Laterza, Bari, 1997, p. 275) e con l’ausilio del *Questionario sulla Cultura e usi alimentari in Sicilia* (1997), ripubblicato in G. Ruffino, N. Bernardi *Per una ricerca sulla cultura alimentare e sul lessico gastronomico in Sicilia. Appunti e materiali*, «Piccola biblioteca dell’ALS», 1, Centro di Studi filologici e linguistici siciliani. Dipartimento di Scienze Filologiche e Linguistiche dell’Università di Palermo, 2000.

riservare ad essi una specifica sezione che porta il titolo di *Cenni storici*. In essa si fa riferimento, tra l'altro, a questioni di ordine etno- e sociolinguistico.

1LE

jirmana f., **jirmanu** m. 'segale'.

Voce sic., cal., nap. e grecanica.

Dal lat. [TRITICUM] GERMANUM 'grano della Germania'.

Documentazione

La voce risulta documentata sin dal Cinquecento: «irmanu, ligumi *typhae*, *sigalum-i*» (1519 Scobar 134).

Relativamente al XVIII sec. si dispone della documentazione di Nicosia (1735 539): «Si tralascia il grano Marzajuolo [...], come pure il grano oblongo, magro, e vile, che è detto *Irmanu*, ò *Irmana*, per non esser della qualità del frumento eletto, [...]» (1735 Nicosia 539) e di Pasqualino (1785-95 III 96): «Germanu, o Irmanu, o Irmana, spezie di biada, *Segala* [...]».

In Mortillaro (1838-44 475) ricorre sia la forma f. *irmana* che quella m. *irmanu*: «biada più minuta, più lunga, e più fosca che il grano: sègala, sègale. Secale cereale L. Credesi che dalla Germania pigliasse nome».

«La segala, secale cereale Lin., Sic. *jirmanu*» è, secondo La Via (1853 116), «originaria dell'isola di Creta; è di molte specie; ma una sola se ne coltiva nella nostra isola, cioè l'autunnale, così chiamata perchè seminasi in autunno».

Per quanto riguarda la lessicografia ottocentesca cfr. anche «*jirmanu*, biada simile al grano, segale, segala» (1857 Biundi 191) e Traina (1868 508) che fornisce una definizione pressoché identica a quella di Mortillaro *cit.* Traina (*cit.* 432) registra anche *germanu* con uguale significato.

Gioeni (1885 135), dopo aver citato quanto dice il Traina a proposito dell'origine della voce, e cioè che il nome del cereale si spiegherebbe con la sua origine germanica, aggiunge: «[...] Così crede anche un illustre naturalista botanico danese, le cui parole sono queste: "Presso i villaggi elevati dell'Etna cessa la coltura del frumento, e subentravi la segale, che qui chiaman frumento germano, probabilmente poichè introdottovi dalla Germania"»;

Il *germano* 'variété de seigle' rappresenta in Sicilia la «Seule exception à cette monoculture du blé, [...] cultivé avec le blé sur le terres pauvres du nord est, comme en Calabre» (1975 Aymard-Bresc 540).

Diffusione areale

Il VS (II 392) registra il f. *irmana* a Lìmina, Giardini, Patti, Floresta, S. Teodoro in prov. di Messina; ad Adrano in prov. di Catania e a Gagliano Castelferrato e Centuripe in prov. di Enna. Il m. *irmanu* è registrato per Mongiuffi-Melia (ME) e Malfa (Eolie), nonché per Mascalucia, Paternò, Ragalna (CT) e Carlentini (SR). Si registrano anche la forma *immana* a

Motta Camastra (ME), Calatabiano, Piedimonte, Linguaglossa, Castiglione (CT), *immanu* a Nicolosi (CT) e *iurmanu* a Panarea (Eolie).

Per quanto riguarda il resto d'Italia, per il cal. la voce *jermànu* 'segala' è attestata in Marzano (1928 201). Rohlf's (1977 335) registra sia le varianti femm. *jermana*, *jirmana*, e *jermanella* 'specie di frumento la cui farina assomiglia a quella della segale', che le varianti masch. *germanu*, *jirmanu*, *jurmanu*, tutte collegate al lat. [FRUMENTUM] GERMANUM. Già in Accattatis (1897 116), nell'indice delle voci italiane con l'equivalente calabrese, si leggeva: «segale, jermanu».

Scano (1924 49-50) documenta, per le Calabrie, la voce *germanella* col significato di 'varietà di segale pregiata per il gusto e la candidezza della farina'⁴.

Per l'area napoletana si riscontra *iurmano* in D'Ascoli (1983 291); la voce non è registrata invece dal *Dizionario dialettale napoletano* di Altamura.

Violi 2001 registra per l'area grecanica «*to jermàno*: segale».

I dati sin qui raccolti concordano in gran parte con quelli forniti dalla carta 1462 dell'AIS VII. Da questa si evince che la diffusione del tipo *jirmànu* interessa in Sicilia, la zona nord-orientale e l'area etnea.

Forme quali *jermànu*, *jermàno*, *jirmàno*, *jurmàna*, si riscontrano, inoltre, nella Calabria grecanica ed in Campania: Procida e Ottaiano nel Napoletano, Montefusco in prov. di Avellino, e Acerno in prov. di Salerno (cfr. AIS VII cit.).

I dizionari etimologici italiani (DEI s.v. *germano*; Cortelazzo, Marcato s.v. *jermànu*) concordano nel far derivare la voce dal lat. (TRITICUM o FRUMENTUM) GERMANUM 'grano della Germania'. Alessio (1976 197) registra la voce *germanu* a Cava dei Tirreni per l'a. 999 d.C. (cfr. *Codex Diplomaticus Cavensis* «deant mihi dua quartaria de granum et dua de germanu»).

Cenni storici

Al fine di poter comprendere le ragioni della denominazione di questo cereale nel meridione d'Italia, riteniamo opportuno ripercorrere, anche se per linee generali, la sua storia e la sua diffusione.

⁴ Poiché i dati di cui disponiamo ci permettono di affermare che non esiste una varietà pregiata di segale, è probabile che, in realtà, la voce *germanella* designi una varietà di frumento, identificabile con la *siligo* dei Latini, con cui si produceva un ottimo pane. Forcellini s.v. *siligo* documenta: «genus tritici levissimi et candidissimi, ex quo laudatissimus panis conficitur». Cfr. anche Plinio (XVIII, 86): «E siligine lautissimus panis [...]». Del resto la confusione tra la segale e la *siligo* pare risalire, approssimativamente, al periodo successivo all'anno 1000, quando in alcuni documenti galloromanzi e di area germanica la voce *siligo*, prima affiancata alle varie denominazioni della segale (*segalis*, *sicale*, *sicalum*, *sigula*), comincia ad essere usata nell'accezione di segale (cfr. Du Cange s.v. *siligo*: 1090 *Regesta historiae Westfaliae* 1, 129; XII sec. *Cart. de l'église Notre Dame de Paris* 2, 71, 231).

Considerata un'erbaccia avventizia del frumento, nell'Europa occidentale la segale venne utilizzata solo a partire dall'era cristiana. I traci, i macedoni e gli slavonsi la utilizzavano già in epoca ellenica (Galeno *De alimentorum facultatibus* I, 2).

La cerealicoltura romana, basata prevalentemente sul frumento, non riservò particolari attenzioni agli altri cereali finché, con la crisi del III secolo, non si cominciarono a preferire i grani minori, di qualità inferiore, ma meno esigenti, come orzo, farro, avena e, appunto, la segale (Montanari 2000 41-42). Quest'ultima, inizialmente utilizzata come foraggio, fu coltivata dai romani solo dopo che essi vennero in contatto con popolazioni del nord, di origine celtica o germanica. E ciò — stando alle informazioni di von Wartburg (FEW Band XI s.v. *secale*) — deve essere accaduto intorno al I sec. a.C.: «[...] Lt. secale ist daher als lehnwort unbekannter herkunft anzusehen. Diese annahme ist auch sachkundlich gerechtfertigt, da der roggen in der altrömischen getreidewirtschaft nicht bekannt war. Erst bei der berührung mit nördlicheren volksstämmen werden die Römer diese getreideart kennengelernt und deren bezeichnung übernommen haben; dies dürfte etwa im 1 jh. v.Chr. geschehen sein».

Solo in un secondo momento la segale troverà impiego anche nella panificazione: «Zunächst spielte der roggen in der römischen landwirtschaft nur eine untergeordnete rolle als futtergetreide [...] was auch seine spärliche überlieferung im Lt. erklärt. Erst später fand er auch als brotgetreide verwendung [...]» (cfr. FEW *cit.*).

Tra pane di segale e pane di frumento è sempre esistita una contrapposizione chiaramente marcata dal punto di vista sociale. Contrapposizione che, sottolinea Montanari (2000 41-42), «si compendia in un dato di carattere cromatico: il pane di frumento è bianco, quello di segale (o di altri cereali) nero». Il primo era un prodotto di lusso, destinato ai signori. Il secondo era, invece, sin dai tempi più antichi, riservato ai contadini e agli appartenenti alle classi più basse.

Ancora nell'Ottocento la qualità del pane costituiva una importante discriminante alimentare tra città e campagna: gli abitanti della città erano consumatori di pane bianco, i contadini di pane nero, di mistura. Significativo è il fatto che in alcune regioni d'Italia le classi meno abbienti conservassero per i malati e i convalescenti la poca farina di frumento di cui disponevano (Teti 1998 77). *Mettere a pane bianco* si diceva di persona cui si concedeva di consumare modeste quantità di pane di farina di frumento perché malata (Betri 1998 18)⁵.

⁵ Cfr. anche GDLI XII 454, che, rimandando alla fonte, e cioè a Petrocchi P. *Nòvo dizionario universale della lingua italiana*, 2 voll., Milano, 1931 (I ediz. 1887-1891), documenta, s.v. *panbianco*: «Essere ridotto al panbianco: essere in fin di vita, essere allo stremo».

Da regione a regione, comunque, i gusti e i criteri di valutazione cambiavano: l'apprezzamento di cui i pani neri godevano nell'Europa centro-settentrionale e nel settentrione d'Italia svaniva nelle aree più a Sud, rimaste maggiormente legate ad un modello economico romano, con una maggiore persistenza del frumento, di cui potevano fruire più ampi strati della popolazione (cfr. Montanari *cit.*). Nei paesi freddi e montuosi, ad esempio, la segale costituisce, ancora oggi, proprio per le sue modeste esigenze di calore e per la sua adattabilità ai terreni poveri, il più importante cereale da pane⁶.

In Italia la coltura della segale non ha mai rivestito grande importanza. A differenza degli altri cereali, infatti, non si coltiva in tutte le regioni: non si ha notizia di coltivazioni di segale in Puglia e in Sardegna (cfr. Scano 1924 49-50). Nel settentrione d'Italia, invece, l'area con maggiori superfici coltivate è la Venezia tridentina, a cui seguono il Piemonte e la Lombardia (Jannaccone 1950 36).

Per la Sicilia, Cancila (1989 60) ci informa che «[...] nei terreni collinari della provincia di Messina si coltivava il *germano*, una varietà di segale». Ad Antillo, piccolo centro dell'area peloritana, sempre in provincia di Messina, oltre che frumento, granoturco e orzo, si coltivava, seppure in minima parte, — come apprendiamo da Lo Schiavo (1995 58) — anche la segale o *jirmana*. La *jirmana* si seminava, inoltre, nei terreni di montagna, alberati e ombrosi, o «*a-pparti fridda*», in terreni esposti a tramontana (Lo Schiavo *cit.* 65).

Non a caso, nei centri di S. Alfio (CT) e S.Teodoro (ME), anch'essi situati in zone non particolarmente avvezze — per motivi legati alla geomorfologia del terreno e alle condizioni climatiche — alla coltivazione del frumento, si conosceva l'espressione *u ddutturi u misi a-ppani jancu* 'il dottore lo ha messo a pane bianco' oppure *è-mmisu a pani jancu* 'è messo a pane bianco'. Proprio in quei centri in cui mancava una tradizione cerealicola, e in cui più raramente si consumava pane di frumento, la contrapposizione pane bianco/pane nero doveva acquistare una particolare valenza socioculturale.

Preziose informazioni su questo cereale ci derivano dai testi antichi. Nella sua *Naturalis Historia* (XVIII, 40) Plinio descrive la *secale*, coltivata sulle Alpi, come «[...] deterrimum et tantum ad arcendam famem», buona cioè solo a tener lontana la fame, sgradevole persino se mescolata al farro.

⁶ Jannaccone 1950 (34-35) informa che Russia e Germania sono i principali produttori di segale. Essa costituisce l'alimento di cui maggiormente si dispone nelle gelide campagne russe. In Germania la segale occupa il primo posto fra i cereali; prevale nelle zone montuose ed in quelle povere e fredde del nord e dell'est. Notevole importanza la segale assume anche in altri paesi europei, come Francia, Ungheria, Cecoslovacchia, Polonia, Lituania e Romania.

Ma agli inizi del IV sec. d.C., nel 301, il «centenum sive sicale» compare al terzo posto, dopo il frumento e l'orzo, e prima del miglio, del panico e della spelta, nell'*Edictum de pretiis rerum venalium* di Diocleziano. E si tratta certamente della segale, come asseriva già il Messedaglia (1953 31). Il *centenum*, infatti, «[...] est frumenti genus, idem ac secale» secondo Forcellini (I, 579) e lo stesso Plinio *cit.* riferisce che la segale nasce su qualsiasi tipo di terreno, rendendo il cento per uno: «[...] nascitur qualicumque solo cum centesimo grano».

Del resto, sia il tipo spagnolo *centeno* che quello portoghese *centeio* designano proprio la segale in quanto specie di 'cebada que da ciento' (cfr. Alvar Ezquerro, M.1987-89 e Amendola 1961)⁷.

Con la caduta dell'impero romano e la presenza di genti barbariche di origine germanica si assiste, in Italia, al trionfo di cereali che richiedono cure e spese minori rispetto al frumento: la segale, ampiamente usata da queste popolazioni, diviene uno dei più diffusi. Da qui il nome di *germanum*, «che alludeva ad una sua patria, se non di origine, di adozione» (Messedaglia *cit.* 31-32).

Nell'età moderna, dopo il trionfo dell'americano mais, in pieno secolo XVII, la segale andò via via perdendo importanza in Italia e la sua coltura finì, un po' alla volta, col rimanere circoscritta a pochissime zone, quasi sempre montuose (Messedaglia *cit.* 32).

Etimologia e motivazione

Tornando, ora, alla nostra voce, *jirmanu*, appare evidente che questa sia da collegare all'ampio uso del cereale — poco diffuso in Italia — da parte di popolazioni di origine germanica, e che per essa, sul piano etimologico, si debba tener presente il lat. GERMANUM

Non possiamo escludere, però, che i significanti *jirmanu*, *iermanu* abbiano acquisito una connotazione negativa che ci pare di scorgere già in Nicosia (1735 539), dove la segale è denominata *irmanu* «per non esser della qualità del frumento eletto», di quel frumento, cioè, che proprio per la sua buona qualità, veniva detto *latinu* (cfr. VS II 452), con una evidente contrapposizione anche sul piano onomasiologico.

Se ci si sofferma, infatti, ad analizzare la semantica della voce *latinu*, emerge in modo chiaro, che essa indica, nel campo delle colture o dei generi alimentari, tutto quel che è di buona qualità.

Particolarmente interessanti, ai fini della nostra ricerca, risultano i significati di 'pianta che, posta in un terreno fertile, cresce rigogliosa' e ancora di 'pianta coltivata, non spontanea e selvatica' (cfr. VS II 453).

⁷ Alvar Ezquerro, M. *El Vox Mayor. Diccionario General Ilustrado de la Lengua Española*. Nueva redacción dirigida por, Zanichelli-Biblograf, Bologna-Barcelona, 1987-89; Amendola, J., *Dicionário ital. português*, Editôra Fulgar, São Paulo, 1961.

Anche in riferimento agli animali, è *latinu* il giovenco pingue, florido e ben ingrassato [cfr. *ièncu l.* (1759 Vinci)] o, in genere, l'animale domestico, allevato in casa, e quindi non selvatico (cfr. *cunigghju l.* documentato dal VS *cit.* per Modica, Scicli e S. Croce Camerina in provincia di Ragusa).

I dati sin qui presentati permettono di individuare una evidente contrapposizione semantica tra *latinu* e *jirmanu* — l'uno nel significato di 'coltivato', 'domestico', 'di buona qualità', l'altro nell'accezione di 'selvatico' e quindi 'non buono, di qualità scadente' —, sicuramente più antica di quella esistente tra *latinu* e *greco* nell'accezione di 'albanese', che nel siciliano si colloca certo tra la fine del XV ed il XVI sec. (cfr. Trovato 2002 887).

Questa ipotesi potrebbe essere confortata anche dai dati fornitici dal VS (II 249) che, anche se per un unico punto, [Avola (SR)], registra la voce *ggirmanu* col significato di avena, anch'essa grano minore e poco esigente, come la segale.

Tenuto conto di quanto frequenti siano gli spostamenti semantici all'interno dei campi lessicali da noi indagati, non desta meraviglia il fatto che la voce per 'segale' sia passata a designare, con ampliamento semantico, i cereali ritenuti di qualità scadente⁸.

In conclusione, il quadro sin qui tracciato permette di individuare due concetti predominanti alla base della denominazione del cereale: quello di *germano* 'proveniente dalla Germania', e perciò 'non locale', a cui si ricondurrebbe il carattere etnico del nome, e quello di 'non buona qualità'.

Notevole ci sembra a questo punto ricordare che la carta AIS 1462 (la segale) registra per il Piemonte *ra bàrbaya, el bàrbalia* — rispettivamente a Mombaruzzo (AT) e Cortemilia (CN) — a conferma del fatto che a motivare la denominazione in questione si può, con molta probabilità, invocare — se non solo — anche il concetto di 'barbaro, straniero' sopra menzionato⁹.

Per quanto attiene all'aspetto formale, le varianti *jirmanu, jirmana, irmanu, irmana* rappresenterebbero lo stadio più antico, mentre *ggermanu* è la forma più radicalmente italianizzata.

Per l'assimilazione anticipatoria, particolarmente diffusa nella fascia orientale dell'isola, e qui riscontrata nelle forme *immana* e *immanu* (-rm->

⁸ Relativamente ai campi lessicali del grano e delle farine particolarmente frequenti sono gli spostamenti semantici, per cui il nome di un cereale passa ad indicarne un altro, un termine generico o collettivo passa ad indicarne uno specifico o singolare (ad es. il nome di un cibo o di una miscela, il cui ingrediente base è un cereale, passa ad indicare, per restringimento, solo il cereale); o ancora il colore del grano diventa il significante denotante il referente grano.

⁹ Il DEI (I 432) registra la voce *barbariato* «miscuglio di grano e segale seminati insieme sullo stesso terreno; per estens. miscuglio di caffè, latte, cioccolato; v. piem. *barbarià*, da Barbaria, Barberia. cfr. fr. *blé de Barberie*».

-mm-) cfr. Rohlf's (1966 339) e Trovato (2002 843) che registrano, rispettivamente, *babba* 'barba', *mustadda* 'mustarda', *cuttu* 'corto', *covvu* 'corvo', etc.

triminìa, tumminìa f. 'frumento marzuolo; grano duro coltivato in Sicilia e nell'Italia meridionale, che si semina in inverno inoltrato o in primavera e si miete tra giugno e luglio'.

Voce diffusa in area sic., cal. e grecanica.

Dall'agg. gr. *τριμηνιαίος* 'trimestrale'.

Cfr. il fr. *trémois* e lo sp. *trigo tremés* 'id'.

Documentazione

Il cinquecentesco Scobar (1519 286) documenta: «timinia furmentu *robusti*, *zea-ae* ['la hulva furmentu'], *alicastrum-i*».

Nel Settecento Nicosia (1735 532) riferisce che «Quest'è una spezie di grano, che si semina nella Primavera, ovvero nel Marzo, e perciò è detto Marzajuolo: [...], ed in Sicilia [è detto] Tumminia. È grano minore, rossetto, dentro giallo, rende più di farina per tutti, e più dolce, con lunga, ed angusta spiga, colla resta or bianca, ed or nera».

Quanto alla documentazione lessicografica vanno ricordati Del Bono (1751-54 III 641): «tumminia. grano marzuolo (può dirsi triticum martium perché si semina di marzo o triticum cordum perché si matura tardi)»; Vinci (1759 241): «tumminia, dal gr. *τριμηνιον*: trimestre, poichè fa in tre mesi» e Pasqualino (1785 95 V 260): «tumminia o frummentu Marzuddu [...]. Voce formata dal greco *τρεῖς-μήν* [...] significante tre mesi, quasi tresmenia, scorciato triminia, timinia, tumminia».

La Via (1853 104) di questo grano scrive: «Dei grani di primavera una sola varietà se ne ottiene prosperevole nella nostra Isola, detto *tumminia*, triticum aestivum Lin., triticum vulgare [...]» (1853 La Via 104);

Tra i lessicografi ottocenteschi Biundi (1857 505) registra *tumminia* col significato di 'frumento detto gran marzuolo, marzatico'. Una definizione molto simile è anche in Mortillaro (1838 644) e in Traina 1868 s.v. *tumminia*.

Diffusione areale

Secondo De Cillis (1942 59) la denominazione di *Timilia*, con le sue varianti, si riferisce, come quella di frumento *marzuolo*, a frumenti duri a cariosside bruna che si adattano a semine primaverili. Si distinguono una varietà a reste nere ed una a reste bianche. Questi frumenti sono diffusi in tutta la Sicilia e sono gli unici che, per le loro caratteristiche, permettono una semina ritardata (De Cillis *cit.* 60).

Cusumano (1980 280), per il Mazarese, ricorda, infatti, che «Se le piogge erano state eccessive, si aveva tempo fino a marzo per seminare la

tumminia, un tipo di semenza che faceva crescere precocemente il frumento e ne permetteva la mietitura a luglio».

A Mistretta (ME) tra le varie tipologie di grani si seminava anche la *tumminia* ‘grano duro, tardivo, dai chicchi scuri’ (cfr. Romano 1994).

I dati fornitici dal VS V rendono conto dell’ampia diffusione di questo tipo di denominazioni e della relativa varietà di frumento che indicano: *tirminia* ad Àssoro (EN), *triminia* a Troina e Gagliano Castelferrato (EN) e nel Messinese ad Alcara li Fusi (Cfr. VS V 728). A Nicosia (EN) è stata raccolta la variante *tremenia*, mentre per l’aidonese Raccuglia (2003 456) registra *tuminija*. Nella prov. di Ragusa, nel Siracusano (Francofonte), a Enna (Villadoro e Barrafranca), in vari centri del Palermitano e dell’Agrigentino è diffusa la variante *tumminia*; *tummini* è registrata per Villarosa (EN), Mazzarino e S. Cataldo (CL), Vicari e Lercara Friddi (PA), Castrolibero e Palma di Montechiaro (AG); *tummunia* a Vizzini (CT), Frazzanò (ME), Cassibile (SR), Chiaramonte Gulfi (RG); *tumunia* è forma diffusa ad Adrano (CT), Sàvoca e Castoreale (ME) (Cfr. VS V 816, 818).

Nel *Lexicon* di Rohlfs (1964 s.v.) si legge: «*τριμηνιαῖος (πυρός-)* “Sommerweizen, der in drei Monaten reif wird”; [...] bov. *triminí*, regg. *triminí*, kos. *triminíu*. [...] salent. *triminía*, *triminèa*, *timinía*, *riminèa*, *rriminía* “grano marzuolo”».

Cenni storici

Si tratta sicuramente di una varietà di grano diffusa in Sicilia sin dall’antichità. Il grano marzuolo, cioè il *trimeniàdios* dei Greci, «che in Sicilia si chiamò poi *tumminia* (*tuminia*) o *timilia*» era coltivato nella Sicilia ellenica insieme al *triticum* e forse al *far* (Cancila 1989 53).

Nella sua *Naturalis Historia* Plinio (XVIII 12) riferisce sia di un grano trimestrale, mietuto a tre mesi dalla semina, che di uno dal ciclo bimestrale, che comincia a maturare quaranta giorni dopo la semina. Il primo, noto in tutta la zona alpina e nelle province settentrionali, era tra i frumenti più fecondi e si seminava solo su terra magra. Il secondo veniva coltivato anche in Sicilia in zone montagnose: «[...] trimenstre invenit detinentibus terras nivibus, quod tertio fere a satu mense, cum et in reliquo orbe, metitur. Totis hoc Alpibus notum, et hiemalibus provinciis nullum hoc frumento laetius [...]. Est et bimestre [...] quod XL die, quo satum est, maturescit, [...] Utitur eo et Sicilia et Achaia, montuosis utraque partibus [...]». Il grano trimestrale si seminava nei terreni in cui altre sementi non potevano giungere a maturazione: «trimestre, ubi sementem maturam facere non possis» (Plinio XVIII 46).

Quanto alla diffusione e al consumo apprendiamo da Aymard-Bresc (1975 540-41) che questo *blé dur de printemps* era tra le varietà maggiormente coltivate nell’isola. Sino al XVIII sec. «c’est la *tumminia*,

non le *forte*, qui est la plus utilisée pour la fabrication des pâtes», mentre per la panificazione popolare si usava il *forte*

Dalle informazioni raccolte nei centri di Carlentini (SR) e Nicosia (EN) apprendiamo, però, che la *tumminia* veniva usata anche per panificare. Dalla sua farina scura, a cui talvolta si mescolavano farine provenienti da altri tipi di grani, si otteneva un pane dal gusto gradevole, che si conservava meglio e più a lungo rispetto ai pani ottenuti da altre farine.

Di questa varietà di frumento, resistente sia alla calura estiva che alle gelate invernali, pare non si abbia più traccia nel territorio di Nicosia (EN). In genere oggi in Sicilia si preferiscono alla *tumminia* altre varietà di grano più produttive e redditizie.

Etimologia

Già Vinci *cit.* ed altri lessicografi sette e ottocenteschi avevano individuato l'etimo della voce nell'agg. *τριμηνιαῖος* 'trimestrale' < *τριμηνον* 'trimestre'. Forme quali *tremenìa* e *triminìa* sono quindi etimologiche, rispetto alle varianti *tumminìa*, *tummunìa* che rivelano un incrocio forse con la voce *tùmminu* 'misura per aridi'.

De Gregorio (1920 405), a ragione, osservava che il sic. *tumminìa* «è stato influenzato da *tumminu*¹⁰ nella prima sua parte» e che «[...] accanto a *tumminìa*, esiste la forma più genuina, *trimminia*».

Quanto alle forme *diminìa* di Biancavilla, Giarre e Paternò in prov. di Catania e *ddiminìa* di S. Alfio e Bronte, ancora nel Catanese (VS I 910; 936), crediamo che il fonema iniziale *d-* si possa considerare esito della sonorizzazione del fonema *t-* di *triminìa* sotto la spinta esercitata dalla voce *dumunedda* 'misura per aridi'; 'recipiente che poteva contenere 10 kg circa di granaglie', così come accaduto per *tumminìa*, forma non etimologica, dovuta ad incrocio con *tùmminu*.

Se si trattasse, infatti, di forme derivate dal gr. *δίμηνος* 'bimestre' e *δίμηνιαῖος* 'bimestrale' come vuole DEI (II 1306) ci si dovrebbe aspettare uno sviluppo del fonema iniziale [*d*] in [*r*] attraverso [ð] (cfr. Trovato 2002 839).

Inoltre, poiché, a parte Plinio *cit.* 12, le fonti letterarie specialistiche di cui ci siamo avvalsi non riferiscono di varietà di grano bimestrale (che possa, cioè, maturare in soli due mesi), è certo che le diverse forme da noi prese in esame stanno ad indicare, in generale, un tipo di grano dal ciclo breve. Allo stesso referente – e non ad un grano che matura in cinquanta giorni – rimanda, d'esempio, la voce cinquantino dell'italiano (GDLI s.v.) e il rum. *cincantîn* 'varietate timpurie de porumb' (cfr. DEX s.v.), voce che dev'essere giunta in Romania proprio attraverso l'italiano.

¹⁰ La voce *tùmminu* designa una 'unità di misura per aridi di valore diverso nelle varie zone dell'isola' (cfr. VS V 817).

RIFERIMENTI BIBLIOGRAFICI

- ACCATTATIS, L., 1897, *Vocabolario del dialetto calabrese (Casalino - Apriglianese)*, Castrovillari.
- AIS [= JABERG K. - JUD J.].
- ALESSIO, G., 1976, *Lexicon etymologicum. Supplemento ai dizionari etimologici latini e romanzi*, Arte tipografica, Napoli.
- ALTAMURA, A., 1956, *Dizionario dialettale napoletano, con introduzione storico linguistica e note etimologiche*, Napoli.
- AYMARD, M.- BRESC, H., 1975, *Nourritures et consommation en Sicile entre XIVe et XVIIIe siècle* in «Mélanges de l'École Française de Rome», 87, pp. 535-81.
- BATTAGLIA S. ET ALII [= GDLI], 1961-1998 *Grande dizionario della lingua italiana*, Voll. XX, UTET, Torino.
- BATTISTI, C. - ALESSIO, G., ET ALII [= DEI].
- BETRI, M. L., 1998, *L'alimentazione popolare nell'Italia dell'Ottocento* in «Storia d'Italia. Annali 13», pp.5-22.
- BIUNDI G., 1857, *Dizionario siciliano italiano*, Palermo [rist. anast. Forni, 1969, Bologna].
- CANCILA, O., 1989, *Il grano* in «La dimora di Demetra. Storia, tecnica e mito dell'agricoltura siciliana», Gelka, Palermo, pp. 53- 65.
- CORTELAZZO, M. - MARCATO C., 1998, *I dialetti italiani. Dizionario etimologico*, UTET, Torino.
- CUSUMANO, A., 1980, *Il ciclo del grano nel Mazarese* in «La cultura materiale in Sicilia. Quaderni del Circolo Semiologico siciliano 12-13 (1980)». Atti del I Congresso internazionale di studi antropologici siciliani [Palermo, 12-15 gennaio 1978], pp. 275-292.
- D'ASCOLI, F., 1983, *Dizionario italiano napoletano*, Editore Adriano Gallina, Napoli.
- DE CILLIS, U., 1942, *I frumenti siciliani*, Tipografia Zuccarello Izzi, Catania.
- DE GREGORIO, G., 1920, *Contributi al lessico etimologico romanzo con particolare considerazione al dialetto e ai subdialetti siciliani* [Rist. anast. Arnoldo Forni Editore, 1986, Torino].
- DEI [= BATTISTI C, ALESSIO G.]
- DEL BONO, M., 1751-54, *Dizionario siciliano italiano latino*, 2 voll., Stamperia di Gramignani G. Palermo.
- DELI [= CORTELAZZO, M., ZOLLI, P.].
- DEX [= DICȚIONARUL EXPLICATIV AL LIMBII ROMÂNE], 1996, Institutul de Lingvistică. Academia din București, coord. I. Coteanu, L. Mares.
- DU CANGE, C., 1885, *Glossarium mediae et infimae latinitatis*, 10 Voll., L. Favre Editeur, Niort [Rist. anast. Forni Ed. Bo, 1982].
- FEW [= WARTBURG VON, W.].
- FORCELLINI, A. ET ALII, 1864-1926 *Lexicon totius latinitatis*, voll. 6, Patavii, [rist. anast. 1965, Forni, Bologna].
- GDLI [= BATTAGLIA S. ET ALII].
- GIOENI, G., 1885, *Saggio di etimologie siciliane*, Palermo.

- JABERG K. - JUD J. [= AIS]. 1928-1940 *Sprach-und Sachatlas Italiens und der Südschweiz*, Zofingen.
- JÄNICKE, O., 1967, *Zu den Bezeichnungen des Roggens im Mittellateinischen* in «Zeitschrift für romanische Philologie», Band 83, Max Niemeyer Verlag, Tübingen, pp.14-31.
- JANNACCONE, A., 1950, *Coltivazioni erbacee. Cereali*. Casa del Libro Editrice, Catania.
- LA VIA, G. B., 1853, *Lezioni di agricoltura teorico-pratica per la Sicilia*, Seconda edizione, Stamperia di F. Pastore, Catania.
- LEONE, A. (a cura di) [= SCOBAR], 1990, *Il vocabolario Siciliano-Latino di L. C. Scobar*, Centro di studi filologici e linguistici siciliani, Palermo.
- LO SCHIAVO, C., 1995, *Civiltà contadina. Dialecto, tradizioni, tecniche di lavoro*, Armando Siciliano Editore, Messina.
- MARZANO, G.B., 1928, *Dizionario etimologico del dialetto calabrese* [rist.anast. 1980, Forni, Torino].
- MESSEDAGLIA, L., 1953, *Per la storia delle nostre piante alimentari. La segala* in «Annali dell'Accademia di Agricoltura di Torino», Vol. 95, Arti grafiche P.Conti & C., Torino, pp. 25-42.
- MONTANARI, M., 2000, *La fame e l'abbondanza. Storia dell'alimentazione in Europa*, Roma-Bari.
- MORTILLARO, V., 1838-44¹, 1853², 1862³, 1876⁴, *Nuovo Dizionario Siciliano-Italiano*, Palermo [Rist. anast. Palermo, 1971, Vittorietti].
- NICOSIA, F., 1735, *Il podere fruttifero e dilettevole*, Felicella, Palermo.
- PASQUALINO, M., 1785-1795, *Vocabolario siciliano etimologico, italiano e latino*, 5 voll., Palermo [rist. anast. 1984, Epos, Palermo].
- PLINIO, *Storia naturale*, Einaudi editore, Torino, 1984.
- RACCUGLIA S., 2003, *Vocabolario del dialetto galloitalico di Aidone*. ALS Materiali e ricerche 13 diretto da G. Ruffino. Centro di Studi filologici e linguistici siciliani. Dipartimento di Scienze filologiche e linguistiche, Facoltà di Lettere Filosofia, Palermo.
- ROHLFS, G., 1964, *Lexicon graecanicum Italiae inferioris*, Tübingen; 1966, *Grammatica storica della lingua italiana e dei suoi dialetti. Fonetica*. Einaudi, Torino; 1977, *Nuovo dizionario dialettale della Calabria* (con repertorio italo-calabro). Nuova edizione interamente rielaborata, ampliata ed aggiornata, Longo Editore, Ravenna.
- ROMANO, E., 1994, *A casa paterna. Dialecto e cultura popolare a Mistretta*, Editrice Pungitopo, Messina.
- SCANO, G., 1924, *I cereali minori. Avena, orzo, segale. Note pratiche*, Francesco Battiato Editore, Catania.
- SCOBAR [= LEONE, A.].
- SILVESTRI, D., *Apertura dei lavori: presentazione della ricerca "Atlante Generale dell'Alimentazione Mediterranea" (AGAM)* in «Saperi e sapori mediterranei», Vol. I. pp. 15-18.
- TETI, V., 1998, *Le culture alimentari nel Mezzogiorno continentale in età contemporanea* in «Storia d'Italia, Annali 13. L'alimentazione», pp. 63-165.

- TRAINA, A., 1868, *Nuovo vocabolario siciliano italiano*. Volume unico. Palermo; 1877, *Vocabolario delle voci siciliane dissimili dalle italiane*, Stamperia reale di Torino.
- TROVATO S.C., 2002, *La Sicilia* in «I dialetti italiani. Storia struttura uso», a cura di M. Cortelazzo, C. Marcato, N. De Blasi, G. Renzo, P. Clivio, UTET, Torino, pp. 834-897.
- VINCI, G., 1759, *Etymologicum siculum*, Messina.
- VIOLI, F., 2001, *Lessico Greco-italiano. Italiano-greco*, Apodafazzi, Bova.
- VS, *Vocabolario siciliano*, vol. I (A-E) a cura di G. Piccitto, Catania-Palermo 1977; vol. II (F-M) a cura di G. Tropea, Catania-Palermo 1985; vol. III (N-Q), a cura di Giovanni Tropea, Catania-Palermo 1990; vol. IV (R-Sgu-) a cura di G. Tropea, Catania-Palermo 1997; vol. V (Si-Z) a cura di S. C. Trovato, Catania-Palermo 2002, Centro di studi filologici e linguistici siciliani.
- WARTBURG VON, W. [= FEW], 1928 sgg., *Französisches Etimologisches Wörterbuch. Eine Darstellung des galloromanischen Sprachschatzes*, Klopp, Bonn 1928; Teubner, Leipzig 1932-40; Zbinden, Basel 1944.

ALIMENTAȚIE ȘI LEXIC ÎN SICILIA

(Rezumat)

Lucrarea de față, care constituie parte integrantă dintr-o teză de doctorat, se încadrează în proiectul AGAM (*Atlante Generale dell'Alimentazione Mediterranea*), îndrumat de domnul Profesor Domenico Silvestri de la Institutul Oriental din Napoli. La baza proiectului stă interesul pentru *Wörter und Sachen* din cultura alimentară mediteraneană.

Prima etapă a proiectului este consacrată cerealelor și produselor derivate, ținând cont de faptul că cerealele stau chiar la baza alimentației civilizațiilor din Mediterana.

Plecând de la cuvintele din lexicul alimentar, cercetarea are scopul de a investiga cultura mediteraneană printr-un parcurs nu numai lingvistic, ci și istoric-cultural și antropologic.

Cu privire la istoria culturală din Sicilia, în acest articol este vorba, în particular, despre câmpul lexical referitor la cereale, făină și produse derivate.

Fiecare cuvânt este studiat fie din punctul de vedere lingvistic-etimologic, fie din perspectivă istorică și etnolingvistică. De fapt, obiectul de studiu al acestei lucrări, alături de documentarea lexicografică, de distribuția geografică a cuvântului și de studiul etimologic, este istoria cuvântului și implicațiile socioculturale ale obiceiurilor alimentare.

CUVÂNTUL PRESEI ÎNTRE LIBERTATEA DE EXPRESIE ȘI MANIPULARE

de
Mihaela PASAT

"La liberté est un état d'esprit" (Paul Valéry)

În mesajul difuzat cu aproape cinci ani în urmă (5 martie 1997), Federico Mayor, director general al UNESCO, exprima ideea angajării mai activ ca nicicând în promovarea "liberei circulații a ideilor prin cuvânt și prin imagine" :

*"L'Organisation a réaffirmé avec force sa volonté de mettre en oeuvre son devoir constitutionnel en adoptant une nouvelle stratégie de la communication au cours de la 25ème session de sa Conférence générale de 1989. Depuis lors, profitant des nouveaux espaces de liberté qui se sont ouverts depuis la fin de la guerre froide, elle a déployé des efforts considérables pour encourager **"la libre circulation de l'information aux plans international aussi bien que national et sa diffusion plus large et mieux équilibrée, sans aucune entrave à la liberté d'expression"**(sublinierea îmi aparține).*

Discursul reafirma, de fapt, două articole din *Declarația Drepturilor Omului*, apărute la peste 150 de ani distanță :

***Article 11.** - La libre communication des pensées et des opinions est un des droits les plus précieux de l'homme; tout citoyen peut donc parler, écrire, imprimer librement, sauf à répondre de l'abus de cette liberté dans les cas déterminés par la loi.*

Déclaration des Droits de l'Homme et du Citoyen, 1789

***Article 19.** - Tout individu a droit à la liberté d'opinion et d'expression, ce qui implique le droit de ne pas être inquiété pour ses opinions et celui de chercher, de recevoir et de répandre, sans considérations de frontière, les informations et les idées par quelque moyen d'expression que ce soit.*

***Déclaration des Droits de l'Homme, décembre 1948**
(Assemblée générale de l'ONU)*

Aceste tipuri de manifestări ale unor acte de acuzare directe sau indirecte au o frecvență crescândă de când se afirmă tot mai mult că libertatea de expresie și accesul la informație continuă să fie violate mai peste tot în lume, cenzura exersându-se prin violență (trimitere în judecată, închisoare) ori prin hărțuire economică și/sau psihică.

Libertatea cuvântului este considerată drept indicator esențial al maturității democratice a unei societăți și este adevărat că libertatea presei este o condiție necesară, dar nu suficientă, pentru democrație. Ea ar reprezenta dreptul de a se exprima și de a critica al tuturor cetățenilor care trăiesc în țările democratice, drept obținut în urma unor lupte îndelungate, or, nici acum, în secolul al XXI-lea, nu se poate vorbi de o libertate absolută a presei. Dar, oare, asta ar însemna că **orice**, că **totul** ar putea fi spus ?

Două concepte, dezvoltate în paralel, se sprijină, ori se înfruntă, în funcție de țelul pe care îl servesc: **libertatea**, pe de o parte, **legea**, pe de altă parte.

Conform dicționarului *Petit Robert* (2000), pot fi desprinse următoarele accepțiuni /în traducerea mea/ :

- LIBERTATE**
- I. (sens restrâns) - stare, situație a unei persoane care nu se află sub dependența absolută a cuiva;
 - II. (sens larg) - stare a ceea ce nu suferă constrângere;
 - III. (politic, social) - putere de a acționa în sânul unei societăți organizate, conform propriei determinări, în **limita unor reguli definite** /sublinierea mea/ (libertate *civilă* : dreptul de a face tot **ceea ce nu este interzis de lege** /sublinierea mea/);
 - IV. (fil., psih.) - caracter nedeterminat al voinței umane.

- LEGE**
- regulă imperativă impusă omului; ansamblu de reguli obligatorii stabilite de autoritatea suverană a unei societăți și sancționate de forța publică;
 - regulă imperativă, exprimând un ideal, o normă, o etică;
 - regulă dictată omului de conștiința sa;
 - axiome fundamentale care dau gândirii valoarea sa logică.

Conform *Dicționarului explicativ al limbii române* (1998), găsim, pentru aceleași intrări:

- LIBERTATE**
1. - posibilitatea de a acționa după propria voință sau dorință, posibilitatea de acțiune conștientă a oamenilor în condițiile cunoașterii (și stăpânirii) legilor de dezvoltare a naturii și a societății;
 2. - starea unei persoane libere, care se bucură de deplinătatea drepturilor politice și civile în stat;
 - starea celui care nu este supus unui stăpân;
 3. - independență;

4. - *libertate de gândire* sau *libertatea cuvântului* = dreptul de a exprima prin viu grai sau prin scris opiniile proprii.

LEGE

- I. categorie filozofică ce exprimă raporturi esențiale, necesare, generale (...) între obiectele și fenomenele realității;
- II. 1. normă cu caracter obligatoriu stabilită și apărută de puterea de stat.

(din ambele dicționare am selectat doar sensurile cu pondere în cercetarea întreprinsă).

Sfera semantică rămâne însă lacunară raportat la realitatea interpretării la nivel pragmatic.

Istoric privind lucrurile, **libertatea presei**, atât cât există, nu a fost cucerită într-o singură zi. În Europa, ea s-a dezvoltat sub forma unui *concept universal*. Dincolo de Europa, a găsit teren fertil mai ales în America de Nord.

Libera confruntare a ideilor a prins contur în secolul al XVII-lea, dar abia cu un secol mai târziu, în 1766, este instituit în Suedia dreptul presei, prin introducerea în Constituție a interzicerii oricărei limitări în ce privește dreptul de publicare. Poate nu este lipsit de interes faptul că Suedia face parte, din perspectivă multiculturală, dintre țările cu cel mai scăzut indice de distanță ierarhică [indice 31, pe o scară 0-100]. Reiau, în traducere proprie, un fragment anecdotic dezvăluit de HOFSTEDE (1994 : 41-42), revelator pentru fenomenul libertății de exprimare, mai ales când polii comunicării aparțin unor culturi diferite:

"În 1809, aristocrația suedeză a înfăptuit o revoluție pașnică, ultima din istoria Suediei: nobilii l-au detronat pe regele Gustav al IV-lea, considerat incompetent, pentru a-l aduce în locul său pe Jean-Baptiste Bernadotte, generalul francez care servise sub ordinele dușmanului lor, Napoleon. Bernadotte acceptă, devenind regele Carl al XIV-lea; descendenții săi ocupă și astăzi tronul Suediei. Cu ocazia urcării pe tron, noul rege se adresează Parlamentului suedez în limba țării; dar suedeza sa stâlcită declanșă râsete și suveranul a fost atât de vexat încât a renunțat definitiv să vorbească acea limbă.

Bernadotte fusese victima unui șoc cultural: nicicând, de-a lungul formării și carierei sale militare, nu văzuse subordonați care să râdă pe față de greșelile vreunui superior. Istoricii raportează cât de greu i-a fost să se adapteze mentalității mai egalitare a suedezilor (apoi a norvegienilor, al căror suveran a devenit de asemenea) și drepturilor constituționale ale supușilor săi".

Franța epocii Luminilor apăra caracterul universal al dreptului de exprimare și Revoluția franceză a promulgat primele texte fixând libertatea

presei. Dacă *Journal des états généraux*, primul ziar de opoziție, urma să fie interzis la abia două zile de la apariție, între 1789 și 1794 văd lumina zilei peste o mie de publicații. Iar din *Declarația drepturilor omului* face parte și *Articolul 11*, citat la începutul acestui studiu.

Imperiul pune, totuși, botniță presei; și numărul ziarelor descrește. În 1911, doar 4 publicații mai rămân la Paris, toate plasate sub controlul statului. Abia cea de-a III-a Republică va readuce un spirit de libertate.

În perioada actuală, libertatea presei nu este un fenomen universal, ea exersându-se doar într-un număr limitat de țări (și nici acolo nu în mod absolut, logica economică putându-se afla în contradicție cu libertatea de a publica). Devine evident că libertatea nu se poate afirma fără contraponderea unei responsabilități.

Gândul este liber, dar cuprinderea lui în cuvânt, rostit sau scris, îi poate limita aria de influență. Reprezentanți ai mass-media din tot mai multe țări (mai ales din America de Sud, Africa și, de curând, Israel) acuză limitarea presei prin diferite mijloace, de la presiuni economice asupra prețului hârtiei și tiparului până la asasinat.

Acolo unde este "proclamată", libertatea de exprimare există sub anumite condiții, ea rămânând o *miză* într-un joc al cărui câștigător nu se cunoaște (și poate că regula jocului nici nu prevede un câștigător!). ***Concentrarea mijloacelor de comunicare în masă*** este o tendință tot mai evidentă în țările dezvoltate, în care marile grupări cumpără tot mai multe ziare, posturi de radio și televiziune, conform unei logici ce transformă informația într-un dat economic a cărui valoare se măsoară cel mai adesea prin nivelul de audiență. Astfel apare riscul de a **împiedica** dezvoltarea unei **informații diferite și pluraliste**, care n-ar mai fi rentabilă.

Cuvântul presei vs factorii de control

În multe țări dezvoltate ziarele constituie pentru o însemnată parte a populației unicul limbaj tipărit citit cu regularitate. Oamenii ajung dominați de un anume tip de limbaj și, mai ales, de o anume *utilizare* a limbajului.

În aceeași publicație, în funcție de subiectul avut în vedere și de scopul vizat, stilul poate fi cu totul diferit de la articol la articol.

Factorii de control nu pot fi însă evitați și ei vor marca, sub o formă sau alta, "calitatea" publicației avută în vedere :

- **Legile guvernamentale** se raportează la rasism, obscenități, blasfemie, insultă, divulgarea unui secret de stat. Dimensiunile culturale de tip *distanță ierarhică, grad de individualism/colectivism, grad de masculinitate/feminitate și control al incertitudinii* au un rol fundamental la acest nivel. Cu cât guvernul este mai autoritar, cu atât controlul este mai mare. Formula dictatorială presupune un control aproape total al

mijloacelor mass-media. Evident, trebuie luat în seamă că este controlat atât stilul în care informația e distribuită, cât și accesul la informație. Politicienii pot exercita presiuni asupra ziariștilor și obiectivitatea se poate clătina, ori chiar ruina. Limbajul ziaristului este clar afectat de astfel de intruziuni "regulatoare";

- **Proprietarul/directorul** publicației poate interveni, impunând reguli raportate la conținut, cu care jurnalistul trebuie să fie de acord.
- **Responsabilii cu anunțurile publicitare**, dintre care mulți sunt sponsori, pot impune presiuni cu privire la subiectele publicate. Ei pot face **presiuni comerciale**.
- **Controlul editorial**, în funcție de politica editorială, va determina prioritățile, va adopta un anumit registru de limbaj, de stil, de prezentare, va accepta sau nu blasfemia, obscenitatea, rasismul, sexismul etc..

Aspectele legate de *limbajul veștilor, faptul divers, interviu, grafica titlurilor, spațiu, timp, cost* constituie tot atâtea tipuri de presiuni posibile asupra autorilor. Luând ca exemplu doar **interviul**, nu putem ignora multitudinea tipurilor de întrebări și de răspunsuri date, în funcție de pluralitatea celor intervievați și, de aici, implicațiile ce pot surveni. Interviul este forma cea mai aptă să **includă pasaje prezentate în DR** (discurs direct), lăsând interviuatului posibilitatea de a interpune propria personalitate. De la registrul amical, interviul poate deveni relativ ușor **subiect al confruntărilor**.

Etica profesională este pusă în mod egal sub semn de întrebare atunci când jurnalistul operează sub constrângeri. De exemplu, în cazul când el lucrează pentru un ziar care susține un anumit punct de vedere (politic sau de altă natură), **discursul** va fi **supus manipulării** nu doar prin forma sa inițială, *ci și prin faptul că poate fi utilizat ulterior fragmentat*, în contexte nepropice sau voit nepropice.

Manipularea

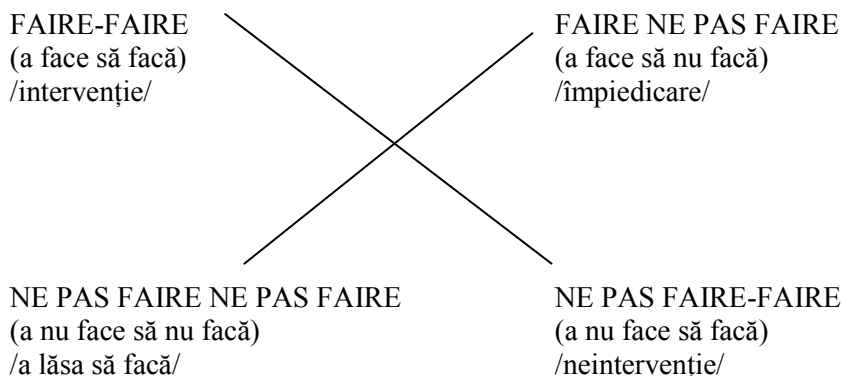
Se poate specula la nesfârșit asupra manierei de a influența publicul cititor și asupra capacității jurnalistului de a-și păstra sau nu coloana vertebrală.

Structurarea cuplului **libertate de expresie - manipulare** devine pertinentă într-o perspectivă care reunește *dimensiuni semiotice* și *dimensiuni interculturale*.

Dacă "operația" este o acțiune a omului asupra lucrurilor, "manipularea" se caracterizează drept *acțiune a omului asupra altor oameni*, vizând să-i determine să execute un program dat (GREIMAS, 1977 : 11). În primul caz, avem de-a face cu o structură de tip "FAIRE-ETRE" (a face să fie), în cel de-al doilea fiind vorba de cuplul "FAIRE-

FAIRE" (a face să facă). Aceste două forme de activitate, dintre care una se înscrie în **dimensiunea pragmatică**, iar cealaltă în **dimensiunea cognitivă**, corespund unor structuri modale de tip **factitiv**.

Reflectată în careul semiotic, **manipularea** trimite înspre patru posibilități:

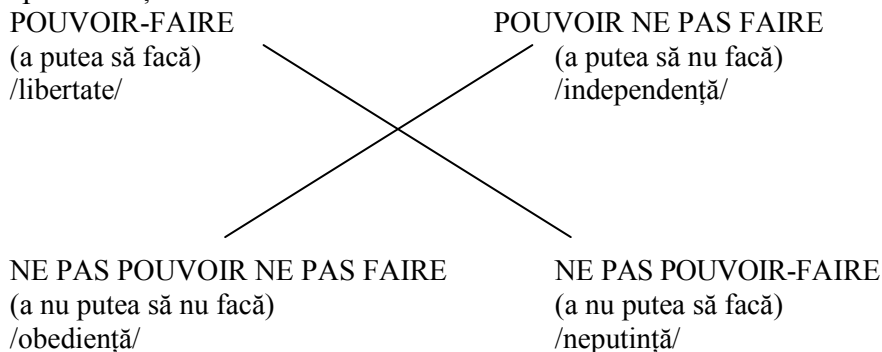

E vorba de o comunicare în care locutorul (manipulator) îl împinge pe alocutor (manipulat) înspre poziția de **absență de libertate** (obstrucție de libertate), încât acesta este **obligat** să accepte contractul propus.

Așadar, prima dată intră în joc transformarea competenței modale a destinatarului (*ne pas pouvoir ne pas faire*- a nu putea să nu facă). Apar două posibilități, în funcție de conjuncția pentru care se optează:

- **provocarea** /ori **întimidarea**/ - dacă se adaugă un "*devoir-faire*" (a trebui să facă)
- **seducția** / ori **ispita**/ - dacă va fi vorba despre un "*vouloir-faire*" (a vrea să facă)

Din perspectiva competenței modale a destinatarului, sunt previzibile patru posibilități:

În universul socio-cultural se pot determina astfel anume (sub-)coduri de onoare pe care le pune în joc manipularea:

- de **suveranitate** (libertate + independență)

- de **supunere** (obediență + neputință)
- de **mândrie** (libertate + obediență)
- de **umilință** (independență + neputință)

Important este de reținut că în cazul unui "faire-faire" (care implică *intervenția*) **raportul** dintre Destinator/Emițător și Destinatari/Receptor **nu este unul de egalitate**, ca într-o banală situație de interlocuție în care cei doi poli sunt presupuși a avea competențe comparabile, ci **de la superior la inferior**.

Raportul putere-limbaj devine astfel pertinent din dublă perspectivă: la nivel pragma-lingvistic se manifestă "*puterea limbajului*", la nivel intercultural se manifestă "*limbajul puterii*".

Evident, n-ar exista manipulatori dacă eforturile lor n-ar fi încununate de succes. Există situații în care cititorul decodează intenția manipulatorie a ziaristului privat de libertatea de expresie, dar sunt foarte numeroase situațiile în care "*decriptarea*" *nu se realizează*, mai ales **când nivelul cultural al receptorului are carențe importante**.

"Fericiți cei săraci cu duhul" ... căci problema va fi tot a celor ce nu se lasă obnubiți, pentru a nu deveni victime ale unei "crize de încredere" raportată la **cuvânt** în general (BRETON, 2000 : 144).

Comunicarea ... încotro ?

În limba română, **cuvântul** se leagă etimologic de *conventum* ("întâlnire", "aducere laolaltă", "înțelegere"), așadar **cuvântul presei**, adresat unui destinatar extrem de complex, este presupus a fi o opinie coerentă, rezultat al unei comunicări "realizate" / "efective" (PASAT, 1987 : 172 și 1994 : 94). Or, devenirea efectivă a comunicării are loc numai prin magica relație dintre Emițător și Receptor (în toate ipostazele acceptate), care face ca *intenția* celui dintâi să fie *recunoscută* de cel de-al doilea, provocând răspunsul, în unica manieră de continuare a "schimbului".

Ceea ce presupune, raportat la subiectul în discuție, necesitatea asigurării nu doar a **libertății de expresie**, ci și a **libertății de receptare**.

Sau, mai pe scurt: a **LIBERTĂȚII**.

BIBLIOGRAFIE

- BRETON, Philippe - *La parole manipulée*, Paris, La Découverte/Poche, 2000, 221p.
- CATRINA, Simona - *Informație sau manipulare ?*, în "Național", nr. 1153, Luni 29 martie 2001, p. 8.

- GREIMAS, A.J. - COURTRES, J. - *Six articles d'un dictionnaire sémiotique*, în "Documents de travail", Università di Urbino, numero 67, ottobre 1977, serie A, 19 p.
- HOFSTEDE, Geert - *Vivre dans un monde multiculturel*, Paris, Editions de l'Organisation, 1994, 352 p.
- JOULE, R.V. - BEAUVOIS, J.L. - *Petit traité de manipulation à l'usage des honnêtes gens*, Grenoble, Presses Universitaires de Grenoble, 1987.
- MUCCHIELLI, Alex - *L'art d'influencer*, Paris, Armand Colin, 2000.
- PARRET, Herman - *L'esthétique de la communication*, Ousia, Bruxelles, 1999, 231 p.
- PASAT, Mihaela - *Discours direct/Discours rapporté-Discours relaté*, Antwerp, Abstracts-International Pragmatics Conference, 1987, p.172.
- PASAT, Mihaela - *Rêve et psychopragmatique*, în "Caiet de semiotică", nr. 10, Timișoara, 1994, p. 91-119.
- VERLUYTEN, Paul S. - *Intercultural Communication in Business and Organisations*, Leuven, Acco, 2000, 255 p.

- *
* * DEX (*Dictionarul explicativ al limbii române*), București, Univers Enciclopedic, 1998.
- *
* * PR (*Petit Robert*), Paris, Dictionnaires Le Robert, 2000.

<http://www.mfa.gov.il>

<http://www.unesco.org>

<http://www.sauvage.securite-reseaux.net/liberte>

[http://www.faiife.dk/Conseil de l'Europe-La liberté d'expression et les réseaux de communication](http://www.faiife.dk/Conseil%20de%20l'Europe-La%20libert%C3%A9%20d'expression%20et%20les%20r%C3%A9seaux%20de%20communication), rapport établi par Paul STURGES.

<http://www.stars.coe.fr/doc/> (Liberté d'expression et d'information dans les médias en Europe)

LA PAROLE DE LA PRESSE ENTRE LA LIBERTÉ D'EXPRESSION ET LA MANIPULATION

(Résumé)

L'étude se propose de mettre en évidence la relation langage-dimensions de la communication multiculturelle, à l'intérieur de la structure bien définie des mass-media, relation déchirée entre les articles de la *Déclaration des Droits de l'Homme* et les réalités de la vie quotidienne.

On met en évidence la manière d'intervenir dans le discours de la manipulation, en nuancant au niveau sémiotique.

THEODOR CAPIDAN (1879-1953)

de
Ana-Maria POP

Anul acesta comemorăm 50 de ani de la trecerea în neființă a cunoscutului lingvist de origine aromână, Theodor Capidan, care, de-a lungul a mai bine de jumătate de veac, s-a dedicat cu seriozitate și pasiune studiului științific, rezultatul fiind o operă remarcabilă atât prin bogata și valoroasa informație pe care o conține, cât și prin varietatea disciplinelor și problemelor abordate, astfel că, după cum afirmă și Matilda Caragiu-Marioțeanu, “Se poate spune fără exagerare <înainte de Th. Capidan și după Th. Capidan>, atunci când ne referim la dialectologie română sud-dunăreană (aromână și meglenoromână), etnologie aromână, istorie a aromânilor și meglenoromânilor, raporturile lor lingvistice și extralingvistice cu popoarele balcanice, romanitatea balcanică ș.a.”¹.

Născut² la 15 aprilie 1879 la Prilep, într-o familie de aromâni, Th. Capidan a urmat școala primară în comuna natală, continuându-și apoi studiile la liceul din București și la Universitatea din Leipzig, unde a audiat cursurile renumiților lingviști G. Weigand, K. Brugmann, A. Leskien, E. Sievers și ale etnopsihologului W. Wundt.

În 1907 și-a susținut doctoratul cu teza *Die nominalen Suffixe im Aromunischen*³; tot în acest an îl întâlnește⁴ pe S. Pușcariu și după cele trei

¹ Matilda Caragiu-Marioțeanu, *Theodor Capidan – aromânist*, în “Limba română”, XXVIII, 1979, nr. 5, p. 486.

² Pentru informațiile biografice, vezi D. Macrea, *Școala clujeană: Theodor Capidan*, în “Cercetări de lingvistică”, VI, 1961, nr. 2, p. 254-255; S. Pop, *Theodor Capidan (15 aprilie 1879 – 1 er septembre 1953)*, în “Orbis”, VI, 1957, nr. 2, p. 584-586; N. Ș. Tanașoca, *Theodor Capidan (1879-1953). Istoria în viziunea unui lingvist*, în idem, *Balkanologi și bizantiniști români*, București, Ed. Fundației Pro, 2002, p. 119-158; Nicolae Mocanu, *Începuturile activității științifice și publicistice a lui Theodor Capidan (1879-1953)*, în *Întâlniri între filologi români și germani (Actele colocviului de la Cluj-Napoca, 24-26 mai 2002)*, Cluj-Napoca, Ed. Clusium, p. 167-179.

³ În “Jahresbericht des Instituts für rumänische Sprache (Rumänisches Seminar) zu Leipzig”, XV, 1909, p. 1-88.

⁴ Iată cum descrie S. Pușcariu întâlnirea cu tânărul Capidan: “La Leipzig am cunoscut pe un tânăr Capidan, aromân de origine, care a făcut tocmai acum doctoratul din filologie, după trei ani. Mi-a făcut o impresie cât se poate de bună. Oamenii aceștia din Orient sunt meniți să dea filologi buni; știe de-acasă bulgărește, grecește, albaneza și turceasca [sic!]. Îți atrag de acum atenția asupra lui, căci n-ar trebui scăpat din ochi” (S. Pușcariu, în

luni de probă petrecute la Cernăuți⁵, începe colaborarea la *Dicționarul Academiei*, colaborare care nu va fi întreruptă decât cu câteva luni înaintea morții, când vederea îi slăbise considerabil.

După terminarea studiilor universitare a funcționat ca asistent al lui G. Weigand la Institutul Balcanic de pe lângă Universitatea din Leipzig până în 1909, când este numit profesor și director al Liceului comercial cu predare în limba română din Salonic.

O dată cu înființarea universității din Cluj, Th. Capidan este chemat într-un post de lector pentru dialectele aromân și meglenoromân, iar din 1924 este numit profesor de dialectologie sud-dunăreană și de lingvistică generală la Facultatea de Litere a universității clujene. În anii petrecuți în orașul de pe malurile Someșului, Th. Capidan își va elabora cea mai importantă parte a operei sale, beneficiind de un climat științific cu totul excepțional: pe de o parte, crearea în 1920 din inițiativa lui S. Pușcariu a *Muzeului Limbii Române* în cadrul căruia se va redacta, sub conducerea aceluiasi lingvist, *Dicționarul Academiei*, precum și *Atlasul lingvistic român*, iar pe de altă parte, prezența unei echipe “de specialiști bine pregătiți și entuziaști”⁶ (V. Bogrea, N. Drăganu, C. Lacea, G. Kisch, G. Giuglea, S. Pop, E. Petrovici etc.).

În 1936 Th. Capidan este ales membru titular al Academiei Române⁷, iar în anul 1937 se transferă la Universitatea din București ca succesor al lui Iuliu Valaori la catedra de filologie comparată a limbilor clasice, unde va profesa până în 1947.

În 1948 este exclus din Academia Română, însă, la intervenția academicianului Iorgu Iordan, i s-a permis să lucreze, în calitate de colaborator extern al Institutului de Lingvistică al Academiei, la *Dicționarul limbii române*.

Interesul lui Th. Capidan s-a îndreptat, în special, spre studiul realităților sud-dunărene (aromâne și meglenoromâne), materializându-se

Scrisori către Ion Bianu, vol. III, București, Ed. Minerva, 1976, p. 471; vezi și idem, *Călare pe două veacuri*, București, EPL, 1968, p. 360-361.

⁵ “La sfârșitul săptămânii acesteia [12/25 I 1909] se împlinesc trei luni de când dl. [sic!] Capidan lucrează la mine. În timpul acesta am avut ocazia să observ de aproape cum lucrează și m-am convins nu numai că e un bun muncitor cu cunoștințe frumoase, ci și un om cu care te poți înțelege, lucru neprețuit la filologi și la români. Am deci toată garanția și cea mai bună nădejde că lucrul va merge strună. [...] Mie mi-ar fi plăcut să-l am și mai departe lângă mine, dar dacă nu se poate, n-am ce-i face. Sunt sigur, cu toate acestea, că el îmi va face ispravă bună și la Salonic. Acolo are ocaziune [sic!] [...] să învețe bine turcește și albanezește [sic!], așa că o parte din munca Dicționarului o va putea lua el de-aici înainte asupra sa” (idem, în *Scrisori către Ion Bianu*, p. 486-487).

⁶ Iorgu Iordan, *Istoria lingvisticii românești*, București, EȘE, 1978, p. 105.

⁷ Răspunsul la discursul de recepție, intitulat *Romanitatea balcanică*, a fost dat de S. Pușcariu; vezi Academia Română, Discursuri de recepție, LXVII, și în *Limbă și cultură*, București, 1943, p. 175-215 [cu modificări].

în numeroase articole, studii și culminând cu cele două valoroase monografii⁸, cărora li s-a dat justificat epitetul de *clasice*.

Principala caracteristică a operei lingvistice a lui Th. Capidan o constituie abordarea faptelor de limbă în strânsă legătură cu factorul geografic, istoric și socio-cultural⁹, astfel încât lucrările sale impresionează atât prin bogăția materialului lingvistic analizat cu rigurozitatea care i-a caracterizat întreaga operă, cât și prin numeroasele informații privind istoria, modul de viață¹⁰ și aspectele etnografice aromânești și meglenoromâne.

Theodor Capidan a avut un aport considerabil în soluționarea controversatei probleme privind teritoriul de formare a celor două populații românești sud-dunărene (aromânii și meglenoromânii). Pe baza unor particularități lingvistice (*tratamentul africatelor* (*ce, ci* > arom. *țe, ți*; mglr. *ze, zi* – doar în elementele de origine latină, fapt ce demonstrează că fenomenul este vechi și că s-a produs înainte de despărțirea dialectelor), *palatalizarea labialelor*, absența cuvintelor rotacizante precum și a formelor în care *n* a dispărut prin nazalizare (*o, grâu, frâu, brâu* pentru *ună, grânu, frânu, brânu*)), savantul aromân a susținut că în perioada anterioară despărțirii limbii române în dialecte, “dialectul meglenit [sic!] făcea parte din acea regiune din care a ieșit dialectul aromân” (*Meglenoromânii*, I, p. 59). Altfel spus, fenomenele lingvistice amintite împărțeau teritoriul românesc *primitiv*¹¹ în două zone: “una de nord, pentru

⁸ Th. Capidan, *Meglenoromânii. I. Istoria și graiul lor*, 1925, Academia Română. Studii și cercetări, VII; II. *Literatura populară la meglenoromâni*, 1928, Academia Română. Studii și cercetări, VII; III. *Dicționar meglenoromân*, [1935], Academia Română. Studii și cercetări, XXV; idem, *Aromânii. Dialectul aromân. Studiu lingvistic*, 1932, Academia Română. Studii și cercetări, XX.

⁹ Așadar, afirmația lui Th. Capidan din *Prefața* volumului *Limbă și cultură*, “Toate [studiile din acest volum] laolată au la bază cercetarea fenomenului lingvistic în legătură cu istoria și cultura noastră” este valabilă nu numai pentru articolele cuprinse în acest volum, ci pentru întreaga sa activitate științifică. Vezi în acest sens Matilda Caragiu-Marioțeanu, *art. cit.*, p. 468-469; Mircea Borcilă, *Theodor Capidan și studiile de etnolingvistică*, în “Memoriile Secției de Științe, Literatură și Arte”, seria IV, tomul II (1979-1980), 1981, p. 179-196; idem, *Opera lingvistică a lui Theodor Capidan*, în “Cercetări de lingvistică”, XXIV, 1979, nr. 2, p. 139-140.

¹⁰ Convins de rolul deosebit de important pe care păstoritul l-a avut de-a lungul timpului în viața românilor din sudul Dunării, Th. Capidan a acordat acestei îndeletniciri o atenție deosebită, reușind să surprindă toate aspectele și toate consecințele care decurg din acest *mod de viață*. Importante sunt, în acest sens, și precizările sale privind formele sub care se practica păstoritul la aromâni: *transhumanța, semi-nomadismul și nomadismul* (vezi *Macedoromânii. Etnografie, Istorie, Limbă*, București, 1942, p. 92 și idem, *Românii nomazi. Studiu din viața românilor din sudul Peninsulei Balcanice*, Cluj, 1926, p. 10, 11, 14).

¹¹ Concluziile la care ajunge Th. Capidan cu privire la repartiția teritorială a grupurilor de români în perioada anterioară despărțirii dialectale întăresc teza susținută de S. Pușcariu.

românii nordici, din care au ieșit dacoromânii și din aceștia mai târziu s-au desprins istroromânii; și alta de sud, pentru românii sudici, din care au ieșit aromânii și meglenoromânii” (*ibid.*, p. 61).

Totodată, savantul aromân a susținut și a demonstrat, folosind drept argument numărul mare de “particularități – aproape 40 de puncte de deosebiri esențiale – proprii numai graiului meglenit [sic!], care nu se găsesc nici în aromână și nici în dacoromână” (*ibidem*, p. 58), statutul de dialect al meglenoromânei.

Bun cunoscător al limbilor popoarelor din sud-estul Europei (bulgara, neogreaca, albaneza, turca, precum și a dialectelor românești sud-dunărene) și al teritoriului balcanic, savantul aromân a studiat și anumite aspecte ale *relațiilor limbii române cu limbile balcanice*¹², abordând, cum era și firesc, și problema substratului limbii române.

Cu privire la ultimul aspect, deși considerase inițial că doar o mică parte din elementele comune limbii române și limbii albaneze se datorează “identității elementului autohton” (*Raporturile albano-române*¹³, p. 483), marea majoritate a acestora reprezentând, în opinia sa, rezultatul unor *influențe reciproce*, mai târziu însă, Th. Capidan își va modifica radical poziția, atribuindu-le, în cea mai mare parte, “moștenirii comune albano-române din epoca preromană” (*Limba și cultură*, p. 199).

Influența substratului¹⁴, apreciază Th. Capidan, nu s-a manifestat doar la nivel lexical, ci și în fonetică și morfologie (de exemplu, “rostirea” lui *a* ca *ă*, postpunerea articolului, întrebuintarea participiului ca substantiv verbal, rotacismul etc.). Totodată, savantul aromân a evidențiat faptul că o parte din elementele autohtone¹⁵ existente în dacoromână, lipsesc din dialectele aromân și meglenoromân.

Dintre problemele importante pentru istoria limbii române abordate de savantul aromân în studiile sale consacrate *raporturile lingvistice și*

Vezi în acest sens S. Pușcariu, *Asupra reconstrucției românei primitive*, în *Cercetări și studii* (ediție îngrijită de Ilie Dan), București, Ed. Minerva, 1974, p. 57-101; idem, *Studii istroromâne*, în colaborare cu M. Bartoli, A. Belulovici, A. Byhan, II. *Introducere, gramatică, caracterizarea dialectului istroromân*, București, 1926, p. 362-363; *Limba română*. I. *Privire generală*, București, Ed. Minerva, 1976, p. 225-256.

¹² Pentru bibliografia lucrărilor lui Th. Capidan, vezi Elisabeta Faiciuc, în “Cercetări de lingvistică”, XXIV, 1979, nr. 2, p. 145-158.

¹³ Th. Capidan, *Raporturile albano-române*, în “Dacoromania”, II (1921-1922), 1922, p. 444-544.

¹⁴ Vezi și Gr. Brâncuș, *Theodor Capidan și problemele substratului limbii române*, în “Limba română”, XXVIII, 1979, nr. 5, p. 481-485.

¹⁵ Constatarea aceasta a făcut-o, de fapt, înaintea lui Th. Capidan, S. Pușcariu, *Zur Rekonstruktion des Urrumanischen*, în “Beiheft zur Zeitschrift für romanische Philologie”, Halle, XXVI, 1910; pentru versiunea în limba română vezi idem, *Cercetări și studii*, p. 90; idem, *Limba română*, I, p. 266-267, *Limba română* II, p. 325.

*culturale slavo-române*¹⁶ amintim: stabilirea perioadei¹⁷ în care au pătruns primele împrumuturi slave în limba română (Th. Capidan apreciază că influența veche slavă este anterioară secolului al X-lea, dar nu mai veche de secolul al VIII-lea), caracterul acestor împrumuturi (deși admite, ca și majoritatea lingviștilor români și străini, că cea mai mare parte a elementelor slave intrate în limba română (fără deosebire dialectală) prezintă “un caracter specific bulgăresc”, Th. Capidan susține, pe baza cercetării reflexului românesc *un* al vechiului sunet slav nazal *o*, și caracterul sârbesc pentru o parte din împrumuturile în discuție (vezi *Elementul slav în dialectul aromân*, p. 38-39)), fondul lexical de origine slavă comun dialectelor românești (analizând comparativ cuvintele de proveniență slavă veche din lexicul aromânei, dacoromânei și meglenoromânei, Th. Capidan apreciază că cele trei dialecte au în comun 72 de asemenea termeni¹⁸, deși, datorită faptului că o parte din aceste elemente există și în albaneză și în neogreacă “s-ar putea presupune că ele ar fi putut intra în aromână ceva mai târziu, după despărțirea ei de limba română comună tuturor dialectelor, o dată cu pătrunderea lor în limbile albaneză și greacă, mai cu seamă dacă și din punct de vedere formal ele n-ar prezenta ceva care să fie propriu dezvoltării lor pe teren românesc” (*ibidem*, p. 27-28).

Totodată, trebuie menționat faptul că Th. Capidan este primul lingvist care a studiat în mod sistematic influența limbii române asupra limbilor slave meridionale, în special asupra bulgarei. Dacă în ceea ce privește influența limbii române asupra limbii sârbe, savantul aromân s-a mulțumit să facă doar câteva observații, în schimb, influenței¹⁹ limbii române asupra

¹⁶ Th. Capidan, *Raporturile lingvistice slavo-române. I. Influența română asupra limbii bulgare*, în “Dacoromania”, III (1922-1923), 1924, p. 129-238; idem, *Elementul slav în dialectul aromân*, în “Academia Română. Memoriile Secțiunii literare”, seria III, tomul II, Mem. 4, 1925, p. 289-379; idem, *Din vechile raporturi lingvistice slavo-române*, în *Limbă și cultură*, p. 215-226; idem, *Elementele sud-slave în limba română și elementele românești din limbile slave meridionale*, în *Limbă și cultură*, p. 227-242.

¹⁷ Pentru soluționarea acestei probleme Th. Capidan analizează influența slavă din dialectul aromân, inaugurând astfel “o etapă nouă în cercetarea fondului lexical după origini al dialectelor românești sud-dunărene” (Elena Scărlătoiu, *Relații lingvistice ale aromânilor cu slavii de sud. Cuvinte de origine slavă*, București, 1980, p. 5).

¹⁸ Vezi și *Meglenoromânii*, I, p. 88-89.

¹⁹ Rezultatele obținute de Th. Capidan privind influența românească asupra lexicului limbii bulgare au fost confirmate de cercetătorii Silvia Niță Armaș, Nicolae Pavliuc, Dorin Gămulescu, Tiberiu Pleter, Teodora Alexandru, Mihai Mitu, Maria Osman-Zavera, Ion Rebușapcă, Anton Tănăsescu, Elena Timofte, Dumitru Zavera, în *L'influence roumaine sur le lexique des langues slaves*, București, 1968 (extras din “Romanoslavica”, XVI), apud D. Macrea, *Studii de lingvistică românească*, București, EDP, 1970, p. 11-12.

limbii bulgare, i-a consacrat un studiu amplu²⁰, bazat pe un bogat material extras din diferite monografii privitoare la industria casnică, din glosare regionale, din cunoscutul dicționar al lui N. Gerov, cu suplimentul lui T. Pančev, *Rečnik na bălgarski ezik s tălkuvanie rečite na bălgarski i na russki* (I-IV, Plovdiv, 1895-1904, 1908) etc.

Theodor Capidan a făcut unele aprecieri și în ceea ce privește mult discutata *uniune lingvistică balcanică*. Cu toate că în această problemă “nu aduce numeroase elemente noi, el trebuie considerat, alături de Sextil Pușcariu, printre savanții care au pus bazele cercetării strict științifice a relațiilor cultural-lingvistice interbalcanice”²¹.

În opinia savantului aromân, “aspectul sud-est european” al limbilor din această regiune se datorează în primul rând unor “cuvinte de civilizație comună, cu o asemănare izbitoare în evoluția lor semantică” și unor trăsături comune în “frazologie și proverbe” și mai puțin unor principii de “construcție morfologică” (*Limbă și cultură*, p. 192-193), așa încât, deși inițial acceptase ideea unei *unități lingvistice balcanice*²², în studiile ulterioare va susține că nu se poate vorbi de limbile balcanice ca despre o “unitate lingvistică, comparabilă unităților care au la bază o origine comună, ca limbile romanice sau germanice” și, în consecință, că o lingvistică balcanică înțeleasă ca studiu al limbilor înrudite nu are nici o justificare (*ibidem*, p. 209).

Un alt aspect al contactului lingvistic dintre populațiile balcanice și românii sud-dunăreni îl constituie bilingvismul și chiar plurilingvismul acestora din urmă. Deși încă de la începutul secolului al XX-lea au fost semnalate diferite aspecte ale acestui fenomen, aprecierile lui Th. Capidan constituie “prima încercare de sinteză în acest sens la noi”²³.

Dacă observațiile cu caracter strict teoretic sunt puține și nu aduc inovații, în schimb, aprecierile și concluziile bazate pe exemple extrase din materialul cules la fața locului sunt deosebit de valoroase.

²⁰ *Raporturile lingvistice slavo-române. I. Influența română asupra limbii bulgare*, p. 129-238.

²¹ M. Borcilă, *Theodor Capidan și studiile de etnolingvistică*, p. 187.

²² “[...] în limba fiecărui popor din Peninsula Balcanică, inclusiv [a] român[ilor], în afară de elementul constitutiv, specific pentru fiecare limbă în parte, mai intră ceva care, la prima vedere, ar părea că nu-i nici grecesc, nici albanezesc [sic!], nici românesc, nici slav, însă care, nu numai că este ceva comun pentru fiecare din aceste limbi, dar pare așa de firesc, încât toate aceste limbi, deși au cuvinte deosebite, se pot reduce la una și aceeași limbă-tip, pentru care numai dacă am vrea să-i schimbăm cuvintele – fără a ne mai preocupa de frazeologie sau sintaxă – am putea obține orice limbă balcanică am dori: greacă, albaneză, română sau sârbă” (*Raporturile lingvistice slavo-române*, p. 132).

²³ Mircea Borcilă, *Opera lingvistică a lui Theodor Capidan*, p. 143.

Th. Capidan operează o clasificare a tipurilor²⁴ de bilingvism, identificând două forme ale acestuia: *natural (inconștient) (Limba și cultură*, p. 55) și *voit (cult) (ibidem*, p. 54). Această clasificare este completată cu observații și exemple privind cauzele, evoluția și consecințele bilingvismului, savantul aromân surprinzând atât fenomenul de interferență lingvistică (“încălcarea normelor lingvistice ale unuia dintre idiomurile aflate în contact”²⁵) – considerat a fi prima fază a tendinței permanente spre convergență lingvistică a idiomurilor aflate în contact²⁶, precum și dispariția, în final, a unuia dintre idiomuri²⁷.

În ansamblul bogatei activități științifice a lui Th. Capidan, studiile de toponimie ocupă un loc deloc neglijabil. Interesul pentru toponimie, în special pentru cea sud-dunăreană, i-a fost insuflat din timpul studenției la Leipzig, când, în cadrul ședințelor comune ale Institutului de limbă română și ale celui de limbă bulgară din anul universitar 1906-1907, conduse de G. Weigand, Th. Capidan ține o comunicare despre numele de locuri slave din Tesalia și Epir²⁸.

De-a lungul timpului, în numeroasele studii consacrate populațiilor românești sud-dunărene și idiomurilor vorbite de acestea, Th. Capidan a oferit explicații etimologice întemeiate pentru un număr mare de toponime. Mai mult, câteva dintre aceste nume topice au fost utilizate de savantul aromân pentru susținerea teoriei sale privind autohtonismul unor aromâni în Grecia (este vorba de câteva toponime care prezintă transformări fonetice întâlnite doar în elementele latine ale limbii române: *Băiasa* (< lat. *Vavissa*, cu transformarea lui *v* inițial în *b*), *Lăsun* (< *Elasona*, cu transformarea lui *o* accentuat în poziție nazală în *u* – absența vocalei finale din forma actuală nu constituie o problemă, susține Th. Capidan, deoarece orașul grecesc este menționat și sub forma *Ελλάσσων* și *Ολασσων*, deci fără *-a* final, iar afereza lui *e-* era un fenomen cunoscut în limba greacă) și *Sărună* (< lat. *Salona*, cu transformarea lui *-l-* intervocalic în *r*) (*Aromânii*, p. 27-28)) sau au constituit indicii în stabilirea unor aspecte legate de modul de viață (mai precis, de îndeletnicirile) românilor din sudul Dunării (de exemplu, toponime precum *Mirindzu*, *Băciliș* etc., alături de termenii

²⁴ Pentru diversele tipologii ale bilingvismului vezi Angela Bidu-Vrăncianu, Cristina Călărașu, Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, Mihaela Mancaș, Gabriela Pană Dindelegan, *Dicționar general de științe. Științe ale limbii*, București, Editura Științifică, 1997; Marina Ciolac, *Sociolingvistica românească*, București, 1999, p. 140-141.

²⁵ Marina Ciolac, *op. cit.*, p. 142.

²⁶ Vezi *ibid.*

²⁷ Astfel, după cum bine se știe, anumite “tulpini” ale românilor sud-dunăreni au fost asimilate de masele de greci, slavi sau albanezi, iar o altă parte a acestor români stăpânește mai bine limba secundară.

²⁸ Vezi V. Frățilă, *Gustav Weigand și onomastica balcanică*, în idem, *Lexicologie și toponimie românească*, Timișoara, Ed. Facla, 1987, p. 155-183, în special, p. 162-163.

pastorali păstrați în dialectul meglenoromân, demonstrează că “îndeletnicirea meglenoromânilor cu păstoritul era tot așa de întinsă ca agricultura” (*Românii nomazi*, p. 332)).

Interesul special manifestat de savantul aromân în ultimii ani ai activității sale științifice pentru studiul numelor topice s-a concretizat și în două lucrări speciale: *Toponymie macédo-roumaine*²⁹ (prima lucrare în care este cuprinsă, pe cât a fost posibil, toponimia aromânească și meglenoromână) și *Numele geografice din România și Dicționarul toponimic român*³⁰.

Din ideile expuse de Th. Capidan în ultima lucrare, reținem o remarcă importantă privind toponimia rurală geto-dacă, și anume, că numele de localități, în general tetrasilabice, erau compuse din două elemente: *determinantul* (variabil) și *determinatul* (invariabil): *-dava* (*-deva*) la geto-daci (*Buridava*, *Capidava* etc.) și *-para* (*-pera*) la tracii din sudul Dunării (*Druzipara*, *Bessapara* etc.) (*Numele geografice din România și Dicționarul toponimic român*, p. 16). Savantul aromân este primul³¹ care încearcă să explice această deosebire oarecum surprinzătoare, dat fiind faptul că tracii și geto-dacii vorbeau aceeași limbă.

În demersul său, Th. Capidan pornește de la configurația fizică a regiunilor ocupate de geto-daci și a celor ocupate de tracii, considerând că aceasta a determinat, într-un fel sau altul, folosirea (alegerea) unuia dintre cele două elemente: *-dava*, respectiv *-para*. Astfel, savantul aromân apreciază că elementul *-para* provine din rădăcina indoeuropeană **per-* “a duce dincolo, a transporta, a trece” și are sensul de “vad, trecătoare, drum”, fiind astfel termenul cel mai potrivit pentru a desemna amplasamentul așezărilor trace, situate, datorită caracterului prin excelență orografic al regiunilor din sudul Dunării, “pe văi, de-a lungul drumurilor și al trecătorilor” (*ibidem*).

Ca etimon³² al cuvântului *-dava*, Th. Capidan propune rădăcina indoeuropeană **dhe* “a pune, a așeza”, însemnând la origine “așezare, sat”, semnificație ce corespunde unei necesități determinate de configurația geografică a ținuturilor din nordul Dunării, “geto-dacii, care în cea mai

²⁹ În “Langue et Littérature”, III, 1946, nr. 1-2, p. 5-130.

³⁰ București, 1946. Extras din “Analele Academiei Române”, Memoriile Secțiunii literare, seria III, tom. XV, Memoriul 3.

³¹ Vezi Romulus Todoran, *Toponimia românească în studiile lui Theodor Capidan*, în *Analele Academiei*, 29, 1980, Anul 113 (1979), p. 195.

³² Preocuparea lui Th. Capidan pentru etimologie este ilustrată atât de numeroasele articole consacrate exclusiv stabilirii originii unor cuvinte (vezi bibliografia lucrărilor lui Th. Capidan întocmită de Elena Faiciuc), cât și de etimologiile stabilite în paginile *Dicționarului Academiei*, *Dicționarului meglenoromân*, precum și în glosarele din cuprinsul unor lucrări ca *Toponymie macédo-roumaine*, *Elementul slav în dialectul aromân* etc.

mare parte erau agricultori și își aveau satele mai mult în câmpie, [având] nevoie pentru denumirea satelor lor de un cuvânt care să însemneze, simplu, <ășezare>” (*ibid.*).

Un aspect mai puțin cunoscut al activității științifice a savantului aromân îl constituie colaborarea la realizarea *Dicționarului Academiei*. De o deosebită complexitate, munca lexicografică presupune nu doar temeinice cunoștințe necesare “stabilirii și clasării înțelesurilor, a căutării celei mai potrivite definiții, a urmăririi dezvoltării istorice, a repartiției, vitalității și circulației cuvintelor, în literatură și în graiul viu, precum și căutarea etimologiei”³³, ci și multă dăruire și perseverență (“Vă văd zilnic pe d-voastră [sic!] și pe d-l Lacea, stând nemișcați trei și patru ceasuri în șir, înaintea fișelor. Nu o dată v-am văzut rupând un articol, la care ați muncit o săptămână, pentru ca să-l începeți din nou, după o nouă orânduire a sensurilor, care vi se pare mai firească și mai logică, și cu o nouă repartizare a numeroaselor citațiuni [sic!]”³⁴), astfel că, privită din această perspectivă, munca efectuată de savantul aromân și de C. Lacea apare ca fiind deosebit de solicitantă, de “istovitoare”³⁵, implicând un uriaș “sacrificiu de timp și energie”³⁶.

Th. Capidan a colaborat parțial și la elaborarea celei mai importante lucrări de dialectologie românească, *Atlasul lingvistic român*. A efectuat anchete pentru ALR II³⁷ la aromâni (punctul 010) și la meglenoromâni (punctul 012) și l-a asistat pe Sever Pop la unele dintre anchetele efectuate de acesta în vederea realizării ALR I³⁸: la aromâni (punctele 05, 06, 07, 08, 09) și la meglenoromâni (punctele 012, 013).

A redactat alături de D. Caracostea revista “Langue et Littérature”³⁹ și, în colaborare cu G. Murnu și V. Papacostea, a publicat “Revista macedo-română”⁴⁰.

Vasta și complexa operă a lui Th. Capidan, realizată de-a lungul unei vieți, conturează imaginea unui lingvist complet, care s-a înscris firesc pe linia științifică a școlii lingvistice clujene. Prin clasicele monografii consacrate meglenoromânei și aromânei, dar și prin valoroasele studii de

³³ S. Pușcariu, *Prefața la Dicționarul Academiei*, Tomul II, partea I, F-I.

³⁴ *Ibidem*.

³⁵ Idem, în [Răspunsul d-lui S. Pușcariu la] discursul lui Th. Capidan, *Romanitatea Balcanică*, p. 66.

³⁶ Idem, *Prefața la Dicționarul Academiei*, Tomul II, partea I, F-I.

³⁷ *Atlasul lingvistic român* publicat de Muzeul Limbii Române din Cluj sub conducerea lui Sextil Pușcariu. Partea a II-a, de Emil Petrovici, vol. I, Sibiu-Leipzig, 1940.

³⁸ *Atlasul lingvistic român* publicat de Muzeul Limbii Române din Cluj sub conducerea lui Sextil Pușcariu. Partea I, de Sever Pop, vol. I, Cluj, 1938; vol. II, Sibiu-Leipzig, 1942.

³⁹ Bulletin de la Section Littéraire rédigé par Th. Capidan et D. Caracostea. Académie Roumaine, vol. I, 1940 – IV, 1948.

⁴⁰ Vol. II, 1930 – III, 1931.

slavistică, toponimie, etnologie, prin cercetările consacrate elementelor de substrat precum și prin contribuția remarcabilă la redactarea *Dicționarului Academiei*, Theodor Capidan se impune în lingvistica românească și balcanică, numele lui devenind o referință obligatorie în lucrările de specialitate.

THEODOR CAPIDAN (1879-1953)

(Résumé)

Le linguiste d'origine aroumaine, Theodor Capidan (1879-1953) est l'auteur des travaux fondamentaux (de dialectologie, de toponymie, etc.) concernant les idiomes roumains du sud du Danube, l'aroumain et le méglénoroumain. Il a élaboré une théorie sur la patrie primitive des aroumains et des méglénoroumains, théorie acceptée aujourd'hui par la plupart de linguistes roumains et a démontré, en s'appuyant essentiellement sur des arguments linguistiques, le statut de dialect du méglénoroumain.

Il est aussi l'auteur de nombreux études concernant les divers aspects de l'histoire de la langue roumaine: les rapports linguistiques slaves-roumains (il a été le premier à étudier d'une manière systématique l'influence du roumain sur les langues slaves) et albanais-roumains, le problème de l'élément autochtone dans la langue roumaine, "l'union linguistique balkanique", etc.

Le savant aroumain a eu aussi un rôle essentiel dans la rédaction du grand dictionnaire de la langue roumaine, *Dicționarul Academiei*. Avec D. Caracostea, il a rédigé la revue "Langue et Littérature"; il a collaboré aussi avec G. Murnu et V. Papacostea à la parution de "Revista macedo-română".

PYM: O ISTORIE PE APĂ? PERSPECTIVA LECTURII

de
Adrian STAN

Când cu sete cauți forma ce să poată să te-ncapă
Să le scrii, cum cere lumea, vreo istorie pe apă?–

(Eminescu, 1958: 108).

1. «Textul de vis al exegetului»...

Doar aparent este *Pym* o "istorie" oarecare, hărăzită unei lecturi grăbite, cum pot înșela unele semne exterioare ale ei, exotice ori senzaționale: "Mările Sudului", "răzmeriță", "măcel", "naufragiu", "foamete", explorări în "Oceanul Antarctic", "masacru", "aventuri și descoperiri" "încă mai la sud". Subtitlul (citată de Hammond, 1981: 120) adăugat ediției nesemnate din 1838 oferă o imagine sugestivă a acestui prim nivel:

The Narrative of Arthur Gordon Pym of Nantucket; Comprising the Details of a Mutiny and Atrocious Butchery on board the American Brig Grampus, on her Way to the South Seas – with an Account of the Recapture of the Vessel by the Survivors; their Shipwreck, and subsequent Horrible Sufferings from Famine; their Deliverance by means of the British Schooner Jane Guy; the brief Cruise of this latter Vessel in the Antarctic Ocean, her Capture, and the Massacre of her Crew among a Group of Islands in the 84th Parallel of Southern Latitude; together with the incredible Adventures and Discoveries still further South, to which this distressing Calamity gave rise.

La drept vorbind, afirmă W.H. Auden (1950: vii), *nivelul de suprafață* însuși al povestirii reprezintă o realizare, un impresionant tur de forță, Poe dovedind nesecată inventivitate în cortegiul de incidente prezentate și ingeniozitate în înlănțuirea lor: "Every kind of adventure occurs—adventures of natural origin like shipwreck; adventures like mutiny, caused by familiar human beings, or, like the adventures on the island, by strange natives; and, finally, supernatural nightmare events—yet each leads credibly into the next".

Totuși, s-a spus, dacă *Pym* este mai mult decât un roman de duzină, încropit pentru gratificarea gustului îndoielnic al unui public avid de

senzații tari, atunci importanța lui reală trebuie că rezidă în semnificația unui ascuns sens simbolic aflat *dincolo* de aparențele textului. Or, în privința *nivelului de adâncime* al povestirii nu există un consens al criticii, fapt constatat deja cu decenii în urmă de Vincent Buranelli (1966: 97): "Dacă există sensuri latente și sistematice în călătoria lui Pym, și dacă ea reprezintă într-adevăr firul acțiunii, grație căruia trebuie urmărită dezvoltarea epică, atunci Poe nu și-a realizat intenția, deoarece criticii nu cad de acord asupra sensului simbolurilor cu o semnificație atât de vastă".

Între timp, cu toate că s-a scris mult despre *Pym* – în 1992, "creșterea [devenise] aproape exponențială" ("well-nigh exponential growth", Ketterer, în Kopley, ed., 1992: 233) – situația nu pare să fi progresat simțitor. Că lucrurile stau într-adevăr astfel o dovedesc cel mai bine utilele articole și studii de sinteză bibliografică datorate unor autori nord-americani. De regulă, ele se încheie în notă melancolică. Iată câteva exemple, mai vechi și mai recente. Frederick Frank (1981: 118) își avertizează cititorul asupra faptului că textul său conține un "vârtej de controversă critică" ("the whirlpool of critical controversy surrounding the novel"). David Ketterer (Kopley, ed., 1992: 266) sugerează impresia de confuzie pe care i-o lasă multitudinea și diversitatea punctelor de vedere critice pe care tocmai le-a pus în evidență transcriind, în încheierea studiului său, acea propoziție din *Pym* în care se afirmă ambiguitatea fundamentală a lucrurilor în lume, chiar și a celor mai simple ("In no affairs of mere prejudice, pro or con, do we deduce inferences with entire certainty even from the most simple data", Poe, 1975: 748-883, pentru toate citatele din *Pym*). Ronald Harvey (1998: 192) deplânge, în postfața cărții sale, faptul că *sinteza* uriașei exegeze dedicate până în prezent romanului a întârziat deja nepermis de mult ("We are overdue in providing a reading that can place the range of formal and thematic significance already established, within a single paradigm").

Pym rămâne "textul de vis al exegetului" ("the interpreter's dream-text"), cum nota Douglas Robinson (citat de Kopley, 1992: 3) – el însuși autor al unui apreciat studiu bibliografic, publicat în 1982 sub titlul "Reading Poe's Novel: A Speculative Review of *Pym* Criticism, 1950-1980" ("Citind romanul lui Poe: o retrospectivă speculativă a criticii dedicate lui *Pym*, 1950-1980"). Text de vis sau de coșmar – truda exegezilor mai vechi și mai noi părănd mai degrabă a adânci misterul decât a-l limpezi. Astfel, în studiul său retrospectiv, sprijinit pe cercetarea lui Robinson și sugestiv intitulat "Tracing Shadows: *Pym* Criticism, 1980-1990" ("Urmărind năluci: critică referitoare la *Pym*, 1980-1990"), în care încearcă să fixeze vârtejul interpretărilor propuse, David Ketterer (Kopley,

ed., 1992: 233-274) identifică nu mai puțin de opt "arii problematice majore" care au orientat, între anii 1950-1990, discursul critic:

- "1. Relația textului cu autorul său";
- "2. Relația textului cu celelalte scrieri ale autorului";
- "3. Relația textului cu lumea autorului";
- "4. Relația textului cu opere ulterioare ale altor autori";
- "5. Statutul simbolic al povestirii";
- "6. Unitate narativă";
- "7. Relația naratorului cu autorul";
- "8. Semnificația ariei problematice" a povestirii.

Și asta nu este totul. Urmează o amplă bibliografie critică, succint comentată, cuprinzând titlurile principalelor articole și studii publicate în perioada studiată. Bilanțul: trei tipuri de "abordare" ("1. de întâmpinare"; "2. dedicată surselor"; "3. studiul influențelor" exercitate de *Pym* în câmpul literaturii), și nu mai puțin de unsprezece linii de interpretare: (1) psihanalitică, (2) mitică, (3) psihologică, (4) existențială, (5) sociologică, (6) vizionară, (7) bazată pe eseul *Eureka*; (8) formă și compoziție, (9) *Pym* ca farsă, (10) satirică și ironică, (11) deconstructivă.

Toate acestea vorbesc de la sine despre absența unui punct de vedere comun. Povestirea *este* importantă, afirmă răspicat critica americană recentă; însă argumentele invocate în sprijinul tezei sunt de ordin atât de felurit încât conduc la concluzii divergente, adeseori contradictorii. Iată câteva dintre sursele perplexității criticilor: "rezonanța mitică a relatării, bogatul ei symbolism, ironia ascunsă, umorul sardonic, hibriditatea generică, complexitatea estetică, aparent-contemporana-i ambiguitate și autoreflexivitate, ca și relevanța sa, atât pentru critica operei lui Poe cât și pentru istoria literară" (Kopley, 1992: 2).

Nu-mi propun aici examinarea bibliografiei critice. O discuție aparte, fie și sumară, a principalelor linii de interpretare enumerate mai sus m-ar îndepărta prea mult de proiectul propus. De altfel, lucrul s-a făcut deja, fără concluzii notabile, în studii precum cele deja menționate – cel mai amplu datorat lui Ronald Harvey (1998). Am schițat totuși contextul critic general pentru a pune în evidență amploarea discuției și diversitatea punctelor de vedere exprimate, precum și pentru a-mi situa întrucâtva propriul comentariu.

2. Oportunitatea lecturii simbolizante

Rostul principal al studiului este o cât mai bună situare în *logica povestirii*, pe cât posibil pornind de la textul însuși. Este vorba de a obține

un punct de vedere adecvat din care să fie întreprinsă lectura. O întrebare preliminară privește statutul simbolic al povestirii – mai precis, oportunitatea unei lecturi simbolizante.

Următoarele argumente îndreptățesc căutarea unor "sensuri latente și sistematice" în *Pym*:

(1) importanța pe care Poe însuși (Carlson, ed., 1967: 495) o atribuia nivelului de adâncime – caracterul *clandestin* al unui sens secund de mare adâncime consecvent construit de către artist făcând, în opinia sa, farmecul și forța unei povestiri izbutite:

Where the suggested meaning runs through the obvious one in a *very* profound under-current so as never to interfere with the upper one without our own volition, so as never to show itself unless *called* to the surface, there only, for the proper uses of fictitious narrative, is it available at all.

Este de așteptat ca dificultățile interpretării să decurgă din *distanța* ("very profound") și *decalajul semantic* – mergând până la contradicție – dintre nivelul de suprafață ("the obvious one") și cel de adâncime (the "under-current", "the suggested meaning") al povestirii;

(2) Poe, argumentează convingător David Reynolds (1989: 531) – în remarcabilul său studiu de sinteză privind prelucrarea, de către scriitorii "Renașterii americane", a unor materiale literare și neliterare ce inflamau imaginarul colectiv în epocă – transformă și înalță "digresivitatea, superstițiozitatea, umorul macabru" specifice surselor populare utilizate în scrierile sale, adăugând "în mod programatic" "o structură riguroasă și intelectualitate unor modalități despre care el credea că alunecă spre lipsa de formă și grotesc". Avertisment că, de pildă, sălbăticiile și ororile descrise în *Pym* pot disimula o intenție subtilă, un sens superior în flagrantă contradicție cu faptele înfățișate;

(3) probabilitatea reluării și extinderii, eventual modificării, în *Pym*, a teoriei poetice disimulate de Poe în "Manuscris", ipoteză îndreptățită de unele asemănări structurale evidente, observate bunăoară de J.R. Hammond (1981: 64-65):

Poe was well aware of the considerable contemporary interest in accounts of journeys to unknown regions and in the idea of polar exploration. All this he skilfully capitalises upon, anticipating in the final paragraphs – in which the hero is borne irresistibly into the polar vortex – the climax of *Arthur Gordon Pym*. Indeed the whole of the story can be regarded as a first sketch of themes he was later to develop on a much fuller canvas in *Pym*.

Așadar, "Manuscris" ar reprezenta doar schița unui proiect mai amplu, înfăptuit ulterior. Călătorii simbolice înspre *același pol* sau

centru al imaginarului, "Manuscris" și *Pym* sunt, poate, piese complementare ale aceleiași viziuni.

Închei discuția privind posibilitatea lecturii simbolizante cu un exemplu luat din *Pym*. Exemplul – încurajând căutarea unor sensuri ascunse – se găsește în postfața adăugată textului propriu-zis. "Speculațiile" și "presupuneri" ocazionate de strădaniile filologice aplicate de "editor" glifelor din arhipelagul negru trebuiesc puse în legătură – ni se spune – cu "unele întâmplări din povestire, în privința cărora s-au dat cele mai puține amănunte; deși legătura dintre aceste raporturi nu este evidentă" ("some of the most faintly-detailed incidents of the narrative; although in no visible manner is this chain of connection complete"). Câteva rânduri mai jos, editorul pomenește de acribia filologică ("minute philological scrutiny") necesară hermeneutului pentru clarificarea scriiturii misterios unduitoare ("so mysteriously written in their windings"). Sunt acestea referiri explicite la sistemul de *conotații*, *aluzii* și *sugestii* în măsură să suplinească *verigile lipsă* ale aventurii poetice și să lămurească *misterul* scrierii ei.

3. «Un anume punct» de observație

Principala întrebare – la care încerc să răspund în continuare – privește *punctul de observație*. Importanța perspectivei din care se întreprinde lectura apare, cum vom vedea, și în *Pym* – în episodul confruntării bunic-nepot pe cheiul din Nantucket, examinat în finalul studiului (§ 6) – însă nici pe departe la fel de limpede precum într-un fragment doar aparent descriptiv din "Ligeia" (1838). Acolo, Poe (1975: 661) cuprinde într-o imagine complexă *o formulă compozițională generală*, aplicabilă întregii sale proze poetice. Este vorba despre descrierea castelului "gotic" locuit de narator. *Unitatea* complicată și sfidătoare a "construcției" este completată prin cea a decorațiunilor interioare din odaia nupțială, ipostază *sui generis* a identității în diversitate:

But in the draping of the apartment lay, alas! the chief phantasy of all. The lofty walls, gigantic in height – even unproportionally so - were hung from summit to foot, in vast folds, with a heavy and massive-looking tapestry - tapestry of a material which was found alike as a carpet on the floor, as a covering for the ottomans and the ebony bed, as a canopy for the bed and as the gorgeous volutes of the curtains which partially shaded the window. The material was the richest cloth of gold. It was spotted all over, at irregular intervals, with arabesque figures, about a foot in diameter, and wrought upon the cloth in patterns of the most jetty black. But these figures partook of the true character of the arabesque only when regarded from a single point of view. By a contrivance now common, and indeed traceable to a very remote period of antiquity, they were made changeable in aspect. To one

entering the room, they bore the appearance of simple monstrosities; but upon a farther advance, this appearance gradually departed; and, step by step, as the visitor moved his station in the chamber, he saw himself surrounded by an endless succession of the ghastly forms which belong to the superstition of the Norman, or arise in the guilty slumbers of the monk. The phantasmagoric effect was vastly heightened by the artificial introduction of a strong continual current of wind behind the draperies giving a hideous and uneasy animation to the whole.

Fragmentul se poate citi ca metaforă a unei arte poetice. Arhitectura operei va fi complicată și semeață. Unitatea interioară a compoziției se obține prin utilizarea pretutindeni a aceluiași ales material. *Fantasmemele întunecate* pictate pe tapiserii derivă dintr-un fond de mituri, legende și vise. Ele sunt rafinate printr-o știință a stilizării și însuflețite printr-o artă a evocării. *Un unic punct de observație* admite perspectiva justă și deplină asupra intenției artistului, orice altă situație a cititorului conducând la percepții mai mult sau mai puțin înșelătoare, cuprinse între spectacolul monstruos și ficțiunea unor veșnic-schimbătoare aparențe.

Acest punct de observație va trebui acum să-l identificăm. Voi examina următoarele aspecte:

- (3.1.) identitatea lui Pym în relația Poe-Pym;
- (3.2.) semnificația simbolică a dorinței arzătoare a tânărului de a porni pe mare.

3.1. «Cine-i acel ce-mi spune povestea pe de rost?» (Eminescu, 1958: 58.)

Problema relației Poe-Pym este pusă în "Nota introductivă", *scrisă de Pym* și datată "New York, iulie, 1838". Manevra de atribuire din prefață încearcă să acrediteze ideea autenticității mărturiei prin proba *existenței reale* a protagonistului-narator. Leslie Fiedler (1973: 392) explică gestul printr-o nevoie a lui Poe de "a se convinge pe sine că principalul scop urmărit prin publicarea povestirii era acela de a juca un renga publicului" ("to perpetrate a hoax upon the public"). O lectură în cheie simbolică conduce la concluzii mai interesante.

Atrag atenția complicațiile prin care începe și se încheie scrierea romanului. La început, Pym povestește și se retrage, Poe scrie și publică, Pym revine și scrie; în final, Pym moare, Poe se retrage, editorul scrie și publică. Regula este aceea a unor relații de apropiere-distanțare a naratorilor de narațiune, de asumare-renunțare, identificare-detașare, implicare-retragere. Întregul joc are drept scop *instalarea imaginarului în câmpul realului*. Să examinăm mai îndeaproape secțiunea de atribuire din introducere. Reîntors în America de câteva luni ("a few months ago"), Pym nimerește "în cercul unor domni din Richmond" ("accident threw me into

the society of several gentlemen in Richmond, Va."). Le povestește aventurile sale în Mările Sudului, însă refuză să le scrie el însuși. Unul dintre ascultători, "Mr. Poe" – scriitor și editor la o gazetă literară – atras de partea din relatare "privitoare la Oceanul Antarctic" ("that portion of it which related to the Antarctic Ocean"), propune "să facă el prezentarea primei părți a întâmplărilor" trăite de Pym ("to draw up, in his own words, a narrative of the early portion of my adventures, from facts afforded by myself"). Pym consimte:

To this, perceiving no objection, I consented, stipulating only that my real name should be retained. Two numbers of the pretended fiction appeared, consequently, in the *Messenger* for January and February (1837), and, in order that it might certainly be regarded as fiction, the name of Mr. Poe was affixed to the articles in the table of contents of the magazine.

Poe scrie în numele lui Pym, dar publică sub semnătură proprie; relatează *o experiență reală*, dar o prezintă "sub forma unor întâmplări imaginare" ("*under the garb of fiction*"). Iată însă că, în ciuda așteptărilor sale, perspicacitatea cititorilor stăruie să recunoască în întreaga poveste o întâmplare autentică ("the public were still not at all disposed to receive it as fable") – aluzie ironică la gustul epocii pentru scrierile documentare, pentru "adevăr" în detrimentul ficțiunii. Și astfel, Pym – protagonistul întâmplărilor narate – se simte nu doar *încurajat*, ci chiar *constrâns* să devină autor, să preia de la Poe continuarea povestirii, marcând astfel trecerea de la fictiv la efectiv, de la mediat la imediat și de la mijlocit la nemijlocit. Însă procedând astfel *el intră în realitate*. Iar gesturile editoriale inițiale și finale au rostul să îl mențină, atât cât este necesar, în viață: gazetarul Poe – ne spune Pym în nota introductivă – îl ascultă cu interes, îl ia în serios, transcrie cu fidelitate ("without altering or distorting a single fact"), doar *pretinde*, de ochii lumii, că aventura ar fi imaginară și îi girează prefața; când Poe obosește, editorul dovedește, *pars pro toto*, că întreaga poveste are o noimă ascunsă și se îngrijește de publicarea ei.

Mistificare? Nu. Pym există *aieva*. Ce-i drept, e o *altfel* de prezență, una mai puțin obișnuită: insistența lui Poe are rostul simbolic important de a marca trecerea de la *eul actual, cotidian* – al literatorului consacrat, să spunem – la *un eu* al său *mai adânc*, spirit slobod și juvenil, *alter ego* urcând sau "revenind", după zece ani, din apele comune ale trecutului, amintirii și imaginarului, pentru a depune mărturie cu privire la *nașterea și avatarurile poetului*. Voi susține afirmația cu două argumente, primul biografic, celălalt luat din textul povestirii.

Ipoteza transfigurării simbolice, în *Pym*, a unor elemente biografice a fost de mult confirmată. Citând mereu din primul capitol al romanului,

unde protagonistul se prezintă, Marie Bonaparte (1958: 364-6) operează identificări precise. Concluzia: Pym se regăsește în biografia tânărului Poe, înainte și în preajma momentului desprinderii sale de casa Allan și, implicit, al "îmbarcării" pentru existența aventuroasă de *poet*. Afirmările autoarei sunt răspicate: "Nantucket [...] est situé vers le nord, et c'est à Boston, plus au nord encore, qu'Edgar lui-même était né"; bunicul din partea mamei este, în realitate, John Allan; "Son vrai père est relégué à l'arrière-plan dans cette fiction comme dans la vie"; există o școală, a unui domn Ricketts, în New Bedford, "adică Richmond", probabil frecventată de micul Poe, precum și o altă, frecventată de el ulterior, "pe colină", "cum se numea pe atunci un cartier" al aceleiași oraș; prietenul și colegul său, Ebenezer Burling, *alias* Augustus, este cu doi ani mai în vârstă – "asemenea lui Henry Poe, fratele mai mare" al lui Edgar, același frate care, mai târziu, în casa doamnei Clemm, îi va relata lui Edgar "călătoriile și aventurile sale de marinar"; Ebenezer și Edgar se înțeleg ca frații, petrec zile și nopți întregi împreună, dorm în același pat, se entuziasmează citind din *Robinson Crusoe*, beau cot la cot, uneori mult, și navighează în șalupa lui Ebenezer pe apele râului James... Avem aici o bună introducere în atmosfera primelor capitole, care în roman culminează cu dezastrul de pe *Ariel*.

Cronologia vieții lui Poe confirmă ideea transfigurării amănuntului biografic în planul ficțiunii. În 1827, Edgar Allan Poe se desprindea definitiv de casa Allan, publica volumașul *Tamerlane and Other Poems* (*Tamerlan și alte poeme*) și își începea existența precară de scriitor. În același an, Arthur Gordon Pym (a fost remarcată simetria onomastică, "the rhythmic equation between Edgar Allan Poe and Arthur Gordon Pym", Levin, 1958: 110) se imbarcă cu trup și suflet pe baleniera *Grampus* pentru a cutreiera "Mările Sudului", împins de "un dor [...] aprins pentru ciudatele întâmplări pe care le trăiește un navigator" ("[an] ardent longing for the wild adventures incident to the life of a navigator"). Paralelismul este izbitor: călătoria lui Pym pe mare se poate citi ca o metaforă a aventurii poetice a tânărului scriitor.

3.2. Tânărul corăbier

Venind acum la textul povestirii, evenimentele înfățișate în primele ei pagini susțin, de asemenea, ipoteza deschiderii tânărului Poe către o *existență literară creatoare*. Lui Pym îi stărniseră "dorul" de aventură ("the greatest desire to go to sea"):

- (1) *conținutul poveștilor* sau relatărilor de călătorie ale lui Augustus "în Pacificul de Sud" ("in the South Pacific Ocean") – prin exotismul aborigenilor ("the natives of the Island of Tinian");
- (2) *maniera sa de a povesti și aptitudinea de a născoci* sau *imagina* "povești marinărești" ("[his] manner of relating his stories of the ocean – more than one half of which I now suspect to have been sheer fabrications"), bine calculată pentru a impresiona un "temperament entuziast" și o imaginație "frământată, poate, dar vie" ("my enthusiastic temperament, and somewhat gloomy although glowing imagination");
- (3) în fine, punct culminant al procesului pregător al mării călătorii, *coșmarul* sau *viziunea* episodului *Ariel*, experiență onirică nemijlocită și sâmbure al desfășurărilor narrative ulterioare.

Însă *conținuturi, tehnici narrative, imaginație și viziune* sunt, toate, elemente interesând, într-un fel sau altul, modalitatea literară. Întrucât elemente literare determină imbarcarea lui Pym pentru Mările Sudului, urmează de aici faptul că *întreaga expediție privește literatura – creația sau scrierea, eventual citirea sau înțelegerea ei*. Simbolic, călătoria lui Pym pe mare ar putea fi *o inițiere poetică*.

Alte două exemple, culese tot din paginile primelor capitole, prilejuiesc lămuriri suplimentare, unul în problema dedublării autor-protagonist, celălalt, discutat în § 6, în aceea a relației dintre nivelurile povestirii.

4. *Dublul alter ego*

4.1. *Solarul Augustus*

Este adevărat că Pym reprezintă, în raport cu literatorul Poe, identitatea creatoare lăuntrică. Însă această *alteritate* nu este simplă ci despicată, *partea* reprezentată de Pym fiind succesiv întregită, la început de Augustus, mai târziu de Peters, amândoi îndeplinind roluri însemnate în *plănuirea și înfăptuirea acțiunii (generarea scrierii)*. În cadrul primei simbioze, Augustus întruchipează aspirațiile *înalte* ale spiritului; complementar, Pym le întruchipează pe cele *adânci*. Augustus își ispitește prietenul să-și lase lumea în favoarea unui *ailleurs* al închipuirii, însoțit și pitoresc, aflat undeva în mările calde ale sudului – *dincolo* încărcat de lumină, miresme și dezmierdări, putând regăsi, la limită, acele latitudini unde *paradisul terestru* pare cu puțință, iar manifestarea sacralului ubicuă. Întrupare a lui *animus*, Augustus este *solar*, ingenios și activ, erou civilizator plănuiind *o întoarcere către origini* în încercarea de a regăsi

puritatea primordială a speciei printre *nobili sălbatici* populând o *natură-grădină*. Însă tocmai natura sa solară îl va împiedica, simbolic vorbind, să coboare sub linia ecuatorului. De altfel, judecând după reperul geografic invocat în relatările sale, paradisul pe care el îl propune se situează mai degrabă *acolo* decât *dincolo* – Insula Tinian fiind una dintre Marianele de Sud, o puzderie de insulițe risipite în Pacificul de Vest între 10° și 15° latitudine nordică – o margine, ce-i drept, și conținându-și propriul abis ("Groapa" Marianelor), dar tot a lumii cunoscute.

4.2. Lunaticul Pym

Cu totul alta este viziunea lui Pym. "Dezmoștenit" ("my grandfather [...] vowed to cut me off with a shilling"), "tenebros" și "melancolic", el este asemenea enigmaticului *El Desdichado* din *Himerele* lui Nerval (1995: 37):

Je suis le ténébreux, – le Veuf, – l'Inconsolé,
Le Prince d'Aquitaine à la tour abolie:
Ma seule Étoile est morte, – et mon luth constellé
Porte le *Soleil noir* de la *Mélancolie*.

"Partea luminoasă a descrierii" – a *tabloului*, spune Pym, sugestie a intenției artistice – "mă atrăgea prea puțin" ("For the bright side of the painting I had a limited sympathy"). Imaginația sa "sumbră" ("gloomy") nutrește altfel de "închipuiri și dorinți" ("visions or desires") – "frecvente printre cei cu firea melancolică" ("common [...] to the whole numerous race of the melancholy") – *semne* ale unui "destin" pe care se simte chemat să-l împlinească ("prophetic glimpses of a destiny which I felt myself in a measure bound to fulfil"): "My visions were of shipwreck and famine; of death or captivity among barbarian hordes; of a lifetime dragged out in sorrow and tears, upon some gray and desolate rock, in an ocean unapproachable and unknown".

Aidoma episodului *Ariel* – unde procedeul cunoaște dezvoltarea mai amplă a povestirii incluse în povestire – fraza citată este o "punere în abis" ("*mise en abîme*") a romanului, adică "o prefigurare succintă a desfășurării lui ulterioare" (Ciocârlie, 1979: 210). Sunt prefigurate trei trepte distincte de adâncime, situate la latitudini tot mai "înalte":

- (1) în apele nord-ecuatoriale, "naufragiu și foamete" – tribulațiile stârnite protagoniștilor de spectrele desfacerii balenierei *Grampus*;
- (2) la sud, "hoardele barbare" – primitivismul ciudatei seminții de sălbatici "sângeroși" ("bloodthirsty") ce populează insula neagră Tsalal;

(3) "încă mai la sud", "stânca" scăldată de apele oceanului "inaccesibil și necunoscut" – cei zece ani de *inefabilă prezență* a lui Pym la polul imaginarului, experiență personală *incomunicabilă* sugerată prin pierderea capitolelor finale ale povestirii.

Acest scenariu descendent, doar aparent tragic, la limită vizând – în tradiția romantică a geniului neînțeles și inaccesibil – *un absolut al ineditului creației* ("an ocean unapproachable and unknown") și, implicit, al *solitudinii creatorului* ("a lifetime dragged out in sorrow and tears, upon some gray and desolate rock"), "distanța de toate a geniului" (Pleșu, 1980: 99), împreună cu imaginarul dezastrului stârnit de *rumoarea pătimirii* care, în relatările lui Augustus, îl atrage pe Pym cel mai mult către mare ("he most strongly enlisted my feelings in behalf of the life of a seaman, when he depicted his more terrible moments of suffering and despair") și împreună cu *dispoziția sa melancolică* alcătuiesc o serie omogenă. Relația acestor elemente dă schema unei *călătorii inițiatice*. Lapidar formulată în termenii de mai sus, ea ne dezvăluie subiectul romanului: aventura unui *melancolic* angajat în căutarea unui *absolut* dobândit la capătul unor succesive *încercări și desfaceri*.

5. Arhitectura romanului

5.1. Sensul povestirii

Am identificat termenii *polarității creatoare* launtrice Augustus-Pym. O observație acum privind dinamica lor. Răspund astfel, în continuare, la alte două întrebări, prima privind *arhitectura povestirii*, cealaltă funcționarea, în cadrul structurii identificate, a *principiului artistic creator* sau *alterității*, așa cum îl înțelege și aplică Poe. Relația celor doi protagoniști nu este antitetică, de tipul opoziției blocate alb-negru, ci complementară. În interiorul *unității* reprezentate prin cei doi protagoniști – care este și unitatea povestirii – accentul se deplasează treptat dinspre termenul *luminos* spre cel *întunecat*, dinspre *înalt* spre *adânc* și dinspre *exterior* spre *interior* sau, în termenii distincției propuse de Mircea Eliade (1991: 128-130), dinspre *sacru* înspre *metafizic*. Viziunea lui Augustus putea fi inițial, desigur – cum am și arătat – *predominant solară*, posibil cu unele accente idilice sau chiar mistice; însă, cum se dovedește ulterior, din povestirile sale nu lipsea un rest sau sâmbure recesiv de *alteritate* ("his more terrible moments of suffering and despair"). De *acea negativitate* simțindu-se Pym atras, ei îi va da tot mai mult curs și amploare Augustus în relatările sale. Treptat, viziunea sa *se întunecă*: "Augustus", notează Pym după incidentul *Ariel*, "se integra perfect în starea mea de spirit"

("Augustus thoroughly entered into my state of mind"). Transferul reciproc de personalitate menționat în același paragraf ("our intimate communion had resulted in a partial interchange of character") semnaleză convertirea lui Augustus la tipul de viziune agreat de Pym și înclinarea balanței în favoarea nocturnului, a tragicului existenței: "melancolizare", imaginar al dezastrului, răsărit al soarelui "negru" nervalian, explorarea unei *adâncimi*, și nu doar a unei *depărtări*. În fond, Pym îi cere lui Augustus să abandoneze idealitatea unei evanescent-inconsistente spiritualități în favoarea materialității unei umanități mai plauzibile, marcată de stigmatul suferinței și înfiorată de presentimentul morții; în termeni literari, i se cere să renunțe la ficțiunea idilică în beneficiul unei vâne mai realiste. În acest context trebuie privită aventura de pe *Grampus*: un inexorabil proces *negativ* de degradare, desfacere, disoluție (dinspre sacru spre profan, dinspre spirit spre materie, de la alb la negru), încheiat prin moartea lui Augustus. Pe de altă parte însă, continuarea călătoriei lui Pym la sud de ecuator, la bordul goelei *Jane Guy*, detaliază un proces de semn contrar – și, prin aceasta, nesfârșit prilej de confuzii, chiar pentru cititori avizați – de *pozitivare a coborârii* (dinspre profan spre sacru, dinspre materie către spirit, de la negru la alb), în temeiul *valorii* atribuite de melancolic profunzimii și, în mod special, centrului sau originii.

5.2. Valorizări

Asupra chestiunii alterității voi reveni în final cu un exemplu luat din textul povestirii (§ 6). Să examinăm deocamdată mai atent structura ascunsă a romanului din perspectiva, abia schițată mai sus, a valorizării diferite a părților ei. Avertizam asupra pericolelor unei percepții nediferențiate a întregului. Într-adevăr, numeroase confuzii interpretative poate stârni următoarea falsă premisă: sensul descendent al peripeției admite o valorizare omogen negativă. Ce-i drept, la o privire rapidă, faptul pare indiscutabil: a porni din Nantucket pentru a eșua undeva dincolo de Cercul Polar de Sud echivalează cu o cădere în abis; a întoarce spatele lumii civilizate pentru a te scufunda în sălbăcie reprezintă o degradare; călătoria lui Pym este fără întoarcere dovedită, iar data plecării pe mare confirmă, simbolic, *căderea în negativitate*: bricul ridică pânzele pe 20 iunie, moment al anului când, în emisfera nordică, echilibrul perfect al zilei și nopții stă să se împlinească doar pentru a fi rupt în favoarea nocturnului. Concluzia: este o călătorie tragică, "la capătul nopții". În realitate, lucrurile sunt mai puțin simple. Să pornim de la exemplul episodului *Grampus*. Într-adevăr, sensul neliniștitor al evenimentelor narate acolo dă imagine desfacerii în haos și vid a unei lumi, subminării unei *ordini* (ierarhie

socială, viață orientată spre praxis, *spirit rațional*, cosmos) și *căderii în negativitate* (discordie socială, gratuitatea unei existențe aventuroase, *aplecare spre irațional*, haos). Totuși, aceasta este numai prima parte a unui mai amplu *proiect regresiv*. Variate *forme* de organizare, navigare și visare sunt succesiv exhibate și măturate peste bordul bricului *Grampus*: este un lung proces de degradare, de alterare, de învârtosire. De aici înainte însă, aventura inițiatică a lui Pym ia un curs diferit, de pozitivare treptată. Morții lui Augustus (purtând multiple sugestii ale abolirii ordinii exterioare, inclusiv aceea a Ordinii divine) îi urmează adâncirea în sine: regresia pe *apele virtuale* ale sudului și regăsirea centrului – într-un cuvânt, *mistificare*, culminând cu năluca de la pol. Traseul lui Pym coboară neabătut spre sud, culminează cu o revelație și se închide urcând probabil – pentru a se înfățișa conștiinței – pe *calea lăuntrică* urmată și de manuscrisul închis în sticlă. Așa se face că, într-o bună zi, "Mr. Poe" îl (re)întâlnește pe tânărul Pym. Relatarea acestuia îi poate apărea atunci sub forma unei *vaste intuiții*, în parte neverosimilă; conținutul intuiției: povestirea; sensul călătoriei: viață-moarte-renaștere; valorizări: pozitiv-negativ-pozitiv; simbolism al 'culorilor': alb-negru-alb; operațiuni întreprinse: desacralizare-(re)sacralizare; hermeneutici aplicabile: pe de o parte, cea "*a demistificării*"; pe de altă parte, aceea *a remitizării*" (Durand, 1999: 101). Gradul zero al scrierii – punct final al procesului distructiv și moment inaugural al celui de întemeiere – este linia ecuatorului, peripeția în Mările Sudului reprezentând *o reflectare răsturnată* a aventurii lui Pym în emisfera nordică – sudul fiind nivelul simbolic, "de adâncime", al nordului.

5.3. Corabie pe oglinda apei

Se explică astfel frecvența unor modele de lucru simplificate și statice, favorizând o structură bipartită a povestirii, părțile fiind despărțite de o linie mediană și oglindindu-se reciproc. De exemplu, G.R. Thompson (Kopley, ed., 1992: 210) observă faptul că, în conformitate cu teoria lui Friedrich Schlegel referitoare la "*Roman*", *Pym* se structurează simetric în jurul unui punct median ("the *Narrative* is structurally symmetrical around a *Mittelpunkt*"), citând apoi, în sprijin, opinii similare ale altor cărturari (Harry Levin remarcase existența câtorva simetrii generale: prefeței îi corespunde nota finală, bărcuței *Ariel* luntrea arhetipală, bricului *Grampus* goeleta *Jane Guy*; Charles O'Donnell, Richard Levine și Richard Kopley observaseră faptul că transbordarea lui Pym și a lui Peters survine "la mijlocul povestirii"; Harold Beaver notase faptul că "cele două jumătăți ale cărții sunt, structural, fiecare replica celeilalte, într-o «simetrie perfectă»")

("the two halves of the book structurally replicate each other with «perfect symmetry»"), și că părțile sunt «geografic» despărțite de «linia ecuatorului», iar «ficțional» de «salvarea lui Pym de *Jane Guy*»). Criticul american își încheie paragraful observând cum oglindirile reciproce ale părților se verifică până în amănunt:

In chapter 13, the middle chapter of twenty-five total chapters, the intervention of the *Jane Guy* occurs at the end, which is the arithmetical middle of the narrative. The initial treachery and mutiny on the *Grampus* is mirrored by the treachery and revolt on Tsalal. The murderous Black Cook on the *Grampus* is paralleled by the unscrupulous black chief Too-wit on the *Jane Guy*. Pym's confinement in the hold of the *Grampus* is transmuted into his confinement underground in the hills of Tsalal. The opening incident of the small boat *Ariel* is paralleled by the closing journey of the small canoe. And, of course, the overt editorial frames enclose the whole.

Întrebându-se apoi dacă "simetriile" din *Pym* sunt "semnificative și necesare, sau arbitrare și gratuite", G.R. Thompson (Kopley, ed., 1992: 210-211) afirmă că ele sunt simultan și una și alta ("My contention is that they are, simultaneously, both"), "romanțul arabesc" ("the arabesc romance") al lui Poe exemplificând, în opinia criticului, o "metodă" a "nedeterminării rezonante" ("Poe's method of resonant indeterminateness"). Ideea impasului interpretativ este astfel pozitivată: opera simbolică eșuată sau nerealizată (Buranelli, 1966: 97) devine construcție ingenioasă, etern producătoare de noi semnificații, adică *poetică*.

Cum am văzut, alternativa – existența unui sens secund sofisticat bine ascuns ("very profound"), explicând principalele elemente simbolice puse în joc – pare a fi mai în spiritul poeziei explicit profesate de Poe însuși. Juste și importante sunt însă observațiile criticului american privind existența unor *simetrii*, ceea ce confirmă preocuparea lui Poe pentru *unitatea* povestirii. În proza poetică, ele îndeplinesc funcția unificatoare îndeplinită, într-un volum de poezie bine conceput, de poemele tematic înrudite sau, în interiorul aceluiași poem, de înlănțuirea rimelor. Pentru proză, Gilbert Durand (1999) numește mijloacele unificatoare "serii coerente sau 'sincronice'" (163) și "redundanțe" (102, 163-164, 172, 179-180) ("Procedul mitului, al reveriei sau al visului este de a repeta (sincronicitate) legăturile simbolice care-l constituie. Aceasta este *redundanța*", 179). În *Pym*, "simetriile" sau "redundanțele" abundă. Voi identifica una în exemplul următor.

6. Aventurile alterității

Antologic, exemplul prezentat în continuare – travestit în marină, Pym reușește să-și înșele bunicul pentru a putea fugi pe mare – constituie și

un bun final al discuției, ilustrându-i principalele aspecte – perspectiva din care se întreprinde lectura, modalitatea scrierii și a lecturii, nivelurile povestirii (suprafață-adâncime, aparență-esență, sens prim-secund, identitate-alteritate) și, referitor la acestea din urmă, *mecanismul de impunere a alterității*, înțeleasă ca *principiu artistic creator*. Episodul merită a fi transcris în întregime, atât pentru importanța semnificației sale simbolice, cât și pentru comicul situației înfățișate. Este *o zi cețoasă* de iunie la Nantucket; tinerii se furișează spre cheiul unde este ancorată baleniera în a cărei cală Augustus plănuiește să-l ascundă pe Pym pentru a-i înlesni fuga pe mare:

Augustus led the way to the wharf, and I followed at a little distance enveloped in a thick seaman's cloak, which he had brought with him, so that my person might not be easily recognized. Just as we turned the second corner, after passing Mr. Edmund's well, who should appear, standing right in front of me, and looking me full in the face, but old Mr. Peterson, my grandfather. "Why, bless my soul, Gordon," said he, after a long pause, "why, why, - *whose* dirty cloak is that you have on?" "Sir!" I replied, assuming, as well as I could, in the exigency of the moment, an air of offended surprise, and talking in the gruffest of all imaginable tones – "sir! you are sum'mat mistaken; my name, in the first place, bee'nt nothing at all like Goddin, and I'd want you for to know better, you blackguard, than to call my new obercoat a darty one." For my life I could hardly refrain from screaming with laughter at the odd manner in which the old gentleman received the handsome rebuke. He started back two or three steps, turned first pale and then excessively red, threw up his spectacles, then, putting them down, ran full tilt at me, with his umbrella uplifted. He stopped short, however, in his career, as struck with a sudden recollection; and presently, turning round, hobbled off down the street, shaking all the while with rage, and muttering between his teeth: "Won't do – new glasses – thought it was Gordon – d - d good-for-nothing salt water Long Tom."

Evidente sunt aici, mai întâi, metaforele privind lectura și scriitura. Deși luat prin surprindere, inițial bunicul își "citește" corect nepotul, recunoscându-l numaidecât sub deghizare – ochelarii sugerează tocmai procesul lecturii – așadar, înregistrându-i atât identitatea cât și *degradarea* în haina "slinoasă" de marinar. E o severă *lectură a alterității*. În replică, agresivitatea limbajului și grosolănia tonului asumate de Pym – improvizație strălucit pliată râvnitei condiții de marinar și *metaforă a întregii scriituri* – îl năucește pe bătrân, derutându-l. Întreit avertisment indirect adresat cititorului, privind atât natura scrierii cât și pe cea a autorului ei:

- (1) vexațiunile verbale ("the handsome rebuke") – ale unui limbaj degradat (inferior și stâlcit) – cărora se va expune prin lectură;
- (2) riscul, în contact cu textul, de a cădea pradă aparenței ("a thick seaman's cloak") sau ficțiunii – confundând bunăoară protagoniștii cu

niște bieți "golani de rățoi" – și de a nu recunoaște povestirii un înțeles mai adânc;

(3) sarcasmul ("I could hardly refrain from screaming with laughter") unui autor redutabil și înșelător, versat în arta disimulării sau simbolizării.

Exemplul privește, apoi, mecanismul de impunere a alterității. Într-adevăr, tocmai impunerea unuia dintre spațiile alterității – *marea* – este miza confruntării dintre *tânărul* însetat de primejdii și depărtări ("equally in love with death and distance", Fiedler, 1973: 393) și *bătrânul* păstrător al rânduielilor *statornice* ale *uscatului* sau *identității*. De fapt, scena reprezintă punctul culminant al unei lente și îndelungate pregătiri a tânărului pentru *experiența alterității*. În *Pym*, Poe recurge frecvent la asemenea cadre rezumative, condensând acumulări narative ample în câte o unică imagine, complexă și de efect. Astfel, regăsim în exemplul citat sugestia clară a rezistenței familiei față de plecarea lui Pym pe mare, dar și sugestii mai puțin evidente, privind natura sa *diferită*, de artist al cuvântului:

(1) imaginea matrozului cherchelit și insolent e deopotrivă *construită* de Augustus (artificiul travestirii, obținut prin premeditare și recuzită) și *creată spontan* de Pym (rezultatul unei inspirații de moment);

(2) starea de beție mimată ar putea fi semn premonitoriu al unui "delir" vizionar;

(3) reușita stratagei este în primul rând o chestiune de *limbaj*.

În lumina observațiilor de mai sus scena poate fi înțeleasă ca metaforă a înjghebării și asumării de către un tânăr *scriitor* a unei măști auctoriale, sub privirile uluite ale unui *cititor* naiv. Impunerea alterității comportă doi timpi: inițial, deopotrivă *identitate* (reală) și *alteritate* (condiția de marinar asumată de Pym) apar bătrânului cu evidență, situația fiind ulterior schimbată prin *forța verbului*, a limbajului *diferit*, apt folosit. Prestația este atât de convingătoare încât bătrânul se crede victima unei erori perceptive. Aviz cititorului că o lectură adecvată reclamă scrutarea acestei "istorii pe apă" dintr-o perspectivă inedită ("new glasses").

În altă ordine de idei, exemplul schițează primul termen al uneia dintre numeroasele "simetrii" ce dau unitate romanului, confruntarea nepot–bunic prefigurând, prin cel puțin trei detalii certe, întâlnirea misterioasei arătări din final:

- (1) apariția sa neașteptată, din ceață ("who should appear, standing right in front of me, and looking me full in the face, but old Mr. Peterson, my grandfather");
- (2) statura impunătoare, de strămoș venerabil și figură tutelară (sugestia adverbului "grand" din compusul "grandfather");
- (3) funcția de gardian al abisului, bătrânul încercând să oprească, simbolic vorbind, '(de)căderea' sau plecarea tânărului pe mare.

7. Concluzii

Să revedem, în încheiere, principalele elemente ale discuției. Multitudinea și diversitatea punctelor de vedere critice referitoare la *Pym*, schițate la început (§ 1), puneau sub semnul întrebării existența unui *sens secund inconfundabil*. O întrebare preliminară a vizat, așadar, oportunitatea lecturii simbolizante (§ 2). Răspunsul fiind afirmativ, a urmat încercarea de *circumscriere a sensului secund*. Scena confruntării nepot-bunic, pe cheiul din Nantucket, înaintea îmbarcării lui Pym pentru marea călătorie, avertiza – prin detaliul ochelarilor buclucași – asupra importanței unei *ajustări inedite a privirii* cititorului la realitățile marine înfățișate (§ 6). Și, într-adevăr, am putut mai întâi desluși în subtextul povestirii un *sens referitor la literatură*, mai precis, la *aventura poetică* a tânărului Poe, atât prin aluzii și referiri autobiografice la anii de formare și la începuturile literare (§ 3.1), cât și prin simbolistica sugerând "îmbarcarea" sa pentru îndeletnicirea scrisului și forțele imaginarului (§ 3.2). Am identificat apoi în cuplul Augustus-Pym *alteritatea* autorului, *unitatea creatoare lăuntrică* a scriitorului-gazetar – gust al aventurii, elanuri ale tinereții, izvoare ale amintirii (§ 4). În continuare, din cuplul complementar Augustus-Pym am dedus sugestii utile privind *logica povestirii*:

- (1) *structura*: două părți principale, oglindindu-se reciproc (§ 5.3);
- (2) *sensul călătoriei*: dinspre înalt spre adânc, dinspre exterior spre interior, de la sacru la metafizic (§ 5.1);
- (3) *valorizări ale părților*: un proces negativ, de degradare, desfacere și descompunere, culminând, în preajma ecuatorului, prin moartea lui Augustus, întregit printr-un proces de pozitivare treptată – regresiunea lui Pym înspre un *spațiu-timp original*, situat în regiunea latitudinilor "înalte" și figurat prin *centrul* cercurilor australe (§ 5.2);
- (4) *dinamica povestirii*, sistematic înfăptuită prin *realizări ale unor alterități* (așa cum reiese nu numai din § 6 ci din întreaga discuție):
 Poe-Augustus/Pym: eu cotidian-sine creat(or), autor-personaje;
 Mr. Peterson/Pym: uscat-mare;

Augustus/Pym: înălțime-adâncime, lumină-întuneric, bucurie-suferință etc.;

emisfera nordică/emisfera sudică: cunoscut-necunoscut, real-imaginar, exterior-lăuntric, manifest-latent, transcendent-imanent etc.

Subiectul ascuns al romanului: o complicată inițiere poetică, culminând printr-o *revelație* a cărei semnificație simbolică poate fi întrezărită printr-o lectură atentă a episodului *Ariel*. Despre aceasta însă, cu un alt prilej.

LISTA LUCRĂRILOR CITATE

- Auden, W.H., "Introduction". În Edgar Allan Poe, *Selected Prose, Poetry and Eureka*. Edited with an Introduction by W.H. Auden. Rinehart Editions, New York, 1950.
- Bonaparte, Marie, *Edgar Poe, Sa vie – son œuvre. Étude analytique. Tome premier: La vie et ses poèmes. Tome second: Les contes: Les cycles de la mère. Tome troisième: Les contes: Les cycles du père – Poe et l'âme humaine*. Avant-propos de Sigmund Freud, Paris, Presses Universitaires de France, 1958.
- Buranelli, Vincent, *Edgar Allan Poe*. În românește de Livia Deac. Editura pentru Literatură Universală, București, 1966.
- Carlson, Eric W., (ed.), *Introduction to Poe. A Thematic Reader*. Edited by Eric W. Carlson. Scott, Foresman and Company, Glenview, Illinois, 1967.
- Ciocârlie, Livius, *Negru și alb. De la simbolul romantic la textul modern*. Editura Cartea Românească, București, 1979.
- Durand, Gilbert, *Aventurile imaginii. Imaginație simbolică. Imaginarul*. Traducere din limba franceză de Muguraș Constantinescu și Anișoara Boboce. Editura Nemira, București, 1999.
- Eliade, Mircea, *Drumul spre centru*. Antologie alcătuită de Gabriel Liiceanu și Andrei Pleșu. Editura Univers, București, 1991.
- Eminescu, Mihai, *Poezii*. Ediție îngrijită de Perpessicius. Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1958.
- Fiedler, Leslie A., *Love and Death in the American Novel*. Stein and Day, New York, 1973.
- Frank, Frederick S., "Polarized Gothic: An Annotated Bibliography of Poe's *Narrative of Arthur Gordon Pym*". În *Bulletin of Bibliography*, Vol. 38, No. 3, July-September 1981.
- Hammond, J.R., *An Edgar Allan Poe Companion. A Guide to the Short Stories, Romances and Essays*. Barnes and Noble Books, Totowa, New Jersey, 1981.

- Harvey, Ronald C., *The Critical History of Edgar Allan Poe's **The Narrative of Arthur Gordon Pym**. "A Dialogue with Unreason"*. Garland Publishing Inc., New York, 1998.
- Ketterer, David, "Tracing Shadows: *Pym* Criticism, 1980-1990", în *Poe's **Pym**: Critical Explorations*. Edited by Richard Kopley. Duke University Press, Durham and London, 1992.
- Kopley, Richard, "Introduction". În *Poe's **Pym**: Critical Explorations*. Edited by Richard Kopley. Duke University Press, Durham and London, 1992.
- Levin, Harry, *The Power of Blackness. Hawthorne, Poe, Melville*. Vintage Books, New York, 1958.
- Nerval, Gérard de, *Œuvres choisies*. Avec une Préface d'Albert Béguin. Editura Humanitas, București, 1995.
- Pleşu, Andrei, *Pitoresc și melancolie. O analiză a sentimentului naturii în cultura europeană*. Editura Univers, București, 1980.
- Poe, Edgar Allan, *The Complete Tales and Poems of Edgar Allan Poe*. Vintage Books Edition, New York, 1975.
- Reynolds, David S., *Beneath the American Renaissance. The Subversive Imagination in the Age of Emerson and Melville*. Harvard University Press, Cambridge, Massachusetts, 1989.
- Thompson, G.R., "The Arabesque Design of *Arthur Gordon Pym*", în *Poe's **Pym**: Critical Explorations*. Edited by Richard Kopley. Duke University Press, Durham and London, 1992.

PYM: JUST ANOTHER SEA TALE? THE READING PERSPECTIVE

(Abstract)

A quick overview of the criticism devoted to Poe's *Pym* highlighted the importance of establishing a solid, well-documented *reading perspective* as a prerequisite for successfully interpreting this controversial tale. Textual clues of *Pym*, pointing to Poe's youth and to his embarking on behalf of imaginative writing, suggested *the literary perspective*, and, within that perspective, *the poetic initiation of young Poe*, symbolized through the protagonists' ordeal on the seas. The couple Augustus-Pym was assimilated to Poe's *otherness* or *inner creative unity*. From this unity were then derived the structure of the novel, the sense of the journey, the valuation of its component parts and the dynamic principle of Poe's sea tale.

CONSEMNĂRI LEXICO-GRAMATICALE

de

Dumitru CRAȘOVEANU și Raluca A. FLOREA

În rândurile care urmează am dori să supunem atenției cititorilor noștri câteva reflecții prilejuite de felul în care sunt întrebuințate unele verbe în exprimarea actuală.

Dintre acestea, primul pe care îl avem în vedere este **a demara**, împrumutat din limba franceză - *démarrer*. Este folosit frecvent, ca verb – precizăm – intransitiv, atunci când e vorba de autovehicule, motoare etc., el însemnând "a se pune în mișcare, a porni" (cf. *Dicționarul explicativ al limbii române* (DEX), București, 1975, s. v.). Suplimentar, semnalăm, doar în treacăt, că în legătură nemijlocită cu această semnificație a lui *a demara* se află un termen tehnic de strictă specialitate, și el frecvent azi din motive lesne de înțeles, și anume *demaror* (< fr. *démarreur*) – "dispozitiv sau aparat care pune în mișcare un motor" (cf. *Dicționar de neologisme* (DN), ediția a III-a, București, 1978, s. v.).

Printr-o comparație, sugestivă, verbul *a demara* a fost preluat, tot cu valoare intransitivă, în limbajul sportiv, unde – cu referire la un alergător – are înțelesul "a-și lua avânt, a porni în viteză (într-o cursă)" (cf. DEX, s. v.). Enunțuri ca acestea: "Concurenta noastră *a demarat* irezistibil", "Fotbalistul X *demarează* pe aripa dreaptă", "Echipa *a demarat* promițător la începutul campionatului" etc. au devenit formulări de rutină în transmisiunile sportive la radio și TV sau în rubricile și paginile gazetărești cu acest profil.

Același verb, *a demara*, este menționat, însă, și cu valoare tranzitivă (de fapt tocmai valoarea sa originală), una mai veche, de asemenea specializată, deci și mult mai restrânsă și aproape pierdută azi pentru uzul comun, definită lexicografic astfel: "a dezlega odgoanele unei corăbii (în vederea plecării)" (cf. DEX, s. v.). Ceea ce trebuie remarcat de această dată este că în exprimarea actuală verbul în discuție câștigă teren tocmai prin întrebuințarea lui cu *această* valoare, *tranzitivă*, inițial – spuneam – limitată, bine circumscrisă. Citim și auzim tot mai frecvent formulări de felul acestora: "Constructorii *au demarat* lucrările", "Mecanicii *au demarat* reparațiile utilajelor", "În curând *vom demara* însămânțările de toamnă"

etc. etc. Nu-i greu de observat, desigur, că astfel de enunțuri au fost (și sunt) posibile, în bună măsură, și pentru că *a demara* a fost perceput sau simțit – în chip totuși curios – ca echivalent semantic, ca sinonim al verbului, tot tranzitiv, *a începe*. Și, o dată stabilită "ecuația" *a demara* = *a începe*, s-a ajuns foarte ușor la contexte în care *a demara* este folosit și la diateza pasivă, ca, de altfel, orice verb tranzitiv, de exemplu: "Lucrările *au fost demarate*", "*Sunt deja demarate* pregătirile pentru sezonul rece" etc. Constatăm, prin urmare, că verbul la care ne referim a dobândit în ultima vreme – fie și printr-o îndrăzneță (am zis "curioasă") echivalare semantică cu *a începe* – o revitalizare și, implicit, o nouă actualizare a valorii lui tranzitive inițial limitate, mai mult sau mai puțin ieșite din vocabularul activ al vorbitorului comun, și cunoaște azi o utilizare extrem de largă, nu departe de a deveni ceea ce, cu o expresie originală, Iorgu Iordan numea "șlagăre lingvistice". Ne întrebăm dacă avem a face aici cu o inovație lingvistică. Și dacă da, cât timp va rezista ea? Oricum, răspunsul corect, autoritar îl va oferi exercițiul și evoluția limbii române literare în viitor.

2. Un alt verb de asemenea foarte frecvent utilizat în limba de azi, și când trebuie și când nu, este *a debuta*, preluat tot din franceză – *débiter*. După cum arată dicționarele românești care îl înregistrează, el are sensul "a face primii pași într-o profesiune sau carieră (de obicei literară ori artistică)" (cf. DEX, s. v.). Astfel, despre un autor sau un artist (actor) se spune că *debutează* atunci când se află la prima lucrare publicată ori la primul rol interpretat într-o piesă de teatru sau într-un film. Se vede bine că verbul este intransitiv, adică nu se poate construi cu un complement direct. Ba chiar mai mult – și aceasta interesează în primul rând –, fiind intransitiv, el nu poate fi întrebuințat la diateza pasivă, ca toate verbele intransitive, de altfel. Totuși, exprimarea actuală ne face surpriza de a-l întâlni folosit la diateza pasivă. Iată, spre exemplu, într-un interviu luat unui actor și publicat într-o revistă literară săptămânală, citim această frază: "Personal, am debutat la Baia Mare. Dacă ar fi fost după teatrele din București, cred că *nu eram* nici acum *debutat*" ("Orizont", 1 II 1985, p. 3, col. 1), iar un critic de teatru, tot într-un interviu, transmis radiofonic, spune de asemenea: "Aici, la naționalul timișorean, *au fost debutați*, cu ani în urmă, câțiva artiști de prestigiu" (Radio Timișoara, 10 II 1984). Așadar: *nu eram debutat, au fost debutați*. Cum s-ar "traduce" asta într-o bună limbă românească – e foarte greu de spus. Probabil că în nici un fel. Încât, este, cel puțin pentru mine, limpede că de această dată nu mai poate fi vorba nicicum de vreo inovație, ci de o abatere, de o utilizare forțată (chiar silită) a acestui verb, într-o formă gramaticală (diateză) total incompatibilă cu sensul lui intransitiv. Va fi fiind aici, probabil, intenția (sau dorința) de o delimitare și detașare de exprimarea comună, obișnuită, printr-un soi de limbaj specific sau special – acela al spațiilor și sălilor de teatru (și cinema)

–, însă trebuie înțeles bine și bine știut că limba literară își are legile și normele ei gramaticale, ce nu pot fi încălcate ori forțate de nimeni, după propria vreau ori propriul plac.

În finalul acestor constatări, am socotit cel puțin interesant să semnalăm "aparitia" unui verb nou în limba română, și anume *a origina*! Este format, după cum se vede, de la substantivul feminin *origine*. Nu se află înregistrat în nici unul dintre dicționarele noastre existente (inclusiv aici și lucrarea profesoarei Florica Dimitrescu, *Dicționar de cuvinte recente*, București, Editura Albatros, 1982), așa încât el reprezintă o creație foarte recentă. L-am întâlnit folosit de două ori, de fiecare dată la diateza pasivă, într-o pagină a unui articol publicat în fosta revistă *Forum* a Ministerului Educației și Învățământului. Iată și contextele respective: "Subiectivismul, care își mai face uneori loc în practica notării, *este originat* de interacțiunea specifică a unor factori individuali și extraindividuali" (*Forum*, 1985, nr. 12, p. 34) și: "În sfârșit, subiectivismul *poate fi originat* și de influența și presiunea exercitate asupra examinatorului de către cele mai diferite persoane" (*Ibidem*, p. 34). Neîndoindu-mă, sensul atribuit acestui nou verb, *a origina*, folosit la pasiv este "a-și avea originea, motivația sau cauza în ceva", "a fi determinat de ceva". Și atunci, se iese numaidecât întrebarea: de ce nu se va fi putut spune, la fel de bine și mai pe înțelesul cititorului: "Subiectivismul *este determinat (cauzat)* de interacțiunea...", respectiv "subiectivismul *poate fi determinat (cauzat)* și de influența și presiunea..."? Neuitând că articolul din care am citat apare într-o publicație ce poartă girul celei mai înalte instituții a învățământului și educației, întrebarea amintită devine cu atât mai justificată, mai firească. Iar răspunsul (poate singurul) ce i s-ar putea da ar fi: dorința expresă de originalitate (cu orice preț) și de evitare (respingere) a exprimării comune, obișnuite, statornicite prin exercițiu lingvistic neîntrerupt. Fără îndoială, originalitatea în expresie este un fapt pozitiv, laudabil, chiar un factor de progres câtă vreme ea nu aduce atingere bunelor uzanțe lingvistice, consacrate. În cazul verbului semnalat aici, *a origina*, rămâne însă de văzut dacă limba îl va promova ca atare în uzul ei curent, ca pe un element viabil, sau, dimpotrivă, el va trece doar ca o creație personală de moment, un fapt cu totul singular, adică, dacă nu e prea mult spus, un *hápax legómenon*.

PENTRU O ORTOGRAFIE ELIBERATĂ DE DOGMELE SCOLASTICE¹

de
Eugen TĂNASE

Scrierea este transpunerea sunetelor vorbirii (foneme) în semne grafice (litere). O scriere este considerată cu atât mai eficientă cu cât semnele ei reprezintă mai fidel sunetele ce formează cuvintele. Ideală e scrierea care se conformează principiului: **un sunet – un (singur) semn**, cf. rom. **om**, ital. **ombra**, span. **obra**. Dar aceasta nu se întâmplă mereu și peste tot, v. franc. **opéra**, **aube**, **eau**, în ultimele două cuvinte semnul (litera) **o** fiind chiar absent(ă).

Se profilează, astfel, de-a lungul vremii, alături de codul oral reprezentând rostirea, unul scris, în care sunetul este redat printr-un semn. Acesta se îndepărtează nu numai o dată de cel pe care pretinde a-l reprezenta (grafic), datorită faptului că rostirea se modifică treptat de-a lungul generațiilor, în timp ce scrierea rămâne pe loc, reproducând până la urmă forme învechite de rostire (caz tipic, franceza).

Din acest punct de vedere se disting în principal:

1. ortografia (“ansamblu de reguli care stabilesc scrierea corectă a unei limbi”) **etimologică**, ce redă forme apropiate de cele originale (în cazul limbilor romanice, din latină), precum în franc. **enfant** (lat. **infantem**) astăzi rostit / ăfă /, **août** (lat. **augustum**) azi pronunțat / u(t) /.

2. opusă precedentei ortografii e cea **fonetică**, în care cuvintele sunt scrise cum se rostesc, se rostesc cum se scriu. Așa e ortografia spaniolă, cf. **casa**, **madre**, **libro**, cea italiană, în general, v. **porta**, **corte**, **giardino** și cea română, nu fără excepții: **casă**, **curte**, **bărbat** (dar el este pentru **iel ieste**, **observ** pentru **opserv** etc.).

Atât ortografia etimologică, cât și cea fonetică sunt și morfologice. Școala, cu analizele ei gramaticale, a stabilit zece “părți de vorbire”: substantivul, verbul, adjectivul, adverbul, pronumele, numeralul etc. și cere elevilor ei să le despartă în scris printr-un gol, fapt **relativ** observat de textele mai vechi, cum o arată Scrisoarea lui Neacșu de la 1521, pentru limba română: ... **cumăuauazit de boeari cesuntu megiaș și de**

¹ *Scolastic*, în accepțiunea “mod de gândire și de activitate intelectuală bazat pe cunoștințe formale, rupte de practică și mânuite în mod pedant” (dict.).

generemiu Negre cumuiaudat împăratul slobozieluMahametbeg, sau Jurămintele de la Strasbourg, pentru franceză:

Pro deo amur... dist di en auant inquantdeos savir et podir medunat sisalvaraieo cist meonfradre Karlo ...

De altfel, chiar azi, în vorbire, cuvintele se grupează în unități semantice pe care scrierea morfologică le dislocă: **elevulbun facecinste părințilorlui**, devenind în scris: **elevul bun face cinste părinților lui**. Dar nu numai “frază”, ci, uneori, chiar silaba este dislocată de ortografia morfologică. Aceasta, **pentru a repara dauna**, folosește semnele ortografice și cu deosebire cratima, care, pe de o parte, desparte cuvintele (în vederea analizei lor), pe de alta le reunește (așa cum ele apar în pronunțare) – operația într-un sens și în celălalt **interesând exclusiv școala**, și corespunzând în mod perfect definiției scolasticului (v. nota nr. 1). Or, numita operație se mai justifică în vreun fel **în afara școlii**? Nu complică ea inutil comunicarea (scrisă) – necontribuind cu absolut nimic la efectuarea ei, încărcând-o doar cu zorzoane ieftine?

Într-adevăr, scriind băcanului: **Dă-i, te rog, celui ce-ți aduce acest bilet două kg de orez, două de făină, unul de ...** eu îi comunic două mesaje: unul de conținut – rugămintea mea de ... și al doilea, gramatical: și nu uita că **dă** este verb la imperativ, persoana a doua singular, **i** pronume personal conjunct de persoana a treia singular, în dativ; apoi **ce**, pronume demonstrativ, **ți**, pronume personal tot de persoana a doua, singular în dativ. Or, dau toate aceste informații gramaticale o precizie mai mare comunicării mele? Sunt ele de natură să-l facă pe băcan să primească mesajul meu cu mai multă bunăvoință, sau, dimpotrivă, ele sunt de natură să-i aducă aminte de insipidele analize gramaticale din școală, într-un an fiind pe punctul de a rămâne corigent din cauza lor.

Așadar, apostroful, cratima, folositoare **la ceva** în școală, dar nici chiar acolo absolut indispensabile (se poate face analiza gramaticală chiar în lipsa lor, cum e cazul unui cuvânt precum **câine/le**), devin absolut inutile dincolo de zidurile numitei instituții.

Astfel, multe din scrierile unor limbi le ignoră cu totul, fără a le simți lipsa câtuși de puțin.

Să pornim chiar de la limba latină, care stă la baza limbilor romanice, inclusiv a limbii noastre. Ea are o mulțime de sintagme formate din două sau trei (patru chiar) categorii gramaticale, pe care nu simte nevoia să le separe în scris prin vreun semn ortografic. Și-mi vine în minte începutul lui Quousque (până unde, când) **tandem abutere, Catilina, patientia nostra? Quamdiu (cât timp) etiam iste furor tuus eludet nos?** – cele două adverbe fiind formate din **quo** și **usque** pe de o parte, din **quam** și **diu** pe de alta. Și asemenea sintagme sunt cu zecile în limba latină; cf. și: **quasdam, quisquam, nequidquam** (nequid quam), **quaecumque, quemadmodum,**

quomodocumque (que modo cum que), **quodammodo**; **quanto opere** are și varianta **quantopere** – pe care cei de azi ar fi scris-o cu apostrof; la fel **quasdringentenarius** față de **quasdringenarius** etc. etc.

Care e situația în limbile romanice?

În textele (foarte) vechi franceze manuscrise lipsesc atât apostroful, cât și cratima, care apar însă în textele moderne. Un sondaj operat într-un text din veacul trecut: A. Daudet, **Lettres de Mon Moulin**- Installation (4 pagini) dă 37 de întrebuițări ale apostrofului, cu prepoziția **de**: **d’abord**, cu conjuncția **que**: **qu’un**, cu pronumele personal: **j’espère**, **il m’a regardé**, cu articolul **l’**: **l’air**, cu demonstrativul neutru **c’**: **c’est**, cu negația **ne**: **n’importe** ș.a. – și doar patru cazuri de folosire a cratimei: **plate-forme**, **basse-cour**, **là-haut**, **comment voulez-vous ?...**

Investigăm tot atâtea pagini dintr-o operă din secolul nostru: M. Pagnol, **La gloire de mon père** – **Avant-propos**. Situația e puțin diferită de cea a operei din secolul trecut: 20 de cazuri de întrebuițări ale apostrofului, cu un total de 34 apariții, cu aceleași categorii gramaticale ca la Daudet, cu 7 **qu’il**, 4 **n’est**, câte 3 **c’est** și 4 **d’** și un **aujourd’hui** în plus. Cratima? trei cazuri cu 5 întrebuițări: **lui-même**, (2 ori) **peut-être** (2 întreb.) și **par-dessus**.

Și italiana face uz de apostrof, dar mult mai rareori decât franceza. Citim în **Gramatica limbii italiene pentru români** a lui dr. C. Perussi² la capitolul *Apostrof*: “cuvântul apostrofat se citește împreună cu cel ce urmează, ca și când ar fi un singur cuvânt. Ex. **l’uomo**, **quest’anno** etc.

Apostroful nu poate fi însă întrebuițat oricând. De asemeni, întrebuițarea lui e uneori facultativă, iar alteori absolut necesară”.

“Se apostrofează totdeauna articolele **una**, **lo** și **la** în fața vocalelor. Ex. **un’isola**, **l’onore**, **l’aria**, **l’ora** etc. ”.

Articolul **gli** se poate apostrofa numai înaintea vocalei **i**. Ex. **gl’inglesi** sau **gli inglesi**; la fel **gli** pronume: **gl’indirizai** sau **gli indirizai**.

Prepoziția **di** se apostrofează de regulă înaintea vocalelor și, aproape întotdeauna, înaintea lui **i**. Ex. **d’amore**, **d’oggi**, **d’Italia** etc.

Articolul **le** se întrebuițează rar cu apostrof: numai în poezie se apostrofează mai des. Ex. **le armi del duca** (proză), **canto l’armi** (poezie).

Cuvântul **ci** (pronume, adverb) poate fi apostrofat când urmează un **i** sau un **e**. Ex. **c’invitò**, **c’era** etc.

Pronumele **mi**, **ti**, **si**, **vi**, **ne**, **lo**, **la** se pot apostrofa înaintea vocalelor. Ex. **mi ama** – **m’ama**, **si innalza** – **s’innalza**, **lo amo** – **l’amo**.

² București, Scrisul Modern, ed. a treia.

În uzul curent unii scriitori întrebuițează mai des apostroful, alții mai rar.

(Să se observe în diferitele cazuri precizările: **poate fi** ..., **se poate apostrofa numai, de regulă, se întrebuițează rar, se poate apostrofa** ..., ceea ce arată labilitatea poziției acestui semn ortografic).

Cât privește cratima, gramatica nu spune nimic despre ea, întrucât aceasta e lipsită de obiect în italiană. Așa, cuvintele monosilabice, lipsite de obicei de accent, se atașează la plurisilabicele la care se referă și care le precedă. Spre a avea o idee despre acestea, am făcut un sondaj în niște texte cu mult dialog: **Umore in italiano**³. Iată un număr de situații întâlnite acolo (le dăm cu contextul lor cu tot):

Il signore sta legendo un libro e a un tratto quello gli cade.
Domnul citește o carte și deodată aceea îi cade.

La signora, **porgendogli** il libro dice ... (p. 10).
Doamna, **întinzându-i** cartea zice ...

Un uomo viene arrestato, è invitato a **spogliarsi** per fare la doccia (p. 12).
Un om e arestat, e invitat **să sedezbrace** pentru a face dușul.

Ouest'anno vado a Ginevra. – Allora posso **raccomandarti** un buon albergo (p. 14).
În acest an merg la Geneva. – Atunci pot **săți recomand** un bun hotel ...

Dimmi un po' (!): c'è (!) qualche volta il sole în questo vostro paese?
Spunemi numai: e vreodată soare în localitatea asta a voastră?

-Veramente, non saprei **dirglielo**, signore. Ho solo sedici anni (p.17).
Zău că n-aș putea **săvospun**, domnule. Eu am numai șaisprezece ani.

- Non so se tua moglie è bella o brutta. Se è bella, non **dirglielo**.
Nu știu dacă soția ta e frumoasă ori urâtă. Dacă e frumoasă, **sănuispui**.

Dille in vece /.../ Se /.../ fosse brutta, allora devi **dirle** a tutto spiano:
Spunei în schimb ... Dacă /.../ e urâtă, atunci trebuie **săi** spui mereu:

Oh, come sei bella! (p. 17).
Oh, ce frumoasă ești!

- Lei ha avuto fortuna! Se /la macchina/ non **gliela** avessero rubata
Dumneata ai avut noroc. Dacă /mașina/ nu **ar fi furato**
lei avrei fatto una contravvenzione ... (p. 21).
ai fi făcut o contravenție.

³ București, Ed. Științifică, 1967.

... il dannaro, è l'unico ricordo **lasciatomi** da mio padre (24).
banii, e singura amintire **lăsatămie** de tatăl meu.

“Permesso verbale” – Ma mi ha dato lui stesso il permesso verbale! –
Mostratemelo ... (p.27).

Permis verbal – Dar mi-a dat el însuși permisul verbal! **Arătațimil**. ...

Ancora al ristorante – **Portatemi**, dice il signore, **portatemi** degli di
ortografia.

Tot la restaurant – **Aducețimi**, zice domnul, **aducețimi** greșeli de
ortografie.

/.../ - Ma non ne abbiamo. – E perché li mettete sulla carta?

/.../ - Dar nu avem. – Și de ce le puneți (atunci) pe listă?

- Cameriere, questa birra è ignoble. **Datemi** in cambio un vermouthe (p. 31).
Ospătar, berea asta e proastă. **Dațimi** în loc un vermut.

- Ma si depongo il mio denaro, quando potrò **ritirarlo** ?
Dar dacă îmi depun banii, când voi putea **săi** retrag ?

-**Versandolo** oggi, può **ritirarlo** anche domani, con un preaviso di quindici
giorni (p. 35).

Depunându-i azi, îi puteți retrage și mâine, cu un preaviz de cincisprezece
zile.

- Più sole ? - Ma **figuratevi** che n'è ... perfino all'ombra (40).
Mai mult soare? Da' **închipuițivă** că este până și la umbră.

- ... il colmo per un pugile ? **Contarsi** i capelli senza **togliersi** i guantoni
(p. 43).

Culmea pentru un boxeur? **Săși** numere firele de păr din cap fără **săși**
scoată mânușile.

Ortografia spaniolă nu folosește nici apostroful, nici cratima, o situație
ideală. Și aici cuvintele de o silabă se atașează la cele cu un corp mai plin.
Am făcut și pentru ea niște sondaje, și anume, în A. de Trueba, **Cuentos
Populares**⁴.

Dăm și în acest caz o seamă de propoziții pentru documentare și
obișnuire a ochiului cu formele fără apostrof:

⁴ Ed. Privat - Didier

- **Impongase** usted la obligación de salir todas las días (p. 35).

Impuneți dumneata obligația de a ieși în toate zilele ...

- Ya sabe usted que deseo **servirle** (p. 35).

Știi bine dta că vreau **săteservesc** ...

- ... no he podido **proporcionarle** una ocupacion en que gañe ... (37).

...nu am putut **săigăsesc** o ocupație în care să câștige ...

- He desembolsado algunos miles de reales **suscribiendole** en la sociedad (p. 37).

Am cheltuit câteva mii de reali **înscriindul** în societate.

Es preciso que haga usted un sacrificio por mi /.../ **valiendose** de sus buenas relaciones (p. 38).

Trebuie să faci dta un sacrificiu pentru mine **folosindute** de bunele dtale relații.

Impongase usted la obligación de dar un paseito todas las mañanas (p. 38-39).

Impuneți dta obligația de a face o plimbare în toate diminețile.

Todo menos **imponerme** obligaciones (p. 39).

Orice afară de **amiimpune** obligații ...

- ... hombre, **sientate** (p. 39)

- ...omule, **așeazăte**.

... ese trabajo no merece recompensa ninguna ... – Yo quiero **dartela** (p. 40).

...treaba asta nu merită nici o recompensă. – Eu vreau **să țio dau**.

Perico obedece temblando /.../ **proponiendose** no volver a ... (p. 41).

Perico se supune tremurând - **propunânduși** să nu se mai întoarcă...

Si /.../ el marques se contente con **echarle** una reprimenda (p. 41).

Dacă /.../ marchizul se mulțumește cu **aiadresa** o dojană ...

- Descuide Vucencia, y **perdoneme** una falta /.../ imperdonable (p. 42).

Nu vă îngrijorați și **iertățimi** o greșală de neiertat.

... las mujeres no lloran a **verlos** partir (p. 49).

...femeile nu plâng **văzându** plecând.

Los euskaldunac eligen un caudillo que esté siempre dispuesto a **conducirlos** al combate (p. 53).

Bascii aleg un căpitan care să fie oricând gata **aiconduce** la luptă.

- **!Dadme** la cota y la lanza! (p. 56).

Dațimi zalele și lancea!

Lekobilde empuña la lanza y su brazo se niega a **sostenerla** (p. 56).

Lekobilde apucă lancea, și brațul lui nu vrea **soțină**.

- Principe de Erin, exclama el anciano **dirigiendose** al hijo de Morna (p. 56).

Principe de Erin, exclamă bătrânul **îndreptându-se** spre fiul Mornei.

-**Dirigios** à la iglesia parroquial del valle de ... (p. 59).

Îndreptațivă către biserica parohială din valea ...

Care e, în sfârșit, situația în limba română ? Să privim și aici lucrurile prin unghiul istoric.

Întâia scriere românească datează, cum se știe, din 1521: e vorba de Scrisoarea lui Neacșu.

În textul transcris din cirilică în latină nu apare apostroful deloc. Dar găsim acolo în două rânduri cratima **genere-miu** și un enigmatic **pre i-oi va fi vorba**. “Actualizarea transcrierii în alfabetul latin cu aplicarea regulilor ortografiei de azi e neștiințifică și procedeul discreditează operația”. În același text scapă “vigilenței” transcriitorului două situații: **său dus** și **său prinsu**. Consultând și următoarele texte vechi constatăm lipsa atât a apostrofului, cât și a cratimei. N-am ști să spunem exact când s-au introdus ele în ortografia românească.

Elementa Linguae daco-romanae a lui Klein-Șincai (1780 și 1800) vorbește despre folosirea apostrofului în termenii: “Apostrophe in Lingua Daco-Romana necessario fieri non debet, idcirco parce et caute illa utendum, ne sensus aut penitus immutetur, aut reddatus dubius vel obscurus”; și “Verum Apostrophe, demptis Syllabicus **me, se**, quae melius apostrophantur, tantum elegantiae ergo sit”.

Nimic însă despre cratimă, ca și când aceasta nici n-ar exista. Citim acolo: **mai prandi va cineva la ...? arată ne, anche mi au plăcut, dați ne de beut, scolla te, n’audi quum tona ?** etc., și: **placați** a sedere, Domnul meu **înclinându-se** te sal’ută, **luațivă** locuri, **uităte** la horar, hodignesce în pace si **nuti** uita **ane** scula ...; **nai** si remani sanatos, **nuti** poruncesc, **placați ami** poruncire, **rogute** unde siede, **dute** numai ...

Așadar, Klein –Șincai la unison cu italienii și spaniolii (și pentru ce milităm noi)!

Apostroful, care la sfârșitul veacului XVIII-lea cunoștea o epocă de glorie, avea să primească un secol și jumătate mai târziu lovitura de grație prin reforma ortografiei (din 1953), când va fi eliminat din scriere, locul lui luându-l cratima: **n'am**, devenind **n-am**, **într'o** – **într-o**.

Astăzi, cratima prezintă în economia ortografiei române o dezvoltare ca în nici o altă limbă romanică. Iată principalele situații când se face uz de ea:

1. la pronumele personale conjuncte:

- în dativ (singular și plural): **mi, ți, i – ne-ni, vă-vi, le-li: spune-mi, ia-ți; dându-ne, părăndu-ni-se, dați-vă seama, luați-vi-l, ia-le și lor jucării ...**

- în acuzativ (singular și plural) **mă, m-, te, l-, -o; ne, vă, -i, -le, se: ascultă-mă, m-am dus, așteaptă-te la ..., lasă-l, dă-o, primește-ne, spălați-vă, priviți-i, -le, spălându-se.**

Se știe ce probleme pun școlarilor toate aceste grafii – și nu numai lor – care-i obligă la o bună cunoaștere a gramaticii pronumelui personal.

(vă amintiți de: **mi-ți-i, me-te-îl-o,**

me-te-îl-o, ne-ve-i-le, care-l băgau în boală pe Trăsnea lui Creangă?)

2. și verbul **a fi** la prezentul indicativ, formele conjuncte **i** și **s** simt nevoia să se sprijine pe cuvântul precedent: **nu credeam că-i așa târziu; băieții nu-s acasă acum.**

3. la fel, prepozițiile **de, pe** când precedă: **de-atunci, pe-aici;** prepoziția **în**, după verb, își pierde vocala și rămâne **-n**, care se alipește de cuvântul precedent: **lasă-mă-n pace !**

4. negația **nu/n** se unește cu cuvântul următor: **nu-l văd, n-am știut;**

5. o situație identică întâlnim în cazul conjuncțiilor **și, că, să: și-acum ..., zice c-ar veni, lasă-mă s-o văd** etc. (și acestea nu-s toate cazurile, v. și **într-o, dup-aceea, pasă-mi-te**, diverse cuvinte compuse (dar nu toate) etc. etc. (v. DOOM -ul).

Nu, nu, “știința” folosirii cratimei nu-i deloc o glumă cum vor unii să se creadă; ea pune multe și serioase probleme.

Această ortografie școlară a fost declarată oficială și cei a căror profesie implică și scrisul sunt ținuți s-o observe și ei ca și școlarii. Și întocmai ca și aceștia, nu rar cad și ei în greșală. Astfel, în procesul verbal al unui președinte de tribunal, am citit de două ori grafia **sau dat**. Chiar o directoare din Ministerul Învățământului ne scria **vam publicat** și dv. o lucrare ...

Altfel, trebuie spus că nici ortografia școlaro-oficială nu e lipsită de ... greșeli. După ce hotărăște că diversele “părți de vorbire” trebuie despărțite în scris prin goluri sau cu ajutorul cratimei, ea scrie **câinele, codrul, cartea** într-un cuvânt, deși aceste sintagme sunt formate dintr-un substantiv și articolul hotărât – deci, două categorii gramatical distincte . Și totuși !

De altfel, tot greșit pretinde a se scrie **patruzeci, șaptezeci, optzeci** – într-un cuvânt, deși, și în acest caz, e vorba de două elemente gramaticale distincte: un numeral și un substantiv (v. franc. **quatre-vingts, quatre-vingt-treize** !). (Dacă, însă, am aplica principiul conform căruia se folosește cratima și am scrie: **câine-le gându-l** – ca **rugându-l** etc., toți adversarii eliminării cratimei ar protesta, pentru simplul motiv că atari grafii ar șoca ochiul, respectiv deprinderea lui cu forma fără cratimă).

Dar, în afara persoanelor la care scrisul face parte din ocupația lor (elevii) sau din profesie (dascăli, magistrați etc.), el e folosit ocazional și de alte persoane, în corespondența lor particulară.

În tinerețe, noi am cerut unor adolescente (între 14 și 17 ani) de la o școală specială, să ne scrie poezii populare făcute de ele sau cunoscute de ele (majoritatea acestor eleve erau de la țară). Redăm mai jos câteva fragmente de la “autoare” diferite pentru a se vedea ortografia lor:

Gheorghită, reteazăți părul
Că m'ai mâncat sufletul (!)
Gheorghită, măi Gheorghită mă

Eu părul nu loi tăia
De țiar seca inima
Gheorghită ...

Ochii mei sunt logodiți
Nui mai dau la alți voinici.

sau

Ajungă puiule ajungă
Deatâta mânie lungă
Căi un an și jumătate
De când porți mânia în spate
Căi un an și șase luni
De când mă porți cu minciuni
Cu minciuni și cu scrisori
Ș-acum puiule te-nsori.

și încă: niște versuri cu o ortografie mai ... cultă:

Pe cărarea din poiană
L-a fântâna dorului
Șade'n fiecare seară
Ionel cu Leana lui ...

De-ar ști luna s-ă vorbească
Mie multe me-ar vorbi
Me-ar spune că ce e dorul
L-a inimioara badii.

Pentru a treia oară ne întâlnim cu texte în limba română fără cratimă (după manuscrisele vechi și după **Elementa**...). Fără de acestea, un împătimit al cratimei ar fi în stare să trateze textele în versuri drept “acte de incultură” (la fel, nu-i așa, cum sunt și ortografiile limbilor: latină, italiană, spaniolă !).

În fapt, ne aflăm în fața a două sisteme grafice: unul în care predomină scolasticul cu un semn ortografic a cărui corectă însușire pune multe probleme și a cărui valoare în procesul comunicării scrise este nulă, ba o mai și complică; și altul **fonetic**, ce nu ridică probleme nici scrierii, nici comunicării.

Și e foarte probabil că o persoană neutră, obiectivă, străină, pusă în fața celor două sisteme, ar opta pentru cel de-al doilea, pentru care milităm și noi de altfel.

Așadar, înainte spre mileniul III, cu ortografia românească fără cratimă !

Anexă: Un precursor al ortografiei românești fără cratimă

În ziarul timișorean “Prima Oră”, din 4 dec. 1999, prof. dr. Ion Iliescu publica interviul cu subsemnatul, sub genericul “O propunere interesantă”, în care se milita pentru eliminarea cratimei din scrierea limbii române, așa cum au făcut-o deja italienii și, cu deosebire, spaniolii. Nu știam atunci că cineva a și aplicat această idee (fără să teoretizeze) încă din secolul trecut. E vorba de preotul librar și anticar Emilian Micu, de care am aflat recent din articolul “Emilian Micu despre Dimitrie Țichindeal” – Adăugiri de Radu Ardelean și Pavel Vesa – publicat în Altarul Banatului nr. 1-3, 2000.

Cine a fost D. Țichindeal, știa deja Mihai Eminescu care în “Epigonii” lui îl numea “gură de aur”. Dar cine era Emilian Micu ? Un aprig apărător al lui Țichindeal, acuzat de un oarecare Ioan Russu de a-l fi plagiat pe scriitorul Dimitrie Obradovici – fabulist și el.

După I. D. Suciș și R. Constantinescu, “Documente privitoare la istoria Mitropoliei Banatului”, Tim. 1981, “Micu este un foarte serios cercetător al trecutului bisericesc din Banat, dublat de un pasionat colecționar de documente și materiale arhivistice ale trecutului bănățean, precum și un mare colecționar de carte veche”.

Emilian Micu era preot și librar-anticar și ca atare a întreținut legături cu multe personalități literare ale vremii, între care Iosif Vulcan de la Oradea. În scrisorile sale nu folosește nici apostroful, nici cratima, întocmai așa cum fac spaniolii.

Extragem din aceste scrisori câteva exemple în materie.

Emilian Micu către George Ardelean – Chișoda ante 12 mai 1892.

Mult Stimat Domnule!

Referitoriu la epistola Dlui I. Vulcan am onoarea a vă face următoarele deslușiri pozitive la persoana Dimitrie Țichindeal.

1. Țichindeal nu **sau scris** nici când precum îl scrie Russu și I. Vulcan: Cichindeal, ci totdeauna Țichindeal.

4. În Becicherecul mic **sau căsătorit** cu fca perotului Nadașchi ca invetiatoriu.

5. **Sau sfințit** de diacon în Timișoara după un an de praxa conform Pravilei în etate de 25-26 de ani minimum **sau sfințit** de preot și **sau instituit** capelan lângă socrul seu Nadașchi ér murind **sau instituit** de paroh la a ..., până ce în anul ..., **sau denumit** de profesor la Arad.

6. Dela Arad au venit în a ... și au funcționat la parochia sa până la anul ... când **bolnăvinduse** au fost dus în spital la Timișoara.

14. Are cunoscintia ca D. Ț. la anul 1801 au studiat clerica în Timișoara **fiindu-i**⁵ profesor Mihaiu Roșiu Paraclisierul ?
15. /.../ ce sunt serbătorile cum **sau renduit** și cum trebuie cu întielepciune să se prăsnuiască ...
16. Multe **sar mai putea afla** despre D.T. despre ...
20. Ar fi forte de folos Dlui I. Vulcan să ne tremită manuscriptul său pre vreo câteva dile **sěl vedem** și numai după aceea **sěl tipărească** ...
al Domniei tale stimătoriu
/ss/ Emilian Micu

III

Emilian Micu către Iosif Vulcan

/ Chișoda, 24 ianuarie v. 1893/

Mult Stimat Domnule !

Primind pretiuita Dtale scrisoare **ce-mia-ți adresat** (sic!), Vădcă **vati cam superat** pre mine. /.../ Dora nu poftesci Dta de la mine **seti împărtășiesc** rezultatul cercetărilor mele de ani îndelungați.

Si eu am cerut manuscriptul Dtale **sěl ved** și mi **lati refuzat**.

În véra trecută după ce am aflat că și Dta Te ocupi cu Țichindeal, **Vam oferit** toate operele complete ce **leau scris** și tipărit Țichindeal spre cumperare, nici nu **mi-ați** respuns (sic, v. nota 1) nemica. Cestiunea împrumutului e foarte critica. Chiar și eu am fost cerut împrumut /.../ și étă ce respuns am căpetat **Vil aclud** aici.

Cartea ce o poftiți de Țichindeal: Îndreptări moralnice 1819 **Vio tremit** de tot în schimb pentru /... /

Aprope, mai usior a crede să fie Dimitrie tatăl lui George și nu George lui Dimitrie ! Acésta se se constateze încă trebuiesc spese, după cum **Vam spus**. Dta ești bogat poți jertfi ér eu sum serac rece (de multe ori nici **n'am ce mânca**) (v. nota 1). /.../ în continuu în luptă cu socrul cu parochul, carele după ce **iau murit** fata și socia mea umblă să mă scotă din parohie /.../

Al domniei Tale stimătoriu /ss/ Emilian Micu. Kissoda în 24/VI 1893. p.u. Temesvar.

IV

Emilian Micu către Iosif Vulcan

Mult Stimat Domnule !

⁵ O scăpare a lui Em. Micu sau "o corectare" a autorilor articolului, respectiv a corectorilor de tipografie a lui ?

/ ... / Țichindeal au reposat în Timișoara după cum am constatat în Luminătoriul 1887 și **sau inmormmentat** și de aici **lau scos** și **lau dus** la Becicherec.

Cavalerii nopții și Sclavul Amourului **i-am vendut** nu i mai am / ... / Ostenelele mele nu **leam computat** în cei 5 fl.

/Operele lui Țichindeal ... / **Vile-am** oferit astavéra și nu ați voit **ale** cumpăra.

Al Domniei tale stimatoriu /ss/ Emilian Micu, preot Kissoda în 25/I 1893.

*

Să facem numărătoarea exemplurilor. Vreo 32, din care 26 fără apostof și nici cratimă (în majoritatea lor perfecte compuse de tipul: **sau scris**, și **leau scris**, apoi **iau murit**... participii prezente: **bolnăvinduse**, subjonctive **săl vedem**, condiționale: **sar mai putea** ...).

Vreo șase exemple prezintă semnele ortografice: apostroful: **l'a cunoscut**, și cratima: **fiindu-i**, **i-am vendut**, **nu mi-ați respuns**. Neavând manuscrisul sub ochi nu știm dacă e vorba de scăpări ale lui Em. Micu, sau îndreptări ale corectorilor tipografici.

Curioase sunt exemplele: **ce-mia ti adresat** și **Vile-am oferit**, care, foarte probabil, sunt “lecturi” greșite ale autorilor articolului din “Altarul Banatului”.

Un lucru e clar: neîntrebuințarea apostrofului și a cratimei nu sunt semne ale ignoranței la un intelectual ca Em. Micu, ci eliminări voite, ca în italiană și spaniolă – dacă le va fi cunoscut – sau ca rezultat al scrierii fonetice, în care nu se “aude” nici unul din cele două semne ortografice în chestiune.

MIHAIL HALICI – TATĂL, *Dictionarium valachico – latinum* [Anonymus caransebesiensis], Studiu filologic și indice de cuvinte de Francisc Király, [Timișoara], Ed. First, [2003]

Francisc Király a fost modelul universitarului autentic, respectat și admirat în sala de curs, documentat până la cel mai mic detaliu, inspirat și eficient la masa de lucru.

Deși a trecut năprasnic și mult prea repede în veșnicie, existența sa pământeană, dominată de rosturi înțelepte alese și admirabil împlinite, a lăsat nu numai amintirea unui OM deosebit, ci și o trainică și foarte necesară operă științifică. Fără cărțile și studiile sale, cercetările de istorie a limbii române, de lexicologie, de ortografie și de filologie românească ar fi rămas mereu neîmplinite și, în unele cazuri, chiar incorecte. Informat din cele mai autorizate surse de specialitate și dăruit cu puterea de a pătrunde în esența semnificației fenomenelor studiate, calitate proprie creatorilor cu har, Francisc Király ne-a dăruit o operă plină de idei originale și de păreri convingător argumentate.

Iată că, la cinci ani de la dureroasa despărțire de lumea prin care a trecut, distinsul și mereu regretatul nostru coleg ne oferă, prin mijlocirea doamnei prof. univ. dr. Maria Király și a d-lui prof. univ. dr. Al. Metea, o carte excelentă și îndelung așteptată de filologia românească.

Din 1891, când B. P. Hasdeu îl semnala în „Revista pentru arheologie, istorie și filologie”, intitulându-l *Anonymus Lugoshiensis*, denumire schimbată, șapte ani mai târziu, de Grigore Crețu, în *Anonymus Caransebesiensis*, și menținută în literatura de specialitate până acum, chiar dacă a existat și încercarea de a-l denumi *Anonymus Banatensis*, *Dictionarium valachico-latinum*, cel mai vechi dicționar cu limba de bază română ajuns până la noi, a reținut atenția filologilor români și străini, care au emis opinii privind paternitatea, localizarea și datarea acestei scrieri.

Nesemnăt, nedatată și fără nici o informație privind locul în care a fost redactat, situație întâlnită la majoritatea textelor vechi, acest dicționar, aflat astăzi în colecțiile Bibliotecii Universitare din Budapesta, a fost descoperit în 1742 la Sibiu, în biblioteca familiei Halici, care cuprindea 540 de titluri și pe care Mihail Halici – fiul a lăsat-o, prin testament, autorităților sibiene, înainte de a pleca definitiv în străinătate. Manuscrisul, redactat cu alfabet latin și ortografie maghiară, are 167 de pagini, cărora li s-au mai adăugat 184 în 1740, când lucrarea a fost legată prima oară, și cuprinde 5255 de articole, în care sunt consemnate 5460 de cuvinte românești.

Pentru timpul în care a fost scris, acest dicționar este impresionant atât prin dimensiuni, cât și prin felul în care a fost redactat. El reprezintă una dintre cele mai valoroase mărturii privitoare la starea vocabularului românesc din secolul al XVII-lea și ar putea oferi argumente peremptorii pentru cei care admit existența unei variante literare bănățene în epoca veche a românei culte.

Până acum însă, specialiștii și-au concentrat atenția cu deosebire asupra identificării autorului, a datei și a locului unde a fost elaborat acest text.

B. P. Hasdeu, găsim între articolele dicționarului și unul consacrat toponimului *Lugoj*, atașat însă ulterior, iar între cuvintele consemnate în lucrare identificând o seamă de elemente lexicale bănățene, credea că autorul putea fi un lugojean.

În 1898, Gr. Crețu, pornind de la informațiile documentare privitoare la prezența dicționarului în biblioteca familiei Halici din Sibiu, originară din Caransebeș, avansează ideea că autorul ar putea fi un caransebeșean. Mai târziu, C. Tagliavini, L. Tamás și L. Gáldi, neîmpărtășind opiniile celor doi români, cred că avem de-a face cu un bănățean care nu poate fi localizat cu precizie. Nicolae Drăganu (*Mihail Halici (Contribuție la istoria culturală românească din sec. XVII)*, în „Dacoromania”, IV₁, 1927, p. 77-168) și, mai recent, Mircea Seche (*Schiță de istorie a lexicografiei române*, vol. I, București, 1966, p. 12), Ion B. Mureșeanu (*Mihail Halici. Trei secole de la apariția primei ode culte românești*, „Orizont”, XXV (1974), 27 dec.) și Aristida G. Turcuș (*Mihail Halici. Memento etnologic*, în *Tibiscus*, Timișoara, 1974, p. 203) atribuie acest dicționar lui Mihail Halici – fiul, unul dintre cei dintâi poeți români culți, idee pe care și-au însușit-o și autorii *Dicționarului literaturii române de la origini până la 1900* (București, 1979).

Cel care a reușit să dezlege această enigmă a fost regretatul profesor Francisc Király. Opțiunea sa pentru desemnarea lui Mihail Halici tatăl drept autor al acestui dicționar este cea mai bine și mai convingător argumentată. Analizând cu minuțiozitate nu numai informațiile istorice, ci și ortografia și conținutul textului, el a găsit, încă în urmă cu două decenii, suficiente elemente care probează această părere. Rezervelor formulate de Gh. Chivu în studiul *Opinii recente asupra celui mai vechi dicționar românesc* (LR, XXXVI, 1987, nr. 3, p. 208-215), Francisc Király le-a răspuns cu o largă argumentație logică și faptică, menită să încheie această dispută filologică, veche de peste un secol.

La fel de convingător și-a susținut și opiniile privitoare la datarea și localizarea textului, despre care afirmă că „a fost *conceput* la Caransebeș, înainte de 1658, iar *manuscrisul*, așa cum este astăzi, nu poate fi mai nou de 1671” (p. 119).

Volumul apărut la Editura First din Timișoara este cea dintâi ediție științific alcătuită a acestei scrieri. Textele publicate de B. P. Hasdeu, fragmentar, și de Gr. Crețu, integral, în două reviste din secolul al XIX-lea, au numeroase omisiuni și lecțiuni greșite.

Inițiată în colaborare cu Romulus Todoran, elaborarea acestei ediții a durat mult, atât de mult încât nici Francisc Király n-a avut șansa de a o vedea finalizată. Între copertele acestei cărți de 391 de pagini s-a adunat rodul unei munci stăruitoare de cercetare filologică minuțioasă și aprofundată până la ultimele consecințe.

Volumul se deschide cu o emoționantă evocare a personalității editorului, făcută de profesorul G. I. Tohăneanu. Urmează cuvântul celor care, învingând opreliști și dificultăți dintre cele mai grele, au făcut ca această carte „să își găsească drumul firesc spre toți cei care iubesc limba română” (p. 7), cum înșiși mărturisesc.

De la p. 9 la 130 sunt reproduse opt studii consacrate de Francisc Király acestei scrieri, care reprezintă substanța unui foarte documentat și solid studiu introductiv. Găsim aici întreaga contribuție a universitarului timișean la rezolvarea problemelor în litigiu: paternitatea, datarea și localizarea dicționarului, la interpretarea corectă a grafiei acestui text și, în general, a scrierii limbii române cu alfabet latin și ortografie maghiară, la analiza materialului lingvistic, la corectarea erorilor de interpretare a unor termeni comentați de diverși cercetători și mai ales a numeroaselor lecțiuni greșite, precum și la relevarea importanței acestei scrieri pentru istoria limbii și culturii noastre vechi.

Textul dicționarului, reprodus în variantă facsimilată, ocupă 180 de pagini (de la p. 135 la 315), iar *Indicele alfabetic al cuvintelor românești* conține, în transcriere interpretativă, toți termenii menționați în *Dictionarium valachico-latinum*.

Editarea acestei lucrări este, categoric, un eveniment științific deosebit, care face cinste nu numai autorului și celor care i-au înlesnit apariția, ci și filologiei timișorene și românești în ansamblu.

Prin acest volum, Francisc Király revine nu numai printre timișorenii care l-au cunoscut și i-au apreciat știința și calitatea umană, ci și în filologia românească de prim rang.

Vasile D. ȚÂRA

NICOLAE SARAMANDU, *Studii aromâne și meglenoromâne*, Constanța, Editura Ex Ponto, 2003, 258 p. + 2 h.

Autor și coautor a numeroase lucrări de referință din domeniul dialectologiei și folclorului, Nicolae Saramandu a avut inițiativa adunării în volum a unor studii și articole (inedite sau apărute în publicații de specialitate din țară și din străinătate) consacrate dialectului aromân și, într-o măsură mai mică, celui meglenoromân.

Volumul pe care îl prezentăm este structurat pe două secțiuni: în cea dintâi sunt incluse, după cum precizează autorul însuși în *Cuvânt înainte*, “studii referitoare, în general, la aspecte lingvistice (adăugându-se o lucrare din domeniul folclorului: *MIORIȚA la aromâni*)” și altele în care este prezentată “contribuția la cercetarea aromânei (sau a meglenoromânei) a unor reprezentanți de frunte din trecut și de azi” (p. 7); cea de-a doua parte cuprinde prezentări ale unor lucrări consacrate aromânei și meglenoromânei dar și ale unor lucrări de lingvistică balcanică.

Studiul *Aromânii din Dobrogea și graiul lor* (p. 11-31), cu care debutează prima parte, oferă informații importante privind numărul și răspândirea aromânilor în Dobrogea, data colonizării acestora, precum și locul lor de proveniență. Pe baza materialului lingvistic înregistrat prin anchete la fața locului, autorul, preluând repartiția pe ramuri, “în funcție de regiuni sau centre regionale”, efectuată de T. Papahagi (*Aromânii. Grai, folklor, etnografie* (curs litografiat), București, 1932, p. 11), identifică în Dobrogea patru *grupuri* principale de

aromâni: *grămostenii, fărșeroții, pindenii și moscopolenii*. Acestora li se adaugă *muzăchearii*, care, însă, “fiind foarte puțin numeroși, nu sunt considerați ca grup aparte de către ceilalți aromâni, care îi confundă fie cu fărșeroții, fie cu moscopolenii” (p. 28).

Materialul lingvistic cercetat (în acest studiu nu sunt analizate decât răspunsurile primite pentru termenii *mamă* (întrebarea 464), *veri* (496), *veri primari* (498), *veri al doilea* (500), *copil* (509), *băiat* (515), *gemeni* (544), *fin* (553) din Chestionarul NALR, capitolul *Familia*; pentru o prezentare mai detaliată a aromânei din Dobrogea și a diferențelor dintre graiuri vezi Nicolae Saramandu, *Cercetări asupra aromânei vorbite în Dobrogea. Fonetică. Observații asupra sistemului fonologic*, București, Editura Academiei, 1972) îi permite autorului să concluzioneze: “[...] graiurile aromânești din Dobrogea nu reprezintă o altă realitate față de cele vorbite de aromâni în țările balcanice, de unde aceștia le-au adus, în urmă cu câteva decenii, în ținuturile românești dintre Dunăre și mare. În Dobrogea, graiurile aromânești reproduc într-un spațiu restrâns realitatea lingvistică întâlnită, în spații mult mai întinse, în Peninsula Balcanică” (p. 31).

Și al doilea articol cuprins în acest volum – *Influență a dacoromânei sau evoluție paralelă în aromâna din Dobrogea?* (p. 33-35) – conține observații privind anumite particularități ale graiului aromânilor stabiliți în Dobrogea, mai precis, ale moscopolenilor. Este vorba de trecerea lui *i* neaccentuat la *ă*, atât în silabă pro tonică (*băút*), cât și în silabă post tonică (*scápăr*), realizarea diftongului *ea* ca *e* (parțial, acest fenomen este întâlnit și la fărșeroții originari din Albania, anchetați de autor în localitatea Palazu Mare, municipiul Constanța), precum și redarea consoanei *l* prin *i* (care apoi dispare) în graiul grămostenilor *curtuveán* (p. 33). Analizând fenomenele fonetice amintite, N. Saramandu apreciază că avem a face cu inovații paralele și, deci, nu cu o influență a dacoromânei, deși, “Contactul direct între vorbitorii celor două dialecte, realizat pentru prima oară în Dobrogea, a putut să favorizeze schimbările fonetice din graiurile aromânei. ‘Direcția’, modul specific în care se realizează aceste schimbări în aromâna din Dobrogea nu au fost, însă, modificate în urma contactului cu dacoromâna” (p. 35).

În cadrul cercetărilor dialectale efectuate în Dobrogea, autorul a înregistrat apariția unui nou termen (*mucán^u*, *mucán* (plural *mucánⁱ*)) cu care aromânii și meglenoromânii stabiliți aici îi numesc pe dacoromâni, cauzele și semnificațiile acestui fapt din punct de vedere etnolingvistic fiind expuse de autor în articolul *Arom., megl. mucán* “dacoromân”. *Câteva aspecte etnolingvistice* (p. 37-42).

Alături de termenul în discuție, care a înlocuit termenii mai vechi mglr. *vla*, ar. *român*, *vlăhút* (p. 39), N. Saramandu a notat și următoarele derivate: *mucánă* (plural *mucáni*) “dacoromâncă”, adj. *mucănésu* “dacoromânesc” (fem. *mucânească*), adv. *mucâneăști* “dacoromânește”, diminutivul *mucânic^u* (fem. *mucânicⁱ*).

Un alt articol este consacrat prezentării *sistemului formelor verbale compuse în aromână* (p. 43-50) prin prisma “contactelor pe care acest dialect le-a avut cu limbi ca neogreaca, albaneza, bulgara, slava macedoneană” (p. 43), perspectivă indispensabilă studierii dialectelor românești sud-dunărene, care, de la un moment dat, și-au continuat evoluția exclusiv în mediul balcanic, fapt ce a avut numeroase urmări în plan lingvistic și nu numai.

Tot în prima secțiune a lucrării este inclus și un studiu de sintaxă (*Coordonarea cu conjuncții a propozițiilor în aromână*) (p. 51-63) în care sunt expuse modalitățile de realizare a raportului de coordonare copulativă, disjunctivă și adversativă în aromână, cu precizarea similitudinilor, dar și a diferențelor care există, în această privință, între idiomul în discuție și celelalte dialecte românești.

Volumul de față cuprinde și două articole în care sunt abordate anumite aspecte de ordin lexical: în primul, *Note etimologice și lexicale* (p. 65-66), autorul analizează câțiva termeni înregistrați în cursul cercetărilor efectuate în Dobrogea, termeni care, fie nu sunt înregistrați în dicționare, sau, dacă sunt, apar cu alte sensuri; cel de-al doilea, *Câteva considerații privind raporturile lingvistice româno-slave* (p. 67-69), conține “câteva observații cu caracter general” (p. 67) privind împrumuturile slave comune celor patru dialecte românești, precum și “contactele româno-slave la nivelul fiecărui dialect” (pentru acest ultim aspect N. Saramandu se oprește asupra aromânei, mai precis, asupra posibilităților de delimitare a împrumuturilor “care se explică prin bulgară de cele care se explică prin slava macedoneană” (p. 68)), observații în baza cărora autorul conchide: “În ceea ce privește vechile împrumuturi slave din limba română, trebuie să admitem un teritoriu vast pentru contactele lingvistice româno-slave. Dat fiind că asemenea contacte există și astăzi în diferite regiuni, este necesar să stabilim o periodizare mai nuanțată a împrumuturilor slave în română. La nivelul dialectelor, trebuie să stabilim, pentru fiecare caz particular, idiomul (dialectul) slav din care provine termenul împrumutat în română” (p. 69).

Tot în acest volum este inclus și *Proiectul Atlasului lingvistic aromân* (AliA) (p. 71-76), realizat în colaborare cu Johannes Kramer. De fapt, elaborarea unui atlas al dialectelor românești sud-dunărene constituie un deziderat formulat încă din 1958 în cadrul Conferinței dialectologilor de la București, deziderat care, din păcate, nu a fost realizat nici azi. Cu toate acestea, dialectul aromân a fost consemnat în atlasul romaniștilor germani Johannes Kramer și Wolfgang Dahmen și a colaboratorilor lor, Klaus-Jürgen Fiacre, Rainer Schlösser și Beate Wild, *Aromunischer Sprachatlas. Atlasul lingvistic aromân*, din care au apărut două volume, precum și de *Micul atlas al dialectului aromân din Albania și din fosta Republică Iugoslavă Macedonia*, publicat în 1997 de P. Neiescu.

În momentul de față dispunem de un material deosebit de bogat – monografii, studii mai mult sau mai puțin ample, dicționare etc. – privind dialectele românești sud-dunărene, însă, după cum remarca și N. Saramandu, cercetările, efectuate cu precădere în sec. al XX-lea, au avut în vedere aproape exclusiv comunitățile rurale. Prin prisma acestui fapt, includerea articolului *Cercetarea aromânei vorbite în mediu orășenesc* (p. 77-81) în volumul pe care îl prezentăm apare ca fiind dublu motivată: conține, după cum sugerează și titlul, o expunere a unor aspecte importante ale aromânei vorbite în mediul urban, “cu referire specială la mediul românesc” (p. 81), reprezentând totodată și o modalitate “de a atrage atenția asupra utilității studierii aromânei din perspectiva dialectologiei urbane și a sociolingvisticii” (*ibidem*).

Dintre populațiile românești sud-dunărene, doar aromânii au “un trecut cultural” (Matilda Caragiu Marioțeanu, Ștefan Giosu, Liliana Ionescu-Ruxândoiu, Romulus Todoran, *Dialectologie română*, București, EDP, p. 173), dialectul

aromân fiind singurul care a fost fixat în scris. O expunere a sistemelor de scriere a acestui idiom o găsim și în articolul lui Nicolae Saramandu, *Sisteme de scriere a aromânei* (p. 83-88) (vezi în acest sens și Gh. Carageani, *Reflecții asupra sistemelor ortografice cu litere latine în aromână*, în “Buletinul Bibliotecii române”, XVI (XX), Freiburg, 1990-1991, p. 47-95, apud Nicolae Saramandu, *Studii aromâne și meglenoromâne*, p. 88, nota 12).

Tot în prima parte a acestui volum autorul a inclus studiul *MIORIȚA la aromâni* (*Elemente mioritice în poezia aromână*) (p. 89-96), precum și articole în care este prezentată activitatea științifică a unor învățați și lingviști aromâni: Gheorghe Constantin Roja (*Gheorghe Constantin Roja și Școala Normală a Nației Românești din Pesta, Ungaria (1808-1810)*) (p. 97-103)), Mihail G. Boiagi (*Gramatica aromână a lui Mihail G. Boiagi (începutul secolului al XIX-lea)*) (p. 105-110)), Theodor Capidan (p. 111-118), Tache Papahagi (p. 119-128), Matilda Caragiu-Marioțeanu (p. 129-134).

Lucrările pe care le prezintă autorul în cea de-a doua parte a acestui volum (p. 135-224) (primul volum din revista “Balkan-Archiv. Neue Folge”, herausgegeben von Johannes Kramer, Köln, I, 1976 (p. 137-140), Beate Wild, *Meglenorumänischer Sprachatlas. Mit 14 Fotos*, Hamburg, 1983 (p. 141-146), Gheorghe Carageani, *La subordinazione circostanziale ipotattica nella frase del dialetto aromeno (macedoromeno)*, Istituto Universitario Orientale, Napoli, 1982 (p. 147-152), H. Mihăescu, *Influența grecească asupra limbii române până în secolul al XV-lea*, București, EA, 1966 (p. 153-157), George G. Murnu, *Rumänische Lehnwörter im Neugriechischen, mit historischen Vorbemerkungen. Mit einem Nachtrag* herausgegeben von H. Mihăescu, București, 1977 (p. 159-162), Tache Papahagi, *Paralele folclorice. Traduceri din poezia populară greacă*, București, 1970 (p. 165-169), N. Kastanēs, K. Dinas, *Grammatikē tēs Koinēs Koutsovlahikēs* [Gramatica aromânei comune], Salonic, 1990 (p. 171-173), Elena Scărlătoiu, *Relații lingvistice ale aromânilor cu slavii de sud*, București, 1980 (p. 175-177), Zbigniew Gołąb, *The Aromunian Dialect of Kruševo in SR Macedonia, SFR Yugoslavia*, Skopje, 1984 (p. 179-182), Iancu Ianachieschi-Vlahu, *Gramatică armânească, simplă și practică*, Crushova, 1993 (p. 183-185), Božidar Nastev, *Aromanski studii*, Skopje, 1988 (volum îngrijit de Petar Atanasov) (p. 187), Kleanti Liaku-Anovska, *Socijalnata pripadnost na narodnite raskažuvači Vlasi. The origin of the Vlach Folk Story Tellers*, Skopje, 1995 (p. 189-191), Toma Kiurciev, Nicolai Kiurciev, *Dictsionar armân-bulgar*, Sofia, 1994 (p. 193-195), Emil Vrabie, *An Englisch-Aromanian (Macedo-Romanian) Dictionary, with two introductory sketches on Aromanian*, Statford, 2000 (p. 197-198), Gr. Brâncuș, *Vocabularul autohton al limbii române*, București, 1983 (p. 199-201), idem, *Cercetări asupra fondului traco-dac al limbii române*, București, Institutul Român de Tracologie, Bibliotheca Thracologica VIII, 1995 (p. 203-205), Cătălina-Ioana Vătășescu, *Vocabularul de origine latină în albaneză în comparație cu româna*, București, Institutul de Tracologie, 1997 (p. 207-211), Helmut Wilhelm Schaller, *Die Balkansprachen. Eine Einführung in die Balkanphilologie*, Heidelberg, 1975 (p. 213-217), Emanuele Banfi, *Linguistica balcanica*, Bologna, 1985 (p. 217-221), Max Demeter Peyfuss, *Die Aromunische Frage* (p. 223-224)), sunt, în cea mai mare parte, indispensabile cercetătorului

care este interesat de studiul anumitor aspecte privind dialectele românești sud-dunărene, istoria limbii române sau de evoluția mult controversatei lingvistici balcanice. Expunerea faptelor este permanent completată de observații și sugestii valoroase care pot constitui puncte de plecare pentru cercetări ulterioare.

În *Harta graiurilor aromâne și meglenoromâne din Peninsula Balcanică* (p. 225-242) autorul realizează un scurt istoric al contribuțiilor aduse, prin întocmirea unor hărți, la cunoașterea așezărilor populațiilor românești din Peninsula Balcanică, precum și o prezentare, “pe țări [a] localități[lor] aromâne (cu aromâni) și meglenoromâne (cu meglenoromâni), cuprinse în harta anexată, cu precizarea, în ceea ce-i privește pe aromâni, a grupurilor dialectale la care aparțin vorbitorii – după denumirile cunoscute în literatura de specialitate: pindenii, grămosteni, fărșeroți, moscopoleni – și delimitarea grupurilor izolate: a) din masivul Olimp (Grecia); b) din Beala de Sus și Beala de Jos (R. Macedonia); c) din Gopeș și Muloviște (R. Macedonia)” (p. 229).

Volumul conține și o bogată *bibliografie* (p. 243-256) în care autorul a inclus, după cum însuși precizează, lucrări “consacrate dialectelor românești sud-dunărene apărute în străinătate în perioada 1939-1990 [...], studii cu caracter mai general care oferă date (material lingvistic) sau informații utile pentru cunoașterea situației actuale a dialectelor, [...], reeditări [ale] unor opere importante din trecut, ca și unele culegeri de literatură populară (ca surse de material dialectal)” (p. 243).

Sunt anexate și două hărți: una a localităților din Dobrogea populate de aromâni (situația existentă în anul 1968) și cealaltă, a localităților aromâne și meglenoromâne din Peninsula Balcanică. Aceasta din urmă corectează sau completează hărțile elaborate anterior.

Studii aromâne și meglenoromâne constituie o valoroasă contribuție pentru dialectologia românească sud-dunăreană, folcloristică și pentru istoria culturii românești (nord și sud-dunărene) și, totodată, o inițiativă extrem de utilă, care, sperăm, va fi preluată și de alți lingviști.

Ana-Maria POP

DOINA COMLOȘAN, MIRELA BORCHIN, *Dicționar de comunicare (lingvistică și literară)*, Timișoara, Editura Excelsior art, 2002, 184 p.

Arta de a comunica i-a preocupat pe cercetătorii tuturor timpurilor. În Grecia antică această artă a fost numită *retorică*.

Se pare că primele elemente de teoria comunicării au fost elaborate de *Corax* din Siracusa în *Arta Retorii*, unde el prezenta concetățenilor săi moduri și tehnici de comunicare utile în procesele de recuperare a averilor. Mai târziu, *Tisias*, un fost student al lui *Corax*, a introdus această teorie în Atena. Apoi, au apărut specialiștii în retorică, cunoscuți sub numele de *sofiști* (sec. V î.e.n.).

Prima accepțiune a noțiunii de *retorică*, cuvânt de origine greacă, a fost aceea de „știința și arta de a convinge”. La acea dată retorica viza, cu precădere, comunicarea în sfera juridică și politică. Cel care a introdus retorica în viața academică a fost *Platon* (427-347 î.e.n.). Pentru *Platon* retorica a însemnat chiar

știința comunicării umane. Direcții și drumuri noi în studiul sistemelor de comunicare umană au fost deschise de *Aristotel* cu lucrarea *Rhetoriké*. Au urmat apoi progresele realizate de filosofi romani și distincția făcută între teoria și practica comunicării umane: *teoria* era *retorica*, *practica* era *oratoria*. Unul dintre teoreticienii și marii practicieni ai timpului rămâne *Cicero* (106-43 î.e.n.).

După epoca greco-romană teoria comunicării umane nu a mai cunoscut progrese considerabile timp de mai multe secole până la Renaștere. Începând cu anul 1600, în epoca modernă, studiul comunicării umane a fost readus în centrul preocupărilor mai multor categorii de gânditori: filosofi, semioticieni, lingviști, antropologi, psihologi, sociologi, epistemologi, stilisticieni.

În ultimele decenii științele comunicării cunosc o dezvoltare explozivă. Asistăm în acest moment la formarea unui context epistemologic favorabil unei *științe integratoare a comunicării*: „Comunicarea stă la baza societății moderne; ea construiește, lărgeste și deformează spațiul reprezentărilor sociale și politice, influențând în același timp relațiile interumane. Din acest motiv, științele numite *ale comunicării* tind astăzi să se constituie într-o disciplină autonomă” (Doina Comloșan, Mirela Borchin, *Dicționar de comunicare (lingvistică și literară)*, Timișoara, 2002, p. 105).

A comunica înseamnă a pune ceva în comun, a pune în relație. Latinescul *communicare*, preluat aproape de toate limbile europene (nu numai de limbile romanice), alături de semnificația de „contact” și de „legătură”, o include și pe aceea „de a pune în comun, a împărtăși, a pune împreună, a amesteca, a uni” (C. Noica, *Rostirea filosofică românească*, București, Editura Științifică, 1970, p. 17).

Noica insistă asupra cuvintelor *cuminecare*, *cuminecătură*, *împărtășanie*, *grijanie*, legate de ritualul împărtășirii tainei creștine, pentru a deosebi comunicarea umană de cea dintre mașini. Comunicarea precisă și integrală, de date, de semne și semnale este posibilă între mașini, care pot retransmite exact ceea ce primesc. Oamenii își comunică semnificații și subînțelesuri. Între oameni, *a comunica* presupune a pune în comun informații, idei, opinii, fapte, senzații, emoții, sentimente. Aceasta înseamnă mai mult decât „a face cunoscut, a da de știre, a informa, a înștiința, a spune” sau „a vorbi cu, a se pune în contact cu, a fi în legătură cu” (DEX, p. 179).

În orice caz *a comunica* înseamnă *a emite* și *a recepționa mesaje*, *a trimite stimuli* și *a colecta răspunsuri*. O dată *emis* și *recepționat*, mesajul va aparține *în comun*, atât celui care a „dat”, cât și celui care a „primit” (Ștefan Prutianu, *Comunicare și negociere în afaceri*, Iași, Polirom, 1998, p. 237).

Toate domeniile activității umane presupun *comunicare*. Succesele și insuccesele cotidiene pot fi influențate și de prezența/absența comunicării. Dacă transferăm cel mai simplu și mecanicist model al schemei procesului de comunicare *emittor – mesaj – receptor* în domeniul *educației* și *învățării*, domenii ce nu pot exista în afara comunicării, înțelegem importanța și utilitatea *Dicționarului de comunicare (lingvistică și literară)*, Timișoara, Editura Excelsior art, 2002, 184 p., elaborat de Doina Comloșan și Mirela Borchin.

După cum se exprimă autoarele, *Dicționarul* s-a născut din rațiuni didactice: familiarizarea studenților cu principalele teorii din domeniul lingvistic și cel literar.

Activități profesionale și de cercetare comune, discuții și dispute pe tema *Dicționarului* au apropiat cele două puncte de vedere, au condus la căutarea și găsirea metodologiei adecvate, bazate pe ideea că, „dincolo de diferențele de domeniu, studiul limbii și cel al literaturii aparțin aceleiași paradigme a comunicării”.

Din punct de vedere structural, cartea cuprinde, în prima parte, articole referitoare la *Comunicare, Actul de comunicare, Schema de comunicare, Elemente antrenate în actul de comunicare, Comunicatorii (emițător/receptor), Contextul, Mesajul, Codul, Canalul, Contactul, Tipuri de comunicare (Comunicarea gestuală, Comunicarea teatrală, Comunicarea literară), Comunicarea de masă, Comunicarea interindividuală, Feed-back-ul* etc. Articolele glosate au la bază o solidă literatură de specialitate, utilizată cu mult discernământ de către cele două autoare.

Fără a avea pretenția unei prezentări exhaustive a problemelor discutate, în această secțiune a *Dicționarului*, autoarele supun atenției o gamă bogată de idei și orientări. Prezentarea clară, sistematică și logică, completată cu numeroase scheme și exemple, asigură acestei părți a cărții o structură unitară.

Dicționarul de comunicare (lingvistică și literară) este un dicționar tematic. Problemele prezentate au fost alese, după cum arată autoarele, în funcție de nevoile învățământului filologic. Având în vedere structura programelor în vigoare, *Dicționarul* include doar disciplinele comunicării ce se identifică în curriculumul universitar. Colaborarea autoarelor la elaborarea *Dicționarului* le-a constrâns să împartă „oarecum artificial, aceste discipline în științe ale limbajului și științe ale literaturii” (p. 105).

Cea de-a doua parte a cărții este consacrată *Științelor comunicării: Științele limbajului* (Mirela Borchin) și *Științelor literaturii* (Doina Comloșan). În secțiunea *Științele limbajului* sunt incluse 10 articole: *Lingvistica, Limba, Limbajul, Metodologia în lingvistică, Sociolingvistica, Psiholingvistica, Lingvistica matematică, Semantica, Pragmatica, Semiotica*. Succinta prezentare a problemelor demonstrează temeinicile cunoștințe ale autoarei în domeniile discutate, precum și o foarte bună capacitate de sinteză a problemelor.

În secțiunea *Științele literaturii*, Doina Comloșan tratează: *Retorica, Poetica, Teoria literaturii, Istoria literară*. Articolele se caracterizează printr-o prezentare clară, logică și sistematică, fiind incluse numeroase opinii personale ale autoarei.

Cele două părți ale lucrării *Științele limbajului și Științele literaturii* sunt bine încheiate, strâns legate între ele. Acest lucru susține intenția autoarelor de a combate „păguboasa separare dintre studiile lingvistice și cele literare și subordonarea unora față de celelalte (a celor literare față de cele lingvistice ca în studiile de istoria limbii și chiar de stilistică — sau a celor lingvistice față de cele literare — ca în poeticile formaliste și structuraliste)”.

Lucrarea se încheie cu o listă bibliografică impresionantă. Pentru cei interesați ea deschide căi noi de cercetare.

Cartea, care, după cum afirmă autoarele, se adresează „elevilor de liceu și studenților dornici să se informeze”, este o contribuție importantă la clarificarea multiplelor probleme legate de comunicarea lingvistică și cea literară, constituie un instrument de lucru util și necesar pentru cititorii interesați.

Avem convingerea că *Dicționarul de comunicare* prezentat, rod al unei cercetări îndelungate, datorită bogăției de idei, precum și a modului de prezentare logică, sobră și, în același timp, accesibilă, își va îndeplini menirea cu prisosință.

Cercetătoare tenace, cadre didactice cu bogată experiență teoretică și practică – iată două calități ale autoarelor care asigură lucrării elaborate o indiscutabilă valoare teoretică și practică.

Maria ANDREI

VALERIU BĂLTEANU, *Terminologia magică populară românească*, București, Paideia, Colecția Științe sociale, 2000, 231 p.

Lucrarea cu titlul de mai sus, realizată de domnul Valeriu Bălțeanu, un studiu amplu, complex, oportun și original asupra unui segment al lexicului limbii române, neglijat sau marginalizat în ultima vreme, la noi, terminologia magică populară, a constituit, inițial, teza sa de doctorat susținută în anul 1998 la „Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași.

Urmând un plan bine conceput, echilibrat, foarte bine sistematizat, structurat în mai multe capitole, fosta teză de doctorat a domnului Valeriu Bălțeanu este o primă încercare de studiere a domeniului menționat.

Ea se deschide cu o *Introducere* (p. 5-9) în care, după ce se definește conceptul de magie, se fixează și obiectivul acesteia, și anume: pătrunderea în profunzimile universului magic prin studierea terminologiei aferente următoarelor componente ale magiei: actantul, acțiunile și practicile magice, care, după expresia autorului, constituie elementele esențiale pentru înțelegerea specificului magiei populare românești (p. 7). Necesitatea unei astfel de întreprinderi era de mult resimțită, asupra acestui fapt atrăgând atenția în mod deosebit Traian Herseni, de aceea oportunitatea unui demers ca cel al domnului Valeriu Bălțeanu ni se pare de la sine înțeles.

În realizarea unui astfel de studiu, cercetătorul are de întâmpinat o serie de dificultăți asupra cărora ne avertizează autorul însuși: după 1945 până în 1989, la noi, s-au publicat puține studii despre magie, din motivele pe care le știm cu toții, glosarele dialectale, culegerile de material lingvistic din diverse zone ale țării au eliminat în cea mai mare parte termenii ce proveneau din domeniul magiei populare românești.

Astfel, pentru a da un singur exemplu, dacă chestionarele *Atlasului lingvistic român I* și *II* cuprindeau și unele întrebări referitoare la magie, superstiții și credințe populare (cf. 1395 *descântec*, 1396 *duh*, 1397 *vrăjitoare*, 1398 *fermecătură (făcătură)*, 1399 *moroi*, 1400 *balaur* (sensul), 1401 *zmeu* (sensul), 1402 *zână*, 1403 *Nu cobă a rău (soroci, ursi)*, 1404 *Făt-Frumos*, 1405 *Țiganca deoache copiii*, 1407 *deochi (la copii)*¹; 4226 *Cum se apără contra deochiului*,

¹ Vezi *Chestionarul Atlasului lingvistic român I*, elaborat, în cadrul Muzeului Limbii Române, sub conducerea lui Sextil Pușcariu de Emil Petrovici și editat, în cadrul

4227 *descântă*, 4228 *vrăjitoare/vraja*; 4229 *Farmec/farmeci, farmecă, fermecăm, să farmece*; 4230 *iazmă (duh necurat)*; 4234 *strigoi*; 4241 *mana vitelor*; 4248 *ghicitoare/cinel-cinel* (începutul ghicitoarelor)², din care au fost publicate doar câteva hărți, în *Chestionarul Noului atlas lingvistic român pe regiuni*³, nu mai figurează nici o întrebare referitoare la aceste domenii.

Dar cea mai mare dificultate constă în faptul că fenomenul magic a suferit în ultimul timp o puternică degradare, în unele zone practicile magice dispărând din universul de viață al comunităților respective. Fenomenul este, într-un fel, asemănător sau analog cu cel petrecut și în alte domenii ale spiritualității populare românești. Ne gândim în primul rând la cel al colindelor și al colindatului (cf. Monica Brădulescu, *Colinda românească*, București, Ed. Minerva, 1981, și studiul nostru, *Elemente „întunecate” în poezia populară*, din volumul *Contribuții lingvistice*, Timișoara, Editura de Vest, 1993, p. 178-204). Intrarea magiei în procesul de decădere, de involuție, de „dezagregare” sau de „abandonare” a avut ca efect, în plan lingvistic, pierderea definitivă sau căderea în uitare a multor termeni de ordin magic sau, în alte cazuri, o „demagizare” a acestora, o pierdere a sensului lor magic. Persoanele aparținând generațiilor tinere și mijlocii aproape că nu mai cunosc terminologia acestui domeniu, iar cele vârstnice constată, la rândul lor, că multe elemente ale magiei au dispărut.

De aceea, susținem că reconstituirea terminologiei acestui sector al lexicului limbii române de către domnul Valeriu Bălțeanu a fost o încercare temerară pe care autorul a trecut-o cu succes.

Din universul magiei populare constituită din mai multe categorii (actant, acțiune magică, practică magică, domenii ale magicului, instrumentar magic etc.), autorul s-a oprit, așa cum am mai menționat, asupra primelor trei, dar, de fiecare dată, când a fost necesar, a atras în discuție și elemente terminologice din celelalte categorii.

Au fost analizați peste 300 de termeni, la fiecare urmărindu-se localizarea (unde s-a putut, aria de răspândire), sensurile, variantele fonetice, derivatele, formele gramaticale (pluralul la substantivele care denumesc actanții sau practicile magice, formele sau paradigmele verbale în cazul termenilor ce denumesc acțiuni cu caracter magic), expresiile sau sintagmele care conțin termeni magici, etimologia. Mai mult, la fiecare termen, a fost consemnată și data primei atestări, indicată după cele mai recente surse documentare. Am putea spune că fiecare dintre cei peste 300 de termeni beneficiază de câte o micromonografie. Pentru realizarea acestora autorul a apelat la cele mai diverse surse, materialul fiind excerptat din lucrări de folclor și etnografie, din atlase

Institutului de Lingvistică și Istorie Literară de Doina Grecu, I. Mării, Rodica Orza, S. Vlad. Coordonator: I. Mării, Cluj-Napoca, 1989, p. 54-55.

² Vezi *Chestionarul Atlasului lingvistic român II*, elaborat, în cadrul Muzeului Limbii Române, sub conducerea lui Sextil Pușcariu de Sever Pop și editat, în cadrul Institutului de Lingvistică și Istorie Literară de Doina Grecu, I. Mării, Rodica Orza, S. Vlad. Coordonator: I. Mării, Cluj-Napoca, 1988, p. 136-137.

³ Întocmit sub conducerea lui Emil Petrovici și Boris Cazacu de un colectiv de dialectologi format din Teofil Teaha, Ion Ionică, Valeriu Rusu, Petru Neiescu, Grigore Rusu și Ionel Stan, publicat în FD, V, 1963, p. 161-271.

lingvistice, dicționare, glosare dialectale, din lucrări de etnobotanică, astrologie, texte din secolele XVI-XVIII sau XIX. A fost utilizat și material inedit, cules de autor prin anchete la fața locului din mai multe județe ale țării (Brăila, Galați, Buzău, Vaslui, Neamț, Ialomița și Tulcea).

Un binevenit și util capitol în economia lucrării îl reprezintă cel intitulat *Din istoria cercetărilor referitoare la terminologia magică populară* (p. 11-22), acesta având menirea de a permite să se stabilească cu mai mare exactitate „baza documentară” de la care pornește studiul de față și de a „evidenția elementele de noutate” (p. 11) pe care le aduce el. Magia populară românească a stat în atenția unor cercetări cu caracter etnologic purtând semnătura unor autori precum: S. F. Marian, T. Pamfil, G. Coșbuc, T. Papahagi, I.-A. Candrea, Ștefania Cristescu Golopenția, A. Gorovei, P. Caraman, Gh. Pavelescu etc., dar și a unor lingviști ca Vasile Bogrea, Ovid Densusianu sau Al. Rosetti (ultimii ocupându-se mai ales de limba descântecelor) sau ca Maria Sitaru, care are în vedere transferul terminologic din cel al magiei în cel al medicinei populare. Din trecerea în revistă a studiilor datorate cercetătorilor menționați mai sus a rezultat că un studiu lingvistic asupra terminologiei magice în întregul ei, la noi, nu s-a realizat, rămânând ca această lacună să fie suplinită de lucrarea de față.

Următoarele trei capitole sunt dedicate celor trei principale categorii de termeni magici: II. *Termeni ce denumesc actantul magic* (p. 23-40); III. *Termeni ce denumesc acțiunea cu caracter magic* (p. 41-55); IV. *Termeni ce denumesc practica magică* (p. 57-73). După un examen riguros, în fiecare capitol este stabilit inventarul termenilor aparținând celor trei categorii, iar, după o temeinică analiză a originii acestora, au fost clasificați în următoarele straturi etimologice: 1. Termeni de origine latină; 2. Termeni împrumutați (din limbile slave, din maghiară, din greacă); 3. Termeni formați pe teren românesc (prin derivare cu sufixe, cu prefixe sau prin derivare regresivă, prin compunere, conversiune, contaminare); 4. Termeni cu etimologie necunoscută.

Dacă în aceste capitole se face o prezentare detaliată descriptivă, dar și unele incursiuni în istoria fiecărui cuvânt, în capitolul al V-lea, intitulat *Sinteze* (p. 75-129), autorul ne aduce în față o serie de probleme speciale ale studiului asupra aspectelor pe care le ridică răspândirea teritorială a termenilor, semantica acestora, procesele derivaționale, faptele de ordin gramatical, expresiile și sintagmele în care intră aceștia, inclusiv în proverbe, chestiuni legate de studiul variantelor fonetice, de etimologie, de transferul terminologic și de cercetarea onomasiologică.

Capitolul al VI-lea, *Probleme ale formării și evoluției terminologiei magice* (p. 131-178), se ocupă de straturile terminologice, de relațiile în interiorul terminologiei magice, de starea actuală a terminologiei magice și de reflexele terminologiei magice românești în alte sfere.

Lucrarea mai conține o *Încheiere* (p. 179-184) pe care o putem considera drept un capitol final de *Concluzii*, un *Indice de termeni* (p. 185-193) și unul de nume (p. 195-198), care permit o rapidă consultare a termenilor discutați și a autorilor care s-au ocupat de unele probleme ale terminologiei magice populare, *Abrevieri*: a) *de cuvinte* (p. 199), b) *bibliografice* (p. 200-207), *Bibliografie* (p. 209-227), *Cuprins* (p. 229-231).

Simpla enumerare a problemelor avute în vedere de autor ne relevă marea complexitate a subiectului abordat, necesitatea tratării lui interdisciplinare, fapt ce presupune cunoștințe temeinice din mai multe domenii ale lingvisticii (fonetică, dialectologie, semantică, etimologie, gramatică istorică, formarea cuvintelor, lingvistică generală, onomastică), dar și din alte ramuri științifice (folclor și etnografie, medicină populară, astrologie, etnobotanică, antropologie etc.).

Vastele și solidele cunoștințe ale autorului din aceste variate domenii ale cunoașterii umane sunt relevate și de bogata bibliografie care a stat la baza lucrării, (vezi p. 200-227) și pe care acesta a folosit-o în mod critic.

Domnul Valeriu Bălțeanu este înzestrat cu o mare capacitate de analiză și sinteză, cu o logică stringentă a argumentației, cu un dezvoltat spirit critic. Redactată îngrijit, lucrarea dovedește că autorul stăpânește pe deplin diversele metode de cercetare, eleganță și corectitudine în exprimare, subtilitate în analiza magiei românești, de pe poziția cercetătorului limbii.

În cele ce urmează ne permitem să formulăm câteva observații și sugestii:

Despre *vâlvaș*, se spune că în Banat și Caraș-Severin, dar jud. Caraș-Severin este parte integrantă a Banatului.

Este acceptată etimologia propusă de DA pentru *bahorniță*: srb. *bahornica* „vrăjitoare”. O formă *bahornica* în sârbă nu există, ci doar *bahorica* (vezi Hasdeu, EMR, III, p. 1000, ediția Gr. Brâncuș; Petar Skok, *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*, I, Zagreb, 1971, p. 92). Există însă o formă slovenă *bahornica*, menționată de Hasdeu, *op. cit.*. Tot Hasdeu consideră că din moment ce la sloveni există o formă *bahornica* este posibil ca și la sârbi să fi fost *bahornica*. Și după părerea noastră, cuvântul românesc este de origine sârbă, dar influențat de cele care conțineau suf. *-orniță* sau secvența *-orniță*: *paporniță*, *baborniță*, *ieporniță*, *viiforniță* etc., pentru care vezi G. Pascu, *Sufixe românești*, 1916, p. 268-270.

Vidmitoare, întâlnit în descântecele românești din Ucraina, a fost explicat din verbul *vidmi* (?), neînregistrat în nici o lucrare lexicografică, cu suf. *-toare*. Există și o altă posibilitate mai probabilă de formare a acestuia: *vidmă*, contaminat cu *ghicitoare* sau *vrăjitoare*.

Bobelnică, înregistrat în glosarul lui G. F. Ciaușanu, apare și în *Dicționar de grai oltenesc*, Craiova, 1990, p. 27, cu sensul „ghicitoare în bobi”, dicționar datorat Dorinei Bărbuț.

Ghețar „solomonar, grindinar” a intrat și în antroponimie (cf. N.A. Constantinescu, *Dicționar onomastic românesc*, București, EA, 1963, p. 282, s.v. *Gheață*; I. Iordan, *Dicționar al numelor de familie românești*, București, EȘE, 1983, p. 220, care îl explică însă de la *ghețar* „vânzător de gheață”), iar, prin intermediul antroponimiei, în toponimie: cf. *Ghețaru*, numele unui teren arabil din hotarul localității Crăciunelu de Jos, jud. Alba (vezi Vasile Frățilă, *Toponimia vâii inferioare a Târnavei. Glosar*, AUT, XXXIV-XXXV, 1996-1997, p. 165).

Fapt, fapți s.m., „dezbrăcat” de marca sa magică, se mai păstrează încă pe valea Târnavelor însemnând: 1. Vierme de culoare verde ce trăiește pe pomi și prin iarbă și care, dacă se așează pe piele, produce mâncărimi. 2. Boală de piele (vezi Vasile Frățilă, *Glosar dialectal. Valea inferioară a Târnavelor*, AnLi, XXIX, 1983-1984 A, p. 285).

Bombăriță, variantă a lui *bobăriță*, înregistrată în jud. Hunedoara de ALR s.n., este explicată din *bobăriță* contaminată cu *bombăni*. Contaminarea s-a făcut însă cu *boambă* „boabă, bob” (vezi și *Dicționarul subdialectului bănățean*, IV, p. 45 și ALR s.n. I, h. 86, punctele cartografice 27, 36, 47, 67, precum și expresia: *a da (a căuta) în boambe* „a da în bobi, a ghici”, *dau în boambie*, ALR s.n., V, 1569/27, *caută-n boambie*, ib., V, 1569/76).

Zernoaică „vrăjitoare” se explică cu siguranță de la *zârnă* „plantă cu aplicațiuni medicale și magice”, dar termenul pare a fi un element de origine autohtonă, nu slavă. Hasdeu a apropiat termenul dr. *zârnă* s.f. (*Solanum nigrum*) de numele dacic de plantă *ππο-δίαρβα* „Nieswurz” (*Veratrum nigrum*). Având în vedere că ambele plante sunt caracterizate de botaniști prin epitetul *nigrum*, precum și derivatul *a se zârni* „(despre plante) a se înnegri” și epitetul *zârnă* dat oilor negre, savantul român vedea în partea a doua a numelui de plantă dacică termenul „negru” și îl pune în legătură cu toponimul dac *Dierna*, *Tierna*, *Zerna*, astăzi *Cerna* (considerat slav), comparându-le cu toponimele *Zârna*, *Zărnești* etc. (vezi C. Poghir, TILR, II, 1969, p. 334-335). Astfel, *zârnă*, de la care se explică actualul *zârnoaică*, ar putea fi singurul element de origine autohtonă în domeniul terminologiei magice românești.

Lucrarea domnului Valeriu Bălțeanu reconstituie, într-un fel, cu ajutorul limbii, în speță al terminologiei magice, o latură a spiritualității poporului nostru. Ea ne amintește de școala lingvistică bucureșteană creată de Ovid Densusianu, care alături studiul limbii de cel al folclorului și al etnografiei. Densusianu, colaboratorii și elevii săi (I. –A. Candrea, V. Vârcol, T. Papahagi, I. Diaconu, D. Șandru, Al. Rosetti, M. C. Gregorian etc.) au acordat atenție, unii mai mult, alții mai puțin stăruitoare, problemelor cercetării limbii în strânsă legătură cu folclorul (și etnografia) pornind de la convingerea că „preocupările lingvistice nu pot rămânea străine de materialul folcloric”, deoarece acesta reflectă obiceiurile, credințele, superstițiile, stările sociale de astăzi sau din trecutul îndepărtat, iar astfel de contingente au negreșit ecou asupra transformărilor lingvistice (Ovid Densusianu, *Probleme actuale de filologie romanică*, curs, 1926-1927, p. 35). Cităm în același sens și cuvintele lui Tache Papahagi din *Folklor român comparat*, p. 4-5: „E recunoscut astăzi de toată lumea că a studia filologicește un cuvânt nu însemnează a te opri numai asupra formei sale, căci un cuvânt nu e o simplă și întâmplătoare reunire de sunete sau silabe: un cuvânt conține sub haina sub care se prezintă și un sens. E firesc și logic, deci, ca filologia să urmărească și fondul acestui cuvânt – ceea ce, de fapt, și face, întrucât, pe cale de studii semantice, ea vine în directă și plină atingere cu evoluția istorică a sufletului unui popor cristalizat în elementele lexicale ale limbii sale” (cf. Vasile Frățilă, *Contribuții lingvistice*, Timișoara, Editura de Vest, 1993, p. 22).

Lucrarea domnului Valeriu Bălțeanu este valoroasă nu numai prin noutatea temei abordate, ci și prin numeroasele contribuții teoretice și metodologice, prin explicațiile noi date unor termeni, prin relevarea unor sensuri, a unor variante fonetice și gramaticale nesemnificate până acum, prin unele soluții etimologice propuse pentru prima dată.

Vasile FRĂȚILĂ

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA UNIVERSITĂȚII DE VEST DIN
TIMIȘOARA
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ
APĂRUT ÎN ANUL 2004
ISSN 1224-967 X

VASILE ȘERBAN (1922 – 2002) (*Vasile D. Țâra*)

La 13 iunie 2002, ne-a părăsit unul dintre cei mai iubiți dascăli și întemeietori ai învățământului filologic timișorean.

Profesorul Vasile Șerban a venit la Timișoara în urmă cu 43 de ani, recomandat fiind de studiile strălucite urmate la Facultatea de Litere și Filozofie din București și de felul în care a condus învățământul mehedinteian vreme de 11 ani.

Ca universitar, s-a distins prin calitatea deosebită a cursurilor și printr-o măiestrie pedagogică rar întâlnită. Ca om de știință, a creat o operă esențială pentru cercetările de limbă română contemporană. Cărțile și studiile sale s-au rânduie de mult între lucrările de referință ale sintaxei și lexicologiei românești. *Curs practic de sintaxă a limbii române* (București, E.D.P., 1964), *Sintaxa limbii române*, ediția a II-a, revăzută și completată (București, E.D.P., 1970) și *Sintaxa limbii române actuale pentru bacalaureat și admiterea în învățământul superior* (Timișoara, Ed. Mirton, 1996) sunt nu numai excelențe cursuri universitare, cu o amplă informație bibliografică ținută la zi, ci și studii originale, care au contribuit la progresul cercetărilor de sintaxă a limbii române. Lucrarea *Teoria și topica propoziției în româna contemporană* (București, E.D.P., 1974), pe care a susținut-o, în 1969, ca teză de doctorat, elaborată sub conducerea acad. G. Ivănescu, este, fără îndoială, cel mai consistent și mai aprofundat studiu consacrat acestui subiect, apărut până acum.

Împreună cu profesorul Ivan Evseev, a publicat *Vocabularul românesc contemporan. Schiță de sistem* (Timișoara, Editura Facla, 1978), carte de referință în domeniul lexicologiei românești.

Pe lângă un număr impresionant de articole de cultivare a limbii române, publicate în reviste de specialitate și în alte publicații periodice, profesorul Vasile Șerban a elaborat, împreună cu Doina Mărgineanțu, Mihai Gafencu și Vasile D. Țâra, volumul *Cultivarea limbii române în liceu* (București, E.D.P., 1983), lucrare foarte solicitată și bine primită nu numai de profesorii care predau această disciplină, ci și de elevi.

Preocupat mereu de îmbunătățirea actului didactic prin perfecționarea mijloacelor și metodelor de predare, Profesorul a alcătuit, împreună cu Liliana Ardelean, *Metodica predării limbii române. Curs intensiv pentru studenții străini* (București, E.D.P., 1980), cea dintâi lucrare de acest fel apărută în România.

Profesorul Vasile Șerban a manifestat un interes aparte și pentru reeditarea unor valoroase culegeri de folclor, pe care le-a îngrijit și le-a prefăcut singur sau în colaborare cu alți specialiști. Astfel au fost readuse la îndemâna cercetătorilor și a publicului larg culegerile de folclor ale lui G. Catană: *Povești, balade, povestiri*. Antologie, studii, bibliografie, glosar; ediție îngrijită de ~ (Timișoara, Casa Creației Populare a jud. Timiș, 1969); *Rozuna, doamna florilor. Povești și povestiri*, prefăcută, îngrijire de ~ (Timișoara, Ed. Facla, 1974); *Basme, povești și balade*, ediție îngrijită de Doina Comloșan și ~ (Timișoara, Ed. Facla, 1984). În

colaborare cu profesorul G. Ivănescu a editat un reprezentativ volum de folclor moldovenesc: *Folclor din Moldova. Texte alese din colecții inedite. I. Căntece populare românești* (București, Editura pentru literatură, 1969).

Profund atașat de personalitatea și de opera profesorului G. Ivănescu, a editat, împreună cu Vasile D. Țăra, volumul *Lingvistică generală și românească* (Timișoara, Ed. Facla, 1983), în care sunt reunite o seamă dintre studiile de început ale marelui savant și lingvist român.

Sub îndrumarea și cu acordul Profesorului s-au multiplicat, la Tipografia Universității din Timișoara, o serie de volume cu caracter didactic și științific, în care sunt valorificate contribuțiile unor studenți și cadre didactice din perioada respectivă.

Înzestrat cu har artistic și cu o foarte bună stăpânire a cuvântului scris, Profesorul și-a încercat și talentul literar în romanul *Povestea profesorului Marian* (Timișoara, Ed. Facla, 1988).

Pe lângă volumele menționate mai sus, profesorul Vasile Șerban a mai publicat câteva zeci de studii și articole risipite prin revistele de specialitate și de cultură din țară și din Austria, care întregesc o operă valoroasă, creată de o personalitate reprezentativă a comunității academice timișorene și românești.

Profesorul Vasile Șerban a fost și un eminent conducător. Între 1948 și 1959 a fost șeful Secției de Învățământ și Cultură a orașului Turnu-Severin, între 1974 și 1976 a condus Catedra de limba română a Facultății de Filologie de la Universitatea din Timișoara, iar între 1976 și 1984 a fost decanul acestei facultăți. Deși timpul acela n-a fost prielnic învățământului filologic, intrat, mai cu seamă după 1980, într-o gravă recesiune, decanul Vasile Șerban a găsit soluții de menținere a corpului profesoral și chiar de promovare pe funcții didactice superioare, pentru care mulți dintre foștii și actualii conferențieri și profesori îi sunt recunoscători.

Patru ani a ținut cursuri de limba și cultura română la Universitatea din Viena, slujind astfel ideea întoarcerii noastre spre Europa occidentală și deschizând drum altor personalități ale facultății noastre spre aceeași instituție de învățământ universitar.

Corectitudinea, omenia și priceperea de a face lucrurile bine și cu rost i-au atras respectul și afecțiunea tuturor celor care l-au cunoscut. Cu excepția ultimului an, viața Profesorului a fost frumoasă și împlinită, desigur sub aspect spiritual, pentru că, din punct de vedere material, ca toți universitarii autentici și integri, s-a aflat mereu la limita existenței modeste

În pragul *marii treceri*, viața i-a fost marcată de povara singurătății și de suferința trupului. A suportat însă totul cu demnitate și curaj. O dată cu trecerea sa în veșnicie, Facultatea de Litere din Timișoara, învățământul universitar și lingvistica românească au pierdut o personalitate de seamă, a cărei operă îi va perpetua amintirea și fireasca apreciere din partea generațiilor viitoare.

Vasile D. ȚĂRA